QUỶ BÁO

QUYỂN IV

Nguyên-tác
TRẦN-THANH-VÂN

Dịch-thuật
HÙNG-PHƯƠNG

QUỈ BẢO

(TRUYỆN VÕ-HIỆP TRUNG-HOA)

QUYỂN IV

XUÂN-THU

nhà xuất bản Xuân-Thu

Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Tự Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa-Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976

P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 USA

(713) 498-1474

HOÀNG-HỢNG-CHÍ xưa nay chỉ biết phái Thiên-tề-giáo, nhưng không biết vị chưởng môn là ai. Hôm nay nghe thiếu phụ nầy gọi là Dư-bình-Nam, làm cho chàng sực nhớ đến lời của Thất-hồn-Nhơn nói với chàng, nên chàng thầm nghĩ :

— Thiếu giáo chủ Dư-thiếu-Côn là con của sư thúc Độc-long-thủ Trương-Thông. Theo ta nghĩ thì hắn là họ trương, nhưng vì lúc mẹ ta tái giá đem hắn thụ giáo phái Thiên-Tề, nên ngày nay hắn mới đổi là họ Dư.

Suy nghĩ một lúc, chàng mới đáp lời thiếu-phụ :

— Lúc đó tôi học võ nghệ chưa có bao nhiêu, nên ông ta nhân cơ hội ấy mà đoạt báu vật.

Mộ-dung-Đại liền nói :

— Vậy bây giờ ngươi có muốn lấy lại không ?

— Nó là một thánh vật. Tôi cần nó để điều khiển các môn hạ nếu bà có lòng tốt, tôi rất đội ơn.

Mộ-dung-Đại nghiêm nghị nói :

— Nếu bằng lòng điều kiện nầy, ta sẽ giao lại tức khắc, mà ngươi khỏi cần mang ơn ta nữa.

— Điều kiện à ?

— Phải !

— Xin nói mau !

— Ngươi phải yêu ta.

Nếu trước kia, Đông-phương-Huệ và Ngô-tiểu-Mi nói chuyện với chàng mà dùng những lời lẽ lã lơi như vậy, thì Hoàng-thượng-Chí chẳng những chửi vào mặt, mà còn khinh bỉ nữa là khác. Hôm nay chẳng biết vì đâu Mộ-dung-Đại nói với chàng toàn là những lời quá đỗi xỗ xàng, nhưng chàng đã không giận mà còn nề nang, thì thật là chuyện ngoài sự tưởng tượng.

Sững sững một lúc, chàng nói :

— Tình yêu đổi bằng báu vật ?

Mộ-Dung-Đại cười duyên nói :

— Dĩ nhiên ! Phải dùng một phương thức một thủ đoạn nào để đoạt kết quả chắc chắn chứ ?

— Vậy đây là thủ đoạn của bà ?

— Nên nói phương thức thích hợp hơn.

— Tôi không thể nào tiếp nhận điều kiện nầy được ?

— Ngươi nói thật chứ ?

— Ta là Hoàng-thượng-Chí, một lời đã nói ra không bao giờ sai !

Mộ-dung-Đại đưa « Ác quỷ châu bài » ra nói :

— Ngươi bỏ châu bài nầy sao ?

— Nó là báu vật của tôi dễ gì tôi bỏ nó. Trừ khi tôi chết, lúc đó mới xa được.

— Ngươi tính dùng sức tranh tài với ta ? Ha ! Ha !

— Cũng có thể như thế.

— Ngay bây giờ ?

Hoàng-thượng-Chí tức giận tràn trề, chàng không muốn nghe nữa, hét to :

— Không !

Mộ-dung-Đại dịu ngọt nói :

— Đừng nóng nảy ? Hãy nghe tôi nói rồi muốn gì cũng được.

Chàng gắt gỏng :

— Bà đã từng cứu tôi, bất luận mục đích hay điều kiện gì của bà tôi cũng tuân hành, trừ việc ấy. Vậy bây giờ xin bà tức khắc rời khỏi nơi đây, chờ ngày tái ngộ sẽ nói chuyện ân oán. Nếu không, bà đừng trách tôi vô lễ ?

Mô-dung-Đại với vẻ mặt lãnh đạm nói :

— Lần sau ! Không ! Không có lần nào tái ngộ cả.

— Tôi tin rằng sẽ có ngày tái ngộ ! Vậy bà hãy rời khỏi nơi nầy mau.

Mộ-dung-Đại lạnh lùng nói :

— Nếu ngươi không cần đến « Châu bài » nầy, thì ta đem trao cho Vi-nhất-Dân.

Hoàng-thượng-Chí sợ hãi, nhưng chàng bực mình không sao chịu nổi, thách :

— Tôi tin chắc rằng bà không có đủ can đảm đem « Châu bài » nầy giao cho Vi-nhất-Dân.

Thiếu phụ vẫn ngồi yên như pho tượng nói :

— Ngươi tưởng ta sợ chưởng lực của ngươi hay sao ?

Hoàng-thượng-Chí mặt đỏ phừng nói :

— Nếu vậy càng tốt ! Xin mời bà chỉ giáo vài chiêu.

Dứt lời chàng nhảy lui ra sau, vung tay thủ thế chờ đợi.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, âu yếm nói :

— Sao lại nóng nảy như vậy ? Ta nói để thử lòng ngươi chứ lẽ nào lại đem đưa cho Vi-nhất-Dân sao ?

Hoàng-thượng-Chí lỡ khóc lỡ cười, đứng đờ người ra như khúc gỗ.

Thiếu phụ từ từ đứng dậy, đưa tay lên vuốt mái tóc xõa trên vai chàng, đoạn thở ra một hơi dài, than thân trách phận :

— Ta là người bị người đời khinh bỉ, coi như liễu úa hoa tàn, nhưng đó là chỉ một giấc mộng, một thứ mộng hư vô thôi. Trên đường đời,

ta đã trải qua một đoạn dài nhưng cuộc đời của ta vẫn luôn luôn b lạnh nhạt. Cho đến nay kết quả vẫn đưa về dĩ vãng.

Tiếng nói nhỏ dần rồi im bặt, hai giọt lệ ứa đọng trên khoé mắt, từ từ lăn xuống hai gò má nõn nà. Nét mặt bà rầu rầu.

Hoàng-thượng-Chí bỗng nhiên cảm động thầm nghĩ :

— Bà ta là một giai nhân tuyệt sắc, lẽ nào lại vô phước như thế ? Lẽ nào lại mang một tâm sự đau buồn. Hay là bà ta có dụng ý gì đây ?

Máu nóng trong người chàng chạy rần rần khắp thân thể. Chàng đứng ngồi không yên.

Thiếu phụ đưa tay áo lên lau hai giọt nước mắt. Bỗng trên môi nàng nở một nụ cười như hoa đầu xuân, làm cho đầu óc Hoàng-thượng-Chí quay cuồng.

Rồi bà lấy « Châu bài » đưa ra phía trước nói :

Vậy nầy của ngươi, ta xin giao trả lại cho ngươi ! Hãy đón lấy.

Hoàng-thượng-Chí giật nầy người thầm nghĩ :

— Tại sao bà ta lại có những hành động mà ta không thể tưởng tượng được như vậy. Không biết còn giở trò gì nữa đây. Nhưng bà ta là một người lớn tuổi, chẳng lẽ nói gạt ta.

Thiếu phụ thấy chàng do dự không dám lấy, nói :

— Lấy đi ! Sợ cái gì mà do dự ?

Hoàng-thượng-Chí giọng run run nói :

— Nhưng tôi chưa ưng thuận điều kiện của bà kia mà !

— Của ngươi ta trả cho ngươi ! Ta giữ nó vô ích. Vậy ngươi hãy đón nhận đi.

Hoàng-thượng-Chí lòng vẫn còn ngờ vực, thầm nghĩ :

— Ngày kia Ngô-tiêu-Mi cũng vì yêu ta mà đến đỗi phải đi tu, ngày nay người thiếu phụ nầy cũng vì ta mà phải khổ công đánh Thiên-tề sứ giả, đoạt cho được « Ác quỷ châu bài » để mua tình yêu. Ôi ! Ta quả thật là một tai hại cho loài người, nhất là cho nữ giới ! Đáng chết !

Thiếu phụ thấy chàng còn nghi ngờ, bước đến hai bước, đưa châu bài sát vào tay chàng ta, nói :

— Hãy cầm lấy mà xử-dụng ! Ta đã hết lòng thành thật, mà ngươi vẫn không tin sao ?

Bấy giờ chàng mới đưa tay đoán nhận ; và từ từ bỏ vào bọc. Tâm hồn như đang ở trong giấc mơ :

— Bà đã có lòng chiếu cố đến tôi, ơn nầy nếu ta còn sống, sẽ ghi nhớ mãi không bao giờ quên.

— Khỏi cần ân nghĩa. Ta chỉ cần ngươi cho ta biết lý do vì sao ngươi từ chối không yêu ta.

Không đáp lời Hoàng-thượng-Chí nói tránh :

— Nếu không nhờ bà ra tay thì cuộc diện hôm nay khó mà tưởng tượng được. Đừng nói đến chuyện lấy « Châu bài »

— Đừng dong dài vô ích, ta muốn biết vì sao ngươi lại từ chối không yêu ta ! Ngươi hãy nói thật cho ta nghe, là ngươi đã đền ơn ta rồi đấy.

Hoàng-thượng-Chí dụ dự một lúc, rồi nói :

— Tôi đã có vị hôn thê, nên không thể yêu bà được.

Thiếu phụ đôi mắt bỗng sáng lên nói :

— Điều đó đâu có quan hệ gì đến việc ngươi yêu ta.

— Nhưng một lời của tôi đã hứa với ai không bao giờ thay đổi. Tình yêu của tôi đã gởi trọn cho một vị hôn thê, thì tôi không thể nào thay lòng đổi dạ được.

— Nhưng ngươi đã có một vị hôn thê, lại được một người yêu, thì đời còn gì thú vị hơn.

Hoàng-thượng-Chí thở dài nói :

— Xin bà đừng bắt đời tôi phải thân mật người yêu. Nếu bà muốn lấy lại « Châu bài » thì sẵn sàng giao trả.

Thiếu phụ cúi mặt xuống đất không nữa. Một lúc lâu, bà mới ngửa mặt lên nói :

— Bây giờ ngươi có thể kêu ta bằng chị được không ?

Hoàng-thượng-Chí đỏ mặt, nhưng chẳng biết tính sao, đành phải kêu lên một tiếng :

— Chị !

Thiếu phụ tỏ vẻ mãn nguyện, mặt mày hớn hở, nở một nụ cười héo hắt, chứng tỏ bà ta đang một mang tâm sự đau buồn. Bà ta nói :

— Em ạ ! Chị đã thỏa mãn rồi !

Hoàng-thượng-Chí ngượng ngùng trố mắt đáp :

— Chị ơi ! Em rất khó chịu trước tánh ý của chị ! Tuy nhiên cũng cảm thấy sung sướng.

Đột nhiên có tiếng cười gằn vọng vào, tiếp đến lại có giọng nói sang sảng nổi lên :

— Mộ-dung-Đại ! Tại sao ngươi lại mày dày mặt dạng mà không biết hổ ngươi. Từ Trung-Nguyên, đường xa ngàn dặm đến đây để trêu ghẹo một thằng con nít ! Đồ hèn hạ vô liêm sỉ :

Thiếu phụ thất kinh, mặt hồng đổi sắc, vội nhún vai bay vụt ra ngoài biển mất !

Hoàng-thượng-Chí đứng đờ người ra như một pho tượng đá.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA

Hành-Địa-Tiên

Dù sao Hoàng-thượng-Chí cũng nhờ Mộ-dung-Đại giải thoát khỏi tay Trình-uy-Viễn và giao trả « Ác quỷ châu bài ».

Ơn ấy làm cho lòng chàng cảm thấy nồng nàng đối với thiếu-phụ hồng-y.

Thiếu-phụ đã đi rồi mà chàng vẫn còn đứng trơ bất động.

Chàng thầm nhủ :

— Con người tài năng đẹp đẽ như thế kia tại sao bảo là đau khổ. Nàng đau khổ vì lẽ gì ? Tình ái chăng ? Không có lý !

Sắc đẹp của nàng chỉ có thể làm cho người khác đau khổ, chứ người khác không thể làm cho nàng đau khổ được.

Chàng bằng lòng gọi Mộ-dung-Đại bằng chị cũng chẳng qua để đền đáp ơn huệ mà thôi, thực ra chàng không hiểu rõ tung tích của nàng thì gọi bằng chị làm sao được.

Có điều Hoàng-thượng-Chí thấy thắc mắc là hình bóng Mộ-dung-Đại như in sâu vào tâm khảm của chàng. Cái đẹp tuyệt trần ấy ai đã trông thấy một lần không dễ gì phải mờ được.

Chàng cự tuyệt tình yêu với Mộ-dung-Đại kể ra cũng là một can đảm của một chàng trai.

Ôi ! Người đẹp ! Sắc đẹp đáng quí hay đáng chê.

Chàng liên tưởng đến mẹ chàng Thái-hằng-nga Vương-thúy-Anh, và chàng lẩm bẩm :

— Tại sao trời phú cho những người đẹp lại có nhiều tâm tánh không đẹp. Có phải nội dung và hình thức của con người là hai mâu thuẫn bất di bất dịch chăng ?

Hồng-y thiếu-phụ ra đi để lại nơi lòng chàng một nỗi bâng khuâng khó tả.

Đứng yên một lúc, chàng lại bóp tráng xua đuổi mọi ý nghĩ vu vơ và nói :

— Tại sao mình lại nghĩ làm gì đến cô nàng ? Nhiệm vụ ta đến đây đâu phải để luyến tiếc yêu đương.

Đôi mắt sáng quắc, chàng đưa tâm hồn chàng trở lại với con người « Lãnh diện nhơn » như tự thuở nào.

Chàng cất tiếng gọi :

— Mời các trưởng lão vào đây.

Ba vị trưởng lão và hai đệ tử áo xanh nghe gọi, bước vào thi lễ :

— Hân hạnh ra mắt chưởng môn sư-huynh,

— Miễn lễ !

Hai lão đệ tử áo xanh quì gối hô lớn :

— Chúng tôi môn hạ đệ tử Thiên-Nam hân hạnh được gặp chưởng môn nhân.

— Hoàng-thượng-Chí đưa tay đỡ dậy và nói :

— Hai ông rất tốt. Nếu phái Thiên-Nam chúng ta môn đệ đều trung thành như vậy thì dẫu Vĩ-nhất-Dân có âm mưu thế nào cũng không thể tiêu diệt chúng ta được.

Đỗ-nhất-Phi lại quì xuống thưa :

— Chúng tôi có mắt mà không ngươi, đã lầm lẫn theo phò một tên giả mạo, tội ấy đáng chết, xin Chưởng môn sư huynh chiếu theo môn qui mà xử tội.

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười đáp :

— Ba vị không có tội gì cả ! Kẻ thù có nhiều thủ đoạn gian xảo, dẫu tôi ở vào trường hợp quí vị cũng phải lầm lẫn như thế.

Ba vị trưởng lão và hai lão đệ tử áo xanh đều cúi đầu tạ ơn.

— Chưởng môn sư huynh đã thương tình không nỡ trừng trị chúng tôi xin đem mạng sống bảo vệ cho môn phái để đền lại tội lỗi.

Hoàng-thượng-Chí nói :

— Mục đích chúng ta là phải gấp rút thanh trừ các tên bội phản để củng cố môn phái.

Đỗ-nhất-Phi như nhớ ra đều gì quan hệ, trố mắt nhìn Hoàng-thượng-Chí, nói :

— Nhưng Ác quỉ châu bài...

— Tôi đã lấy lại được rồi !

— Lúc nãy hình như ở trong tay thiếu phụ đó...

— Phải ! Nhưng thiếu phụ đó đã trao lại cho tôi.

Đỗ-nhất-Phi ngạc nhiên :

— Chưởng môn sư huynh có quen với thiếu phụ ấy ?

— Không ! Tôi cũng không rõ bà ta là ai. Nhưng thôi ! Việc đó sau nầy sẽ hay, giờ đây chúng ta phải gấp rút bàn định kế hoạch tiến hành.

Ngừng một lúc, Hoàng-thượng-Chí hỏi hai lão già đệ tử áo xanh :

— Hai ông từ « ảo ma cung » đến đây đã có sắp đặt gì chưa.

Hai lão đệ tử áo xanh thuật lại kế hoạch của Trình-uy-Viễn đã dự tính.

Hoàng-thượng-Chí nói :

— Thế thì chúng ta theo kế hoạch ấy mà làm không cần thay đổi. Đêm nay chúng ta kéo về « Ảo ma cung » quy tập các môn đệ trung thành đứng lên vấn tội vì Nhất-Dân, rồi bắt nó chiếu theo môn quy mà trị tội.

Các trưởng lão đồng thanh :

— Tuân lệnh !

Hoàng-thượng-Chí lại nói với hai lão đệ tử áo xanh :

— Hai ông trở lại « ảo ma cung » thông báo cho các môn đệ trung thành biết trước để chuẩn bị nội ứng. Chúng tôi sẽ đến đó lúc trời mới ửng sáng.

Hai lão đệ tử áo xanh cúi đầu tuân lệnh lui ra.

Hoàng-thượng-Chí và ba trưởng lão nằm lại trong miễu, nghỉ ngơi lấy sức.

Màn đêm bao phủ, ánh trăng lờ mờ xuyên qua kẽ lá, rãi trên mái ngói những đốm vàng mất rợi.

Bốn bề yên lặng ! Cảnh vật chìm trong giấc ngủ say sưa.

Vào khoảng canh năm, trên con đường lớn dẫn đến Ảo-ma-cung, bốn bóng người chập chùng phi thân vun vút.

Đó là Hoàng-thượng-Chí và ba vị trưởng lão đang thực hành kế hoạch đã dự tính.

Tiếng gà vừa gáy tan, bình minh bắt đầu lóe bóng, Đỗ-nhất-Phi đưa tay chỉ vào một cái thành lờ mờ trong năm cây trước mặt nói với Hoàng-thượng-Chí :

— Chưởng môn sư huynh ! Nơi đó là « Ảo ma cung » Tôi xem hành động chúng ta chưa có chút gì bại lộ.

Lão chưa dứt lời thì bỗng nhiên từ phía trước có một bóng đen thất thiểu đi lại.

Bốn người vội vã ẩn mình vào bụi rậm.

Bỗng nghe « bịch » một tiếng, bóng đen đó ngã nhào xuống mặt đường, rên mấy tiếng rồi ngất lịm.

Ai nấy đều lấy làm lạ. Nhất Phi vội chạy đến bên bóng người vừa bị ngã, rồi rú lên một tiếng kinh ngạc.

Hoàng-thượng-Chí, Hồng bác Mục và Sa-nhơn-Hoà cũng vội chạy đến.

Nạn nhân nằm tắt thở, mình mẩy đẫm máu tươi, tỏ ra vừa bị thương chưa lâu.

— Nhất phi đỡ đầu nạn nhân dậy, đôi mắt rớm lệ, buồn bã nói :

— Chết rồi !

Hoàng-thượng-Chí cau mày hỏi lại :

— Chết rồi ? Người nầy là ai ?

— Nội cung Tổng-quản Triệu-Hải :

— Tổng quản ?

— Phải ! Triệu Tổng-quản là người cầm đầu ở «Ảo-ma-cung» trong việc nội ứng giúp chúng ta lần nầy.

Hoàng-thượng-Chí thương xót, thở một hơi dài, nói :

— Thế thì không phải một mình Triệu Hải bị hại mà còn có nhiều người khác nữa. Xem tình hình nầy có lẽ Vĩ-nhất-Dân đã rõ việc chúng ta trở về đây tiêu diệt hắn.

Trời dần dần sáng. Ánh trăng sao dần dần mất dạng, xa xa cửa thành « Ảo ma cung » hiện rõ dần.

Hoàng-thượng-Chí quay qua nói với Sa-nhơn-Hòa.

— Xin Sa trưởng lão đem tử thi của Tổng Quản mai táng gấp để chúng ta hành động cho kịp giờ

— Tuân lệnh !

Sa-nhân-Hòa đem thi thể của Triệu-Hải chôn nơi vệ đường, mé rừng rậm.

Công việc vừa xong Hoàng-thượng-Chí đã đưa tay lên trời, bảo :

— Chúng mình đi.

Bốn người tiếp tục hướng về « Ảo ma cung ». Nhưng không thấy một bóng người nào thấp thoáng nữa.

Thật là một chuyện đáng lo nghĩ. Gần đến thành, chỉ cách vài trăm trượng, Hoàng-thượng-Chí mới thấy thành cao vòi vọi, hai cánh cửa sắt đóng kín, bên ngoài lố nhố một số người đứng nơi đó.

Ba vị trưởng lão cảm thấy máu nóng xông lên !

Qua một lúc lâu những bóng người trước Ảo ma cung vẫn đứng im lìm không động đậy gì cả.

Hoàng-thượng-Chí lấy làm lạ, tại sao họ thấy bốn người của chàng tiến đến mà họ vẫn không có một cử chỉ phản ứng nào.

Không lẽ đó là độc kế do Vĩ Nhất Dân đặt bày ?

Trời sáng dần, trên cửa ảo ma cung hiện rõ bảy chữ lớn :

« Thiên - tề - giáo, Thiên nam phân giáo »

Hoàng-thượng-Chí trông thấy hàng chữ ấy nổi giận, cắn răng rít lên :

— Quân phản bội, đem phái Thiên-Nam bán đứng cho Thiên-Tề ! Mi chết là phải !

Bốn người lặng lẽ tiến đến dần.

Bấy giờ mới thấy rõ, những bóng người đứng trước cửa ảo ma cung đều là những xác chết, trên ngực còn đẫm máu tươi. Tất cả hơn trăm cái xác đều đặt dựa vào tường.

Hoàng-thượng-Chí tái mặt :

— A ! Vĩ nhất Dân dã man, giết đồ đệ của ta nhiều thế ?

Ba trưởng lão chứng kiến cảnh tượng ấy, cũng phải rụng rời, không nói ra tiếng.

Qua một lúc, Thủ tịch trưởng lão Sa-nhơn-Hòa đỏ mặt nói lớn :

— Chưởng môn sư huynh ! Chúng ta phải xông vào.

Hoàng-thượng-Chí khoác tay nói :

— Hãy khoan ! Chúng ta cần biết rõ hắn giết người để doạ chúng ta, hay có âm mưu gì.

Vừa lúc ấy, cánh cửa cung rộng toác từ từ mở ra, một lão già mặc áo xanh quát lớn :

— Phản giáo chủ phải ở trong đền chờ đợi các ngươi.

Dứt lời, lão mặt áo xanh ấy quay gót đi thẳng vào trong.

Như thế chứng tỏ rằng Vĩ-nhất-Dân đã chuẩn bị trước.

Hoàng-thượng-Chí liếc nhìn ba trưởng lão :

— Chúng ta đi nào.

Lời nói chàng chưa dứt, thì đàng sau nổi lên một tiếng cười dòn, tiếp theo một giọng nói trầm trầm :

— Vào đó để chết.

Bốn người thất kinh quay lại thì thấy một ông già vừa mập vừa lùn, dáng người giống Địa-hành-Tiên như khuôn đúc, chỉ khác cái trán ngắn chũn, râu tóc bạc phơ, đôi mắt hí hí như nửa mở nửa nhắm, trông thật buồn cười.

Ông lùn ấy chỉ chớp đã đứng sừng sững trước mặt bốn người kia.

Hoàng-thượng-Chí nhìn vào thân pháp của lão, biết không phải là kẻ tầm thường, đâu dám khinh khi, liền chắp tay thủ lễ, và hỏi :

— Ngài là cao nhân từ phương nào đến ?

Lão lùn liền mở to đôi mắt tròn xoe hùng hồn nạt lớn :

— Tiểu tử ! Mày dám nhục mạ lão phu ?

Hoàng-thượng-Chí điềm nhiên đáp :

— Tiểu bối có cử chỉ nào gọi là vô lễ ?

— A ! Mày đừng liến khỉ ! Mày đã biết lão phu không cao hơn bốn thước mà mày lại gọi lão phu là « cao nhơn » như vậy mày không có ý nhục mạ tao à ?

Hoàng-thượng-Chí không nhịn cười được. Nhưng chàng cũng không muốn để ý câu nói hài hước của lão, chỉ nghĩ rằng :

— Lão lùn nầy vừa bảo « vào đó để chết » hẳn lão đã rõ một nguy hiểm nào bên trong. Vả lại lão xuất hiện bất ngờ nơi đây chắc có một mục đích.

Chàng liền dịu giọng hỏi :

— Xin Ngài cho biết đại danh đại hiệu.

Lão lùn cười hì... hì... nói :

— À ! Phải dùng chữ như thế mới được. Lão phu không phải là « cao » mà là « đại ». Nhưng tiếc rằng lão không tên, chỉ có cái hiệu là Hành-địa-Tiên.

Hoàng-thượng-Chí đánh thót một cái :

— Hành-địa-Tiên ?

— Có gì mà ngươi lấy làm lạ ?

— Tiểu bối có một người bạn gọi là Địa-hành-Tiên, thế thì...

— Ha... ha... Nếu không vì Địa-hành-Tiên nhờ cậy thì lão phu đâu có từ ngàn dặm đến Thiên-nam nầy.

Hoàng-thượng-Chí mừng rỡ, nói :

— Lão tiền bối !...

Hành-địa-Tiên ngắt lời :

— Tiểu tử ! Mày và lão Địa-Hành-Tiên xưng hô với nhau bằng cách nào ?

— Huynh đệ.

— Thế thì lão phu và tiểu tử cũng xưng hô là huynh đệ.

— Không !... Nếu thế thì...

— Mày không tuân lời tao ư ?

Ba trưởng lão đứng bên cạnh đều bực mình.

Hoàng-thượng-Chí suýt cười ra tiếng ! Trong đời lại có nhiều chuyện lạ bất ngờ. Ngoài lão Địa-hành-Tiên, còn có lão Hành-địa-Tiên cả hai lại lùn tịt như nhau, và cùng sống trong một thời.

Không để mất thì giờ, Hoàng-thượng Chí khoanh tay nói :

— Tiểu đệ xin tuân lời lão ca.

— Ha... ha... Thế thì dễ dạy lắm !

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười hỏi :

— Lão ca đến đây có chuyện gì ?

Hành-địa-Tiên nheo mắt, đáp :

— Ta với Địa-hành-Tiên là bạn đồng môn.

— Thế thì lão huynh gọi Địa-hành-Tiên bằng gì ?

— Tiểu tử sư đệ.

— Tiểu tử sư đệ ?

— Phải, vì hắn là em.

Hoàng-thượng-Chí cười thầm :

— Lạ thật ! Lão lùn nầy kỳ quái. Nếu là đồng môn mà vai anh thì phải gọi Địa-hành-Tiên bằng sư đệ chứ sao lại gọi « tiểu tử sư đệ ».

Hành-địa-Tiên tiếp tục nói :

— Tiểu tử sư đệ của tôi chẳng biết nó tìm đâu được mấy hũ rượu ngon, loại rượu nầy đã chôn dưới đất hàng trăm năm...

Nói đến đấy Hành-địa-Tiên ngừng lại nuốt nước bọt mấy cái, rồi mới thông thả tiếp lời.

— Hắn cho ta rượu lại bảo ta đến Thiên-Nam để giúp cho tiểu đệ một tay. Ta vì rượu ngon mà phải đến đây, dẫu có chết cũng không ân hận lắm !

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên. Không rõ vì sao Địa-hành-Tiên lại biết chàng đến Thiên-Nam để thanh trừng môn phái ? Nhưng dẫu có biết đi nữa thì từ Họa-hồ-Sơn trang đến đây phải mất bảy ngày đường, mà trong thời gian ngắn ấy chàng đã vượt rừng băng suối mới đến đây kịp ngày hôm nay, thì Hành-địa-Tiên có cánh cũng không thể đến trước chàng được. Đã vậy, Hành-địa-Tiên còn tỏ ra biết được chuyện quan hệ trong «Ảo ma cung» nữa thì thật không có lý.

Lòng nghi ngờ, Hoàng-thượng-Chí hỏi lại :

— Lão ca đến đây đã bao lâu rồi ?

— Hai ngày.

— Hai ngày ?

— Phải. Tại sao Tiểu đệ kinh ngạc ?

— Lão ca, thời gian một ngày một đêm có thể đi từ Trung-Nguyên đến Thiên-Nam ?

— Không phải một ngày một đêm. Năm ngày trước đây tiểu tử sư đệ đã bảo ta đi rồi. À mà trên đường đi hình như bọn các ngươi không phải chỉ có bốn người, mà còn có những tên bộ hạ cầm kiếm nữa.

Hoàng-thượng-Chí nghe nói, biết Hành-địa-Tiên đã lầm chành là « Trình-uy-Viễn » tên sứ giả Thiên-Tề đã giả mạo chàng. Tuy nhiên chàng không cần minh bạch việc nầy làm gì cho mất thì giờ.

Chàng hỏi :

— Vị lão huynh Địa-hành Tiên của tôi sao không đến đây mà lại nhờ lão ca ?

Địa-hành-Tiên cười hề hề nói :

— Tiểu tử sư đệ của ta về thuật Địa hành thua ta xa !

— Thuật địa hành ! Thuật đó là gì ?

— Thuật đào đường hầm, đột nhập vào chỗ bí mật của đối phương.

Hoàng-thượng-Chí «ồ» lên một tiếng. Ba trưởng lão cũng khúc khích cười :

Hành-địa-Tiên trố mắt hỏi :

— Tại sao cười ?

Đỗ-nhất-Phi hỏi :

— Tiền bối có thể nói qua nghệ thuật đào hầm đột nhập vào chỗ bí mật cho chúng tôi nghe được chăng ?

Hành-địa-Tiên nheo một mắt, nói lớn :

Đó là bí mật nhà nghề, làm sao nói ra được.

Hoàng-thượng-Chí quay mặt nhìn về phía ảo ma cung, thấy những xác người chết đề dựng đứng trước cửa dày kịt. Chàng lạnh người, hỏi Hành-địa-Tiên :

— Lão ca biết chúng có sắp đặt gì bên trong ?

— Hai ngày trước ta đến đây, đi tìm các người không thấy, nên đã đột nhập vào ảo ma cung. Ôi chao ! Ta suýt bị toi mạng rồi ! Nhờ tổ tiên phò hộ, ta dùng thuật địa hành mới thoát thân được. Đã hai ngày nay, ta sống bình an trong đường hầm dưới đất.

Hoàng-thượng-Chí «a» một tiếng. Ba vị trưởng lão cũng không kém ngạc nhiên.

Hành-địa-Tiên nói tiếp :

— Rất may ! Đêm hôm qua ta vừa nghe trộm được câu chuyện chúng bàn tán âm mưu, muốn dùng các máy móc trong ảo ma cung để tiêu diệt các ngươi. Tức thì ta lẻn vào phá hủy các cơ quan điều khiển đó rồi.

Đỗ-nhất-Phi buột miệng nói :

— Tôi đang lo sợ các máy móc quan trọng trong ảo ma cung. Theo lời lão tiền bối thì chúng ta khỏi lo nữa rồi.

Hành-địa-Tiên vuốt râu cười đắc ý nói :

— Phải, cơ quan máy móc nguy hiểm lắm, nhưng không quan trọng bằng việc này.

Bốc người trố mắt nhìn Hành-địa-Tiên.

Ông ta tiếp :

— Chung quanh cửa chính chúng có đặt hoả pháo. Nếu các ngươi vào đó đạp nhằm thì tan xác.

Bốn người nghe nói lạnh mình. Nếu không có Hành-địa-Tiên thì lúc nầy thề sát họ thành tro rồi ! Vĩ-nhất-Dân quả là kẻ nhiều mưu độc :

Ngũ trưởng lão Sa-nhân-Hòa hỏi :

— Tại sao Vĩ-nhất-Dân biết chúng tôi vào cửa chính mà đặt thuốc pháo ?

— Điều đó rất dễ hiểu. Cứ theo tánh tình ngay thẳng, cương trực của Hoàng-tiểu-Đệ một khi mang trọng trách là chưởng môn nhân, trở về Thiên-Nam thanh trừng phản đảng, có bao giờ lại trèo tường chun hang mà vào.

Hoàng-thượng-Chí gật đầu nói :

— Đúng vậy !

Hành-địa-Tiên cười ha hả :

— Nhưng giờ đây nếu các ngươi muốn theo ta địa hành cho vui thì cũng được.

Hoàng-thượng-Chí lắc đầu :

— Phải chun hang mà vào không thể được.

Hành-địa-Tiên lại cười lớn :

— Nếu không muốn chun hang vào cung thì cứ đi vào cửa chính.

Bốn người đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao lời nói Hành-địa-Tiên trước sau lại mâu thuẫn như vậy.

Đỗ-nhất-Phi hỏi :

— Tiền bối có cách gì phá được hỏa pháo của chúng.

— Ta đã phá rồi ! Các đầu dây hỏa pháo bị ta cắt đứt hết. Các ngươi vào đó vô sự.

Bốn người thở phào ra như trút hết lo lắng.

Hoàng-thượng-Chí lại hỏi :

— Lão ca đào được đường hầm vào trong ?

— Phải ! Nếu không có hầm thì đâu có thể ra vào dễ dàng được ?

— Phòng dưới đất có người bị nhốt không ?

— Có ! Năm vị trưởng lão và hơn một trăm đệ tử.

— Thế thì... lão ca có phương pháp nào thả bọn họ ra không ?

— Ồ ! Việc đó đâu phải dễ ! Hiện có người canh giữ nghiêm mật.

— Không còn phương pháp nào làm được ?

— Không phải không làm được, nhưng hơi khó khăn một tí thôi.

— Xin lão ca giúp giùm.

— Cần phải thả bọn ấy ra ngoài sao ?

— Phải ! Những người nhốt nơi đó đều là môn đệ trung thành của Phái Thiên-nam chúng tôi.

— Được ! Ta sẽ đem hết sức mình thử xem.

Hoàng-thượng-Chí cảm kích nói :

— Lần nầy tiểu đệ thành công, phái Thiên-Nam được củng cố lại, chúng tôi chẳng bao giờ quên ơn hai vị lão tiền bối.

Hành địa tiên vung tay lắc đầu :

— Đừng nói những lời đó.

Vừa dứt lời Hành địa tiên lắc mình một cái, biến mất như luồng điện xẹt.

Hoàng-thượng-Chí nhìn theo nói :

— May mắn làm sao ! Nếu không có Hành địa tiên, giúp sức chẳng biết cuộc thanh trừng phản bội nầy còn gây cảnh thảm khốc đến bực nào nữa. Thôi ! Chúng ta đi !

★

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BỐN

Thanh trừng

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ đi trước, ba vị trưởng lão theo sau, chậm chậm về hướng cửa chính « ảo ma cung ». Không một bóng người thấp thoáng, chỉ có những xác chết đứng im lìm ! Không khí như chìm trong một âm mưu khủng khiếp.

Thời gian nặng nề trôi qua !

Hoàng-thượng-Chí đưa mắt nhìn lên cửa lầu thấy có treo bảy chữ «*Thiên-tề-Giáo, Thiên-nam phân giáo*». Chàng tức giận vung tay một cái ! Cái vung tay tuy thấy rất nhẹ nhàn, nhưng hàm chứa một công lực xuất quần, vì đó là « Khư mô thần công ».

Một tiếng rung động vang lên, như núi lở đất long, cát bụi bay

mù, núi như bảy chữ màu vàng trên cửa lầu rơi lã tã nát nghếu vách lầu cũng muốn tung vỡ theo.

Hoàng-thượng-Chí tiến bước vào đại môn, đi vào một sân rộng.

Bốn bên đều có lầu cao, các cột lớn được chạm khắc rất tinh vi. Những dãy lan can vòng cong theo chánh điện, trông rất uy nghi.

Nhìn trong cung thấy có một ông lão mặt áo xám đoan trang ngồi giữa trước ngực có thêu mấy chữ « nhật, nguyệt, tinh, thìn ». Hai bên có mười hai tên bộ hạ đứng hầu.

Lão già mặc áo xám chính là tên chiếm đoạt chức chưởng môn Thiên nam, và hiện nay là phân giáo chủ tên Vi-nhất-Dân.

Hoàng-thượng-Chí dừng chân, đứng ngay giữa sân, mắt đăm đăm nhìn vào Vi-nhất-Dân.

Ba vị trưởng lão đứng đằng sau chàng nghiến răng trợn mắt, căm hận đến tột độ.

Không khí căng thẳng ! Cảnh máu đổ thịt rơi như đang chờ đợi những kẻ bạc mệnh.

Vi-nhất-Dân mặt lạnh như tuyết, từ từ đứng lên, đôi mắt chứa đầy hung quang.

Hoàng-thượng-Chí lấy « Ác quỉ châu bài » đưa cao lên. Ba vị trưởng lão đều cúi đầu tham bái.

Tất cả những người trong sân ai nấy sợ sệt mặt xám như tro. Tuy nhiên chẳng một ai dám cúi đầu tham bái ác quỉ châu bài, vì sợ uy lực Vi-nhất-Dân.

Vi-nhất-Dân thất sắc, thân mình hơi rúng động. Nhưng chỉ trong chốc lát hắn trấn tĩnh ngay và hét to :

— Chúng bay mặt dạn mày dày, dám lấy di vật của bản môn mà đến đây tác quái.

Câu nói điên đảo của hắn làm cho Hoàng-thượng-Chí máu nóng bừng sôi, lồng ngực như muốn vỡ tung ra.

Không để cho chàng kịp mở miệng Vi-nhất-Dân chỉ vào mặt ba vị trưởng lão đứng sau lưng Hoàng-thượng-Chí, nói :

— Chúng bây là những đứa phản nghịch, tội khó dung.

Hoàng-thượng-Chí cắn răng rít lên :

— Ta được lệnh của Chưởng môn đế quân đến đây để thanh trừng những đứa soán nghịch. Kẻ nào biết ăn năn sẽ được khoan hồng, kẻ nào ngoan cố sẽ chiếu theo môn qui xử trị.

Vi-nhất-Dân cất tiếng cười quái dị, nói :

— Chúng bây dám dùng lời ngông cuồng sỉ nhục bản môn. Bản môn thay thế vị đế môn đã qua đời gần bốn chục năm

nay rồi. Chúng bây đừng tưởng cầm được « Ác quỉ châu bài » trong tay là có thể đến đây tác quái được.

Hoàng-thượng-Chí hét lên một tiếng chói lói :

— Câm mồm !

Tiếng hét của chàng như muốn đâm thủng màng nhĩ của mọi chung quanh.

Vi-nhất-Dân cười ha hả, nói :

— Mày nổi điên rồi sao ?

— Hà... hà... Mày còn lắm lời quỷ quyệt, không chịu bó tay nạp mạng để chịu sự trừng trị theo môn quy cho rồi.

Vi-nhất-Dân liền đưa tay ra lệnh :

— Bắt thằng điên đó cho ta.

Mười hai tên bộ hạ đứng sau lưng hắn nghe lệnh liền xông tới, sử dụng kiếm và roi đánh vun vút.

Hoàng-thượng-Chí, gằn giọng :

— Lũ chuột bầy ! Chúng bây dám chống lại mạng lệnh của ta mà giúp kẻ soán nghịch ?

Mười hai tên bộ hạ của Vi-nhất-Dân mặt có vẻ sợ sệt, nhưng chúng không dám trái lời Vi-nhất-Dân đành cứ lăn rồ vào đâm chém.

Hoàng-thượng-Chí quay nhìn ba vị trưởng lão, nói :

— Ai trái lệnh cứ chém đầu.

Ba vị trưởng lão tay cầm thiền trượng, lập tức xông ra đón mười hai tên bộ hạ giao chiến.

Hoàng-thượng-Chí phóng mình nhảy bay qua đầu mười hai tên bộ hạ, rồi đáp ngay trước mặt Vi-nhất-Dân.

Vi-nhất-Dân vội vã đứng lên ngầm vận nội lực để đối phó.

Trong lúc đó thì ba vị trưởng lão và mười hai tên bộ hạ đã xáp chiến rất ác liệt.

Cảnh chết chóc bao trùm cả ảo ma cung.

Bỗng Hoàng-thượng-Chí vung tay một cái, bốn tên bộ hạ hét lên một tiếng thê thảm văng ra xa mấy trượng, trong lúc đó Hoàng thượng-Chí vẫn đứng nguyên chỗ cũ, đôi mắt không rời Vi-nhất-Dân.

Hành động chớp nhoáng của chàng thật không ai có thể lường trước được.

Vi-nhất-Dân nổi giận, chỉ vào mặt Thượng-Chí nói :

— Tiểu tử ! Kỳ trước mày nhờ lão Ma-vương mà thoát nạn, lần nầy đừng hòng sống sót.

Hoàng-thượng-Chí đáp với giọng lạnh nhạt :

— Vĩ-nhất-Dân ! Chỉ vì hành động phản nghịch của mày mà cả phái Thiên-Nam phải chịu điêu linh. Giờ này mày chưa đền tội còn đợi chừng nào.

— Ha... ha... Đừng nói thách ! Mày đến đây chẳng khác một con thiêu thân gặp lửa, hãy chuẩn bị đỡ ngón đòn này.

Chưa dứt lời một luồng chưởng lực đã cuốn tới, ép thẳng vào người Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí đưa tay ra đỡ.

Một bên dùng « Ban nhược thần công » một bên dùng « Khư mô thần công ». Cả hai đều là loại võ công đặc dị trên giang hồ.

« Bùng » ! Một tiếng động như trời long đất lở, rung chuyển cả dãy nhà. Hai người đều bất động. Nhưng gương mặt của Vĩ-Nhất-Dân tái nhợt.

Hắn kinh sợ nhủ thầm :

— Lạ thực ! Kỳ trước ta dùng « Ban nhược thần công » đánh hắn snýt chết nếu không có Côn thế ma vương hiện đến thì hắn đã tan xương rồi, cớ sao hôm nay hắn lại có được cái công lực ấy. Chỉ cách có mấy tháng tại sao hắn lại khác thường ?

Nghĩ đến đấy Vĩ-nhất-Dân mặt mày như chàm đổ. Lạ lùng hơn nữa ngoài cửa chính hắn đã đặt nhiều thuốc nổ, tại sao địch thủ vào đây một cách hiên ngang mà không bị một tai nạn nào.

Càng nghĩ, Vĩ-nhất-Dân càng thấy như người mất trí.

Ngoài sân, ba vị trưởng lão đánh với mười hai tên bộ hạ, qua một lúc đã có ba tên bị chết dưới cây thần trượng của ba vị trưởng lão. Tuy nhiên, trận đấu vẫn còn đang sôi nổi.

Hoàng-thượng-Chí liền vận tám thành lực bất thần công tới Vĩ-nhất-Dân.

Một tiếng « Bốp » nổi lên. Vĩ-nhất-Dân tránh đỡ không nổi chệnh choạng lùi lại đàng sau năm bước, máu miệng phụt ra đỏ ối !

Đó là Hoàng-thượng-Chí đã dùng « khư mô thần công, một môn võ siêu đẳng đã ghi trên « phật thủ bảo cập »

Chàng buông một tràng cười ngạo nghễ, bước tới mấy bước quyết kết liễu mạng sống của tên soán nghịch.

Nhưng giữa lúc đó, từ dưới hầm sâu nhảy lên ba lão già áo xám.

Ba người rầy là đồng đảng của Vĩ-nhất-Dân. Họ họp chưởng công về phía Hoàng-thượng-Chí một lượt.

Hoàng-thượng-Chí tức giận vội thu tay về, rồi tống ra vòng chưởng ép thẳng đến ba lão già áo xám.

Trong lúc Hoàng-thượng-Chí thu tay về thì Vi-nhất-Dân được dịp gượng dậy, hét lên một tiếng, dùng hết sức mình tống ra một đòn « Bạn nhược thần công ».

« Bùng » ! Một tiếng rền vang ! Làn kình lực xoáy tròn. Hoàng-thượng-Chí và Vi-nhất Dân đều đứng yên nhưng ba lão già áo xám nội lực còn non bị chưởng phong quật ngã văng ra xa mấy bước.

Được rảnh rang, Hoàng thượng-Chí dùng hết mười thành lực, tống vào ngực Vi-nhất-Dân.

Vi-nhất-Dân đã biết công lực của đối phương cao hơn mình, nên chẳng dám đón đỡ nữa. Hắn lách mình né tránh.

Đột nhiên, ngoài sân tuyết lại một tiếng thở dài.

Hoàng-thượng-Chí liếc mắt thấy Sa-nhơn-Hòa, vị đệ ngũ trưởng lão bị bọn thủ hạ Vi-nhất-Dân áp đảo, loạng choạng muốn ngã.

Tức thì, Hoàng-thượng-Chí hét lên một tiếng :

— À ! Quân phản bội !

Ba luồng chỉ lực phát ra ! Ba tiếng kêu thất thanh xé không gian, và ba cái xác ngã gục, máu phun đỏ ối !

Ba trưởng lão biết Hoàng-thượng-Chí đã dùng «Đông kim Chỉ» tiếp cứu, nên họ càng phấn khởi, đánh rất hăng.

Các thủ hạ còn lại trong sân mặt như chàm đổ, rơi kiếm lúng túng không còn đủ sức duy trì trận đấu được bao lâu nữa.

Ba lão già áo xám thấy thế đồng xông vào đánh Hoàng-thượng-Chí.

Vi-nhất-Dân cũng nhân cơ hội ấy tay mặt dùng chưởng đập thẳng vào mặt đối phương, tay trái chụm năm ngón tay thành câu móc chụp thẳng vào trước ngực, mau như điện chớp.

«Bốp ! bốp ! bốp !» Ba tiếng hét vang lên, ba lão già áo xám bị Hoàng-thượng-Chí dùng chưởng lực đánh văng ra, còn Vi-nhất-Dân cũng lảo đảo đứng không vững.

Vi-nhất-Dân tức giận, ra lệnh :

— Đệ tử Thiên-Nam đâu ? Tất cả hãy xung phong diệt địch.

Tiếng hét hắn oang oang mà bọn đệ tử Thiên-Nam đã trốn đâu mất, không một người nào tuân lệnh hắn ứng chiến.

Hoàng-thượng-Chí nhìn thẳng vào mặt Vi-nhất-Dân nói :

— Đồ phản nghịch ! Ngươi còn chưa chịu cúi đầu chịu tội sao ?

Ai nấy đều chẩu mắt nhìn vào Thượng-Chí, như chờ đợi tử thần đến đưa vong hồn họ về địa phủ.

Bầu không khí nặng nề như nghẹt thở.

Vi-nhất-Dân trố đôi mắt ác độc, nhìn chòng chọc vào Hoàng-thượng-Chí. Hắn biết bọn đệ tử Thiên-Nam đã phản lại hắn, không còn có thể nhờ cậy vào một lực lượng nào nữa. Tuy nhiên, không lẽ hắn bó tay chờ chết, hắn ngầm vận nội lực, định đem tàn sức đánh một đòn cuối cùng.

Giữa lúc đó, từ ngoài sân có tiếng người xôn xao...

Một tốp người rất đông kéo vào nội cung, đi đầu là một lão râu bạc, mặc áo gấm. Đàng sau vô số người già lẫn trẻ, mắt đầy oán hận, vừa đi vừa trừng trừng nhìn Vi-nhất-Dân.

Đây là mấy vị nguyên lão viện và một số đồ đệ trung thành với phái Thiên-Nam trước đây bị Vi-nhất-Dân bắt nhốt dưới hầm.

Vi-nhất-Dân nhìn thấy họ, thất kinh ré lên.

— Ai thả chúng bay?

Hoàng-thượng-Chí không lấy gì ngạc nhiên vì chàng đã biết Hành-địa-Tiên giải cứu cho họ thoát khỏi tử lao.

Những đệ tử Thiên-Nam đều chia nhau đứng thành hình bán nguyệt, vây hãm trước cung. Các tay cao thủ đều đứng đàng trước.

Vi-nhất-Dân thốt ra một tràng cười quái đản, ai nghe cũng phải rợn ốc.

Chưa dứt tiếng cười, hắn đã xông vào Hoàng-thượng-Chí dùng song chưởng bủa ra.

Tuy ngón đòn bất ngờ, song Hoàng-thượng-Chí đã thủ thế trước. Chàng dùng « Khưu-Mô Thần-Công » tống ra một chưởng toàn thắng. Vi-nhất-Dân rúng động. Hắn lảo đảo lùi ra sau, rồi gượng dậy đứng run rẩy, máu trào ra đỏ ối.

Đôi mắt Hoàng-thượng-Chí đầy sát khí. Chàng chầm chậm bước tới từng bước một chẳng khác một tử thần đi bắt hồn người chết.

Mục đích Hoàng-thượng-Chí muốn bắt sống hắn để trị tội, nên không muốn tiếp chưởng kết liễu mạng sống của hắn ngay bây giờ.

Năm vị trưởng lão trong «nguyên lão viện» vừa được thoát ra, đồng một lượt hướng về phía Hoàng-thượng-Chí cúi đầu hô lớn :

— Chúng đệ tử xin ra mắt chưởng môn nhân.

Hoàng-thượng-Chí dừng chân, quay lại nói :

— Miễn lễ.

Thừa dịp này, Vi-nhất-Dân lùi vào phòng trong.

Hoàng-thượng-Chí lẹ làng phóng mình rượt tới.

Vi-nhất-Dân cười nham hiểm, nói :

— Tiểu-tử. Ngươi chớ đắc ý. Nhất định ngươi phải chết.

Ba vị trưởng lão cùng một loạt xông vào.

Vi-nhất-Dân cười ha hả nói :

— Hay quá ! Chúng mày cùng dắt nhau xuống suối vàng để khỏi buồn tẻ.

Hoàng-thượng-Chí cười oang oang, vang dội cả căn phòng, nói :

— Vi-nhất-Dân ! Cái chết đã gần kề mà mày còn phách lối !

Vi-nhất-Dân đôi mắt đỏ ngầu, đưa tay ấn vào một cơ quan, quyết dũng máy móc trong «Ảo ma cung» tàn sát bọn Hoàng-thượng-Chí.

Nhưng lạ làm sao, hắn ấn mãi nơi chỗ cơ quan điều khiển mà máy móc vẫn không thấy cử động.

Bấy giờ mặt hắn tái nhợt.

Tử thần như đã hiện ra trước mắt hắn rồi ! Những giọt mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả khuôn mặt tàn ác.

Hoàng-thượng-Chí biết các máy móc trong Ảo ma cung đã bị Hành-địa-Tiên phá hết, nên đắc ý nhìn gương mặt thiểu não của Vi-nhất-Dân cười lớn nói :

— Mày đừng nghĩ đến cái sống nữa, vô ích.

Như nghĩ đến một may mắn cuối cùng, đôi mắt Vi-nhất-Dân loé ra hai đường sáng, hắn hô to :

— Tất cả hãy xem đây ! Chúng bây có muốn chết chung cùng ta không.

Hắn cầm nơi tay một trái nổ, vung vẩy trước mặt.

Hoàng-thượng-Chí và ba trưởng lão đều sợ hãi lùi lại mấy bước.

Không dè phút cuối cùng hắn lại có thể liều lĩnh đến thế.

Hiện giờ, nếu Vi-nhất-Dân ném trái nổ ấy ra thì trong phòng tất cả phải tan xác, không còn một người.

Hoàng-thượng-Chí không biết phải đối phó ra làm sao. Dẫu mình có liều chết với hắn thì ba vị trưởng lão cũng không thể sống sót.

Có lý nào sanh mạng một tên phản nghịch lại đổi cả tánh mạng của bốn nhân vật quan trọng, đã từng sống chết, mưu đồ phái Thiên-Nam.

Trong phòng bao trùm cả một bầu không khí khó thở. Ai nấy đều đứng sững sờ, trố mắt nhìn nhau,

Ba trưởng lão muốn nhảy đến hy sinh tánh mạng để giết Vi-nhất-Dân và chết thế cho Hoàng-thượng-Chí, nhưng họ thấy không

làm cách nào được. Vì nếu họ có một cử động nào, trái nổ trên tay Vĩ-nhất-Dân sẽ không chừa một ai.

Ba vị trưởng lão đều cắn răng hậm hực không biết phải làm sao hơn.

Vĩ-nhất-Dân đắc ý, cười khà khà, nói :

— Nếu chúng bây muốn sống hãy mau giao trả « ác quỉ châu bài » cho ta rồi từ từ rút lui khỏi nơi đây.

Hoàng-thượng-Chí không cần suy nghĩ, đáp nhanh.

— Không thể được.

— À ! Thế là mi muốn tan xương nát thịt ?

— Ta đang chờ đợi giây phút đó, vì ta là kẻ phải chịu hy sinh để thanh trừng những tên phản ngịch của môn phái, còn ngươi là đứa bội sư, phản tổ không thế nào để cho ngươi sống được.

— Ha... ha... ha... Không cần phải luận đến danh dự làm chi ! Giờ phút nầy là giờ phút quyết định. Ta chỉ cần ngươi chọn lấy một đường, hoặc tuân lời ta, hoặc trái lời ta mà thôi.

Hoàng-thượng-Chí vẫn với nét mặt lạnh lùng nhìn Vĩ-nhất-Dân nói :

Nếu có gan ngươi cứ thực hiện âm mưu của người đi. Ta chết thì người cũng không còn.

Vĩ-nhất-Dân buông một tiếng cười ngạo nghễ, nói :

— Được ! Trước khi chết muốn cho bọn bộ hạ của tao chứng kiến màn kịch nầy để nêu lại về sau những gì đã xảy ra ở « Ảo ma cung » này.

Dứt lời, Vĩ-nhất-Dân đưa cao trái nổ lên rồi hô to một tiếng.

— Tả hữu hộ vệ đâu ?

Tức thì hai bóng người từ phòng sau bước tới, đứng hai bên Vĩ-nhất-Dân.

Hai người nầy một người mặt đen, một người mặt trắng, trông rất quái dị.

Ba vị trưởng lão thoáng thấy hai người nầy giật mình đánh thót một cái. Còn Hoàng-thượng-Chí mặt nóng phừng.

Hai người nầy nhìn là « Hắc bạch song yêu » đã mất tích ở trong hoang sơn chẳng biết vì sao lại đến đây trở thành bộ hạ của Vĩ-nhất Dân.

Vĩ nhất Dân thấy đối phương ai nấy mặt mày ngơ ngác đắc ý cười hề hề, giới thiệu :

— Có lẽ quí vị ai cũng đã nghe danh « Hắc bạch song yêu rồi chứ ? Hai người nầy năm mươi năm về trước đã làm chấn động giang... hồ, lấy đầu người như thò tay vào túi lấy đồ vật.

Ba vị trưởng lão đã từng nghe nói đến Hắc bạch song yêu, nay mới được thấy mặt. Tất cả đều rởn tóc gáy.

Riêng Hoàng-thượng-Chí không hiểu vì đâu hai tên đồ đệ mình lại trở thành hai kẻ hầu hạ của Vĩ-nhất-Dân, lòng thắc mắc không an.

Hắc bạch song yêu trở thành bộ hạ của Vĩ-nhất-Dân là chuyện đáng ngờ.

Vĩ-nhất-Dân đưa cao trái nồ lên, đôi mắt không rời các đối thủ đứng trong phòng và truyền lệnh cho Hắc bạch song yêu :

— Phiền hai vị hộ pháp bắt tất cả bọn gian ác nầy đem ra sân trị tội.

Hoàng-thượng-Chí đôi mắt nẩy lửa, mặt giận hầm hầm, toan xông vào đánh Vĩ-nhất-Dân để hai bên cùng chết.

Bởi vì, đối với Hắc bạch song yêu việc giết một vài trăm người trong Thiên nam phái là chuyện làm rất dễ.

Nhưng lời nói Vĩ-nhất-Dân vừa dứt thì tiếp theo một tiếng hét kinh hoàng. Hắc bạch song yêu vừa động thủ đã giật ngay được trái nồ trên tay Vĩ-nhất-Dân.

Bạch yêu cười lanh lảnh, chỉ vào mặt Vĩ-nhất-Dân nói :

— Mày là đứa soán nghịch sao dám gọi chúng ta là hộ pháp.

Cục diện thay đổi quá đột ngột, khiến mọi người như đang ở trong giấc mộng.

Vĩ-nhất-Dân mặt mày tái nhợt, run rẩy không nói ra lời. Ú ớ một lúc lão mới nói được câu :

— Chúng bay định làm gì ?

Hắc yêu đáp :

— Giết đứa soán nghịch, trừ hại cho phái Thiên-Nam.

Bấy giờ Hoàng-thượng-Chí đã đoán biết đôi chút, lòng mừng thầm. Chàng « á » lên một tiếng, nói với các trưởng lão :

— May lắm ! Có thế chứ ! Tên phản nghịch đã lầm mưu rồi.

Hắc yêu quay qua cúi đầu hỏi Hoàng-thượng-Chí :

— Chưởng môn nhân định trị tội hắn bằng cách nào ?

Hoàng-thượng-Chí dõng dạc truyền lệnh :

— Hãy bắt nó đem ra sân để cho các đệ tử bản môn chiếu theo môn quy mà trị tội.

Lệnh truyền vừa dứt, Bạch yêu đã đưa tay phất vào huyệt đạo của Vĩ nhất Dân. Vĩ-nhất-Dân toàn thân tê buốt, té xỉu xuống đất

Thật là một hành động lanh lẹ đến nỗi những kẻ đứng xung quanh không sao thấy kịp.

Ba trưởng lão vội vã áp vào, lôi đầu Vĩ nhất Dân ra khỏi phòng, để nằm giữa sân.

Các đệ tử Thiên nam và tám vị trưởng lão xúm lại, ai nấy đều nhìn vào mặt Vĩ nhất Dân mặt chứa đầy oán hận.

Họ muốn phanh thây xé xác Vi nhất Dân cho đã gan, nhưng chưa có lệnh của Hoàng-thượng-Chí nên chưa dám làm hỗn.

Hắc bạch song yêu bước đến quỳ trước mặt Hoàng-thượng-Chí nói :

— Chúng tôi xin yết kiến chưởng môn nhân.

— Hoàng-thượng-Chí đỡ hai người dậy mà hỏi :

— Tại sao hai ngươi lại đến đây để có dịp lập công ?

Hắc yêu đáp :

— Chúng tôi từ ngày thất lạc, xa rời chưởng môn nhân, lòng không an, đi lang thang mãi đó đây để tìm kiếm.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI LĂM

Hắc cốc độc trì

HOÀNG - THƯỢNG - CHÍ gật đầu, nói :

— Đến sau thì sao ?

Bạch-Yêu lễ phép đáp :

— Dạ ! Sao đệ tử thấy bà bịt mặt mà trước kia xuất hiện ở « Tử-vong-cốc » đã cho chưởng môn nhân biết tin..

Chàng cảm động vô cùng, biết người đó là Thất-hồn-Nhơn.

Bạch yêu liếc mắt nhìn cử chỉ xúc động của Thượng-Chí, rồi nói tiếp :

— Bà bịt mặt ấy gọi hai đệ tử, rồi chỉ tới Thiên-Nam tìm cách vào trong ảo ma cung làm nội ứng, may ra có thể cứu vãn được danh dự trận vạn kiếp cho bổn môn. Và bà dặn đệ-tử phải để ý nhìn mặt thật mặt giả của Chưởng-môn-nhơn...

— Khó như vậy, tại sao hai ngươi nhận ta là thật được ?

— Nhờ sự chú ý theo dõi môn thần công, và tiếng nói của chưởng-môn-nhơn nên đệ-tử có thể nhận ra. Bất cứ kẻ nào giả chưởng-môn-nhơn, dù tài giỏi đến đâu đệ-tử cũng không thể lầm được.

— Có lý !

— Vậy đệ tử xin chưởng môn nhơn chớ vội trách hai đệ tử..

— Không ! Điều này là công lao của hai ngươi rất lớn, đâu phải là tội !

Hắc-Bạch song yêu cùng cúi đầu nói :

Tạ ơn chưởng môn nhơn đại lượng tha thứ cho đệ tử !

Thượng-Chí nhìn qua tám vị trưởng lão, giới thiệu cho biết Hắc-bạch song-yêu đã nhập vào bổn môn. Rồi chàng chiếu theo môn quy cho Hắc bạch song-yêu phải hành lễ ra mắt tám vị trưởng lão để xưng đệ tử.

Đang lúc song-yêu làm lễ với tám trưởng lão, thì từ phía sau hiện ra một lão quái nhân lùn tịt, mập như cái lu.

Thượng-Chí liền bước tới, chắp tay nói :

— Kính tạ ơn lão ca ca giúp sức.

Lão lùn xua tay, nói :

— Đừng ! Đừng !... Nếu không nhờ Song-Yêu ra tay hủy diệt bọn cảnh vệ ở Địa-đạo, bây giờ hết việc rồi, lão xin lui !

— Lão ca ca cần gì phải vội vậy, chúng tôi cũng sắp trở vào Trung-nguyên...

— Ngươi còn việc phải làm, lão không chờ được đâu !

Không ! Ít nhất tão ca ca cũng phải uống cùng chúng tôi một cốc rượu rồi hãy đi !..

— Lão nhận lời nói là tốt rồi ! Vì hiện giờ kho rượu ở Hoạ hồ Sơn trang tiểu lão đệ.

« Địa-hành-Tiên » đang chờ lão. Thôi lão xin tạm biệt !

Dứt lời, lão lùn lách mình ra khỏi đại điện, rồi chạy đi mất dạng.

Thượng-Chí và tám trưởng lão định tiễn chân lão lùn, nhưng không kịp gì cả, thì lão phi thân chạy mất...

Lúc nầy trong « Ảo-ma-Cung » mở ra một cuộc hợp, để xử tội Vi-nhất-Dân đã hiếp sư, diệt tổ. Chiếu theo quy môn thì xử hắn phải chịu tội cực, hình. Còn các môn nhân theo hắn, thì có kẻ tội nặng bị đuổi ra khỏi cung môn, người tội nhẹ được giam giữ để chờ cải hối

Sóng gió nổi lên trong « Ảo-ma-Cung » đến ba ngày, ba đêm mới bình ổn.

Đến ngày thứ ba Hoàng-thượng-Chí chính thức kế vị chưởng môn. Theo cải chánh mới thì bỏ cái hiệu Đế-quân, chỉ còn xưng là chưởng môn nhơn. Ngoài ra những cấp hiệu như tướng quân Đại-Vệ cũng bãi bỏ. Trong Nguyên-lão-Viện, chỉ định thêm người khác lên thế như « Hình Tư », « Uy nghị », « Tuần Sát » và « Võ Tư ».

Hắc-bạch song-yêu được cử làm Hộ-Pháp, hầu cận Chưởng-môn-Nhơn.

Tiếp đến là tiệc mừng trong « Ảo-ma-cung » suốt ba ngày đêm.

Cuộc tiệc vừa chấm dứt, Hoàng-thượng-Chí chỉ định Thủ-tịch trưởng

lão, là Đỗ-nhất-Phi tạm thế chức Chưởng-môn, đồng thời lo tu bổ lại phòng ốc trong « Ảo-ma-cung ».

Thủ-tịch trưởng-lão Đỗ-nhất-Phi nhận lệnh, rồi hỏi :

— Hai vị Hộ-pháp có đi theo Chưởng-môn-nhơn không ?

Thượng-Chí biết ý câu nói của Thủ-tịch trưởng-lão, nên mỉm cười nói :

— Trưởng-lão phải chăng còn lo sợ về Thiên-tề-Giáo, sẽ đến trả thù ?

— Đệ-tử thật có ý lo như vậy !

— Hai Hộ-pháp cần theo tôi đến Đại-lượng-sơn một lần nữa, chừng năm ba ngày sẽ trở về !

— Chưởng-môn-nhơn cần trở về Trung-nguyên nữa chứ ?

— Đúng vậy ! Tôi còn đại thù chưa báo, ơn nguyện cũng đang chờ tôi !

— Như thế, thì hai vị Hộ-pháp phải theo Chưởng-môn-nhơn luôn chứ trở về sao được ?

— Không cần ! Việc an toàn trong cung trọng yếu hơn !

—Nếu Chưởng-môn-nhơn khi cần tin điều gì, hoặc...

Thượng-Chí ngẫm nghĩ một lúc, nói :

— Được ! Nếu vậy tôi có cần đưa tin gì về, thì sẽ giao cho « Mộ giang phân-Đà » của Cái bang chuyển đạt mệnh lệnh.

Mọi việc trong « Ảo-ma-cung » đều được sắp đặt lại chỉnh đốn. Tất cả đệ tử tiễn đưa chưởng môn nhơn Hoàng-thượng-Chí, và Hộ-pháp Hắc-bạch song-yêu rời khỏi cung.

Đại-lượng-Sơn là vùng núi rừng trùng điệp, quanh năm không có chân người bước tới.

Một buổi sáng màn sương trắng dày đặc còn đè nặng trên đám rừng cây u tịch, vừng thái dương còn núp bóng dưới biển đông, thì đã thấy ba bóng người xuất hiện nơi chân núi Đại-lượng-Sơn.

Ba người này chính là Chưởng-môn Thiên-Nam Hoàng-thượng-Chí, và Hộ-pháp Hắc-bạch song-yêu.

Hoàng-thượng-Chí đưa tay chỉ vào miệng cốc, nói :

— Theo lời thổ dân thì chỗ này là đường vào núi.

Hắc-yêu cung kính, nói :

— Đệ tử cũng nhận thấy như vậy !

Bạch-yêu liền hỏi :

— Xin chưởng-môn-nhơn, giờ có thể cho hai đệ tử biết đến đấy làm việc gì không ?

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười, nói :

— Đến đây là để hoàn thành tâm nguyện mà mấy chục năm nay hai ngươi còn mãi đợi chờ.

Song-yêu xoay mặt nhìn nhau. nhưng chưa kịp đáp lời, thì Thượng-Chí đã nói tiếp :

— Hai ngươi trước kia đã có hứa, là sau này được trở lại thành hình như xưa, thì kết hợp thành vợ chồng phải không ?

Hắc-yêu cúi đầu, nói :

— Dạ không sai ! Nhưng không biết...

— Trong thiên có hạ, ngươi biết ai có thể giải được cái độc « Dục hình độc quả » không ?

— Vạn-độc Tổ-sư ?

— Vậy thì đúng rồi !

Song-yêu vừa cảm động vừa lo sợ, nói :

— Vạn-độc Tổ-sư còn sống sao !

— Điều đó hiện giờ biết rõ !

Câu nói ấy làm cho spng-yêu cảm thấy thất vọng vô cùng.

Hắc-yêu run run nói :

— Chưởng-môn-Nhơn đến đây, chắc cũng chưa có tin tức gì chính xác !

— Phải ! Ta chỉ nghe nhiều người nói, « Vạn-độc Tổ-sư » không thấy có truyền nhân xuất hiện trên giang hồ. Nhưng bổn thân ông ta thì lại ẩn cư trong Hắc-cốc « Độc-trì » giữa Đại-lượng-Sơn này !

— Tại Hắc-cốc « Độc-Trì » ?

— Phải.

— Theo lời truyền, thì nước « Đọc-Trì » người và thú vướng vào đều chết ngay ! Vậy...

— Không ! Chúng ta cần phải tìm tới đó, thấy tận mắt tin được.

— Ba bóng người phi thân vào rừng sâu, núi thẳm !

— Suốt ba ngày, họ dọ dẫm khắp đồi núi Đại-lượng-Sơn, mà vẫn không tìm được Hắc-cốc.

Hoàng-thượng-Chí đi lần nầy, vì trọng lời hứa, chứ còn hy vọng thành công thì thật là việc mỏng manh.

Song-yêu rất nóng lòng. Vì đây là điều quan trọng cho cả cuộc đời họ, mà mấy mươi năm nay họ đã chịu khổ đau để chờ đợi cái ngày giải nguy.

Ba ngày qua, trong đồi núi âm-u, không đem lại cho họ một tia hy vọng nào.

Ba người đều thấm mồ hôi ướt đẫm, tâm thần cảm thấy mệt mỏi. Họ dừng chân lần thần trên một ngọn đồi đá cây lởm chởm.

Bỗng nghe một tiếng rên thảm thiết, làm cho họ lạnh cả xương sống. Tiếng đó như phát từ dưới lòng đất mà khoảng cách không bao xa.

Thượng-Chí nhận định được nơi phát ra tiếng rên đó, liền vẫy tay chỉ cho Hắc-bạch song yêu cùng chạy.

Ba bóng người liền dùng thuật « lướt ảnh » phi thân qua mõm đá hướng Đông. Vượt khỏi đồi đá chừng năm chục trượng, ba người rẽ vào thung lũng rộng hơn mười trượng, hai bên là vách đá cao sừng sững thông vào đỉnh núi hướng Bắc.

Chạy hơn một dặm đường, thì ba người gặp, một đám cây dày hịt chặn mất lối đi. Mọi người lại thêm một lần thất vọng nữa.

Hoàng-thượng-Chí cứ rảo bước dọc theo đám cây rậm đến vách đá bên hữu, thì chàng tìm được một lối đi rộng vừa lọt thân người thôi. Bất giác chàng « ồ » một tiếng nói :

— Có lối vào rồi ! Chúng ta đi.

Dứt lời, chàng liền lách mình đi vào. Hắc-bạch song-yêu cũng vội nối gót tiến theo...

Đi vào chưa đầy năm trượng, thì Thượng-Chí đã gặp một miệng hầm rộng hơn hai thước. Chàng cúi đầu dòm xuống chỉ thấy toàn một màu đen như mực, và hắt lên những mùi ẩm ướt nghe lạnh người.

Song-yêu vội bước tới bên chàng hỏi :

— Chưởng-môn-nhơn định xuống hầm nầy sao ?

Chàng như đang mải mê suy nghĩ điều gì, nên không đáp lời.

Song-yêu thấy thế cũng không dám hỏi nữa, chỉ trố mắt kinh hãi nhìn theo, và tự đoán :

— Có lẽ nào tiếng kêu thảm não đó lại ở dưới hầm nầy phát ra ?...

Thượng-Chí lặng lẽ lần bước xuống ! Hắc-bạch song-yêu cũng không còn do dự, vội nhảy theo.

Đi sâu xuống hơn một trăm trượng, thì đáy hầm lại rộng hơn ba căn phòng. Hoàng-thượng-Chí đảo mắt nhìn quanh, rồi mỉm một nụ cười đầy hy vọng, nói :

— Nơi nầy đúng là « Hắc-cốc » rồi !

Hắc-yêu lễ phép hỏi :

— Chưởng-môn-nhơn chưa đến đây lần nào, tại sao biết được ?

— Ta đã được nghe nhiều người kể qua địa thế nơi nầy rồi.

Hắc-bạch song-yêu nhìn nhau sững sốt không nói nên lời. Lòng họ như triền miên tưởng nhớ đến hình ảnh tươi đẹp ngày xưa.

Thượng-Chí đứng yên một lúc, rồi nói :

— Đây đúng là « Hắc-cốc » mà hiện giờ đã có một số cao thủ võ-lâm xâm nhập nên mới gây ra tiếng thảm khốc lúc nãy đó. Vậy chúng ta tiến nhanh vào xem

Ba người vòng theo mé núi chạy thẳng xuống chân lĩnh.

Chớp mắt, họ đã tới dưới lĩnh, quả nhiên gặp một miệng cốc rộng chừng mười trượng, nhìn vào chỉ thấy tối om.

Hoàng-thương-Chí đứng nghe ngóng một lúc, quay lại nói nhỏ với Hắc bạch song yêu :

— Đúng là có một số người đã tới đây trước chúng ta, mà số người ấy không dưới mười người !

Bạch-yêu mơ màng nói :

— Hắc-cốc Độc-trì là nơi nguy hiểm, kẻ nào dám mạo hiểm đến đây hẳn có ý gì với Vạn-độc Tổ-sư chăng ?

Thượng-Chí khoả tay ngắt lời, :

— Tình hình chưa rõ được, chúng ta phải thủ thế đi lẹ vào !

Dứt lời, chàng liền nhún mình, phi thân vào Miệng cốc, Hắc-bạch song-yêu cũng không chậm nửa bước, tiến vội theo.

Ba bóng người đang lướt nhanh vào bóng tối, thình lình có tiếng hét lớn :

— Đứng lại !

Tiếng gọi vừa dứt, liền có hai người hiện ra chận đường.

Thượng-Chí và Hắc-bạch song-yêu giật mình dừng bước thấy hai người chận đường đó là hai gã trung niên Hán tử. Một người tay cầm kiếm đầu quỷ, một người cầm roi cương-cửu-tiết.

Hai hán tử này lúc đầu tuy có vẻ rất bạo, nhưng khi thấy hai quái nhân Song yêu, thì mặt họ liền biến sắc.

May lúc nầy Hắc bạch Song yêu đã bịt mặt, chứ không thì hai Hán tử đó còn kinh hãi đến bực nào nữa !

Người cầm roi nhìn sững một cái, rồi hút lớn :

— Các ngươi hãy mau lui ra !

Song yêu « hừ » một tiếng lạnh lùng, rồi lách mình nhảy xông tới.

Tiếp đến nghe tiếng rên rất đau đớn, thì hai Hán tử gần đường đã chết trong tay của Song yêu rồi.

Thượng-Chí cau mày, nói :

— Các ngươi không nên giết cầu thả như vậy ?

Song yêu hoảng hốt cúi đầu không dám nói một lời.

Thượng-Chí lại nói tiếp :

— Đây là cơ hội để chúng ta dò xét tin tức, mà các ngươi giết mất hai người ấy thì thật đáng tiếc.

— Đệ tử rất đắc tội !...

— Thôi ! Chúng ta đi.

Ba người lại lần theo đường hầm tối ngòm, tiến sâu vào..

Đường đi càng lúc càng quanh co khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại gặp những mô đá nhô ra như những bóng ma chận đường. Cảnh tượng này dù người gan dạ đến đâu cũng phải lạnh mình.

Chớp mắt, ba người đã chạy hơn ba dặm đường hầm. Bỗng Thượng-Chí dăng tay ra, dừng chân, nói :

— Đã tới nơi rồi ! Bên Độc-trì có rất đông người ! Chúng mình tiến vào thật nhẹ nhàng đừng để lộ tung tích, mới tìm hiểu được hành động của họ.

Hắc bạch song - yêu sẽ lén đứng lại, cúi đầu tuân lệnh, rồi trố mắt nhìn xa ngoài mấy chục trượng về phía trước thấy ánh nước lăn tăn trắng như bạc nhá nhem trong bóng tối. Bên đá lờ mờ nhiều bóng người nhấp nhô.

Song yêu nhẹ bước theo sát Hoàng-thượng-Chí, tiến tới bên độc trì...

Ba người tiến đến cách chừng tám thước, liền dừng lại ẩn núp. Sáu ánh mắt chăm chăm nhìn tới không chớp! Độc từ lớn chừng nửa mẫu, chung quanh có đến mười mấy người đang đứng nhìn nhau. Trong đó nổi bật nhất là người mặc áo dài đen, trên ngực thêu một đồ án màu trắng

Thượng-Chí rất ngạc nhiên ! Lối ăn mặc của người áo dài đen chính là một trong bọn sứ giả của Thiên-tề giáo. Chàng tự hỏi :

— Thiên-Tề giáo phái người đến Hắc-cốc để làm gì ?

Lại thêm một lão già đứng trong số đó cũng mặc áo dài đen nhưng không có thêu trước ngực.

Vừa lúc lão già áo đen quay mặt lại, Hoàng-thượng-Chí thất kinh, thấy đó là Độc-quân Dư-Hóa.

Độc-quân Dư-Hóa là tay độc vật lừng danh trên giang hồ, mà hôm nay cũng có mặt nơi đây, thì rõ việc nầy không phải đơn giản được.

Trước chân Dư-Hóa lại có một xác người nằm thở thoi thóp, thòng đôi chân xuống Độc-trì.

Người áo đen trước ngực có thêu đồ án màu trắng đưa tay chỉ vào xác người nằm thoi thóp nói:

— Dư-đường-Chủ ! Ta nhận thấy thuốc giải độc của người không linh nghiệm tý nào, chỉ làm mất mạng một vị dùng môn mà thôi.

Dư-Hóa vội nói :

— Giáo chủ ra lệnh là phải dùng hết mọi thủ đoạn để lấy cho kỳ được chất độc của « Vạn-độc Tổ-sư ». Nếu ta thu hết những độc kính còn lại đó, thì sau này trên thế gian ai còn dám đối địch nữa...

— Đâu dễ vậy ! « Vạn-độc Tổ-sư » nếu còn ẩn mình trong Độc trì, thì những chất độc thừa thãi đó có nghĩa gì ! Một khi ông ta xuất hiện...

— Vũ huynh quá lo xa ! Nếu ông ta còn sống đâu dễ gì điềm nhiên, để cho chúng mình quấy rối. Nơi đây một ngày đêm mà không phản ứng ?

Một người tóc dài bù xù nghảnh mặt cười hì hì, nói :

— Dư đường chủ đã được cái hiệu là « Độc-quân », mà không phân biệt được chất độc của « Độc-Trì » sao ?

« Thiên-tề Sứ-giả » họ Vũ cũng cười nhạt, nói :

— Thuốc kháng độc của Dư-đường-Chủ, đã thấy rõ là vô hiệu thì...

Dư-Hóa liền ngắt lời, nói :

— Các vị đừng nóng tính, hiện giờ tôi có đem theo hai thứ thhốc kháng độc. Nếu thứ thuốc lúc đầu không linh, thì thứ thuốc sau này chắc phải hiệu nghiệm. Thôi mời vị vào thoa thử thuốc này xem.

Vừa nói, Dư-Hóa vừa chỉ tới một Hán-tử mặc áo da thú đứng bên người tóc xù.

Mặt Hán-tử đó biến sắc, Hắn run rẩy cởi chiếc áo thú. Còn Dư-Hóa thò tay vào túi lấy ra một cái bình sành, đổ ra một chất nước màu đỏ, thoa khắp thân thể cho gã Hán-tử, rồi mới mặc chiếc áo thú vào.

Độc-quân Dư-Hoá thoa thuốc xong, lại căn dặn Hán-tử :

— Ngươi lặn xuống nước phải luôn luôn đảo mắt nhìn chung quanh Độc trì. Khi thấy có gì lạ phải lo nhảy lên báo tin, để chúng ta kịp thời đối phó.

Hán-tử mặt xám ngắt, gật đầu tuân lệnh. Hắn từ từ bước tới bên Độc-trì, đứng do dự một lúc, mới thòng xuống nước một chân ..

Mọi người đều chăm chú nhìn từng cử chỉ đau đớn của Hán-tử.

Hoàng-thượng-Chí bất giác giật mình. Bấy giờ chàng mới biết những người nầy được lệnh của Thiên-tề giáo-chủ, đến đây để mưu lấy những kinh độc còn sót lại của « Vạn độc tổ sư ».

Bỗng phát ra một tiếng rên thảm thiết, khiến ai nấy đều lạnh

mình ! Hán-tử đó đã lăn lộn dưới Độc-trì, làm nước văng tung toé. Hắn chết đờ trên mặt nước.

Bọn người đứng chung quanh đó trố mắt kinh hãi nhìn nhau, nói không ra tiếng.

Thượng-Chí thấy thế cũng phải le lưỡi, thầm nói :

— « Độc-trì » thật rùng rợn chưa từng thấy.

Thiên-tề sứ giả trầm giọng, nói :

— Dư-đường-Chủ ! Ngươi còn cách gì khác nữa không ?

Dư-Hóa tái mặt, đứng gằm đầu không dám nói một lời.

Gã tóc xù lạnh lùng, hỏi :

— Vũ-huynh ! Vũ huynh còn sai khiến gì nữa không ?

— Có !

Dư-Hóa giật mình, vội hỏi :

— Vũ-huynh còn thừa lệnh gì của giáo chủ sao ?

— Phải ! Chúng ta cần phải hủy phá « Hắc-cốc » và « Độc-trì » nầy !

— Lấp lại « Độc-trì » ?

— Ừ !

— Việc nầy hơi quá...

— Sao ?

— Có thể tìm cách khác không ?

— Lệnh của giáo chủ hễ dùng không được thì phải phá đi, để sau nầy người khác khỏi dùng được !

— Vũ-huynh quá lo xa. Mấy mươi năm nay chưa từng có một bóng người nào lên tới « Độc-Trì ». Hơn nữa theo đường chủ dám tự tất là trên thiên hạ, không một ai có thể giải được cái độc này đâu !

— Hừ ! Dư đường chủ đã quá chủ quan rồi !...

— Sao ? Vũ huynh quả quyết như thế ?

— Theo tôi được biết thì trên đời còn có một người không sợ kỳ độc !

Độc-quân Dư-Hóa ngạc nhiên, hỏi :

— Ai ?

Vạn Độc Tổ Sư

— DƯ-ĐƯỜNG-CHỦ mau quên quá!

— Thật tại hạ nghĩ không ra, trên võ lâm còn có một ai dùng độc được nữa ?

— Người ấy không phải Dùng độc, nhưng chẳng lúc nào sợ độc kia!

Độc quân Dư-Hóa gầm đầu nghĩ một lúc, rồi như sực nhớ, nói :

— À ! Vũ-huynh chỉ người đó là truyền nhân của « Ma-trung Chi-Ma », thừa kế chưởng môn Thiên-Nam Lãnh-diện-Nhơn Hoàng-thượng-Chí » sao ?

— Đúng vậy ! Nếu sau nầy nó biết được nơi đây, thì Dư-đường-Chủ đoán xem hậu quả sẽ như thế nào ?

Dư-Hóa đứng đờ người thầm nhớ lại :

— Trước kia Hoàng-thượng-Chí xông vào Liên-hoàn-Thao, mình đã tự tay dùng chất độc « vân cốt hương ám » vây cả đường vong cốc mà hắn vẫn không hề thiệt hại !

Hoàng - thượng - Chí thấy chúng bàn độc kế hủy « Hắc cốc », lấp « Độc-trì », thì Hắc-bạch song-yêu làm sao phục hồi được hình dạng khi xưa ? Chàng tố tìm cách ngăn lại hành động của đối phương.

Gã có đầu tóc bù xù liền hỏi Vũ-trung-Kỳ :

— Đã có lệnh của Giáo-Chủ, thì chúng ta phải thi hành gấp chứ, vũ huynh định cách hủy « Hắc-cốc » như thế nào ?

— Giờ chỉ cần đem mấy trăm cân thuốc pháo đặt trên đồi lĩnh vực chúng ta hủy « Hắc Cốc » nầy dễ như đập một cái chén đất !

— Ồ ! Thế chúng ta thi hành ngay.

Hoàng-thượng-Chí khẽ nói với song yêu :

— Bọn ngươi đứng bên Độc-trì ta giao cho hai ngươi phải hạ sát hết. Chỉ có lão già mặc áo đen gọi là Độc-quân Dư-hóa thì để ta đối phó !

Hắc-bạch Song-yêu cúi đầu tuân lệnh.

Vừa lúc ấy, trong Độc-trì hùng hục sôi lên, như có một quái vật từ dưới đáy nước xuất hiện.

Thượng-Chí vội đưa tay gàn Song-yêu lại, nói :

— Các ngươi dừng lại !

Bọn người của Độc-quân Dư Hóa đang định tiến lên đồi lĩnh, chợt thấy nước giữa Độc-trì xáo động, bất giác ca bọn lạnh cả xương sống, tiền đó một lão già tóc trắng từ từ trồi lên khỏi mặt nước.

Gã đầu tóc bù xù buột miệng kêu lên :

— « Vạn-độc Tổ-sư » !

Cả bọn đều run lẩy bẩy bước lui ra.

Lão tóc trắng xuất hiện lên mặt nước, rồi búng mình một cái đã nhảy lên bờ ao tức khắc. Lạ hơn nữa là mình lão tóc trắng không hề dính một tý nước.

Độc-quân Dư-Hóa mặt tái mét, vội cúi mình thi lễ :

— Lão tiền bối có phải là người mà khách võ lâm gọi là « Vạn-Độc Tổ-sư » ?

— Đúng vậy ! Còn chúng mày đến đây làm gì ?

— Văn bối !... văn bối vì tánh hiếu kỳ tới đây.

— Hiếu kỳ ? ha ! ha ! Ha...

Vạn-Độc tổ-sư ngẩng mặt lên cười như sấm sét, rồi phất tay nói lớn :

— Lui !

Cái phất tay của lão, khiến cho mười hai cao thủ Thiên-tề-Giáo như bị luồng bão tố cuốn băng tuyết ép vào người. Cả bọn thất kinh chen lấn nhau chạy ra ngoài.

Liền đó một tiếng hét lảnh lót :

— Đứng lại !

Dứt tiếng hét, có một thiếu niên đứng cản đường, Độc-quân Dư-Hóa và cùng bọn phải dồn nhau đứng lại.

Thiên-tề sứ giả Vũ-trung-Kỳ quắc mắt đỏ ngầu nhìn thiếu niên, quát lớn :

— Thằng nhỏ kia mày nên sáng mắt coi thử...

Độc-quân Dư-Hóa thất kinh, chận lời Trung-Kỳ, gọi :

— Lãnh-diện-Nhơn !

Ba tiếng ấy vừa thoát ra miệng Dư Hóa, làm cả bọn lại càng hoảng hốt hơn nữa.

Vũ trung Kỳ làm gan nói :

— Thằng nhỏ đó ta chỉ cần cho một đấm là toi mạng ngay.

Vạn độc tổ sư thấy bọn Thiên tề giáo chủ gây sự, nên lạnh lùng nói :

— Trong Hắc cốc ta không cho phép bọn ngươi đấu nhau !

Hoàng thượng Chí xoay mặt qua lão tóc trắng, nói :

— Xin lão tiền bối đừng để bọn này chạy thoát ra ngoài.

— Tại sao ?

— Vì bọn này muốn ra ngoài để đốt thuốc pháo, phá hủy « Hắc cốc » này.

— Việc đó đâu có quan hệ gì đến mày ? Hãy mau cút đi !

Thượng Chí thấy cử chỉ của độc tổ sư tức quá nói không ra tiếng.

Vũ trung Kỳ được dịp, liền nói :

— Đi mày, nhỏ ! Chúng ta ra khỏi nơi này rồi tính sau !

Dứt lời, Trung Kỳ cùng đồng bọn tẩu thoát ra ngoài...

Vạn độc tổ sư lạnh lùng nhìn cử chỉ ngơ ngác của Thượng - Chí, nói :

— Ta tha cho mày khỏi tội chết bởi câu nói khi nãy đấy ! Thôi hãy dẫn hai bạn của mày cút đi !

Hoàng-thượng-Chí đứng ngơ ngác không hiểu tại sao vạn độc tổ sư khinh thường chàng như vậy, trong lúc đó thì bọn Thiên-tề Giáo đã chạy mất. Chàng lại nghe lão phát giác được tung tích song yêu còn núp trong bóng tối, mà lão lại biết chúng là đồng bọn với chàng nữa. Điều nầy khiến Thượng-Chi kết sức kinh sợ.

Hắc-bạch song yêu nghe lão nói, cũng giật nẩy người, biết không giấu mặt được nữa, vội nhảy ra đứng bên Thượng-Chí.

Thượng-Chí bước tới, cung kính nói :

— Chúng tôi có việc tới cậy nhờ tiền bối ?

— Lão phu đã mấy mươi năm nay, không tham dự tới việc thế gian nữa.

— Xin lão tiền bối rộng lòng từ thiện giúp cho.

Vạn-độc tổ sư bực mình gắt :

— Nếu mày lội xuống được dưới « Độc-trì », thì lão phu cho phép mày nói việc ấy !

Dứt lời lão xoay mình bỏ đi...

Hoàng-thượng-Chí gọi theo :

— Lão tiền bối ! Xin tiền bối dừng bước.

Vạn độc tổ sư dừng bước, ngảnh mặt nơi khác, hỏi :

— Chuyện gì vậy ?

— Bọn chúng lúc nãy mưu độc, muốn ra ngoài đốt thuốc pháo hủy phá « Hắc cốc » và lấp « Độc trì »...

— Lão phu đã nói rằng không quan hệ gì đến mày, sao mày cứ nhắc lại làm gì ?

— Lão tiền bối sao coi thường quá vậy :

— Thôi, mày đừng nói nhiều vô ích, hãy cút đi !

— Nhưng điều lão tiền bối vừa hứa. thì đề văn bối thực hiện :

— Thằng bé kia ! Mày dám xuống « Độc trì » à ? nếu mày còn muốn sống thì hãy cút đi là hơn !

Hoàng-thượng-Chí điềm nhiên, nói :

— Đã đến đây rồi, còn điều gì mà không dám !

— Mày quả thật dám xuống « Độc-trì » sao ?

— Dám !

Hắc-bạch song-yêu mặt biến sắc, vội bước tới, quỳ trước mặt Thượng-Chí, giọng run run :

— Xin Chưởng-môn-nhơn chớ làm việc ấy mà nguy hiểm.

— Tại sao ?

— Đệ tử cam lòng chịu vĩnh viễn như thế này, chứ không muốn phục hồi dung mạo nữa.

— Tại sao ?

— Đệ tử không muốn Chưởng-môn-nhơn mạo hiểm như vậy !

— Ta đã quyết định rồi !

Vạn độc tổ sư cười nhạt một tiếng, rồi nhảy xuống « Độc trì » chìm mất dạng.

Hoàng-thượng-Chí dửng dưng cau mày, nói :

— Tại chúng mày mà hỏng việc rồi ! Đứng dậy !

— Chưởng-môn-nhơn định bỏ qua việc làm độc ác của lão « Vạn-độc tổ-sư » chứ ?

— Không !

— Nước « Độc-trì » chạm đến da là chết liền. Hai xác chết bên ao kia, trước khi xuống đã được thoa thuốc khử độc, mà....

Hoàng-thượng-Chí liếc mắt nhìn qua hai xác chết cứng đờ đó, cũng phát lạnh người. Nhưng chàng đã cương quyết giúp cho Song-yêu được hồi phục dung mạo nên không thể bỏ qua được.

Chàng gằn giọng nói :

— Hai ngươi quên rồi sao ? Ta đã từng dặt hai ngươi ra « Tử vong cốc » mà chất độc đó đã làm gì hại ta chưa.

— Thứ độc đó chỉ là...

— Đứng dậy ! Các ngươi hãy lập tức ra khỏi cốc, lo đề phòng bọn Thiên-tề-Giáo hủy phá « Hắc-cốc » bằng thuốc pháo ngoài đó.

Song-yêu sợ hãi đứng dậy, nhưng không muốn đi.

Chàng liền hét lớn :

— Đi mau ! Coi chừng âm mưu bọn nó.

Bạch-yêu rung giọng nói :

— Chưởng-môn-nhơn !...

Chàng không để cho bạch-yêu nói hết câu, liền gằn từng tiếng :

— Đây là mệnh lệnh của ta ! Hai ngươi muốn kháng cự à ?

— Đệ tử không dám !

Vậy cứ theo lệnh mà làm.

— Đệ tử thi hành xong việc nầy thì sao ?

— Cứ ở ngoài cốc chờ ta.

— Nếu...

Hoàng-thượng-Chí biết trước lời của hắn, liền nói :

— Với kỳ hạn là một ngày.

— Sau một ngày nếu không thấy Chưởng-môn-nhơn ra cốc...

— Hai ngươi lo trở về Thiên-Nam.

Đệ tử đã thề sống chết bên gót Chưởng-môn-nhơn, thì đâu có thể bỏ ra đi như vậy ?

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy rất thương xót, nhưng vẫn giữ vẻ cứng rắn, nói :

— Đừng nói bậy : Hai ngươi nay đã thuộc về môn đệ Thiên-Nam, thì phải coi bổn môn là trọng yếu. Thôi hai ngươi hãy đi nhanh, kẻo bọn chúng thực hiện được mưu độc là nguy.

Hắc-bạch song-yêu buộc lòng phải ra đi...

Hoàng-thượng-Chí liền tiến tới bên « Độc trì », nhìn xuống màu nước xanh đậm, hai xác chết nổi lềnh bềnh, khiến chàng phải rùng mình.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc :

— Sức kháng độc trong người mình có thể chịu nổi nước « Độc trì » này không ? Nhưng với lời hứa mình đâu thể bỏ qua được ?

Chàng nhìn qua « Độc-trì » một lát, rồi nghiến răng, thòng chân trái xuống nước. Chân chàng liền phát ngứa ngáy, tê rần cả nửa thân người !

Chàng giật mình rút chân lên, thì một hồi lâu lại cảm thấy không còn tê ngứa nữa.

Trong óc chàng bỗng loé lên một tia sáng, chàng nhớ đến phương pháp nội công của môn « tu di thần công ». Chàng dùng cang khí bao bọc khắp thân thể rồi lại thòng cả đôi chân đưa qua lại dưới nước « Độc-trì ». Quả thật lần nầy chân chàng không hề dính một tý nước vào da.

Nỗi vui mừng rộn rã trong lòng chàng tự nhủ :

— À ! Với sức cang khí do phép « Tu-di thần công », có thể bảo vệ thân mình được, và trong người mình đã có sẵn chất kháng độc. Vậy giờ nầy mình xuống « Độc-trì » này không phải là việc khó. Nếu mình xuống được thì chắc lão « Vạn độc tổ-sư » không thể quên lời hứa ?..

Bỗng sau lưng chàng dội tới mấy tiếng gọi, nghe rợn người :

— Thằng nhỏ kia ! Mày muốn chết rồi ư ?

Thượng-Chí giật nẩy người, rút chân lên, xoay lại, thì thấy lão « Vạn độc tổ-sư » đứng sát sau lưng rồi !

Vạn-độc tổ-sư cười nhạt, nói :

— Mày muốn thử nước độc sao ?

Chàng lắc đầu, đáp :

— Mới thử sơ một tý đâu đã thấy gì !

— Mày không sợ nước « Độc-trì » ?

— Vãn bối đã gặp được dịp may mắn ngâm mình vào trong « Địa-mạch linh-toàn », nên có thể kháng cự nổi bách độc !

— Ồ ! Chuyện này lão phu chưa nghe qua bao giờ ! Nhưng mày thuộc môn phái nào ?

— Vãn bối là kế vị Chưởng-môn Thiên-Nam ?

— Chưởng môn Thiên-Nam.

— Phải !

— Là chủ Thiên-Nam « Ẩn-ma-cung » à ?

— Phải !

Vạn-độc tổ-sư nhìn kỹ Thượng-Chi. Lão thấy vẽ mặt tuấn tú và cặp mắt sáng ngời của chàng, thầm nhủ :

— Thật là một kỳ tài, trăm năm khó kiếm.

Lão nhướng đôi mày trắng, dịu giọng nói :

— Tinh thần của ngươi thật đáng khen ! Lão phu phải dành bỏ luật lệ để giúp ngươi một lần. Vậy hãy đi gọi hai đứa môn hạ của ngươi lại đây.

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc, nói :

— Lão tiền bối đã biết việc của vãn bối xin.

— Hai môn hạ của mày bị độc « dịch hình độc quả ». Nay mày muốn nhờ ta giải độc cho chúng hồi phục dung mạo chứ gì ?

— Sao lão tiền bối đoán được ?

— Ha ! Ha ! Ha... Những chất độc gì, mà lão phu nhìn qua không biết.

Thượng-Chí hết lòng khâm phục kỳ tài, coi lão như một vị thần. Thật đúng với cái tên « Vạn-độc Tổ-sư » !

Chàng lại nhớ đến mưu mô ác hiểm của bọn Dư-Hóa, muốn phá hủy « Hắc-cốc », nên nói :

— Bọn võ lâm khi nãy là thuộc hạ của Thiên-tề-Giáo, quyết định phá tan « Hắc cốc » này...

— Việc đó lão phu biết rồi.

— Lão tiền bối đã biết sao lại thả chúng nó đi ?

— Ai bảo ta thả chúng nó ?

Thượng-Chí lại càng ngạc nhiên hơn nữa, hỏi :

— Lão tiền bối đã đuổi chúng nó đi rồi mà ?

— Khà ! Khà ! Khà... chúng đã cả gan xâm phạm đến vùng cấm địa của lão phu, thì đáng tội chết rồi !

Hoàng-thượng-Chí chỉ còn biết cúi đầu thi lễ, nói :

— Xin phép lão tiền bối, vãn bối đi gọi môn hạ.

Dứt lời chàng phi thân ra ngoài cốc. Bóng chàng phi nhanh như một luồng khói xám xẹt trong bóng tối...

Chớp mắt, chàng chạy tới miệng cốc, đã nghe những tiếng rên thê thảm, cùng với tiếng dãy đành đạch trên mặt đất. Chàng kinh hãi, sợ tánh mạng của Hắc Bạnh song yêu bị hại, nên vội nhảy lẹ ra ngoài,

Song yêu trông thấy vui mừng kêu lên :

— Chưởng-môn-nhơn ! Chưởng-môn-nhơn bình an chứ ?

Chàng không đáp lời, chỉ đảo mắt nhìn dưới đất, thấy mười hai xác chết nằm ngổn ngang một đống, đúng là bọn Vũ-trung-Kỳ. Trong số đó, chỉ còn Độc-quân Dư-Hóa chưa chết đang rên siết lăn lộn trên xác chết cứng đờ ! Mặc mày Dư-Hóa như ma quỷ đang hành hung.

Hoàng-thượng-Chí thấy cảnh tượng quá hãi hùng nói không ra tiếng.

Vạn-độc tổ-sư không truy kích bọn này, mà lại làm cách nào hạ độc giết một lúc mười hai cao thủ Thiên-tề-Giáo được ? Thật là một chuyện kỳ quặc. Còn như Dư-Hóa đã được gọi là Độc-quân thế mà ra đến đây trốn cũng không khỏi. Nhưng sao nó lại chưa chết ?

Song yêu vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc, nhìn sững từng cử chỉ lạ thường của chàng.

Bạch yêu hỏi :

— Chưởng-môn-nhơn đã xuống « Độc trì » ?

— Không !

— Chưởng môn nhơn mạo hiểm làm cho đệ tử sợ quá !

— Vạn độc tổ sư đã chấp thuận lời yêu cầu của ta, giải độc cho hai ngươi rồi

Song yêu thấy chàng không hề gì đã mừng quýnh. Giờ lại nghe đến việc được giải độc làm chúng vừa mừng vừa sung sướng nhìn nhau sững sốt.

Đã năm mươi năm chúng phải chịu đau khổ dưới lớp Hắc Bạch song yêu, làm cho mọi người ghê tởm. Chúng cảm thấy túi hổ, thất vọng kéo dài một cuộc sống lê thê qua năm mươi năm trời !

Trên đời còn cảnh thê thảm nào bằng !

Giờ đây chúng lại sắp phục hồi dung mạo thì cái sung sướng kể sao hết !

Độc quân Dư Hóa lúc nầy không còn giống hình người nữa Mồ hôi hắn chảy dầm dề, đất cát dính đầy mình, miệng không ngớt kêu gào, đôi tay hắn cào xé làm lở hết một vùng đất, chẳng khác một con cọp trúng độc hành hung trước giờ chết.

Dư Hóa thấy Thượng Chí liền cất giọng run run than :

— Hoàng chưởng môn nhơn ! Xin phát lòng từ bi giúp lão phu !... được giải thoát....

Hoàng thượng Chí tuy đã bị Dư Hóa ôm tâm ám hại ở Liên Hoàn Thao, nhưng trước thảm cảnh nầy và thấy lão quá đau đớn nên chàng không nỡ làm ngơ, đành quyết tâm cứu lão.

Chàng liền đưa tay giải vài huyệt đạo của Độc-quân Dư-Hóa.

Chỉ trong chốc lát, Dư-Hóa hết kêu than nữa.

Hoàng-thượng-Chí liền ẵm xốc Dư-Hóa lên vai, nói với Hắc-bạch song-yêu :

— Thôi chúng ta trở vào cốc.

Cách nhân từ của Chưởng-môn-Nhơn rộng như núi cao, bể cả, khiến cho song-yêu không thể hiểu được. Chúng không dám hỏi một lời, chỉ lo tiến theo bén gót...

Đến bên « Độc-trì » Thượng-Chí đặt Dư-Hóa xuống.

Vạn-độc tổ-sư chỉ Dư-Hóa, hỏi :

— Việc gì vậy ?

Hoàng-thượng-Chí cúi mình, nói :

— Văn bối thấy nó van xin muốn sống, nên đem nó vào đây, xin lão tiền bối tha cho nó tội chết.

— Lão phu chỉ cho mày một điều thôi.

Chàng ấp úng một lúc, mới nói :

Văn bối thấy nó chưa chết, không thể nhẫn tâm được; nên mới đem vào đây nhờ lão tiền bối quyết định cho.

— Ừ ! Thế ra nó chưa chết à ?

— Nó được gọi là Độc-quân Dư-Hóa, tay lừng danh dùng độc, xin lão tiền bối cho nó sống thử.

— Ồ ! Lão-phu cũng chìu theo ý mày, tha cho nó được sống.

Dứt lời, lão thò tay vào túi, lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh trút một viên thuốc, đưa cho Thượng-Chí rồi nói :

— Mày cho nó uống đi.

Hoàng-thượng-Chí liền bỏ viên thuốc vào miệng Dư-Hóa.

Không bao lâu Dư-Hóa dây giụa mấy cái rồi đứng phắt dậy, bước tới trước mặt Vạn-độc tổ-sư, quỳ lạy đáp lễ :

— Kính tạ ơn lão tiền bối...

Vạn-độc tổ-sư đưa tay cản lại, nói :

— Khỏi cần ! Lão phu vốn giết mày. May cho mày biết dùng độc nên chưa chết ngay, mới được gặp thằng bé này đem mày vào đây xin ta cứu. Vậy mày phải tạ ơn thằng bé nầy.

Độc-quân Dư-Hóa quay sang phía Thượng-Chí chắp tay nói :

— Ơn cứu mạng của Hoàng chưởng-môn Thiên-Nam, tôi Dư-Hóa suốt đời không dám quên.

Dứt lời, lão cúi đầu chào Vạn-độc tổ-sư, và Thượng-Chí rồi chạy ra ngoài cốc.

Hoàng-thượng-Chí nhìn thấy bóng Dư-Hóa khuất dạng, liền nói với Vạn-độc tổ-sư :

— Xin lão tiền bối cứu cho môn hạ vãn bối.

Song-yêu liền bước tới trước mặt Vạn-độc tổ-sư, cúi mình chắp tay thi lễ.

Vạn độc tổ sư nhìn Song-yêu một lúc, rồi hỏi :

— Hai người bị trúng độc « dục hình độc quả » đã bao lâu rồi ?

Hắc-yêu cúi đầu, đáp :

— Dạ năm mươi năm trước !

— Sao ? Năm mươi năm trước ?

— Tại hạ không dám nói dối với lão tiền bối.

— Được ! Hai người bước tới đứng bên bờ ao đây.

Song-yêu liền tuân lệnh.

Vạn độc tổ sư lại hét lên một tiếng như sấm sét, và bửa tóa ba chưởng mạnh, lẹ làng không thể nào thấy kịp.

Hắc-bạch Song-yêu vừa bước đến bờ ao đã bị trúng ba chưởng văng nhào dưới « Độc trì » rồi !

Hai tiếng rên thảm thiết phát ra ?

Song-yêu nằm chới với dưới nước xanh dờn.

Thượng-Chí mặt biến sắc, vội tung mình nhảy theo cứu Song-yêu.

Vạn độc tổ sư phất tay gàn lại, hỏi :

— Mày muốn làm gì vậy ?

— Sao lão tiền bối không cho chúng uống thuốc gì cả, mà còn đánh chúng văng dưới « Độc trì ».

— Mầy cải lời lão phu hả ?

— Nếu lão tiền bối ác tâm, thì buộc lòng vãn bối phải chịu thất lễ !

Trở thành giai ngẫu

— MÀY vô lễ ! Hãy cút đi !

— Ta không ngờ ngươi lại độc ác đến thế.

— Tiếng hết lớn vừa dứt chàng liền xuất chưởng công tới Vạn-độc Tổ-sư.

Thế chưởng này không những mau lẹ, mà còn kèm theo một tìm lực mạnh như thác lũ cuộn đá trôi đi.

Vạn-độc Tổ-sư chỉ lách nhẹ qua một bên là tránh khỏi những đòn lợi hại đó.

Hoàng-thượng-Chí đánh không trúng tức giận vô cùng. Chàng liền xuất chưởng « Tu-di Thần-Công» kích tới mãnh liệt.

Vạn-Độc Tổ-sư lạnh lùng, hét lớn :

— Ngừng tay !

Chàng thâu hai song chưởng, quắc mắt, hỏi lớn :

— Muốn nói gì ?

— Có phải mày muốn lão phu giải độc cho chúng nó không ?

— Đúng ! Nhưng tại sao lão thừa cơ hạ thủ ?...

— Nếu mày không tin lòng lão phu, thì hiện giờ cũng chưa muộn. Mày có thể dắt chúng cút đi !

Thượng-Chí liếc mắt nhìn qua « Độc-Trì » thấy song yêu đã nằm trên bờ, mình mẩy ướt đẫm nước độc, miệng thở phì phào, nhưng không có hiện tượng trúng độc. Chàng vội chắp tay chịu lỗi :

— Văn bối quá ngu muội đã xúc phạm xin lão tiền bối tha lỗi cho.

— Lão phu không trách mày !

Vạn-độc tổ-sư lại lấy ra một cái chai nhỏ, trút hai viên thuốc như hạt đậu xanh, bỏ vào miệng Hắc-Bạch song-yêu, rồi nói với Thượng-Chí :

— Chừng nửa giờ nữa, chúng sẽ thoát khỏi cái độc năm chục năm.

Thượng-Chí nhìn Vạn-độc tổ-sư với đôi mắt đầy hối hận, và biết ơn. Chàng chỉ đứng yên không nói một lời.

Song yêu vừa uống thuốc khỏi miệng, liền vùng dậy nhảy thốc vào rừng như hai con hổ xổ lồng vậy.

Hoàng-thượng-Chí chưa kịp mừng, lại thêm một lần kinh hoảng nữa. Chàng vội tung mình nhảy theo.

Vạn-độc tổ-sư đưa tay chận lại, nói :

— Để yên cho chúng nó chạy đi.

Chỉ trong chớp mắt, song yêu đã biến mất dạng.

Thượng-Chí sợ hãi, hỏi :

— Tại sao vậy ?

— Thuốc giải độc cần phải có sức mạnh, và công phạt như thế mới đẩy hết các hắt độc trong nội tạng ra ngoài được.

Chàng vẫn còn thắc mắc, hỏi :

— Lão tiền bối đánh chúng nó rơi xuống « Độc-trì », sao chúng nó không bị nhiễm độc như hai xác chết kia ?

Lão gật đầu cười nhạt, nói :

— Cách nầy gọi là « dĩ độc công độc ». Vì chúng đã bị nhiễm độc đã năm mươi năm rồi, chất độc thấm hết vào các kinh mạch ngũ tạng, cần phải có sức kích độc rất mạnh mới được. Lão phu đã lợi dụng chất nước « Độc trì » này để đánh tan chất độc bị nhiễm trong cơ thể rồi mới cho uống giải độc thánh đơn vào, hóa trừ chất độc trong nội tạng.

— Nhưng tại sao lão tiền bối lại dùng chưởng lực đánh chúng bất thần như vậy ?

— À ! Lão phu xuất chiêu thình lình là làm cho chúng kinh sợ các kinh mạch trong người được mở rộng thì chất độc giải càng nhanh chóng hơn.

Hoàng-thượng-Chí cúi đầu khâm phục, nói :

— Vãn bối thật đắc tội với lão tiền bối !...

— Không ! Mày vì chưa hiểu cách giải độc, nên nóng lòng thương hại, chứ chẳng có lỗi gì cả. Vì có câu « bất tri giả bất tội »,

— Còn việc bọn Thiên-tề-Giáo âm mưu phá tan « Hắc cốc » đã bị chết, mà lão tiền bối cứu mạng cho Dư-Hóa sống, sợ mai sau không khỏi sự báo thù của...

Vạn-độc tổ-sư ha hả... cười, nói :

= Chúng phạm tới vùng nầy là phải chết. Nơi đây đã có quy luật truyền khắp giang hồ rồi. Nếu chúng có kéo hết môn phái Thiên-tề-Giáo tới đây, thì lão phu cũng chẳng coi ra gì !

Hoàng-thượng-Chí cảm phục tài lực của lão, nên không dám tỏ lời truy vấn nữa.

Vạn-độc tổ-sư, và Thượng-Chí đang chăm chú theo câu chuyện, chợ thấy cặp trai gái trạc tuổi hai mươi vui vẻ như đôi chim, từ đàng sau đám cây, chập chờn bước ra.

Thượng-Chí ngạc nhiên ! Trong « Hắc cốc » thâm u này lại có đôi giai nhân tuấn tú như vậy ?

Đôi mắt Vạn-độc tổ-sư loé hào quang chiếu thẳng tới cặp trai gái tươi đẹp đó.

Qua một lúc, Thượng-Chí mới nhận ra y phục của thanh niên thiếu nữ nầy, buột miệng kêu lên :

— Chúng mày phục nguyên hình rồi ?

Chàng trai tuấn tú, và thiếu nữ diễm kiều chính là Hắc bạch song yêu lúc nãy được phục hồi dung mạo.

Song-yêu chạy nhanh tới trước Thượng Chí, quỳ xuống, nói :

— Đệ tử là Thẩm gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh, xin đội ơn Chưởng môn Nhơn đã khổ lòng cứu mạng.

Nghe song yêu tự báo danh, chàng mới biết « Hắc yêu » tên Thẩm gia Kỳ, « Bạch yêu » tên Phùng Oanh Oanh ».

Chàng mỉm cười, vẫy tay nói :

— Thôi, đứng dậy !

Song yêu liền quay qua Vạn độc tổ sư, chắp tay lạy, và hết lời cảm tạ :

— Vãn hối xin đội ơn tái tạo của lão tiền bối !

Vạn độc sư tổ chỉ chau đôi mày trắng, rồi « hừ » một tiếng không thèm nói gì cả.

Cử chỉ nầy, khiến cho Thẩm gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh giật mình, Hoàng thượng Chí thấy Vạn độc tổ sư sắc mặt đổi khác, liền hỏi :

— Lão tiền bối có điều gì vừa ý ?

Vạn độc tổ sư thở phì một hơi, chòm râu bạc phe phẩy nói :

— Lão phu cứu người được, thì giết người cũng dễ.

— Lão tiền bối nói có ý gì mà vãn bối không hiểu ?

— Hừ ! Đã tới cầu lão phu, mà dám cả gan nói láo !

— Lời nào lão tiền bối cho là không thật ?

— Hai đứa con nít miệng còn hôi sữa này, mà bọn mày dám nói ngộ độc đã năm mươi năm, thì đó là sự thật ư ?

Hoàng-thượng-Chí không nhịn cười được, nói :

— Lão tiền bối đã nghe tên « Hắc Bạch song yêu » chưa ?

— Ừ ! Có nghe qua, nhưng chưa gặp mặt.

— Chính hai đứa này là « Hắc Bạch song yêu ».

— Mày nói sao ? Chúng nó là « Hắc Bạch song yêu » ? Cái tên đó lão phu đã nghe trước đây mấy mươi năm. Và được biết « Hắc Bạch song yêu » không phải là kẻ tầm thường.

— Đúng vậy !

Vạn-độc tổ-sư lắc đầu, nói :

— Lẽ nào chúng nó được giải độc, mà lại trường sinh bất lão ?

Thượng-Chí mỉm cười, nhỏ nhẹ nói :

— Trường sinh bất lão thì chưa chắc, nhưng chúng nó biết cách ẩn trú trước khi bị độc.

— Lão-phu không tin.

Hoàng-thượng-Chí thuật lại thân thế của Song-yêu, và việc ăn nhầm trái « Nhục-chi », làm cho Vạn-độc tổ-sư, người đã quá trăm tuổi. gật đầu không ngớt.

Lão cười, nói :

— Ồ ! Như vậy chúng nó là người truyền nhân của Cần-thiên nhứt-ngạc Khúc-nguyên.Thông phái Thiên-nhứt-Môn à ?

— Phải !

— Ha ! Ha ! Ha Té ra cũng là người sau của cố nhân. Thôi hai ngươi đứng dậy !

Thầm-gia Kỳ, và Phùng-oanh-Oanh đến bây giờ mới dám đứng dậy,

Vạn-độc tổ-sư thở một hơi dài thườn thượt, nói :

— xưa kia Khúc-nguyên-Thông với lão-phu có gặp qua mấy lần, không ngờ Thiên-nhứt-Môn là một phái uy danh trên võ lâm, nay lại biến mất trên lịch sử rồi ! Như vậy hai người có muốn phục hưng lại « Thiên-nhứt-môn » Không ?

Hắc-yêu Thầm-gia-Kỳ cung kính, nói :

— Hôm nay, chúng tôi đã gia nhập vào phái Thiên-Nam rồi.

Đôi mắt nhìn Song-yêu đầy thương hại Thượng-Chí nói :

— Nếu hai ngươi muốn khôi phục lại Thiên-nhứt-Môn, thì bổn nhơn sẽ tận lực giúp đỡ.

Tỏ về biết ơn Trưởng-môn-nhơn, Thầm gia Kỳ lễ phép đáp :

— Đệ tử đã thề suốt đời theo hầu Chưởng-môn-nhơn, nên nay không dám phạm đến lời thề.

— Việc nầy do ta ưng thuận, chứ đâu phải tự hai ngươi phản bội. Vậy không có gì là vi phạm đến lời thề.

— Nhưng... đệ tử chưa dám nghĩ đến !

— Được ! Để mai sau ta sẽ tận lực giúp.

— Thượng-Chí nhìn qua Song-yêu một lần nữa thấy vẻ mặt chúng đượm tuổi xuân thì chàng sực nhớ lời hứa, liền nói :

— À ! Hai người đã từng mong ước sau khi được phục hồi dung mạo, thì kết thành giai ngẫu phải không ?

Phùng-Oanh-Oanh mặt ửng hồng cúi đầu giấn vẻ sung sướng, e thẹn. Tim nàng đập mạnh như khơi lại mối tình ân ái với Thầm-giai-kỳ, mà năm mươi năm qua đành chôn chặt trong mơ tưởng.

Sự thật, nếu đôi tình nhân này xưa kia không ăn « dịch hình độc quả », thì giờ đây cả hai đều là người già tóc bạc, da mồi rồi.

Thẩm-gia-Kỳ mặt cũng đỏ bừng, hơi hẹn nói :

— Chưởng-môn-nhơn thật sáng suốt ! Việc nầy đệ tử xin Chưởng-môn-nhơn làm chủ.

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười ,nói:

— Hiện giờ ta gấp về Trung-nguyên.

— Đệ tử cũng xin theo hầu Chưởng-môn-nhơn, cho đến khi trở về cung.

— Ta chưa biết được ngày trở về.

Nói đến đây, chàng nhìn Vạn-độc tổ-sư, rồi nói tiếp :

— Lão tiền bối với lệnh tiên-sư là bạn cố giao, vậy xin mời lão tiền-bối làm chủ hôn chứng kiến cho đôi trai gái được làm lễ trong « Hắc cốc độc trì » nầy.

— Tốt ! Tốt lắm ! Lão phu đâu có lý do nào không chấp thuận. Nhưng có một điều cần thanh minh trước, là lão phu không đủ quyền cho mượn « Độc trì động phủ » làm phòng hợp cẩn đấy nhé !

— Không ! Vãn bối chỉ xin phép làm lễ đơn sơ tại đây, để được lão tiền bối chứng kiến, rồi chúng tôi ra đi ngay.

— Được !

Thẩm-gia-Kỳ, và Phùng-oanh-Oanh e thẹn nhìn nhau, không nói nên lời. Nhưng cái nhìn như thầm nói lên bao nhiêu nỗi sung sướng khôn tả.

Hoàng-thượng-Chí lấy « Ác-quỷ châu bài » giơ cao lên. Thẩm-gia-Kỳ, và Phùng-Oanh-Oanh theo phía « châu bài » quỳ xuống.

Thượng-Chí tuyên bố lễ thành thân của Gia-Kỳ và Oanh-Oanh.

Gia-Kỳ và Oanh-Oanh liền quay sang lạy Vạn-độc tổ-sư, là người chủ nhân của buổi lễ.

Chốc lát, cuộc lễ thành hôn đã xong.

Thượng-Chí nhìn tôi trai gái chạnh nhớ đến Ngô-tiểu-Mi.

Không biết giờ nầy nàng ở nơi phương trời, góc bể nào ? Cuộc đời của chàng và Tiểu-Mi sau này sẽ ra sao ?

Rồi tiếp đến hình bóng Đông-phương-Huệ cũng hiện rõ trong đầu óc Thượng-Chí. Chàng nghĩ thầm :

— Đông-phương-Huệ từ ngày chia tay mình ở bên bờ sông, cho đến nay chưa được gặp lại ! Không biết giờ nầy nàng sống trong hoàn cảnh nào ?

Nhưng tại sao Thất-hồn-Nhơn lại nhiều lần ngăn cản không cho mình kết duyên với Phương-Huệ. Nhưng lời nói của Thất-hồn-Nhơn không phải không có lý do. Chàng thắc mắc nhưng không thể tự giải được.

Lại thêm bóng người thiếu phụ tuyệt sắc, mặc áo màu đỏ xuất hiện trong óc chàng.

Nàng tự xưng tên Mộ-dung-Đại, rồi lại muốn tỏ tình yêu với chàng !...

Bất giác máu nóng chạy rần khắp người. Tim chàng đập mạnh như muốn nghẹn thở. Chàng tự quyết :

— Mình không nên nghĩ đến thiếu phụ nầy, nàng đã bị người đàn ông mà mình không biết tên, gọi nàng là đồ hèn...

Tuy chàng cương quyết không nghĩ đến, nhưng sắc đẹp của thiếu phụ hồng y cứ hiện rõ trong óc chàng. Với làn da trắng mịm như tuyết với cặp mắt huyền lay láy, với nụ cười tươi thắm, với thân hình yểu điệu... không ai có thể chê được...

Vạn-độc Tổ-sư cười ha hả, nói :

— Hữu tình tác thành giai ngẫu ! Hai người sẽ là một giai thoại ly kỳ trên võ lâm !

Tiếng cười đắc ý đó khiến Thượng-Chí thức tỉnh như từ trong cơn mê, trở lại thực tế.

Chàng vội nhìn Vạn-độc Tổ-sư, đáp lễ kiểu từ :

— Chúng tôi xin cáo từ lão tiền bối ; và cảm tạ ơn đức đại lượng của lão tiền bối ! Vãn bối không dám nói đến việc đền đáp, chỉ xin ghi nhớ mãi trong lòng.

Dứt lời, chàng cúi mình tạ lễ. Thẩm gia Kỳ, và Phùng Oanh-Oanh cũng cuối xuống tạ ơn.

Vạn độc tổ sư cười ha hả nói :

— Lão phu cũng chúc ba người được nhiều may mắn,

Chốc lát, ba bóng người ra khỏi « Hắc cốc », Thượng-Chí nghiêm nghị nói :

— Xưa kia Vi-nhất-Dân giả mạo sư tổ « Ma trung chi ma » đến Thiếu-Lâm từ lén cắp « Đại ban nhược bí cập », rồi giết tăng chủ tọa. Nhưng việc nầy ta đã hứa với Liễu Đàn hòa thượng phái Thiếu Lâm, sau một năm giao lại « Đại ban nhược bí cập ». Vậy giờ nầy hai người về cung nói rõ với Đỗ trưởng lão, cho người đi kiếm rồi đem tới Trung-nguyên giao lại cho trưởng lão Cái-bang « Nam-Cái » chuyển đến ta.

Thẩm-gia-Kỳ cảm động, nói :

Đệ tử xin theo Chưởng môn nhơn đến Trung-nguyên, rồi sẽ trở về không muộn gì.

— Không được ! Hai người phải lo bảo vệ trọng địa của bổn cung Còn chuyến đi nầy, ta chỉ thanh toán ơn oán riêng của ta thôi.

Thẩm-giả-Kỳ mặt biến sắc nói.

— Đệ tử cũng có việc riêng xin chưởng môn nhơn cho phép nói.

— Được !

— Xưa kia trong phái Thiên-nhứt-Môn có một người thù tầu thoát...

— Ồ ! Mày nói Côn thế Ma-Vương ?

— Phải !

— Giờ tính sao ?

— Xin chưởng môn cho phép đệ-tử chúng tôi, đích thân đi báo thù.

— Được ! Nhưng hiện giờ hoàn cảnh bổn cung chưa yên, Thiên-tề-Giáo cố ý cho người đến phá rối. Hai người hãy tạm thời về cung bảo vệ, khi lúc nào thời cơ thuận tiện ta sẽ truyền tin về cung.

— Đệ tử tuân lệnh chưởng môn.

— À ! Còn việc nầy.

Chàng liền lấy «ác quỉ châu bài» đưa cho Thầm gia-Kỳ, nói :

— Ngươi đem «Châu bài» này về, đưa cho Đỗ trưởng-lão. Nếu trong một năm ta chưa về, thì tái lập chưởng-môn-nhơn !

Mặt song-yêu biến sắc, Phùng Oanh-Oanh run giọng nói :

— Tại sao Chưởng môn nhơn lại nói như thế ?

Thượng-Chí điềm nhiên nói :

— Không có gì đáng ngại cả, chỉ là lời đề phòng sự may rủi thôi.

— Chưởng-môn-nhơn còn dạy điều gì nữa ?

— Chỉ mấy điều đó thôi. Nhưng hai người phải nhớ kiếm «Đại-ban-nhược bí cập», rồi lập tức phái người đưa đến Trung nguyên.

— Đệ tử xin nhớ lời.

— Được ! Hai người lo trở về bản môn cung, và ta chúc cho hai người được nhiều hạnh phúc.

— Xin cảm ơn Chưởng môn nhơn.

Thầm gia Kỳ, và Phùng Oanh Oanh cúi đầu chào Thượng Chí rồi phi thân chạy về Thiên Nam.

Hoàng thượng Chí nhìn theo bóng hai người phi nhanh như hai mũi tên rời ná. Bất giác chàng thở ra, tự nói :

— Chúng nó nay đã được hạnh phúc !

Bỗng nhiên từ sau lưng chàng truyền đến một giọng nói lạnh như băng. Tiếng nói này như đã nghe qua nhưng không nhớ ở đâu.

— Thằng nhỏ kia ! À mày là « Lãnh diện Nhơn ».

Thượng Chí giật mình xoay mình lại, thấy một lão già mặc áo đen, râu dài chí ngực, đứng cách chừng bốn trượng.

Lão nhìn chàng với cặp mắt căm giận ! Chàng lạnh lùng hỏi :

— Đúng ! Tôi là Lãnh diện nhơn ! Các hạ là cao nhơn nào ?

— Phạm Gian !

— Có điều gì cần nói ?

— Ta tới đây để cảnh cáo cho mày rõ, từ nay trở về sau, mày không được tới lui với Mộ Dung Đại nữa !

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên, không biết nguyên nhân vì đâu mà người nầy lại cảnh cáo chàng đừng tới lui với thiếu phụ hồng y Mộ-dung-Đại ? Chàng nhớ đúng là giọng nói của người đã sỉ nhục Mộ-dung-Đại trong miếu Thạch-môn-Tập.

Chàng cười nhạt, nói :

— Câu nói của các hạ có ý gì ?

Phạm-Gian gằn giọng :

— Ta không cho mày tới lui với nó !

— Tại sao ?

— Mày đừng hỏi lại sao ! Tuổi tác của nó đáng làm mẹ mày...

Mặt nóng bừng Hoàng-thượng-Chí không thể nhịn được, liền hét lớn :

— Câm đi !

Phạm-Gian giật mình, lui một bước nói :

— Lãnh-diện-nhơn ! Nếu mày không nghe lời lão phu thì...

— Thì sao ?

— Mày sẽ hối hận không kịp !

— Nhưng việc này đâu có quan hệ đến các hạ ?

— Mày biết nó là ai không ?

Chàng giật mình, thầm nhận :

— Phải ! Mình đâu có biết nàng là ai ? Nhưng đâu có mong điều gì ở nàng ?

Chàng lãnh đạm hỏi :

— Có lẽ nào các hạ lại biết nàng ?

Hừ ! Ta đã hỏi ngươi thì...

Câu nói của Phạm-Gian chưa dứt bỗng có một tiếng hét lảnh lót như chuông ngân :

— Phạm-Gian ! Mày biết ta à ?

Một bóng người mặc áo màu đỏ, xuất hiện lẹ làng như bóng ma.

Nàng chính Mộ-dung-Đại, thiếu phụ mày ngài, mắt ngọc, da tuyết, cung cách yểu điệu đẹp tợ tiên sa.

Phạm-Gian đứng trân trối như tượng gỗ mặt đầy hồ thẹn. Gã không ngờ nàng tới nơi nầy.

Cặp mắt như thu hồn, nàng liếc nhìn Hoàng-thượng-Chí, rồi nhoẻn một nụ cười tươi trên môi hồng, nói :

— Em ! Chúng mình lại gặp nhau !

Hoàng-thượng-Chí mất tự chủ, buột miệng kêu :

— Chị !

Trước mặt Mộ-dung-Đại chẳng hiểu vì đâu chàng cảm thấy yếu ớt như một con cừu non, trong người không còn có chút nghị lực nào.

★

Dư-bình-Nam

HAI tiếng « chị và em » vừa phát ra, làm cho Phạm-Gian thật khó chịu nói :

— Em Đại...

Mộ-dung-Đại nghiêm nét mặt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm-Gian gằn từng tiếng :

— Đừng vô lễ ! Ai là em Đại của ngươi ?

Phạm-Gian chua chát nói :

— Em Đại ! Em...

— Im đi ! Tại sao lúc trước ngươi mắng ta là đồ hèn ?

— Đang lúc tức giận thì đâu có thì giờ suy nghĩ. Nhưng anh đã xin lỗi em rồi mà !

— Phạm-Gian ! Ngươi có biết cũng vì ngươi mà ngày nay ta ra nông nỗi này không ?

— Em Đại...

— Phạm-Gian ! Ta cấm ngươi không được vô lễ như vậy.

Gương mặt Phạm-Gian bỗng nhiên biến đổi qua nhiều trạng thái. Ông cúi mặt xuống đất một hồi lâu, mới ngước lên gượng cười, nói :

— Hai mươi năm về trước, tôi đã hết tình yêu cô, nhưng cô lại tỏ ra lạnh nhạt, sau đó cô lại đi lấy chồng, rồi lại ly dị. Nhưng bây giờ chẳng biết tại sao cô vẫn cự tuyệt với tôi.

— Bởi ta không yêu ngươi, nên ta không thể nào muốn tiếp chuyện với ngươi được.

Hoàng-thượng-Chí thấy hai người đối đáp, thầm nghĩ :

— Phạm-Gian vì yêu Mộ-dung-Đại nên phải mất hai mươi năm chờ đợi. Xem ra ông ta cũng là người đa tình lắm đấy. Nhưng điều nầy rất kỳ lạ là xem bề ngoài thì Mộ-dung-Đại chừng hai mươi tuổi, Nhưng theo lời người nầy nói thì tuổi tác của bà ta đã già rồi mới có lý. Việc nầy thật là rắc rối khó hiểu thật.

Phạm Gian tròn xoe đôi mắt quay nhìn Hoàng-thượng-Chí muốn nầy lửa, tỏ ý ghen hờn, rồi quay sang nhìn Mộ dung-Đại nói :

— Cô đã yêu nó à ?

Hồng-y thiếu phụ nói với giọng khinh bỉ :

— Theo ta nghĩ thì điều nầy đâu có liên hệ gì đến ngươi.

— Hừ ! Với lớp tuổi của nó nếu làm con cô cũng còn chê nhỏ nữa là khác.

Hoàng-thượng-Chí tức muốn ói máu vì câu nói đó, nhịn không được nữa, hét :

— Phạm-Gian ! Ông phải lễ độ một chút chứ ! Tại sao ông lại sỉ nhục tôi.

Đang lúc ghen hờn, lại nghe Hoàng-thượng-Chí nói thế, Phạm-Gian gằn từng tiếng :

— Như vậy ngươi làm gì ta ?

Hoàng-thượng-Chí lãnh đạm nói :

— Không sao cả ! Ta sẽ cho ngươi một bài học về trường đời.

— Bài học à ? Ha ! Ha ! Ha !

Hồng y thiếu phụ cười gằn nói :

— Phạm-Gian ! Không có chuyện gì đáng cười cả. Ta xem ngươi không phải là đối thủ của nó đâu mà khoác lác cái mồm.

Đang cười, bỗng im bặt, Phạm-Gian liếc nhìn Hồng y thiếu phụ rồi quay qua nói với Hoàng-thượng-Chí :

— Thằng ranh con ! Mày...

Hai tiếng «Ranh con» vừa phát ra, làm cho Hoàng-thượng-Chí nổi nóng hét :

— Phạm-Gian ! Ngươi dám lập lại lần nữa nghe xem !

— Nhãi ranh ! Đừng khoác lác cái mồm mà bỏ mạng...

— Ngươi hãy xem đây !

Tiếp theo tiếng hét, Hoàng-thượng-Chí vung ra một lúc hai chiêu đánh tống vào người Phạm-Gian.

Quyết không chịu thua, Phạm-Gian đưa chưởng ra đánh lại.

Một tiếng «ầm» nổi lên, cát bụi bay mịt mù. Phạm-Gian đứng không vững, lảo đảo lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Hồng y thiếu phụ lấy khăn ra che miệng, cười khúc khích, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Phạm-Gian.

Cử chỉ ấy làm cho Phạm-Gian hổ thẹn. Ông nổi giận, mắt đầy sát khí, tiến đến tám bước, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu, nhằm ngay các yếu huyệt của Hoàng-thượng-Chí công đến, sức mạnh không thể tả.

Hoàng-thượng-Chí vung song chưởng đánh bạt chưởng thế độc ác của Phạm-Gian một cách dễ dàng.

Phạm-Gian thấy tuyệt chiêu của mình vô hiệu quả, lấy làm khó chịu. Bao nhiêu căm hận Hồng y thiếu phụ của ông lúc này đều đổ dồn vào Hoàng-thượng-Chí. Hai hàm răng ông cắn chặt, đôi mắt trợn ngược như muốn nứt ra, chăm chăm nhìn Hoàng-thượng-Chí muốn ăn tươi nuốt sống.

Bỗng một nụ cười âm độc lướt qua góc môi của lão. Lão nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Võ học của ngươi có phần thâm hậu đó. Vậy hãy tiếp thử chiêu nầy xem !

Dứt lời, đôi vai ông nhún một cái, tức thì hai luồng chưởng phong ép vào ngực Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí tỏ vẻ khinh thường, đưa chưởng rải bao vệ ngực, chưởng mặt tống vào mặt đối phương.

Hồng y thiếu phụ thấy vậy hét to :

— Phạm-Gian ! Ngươi dám dùng độc thủ đề...

Không kịp nói hết câu, bà vội vung chưởng đánh thẳng vào Phạm-Gian.

Tiếp đó, hai tiếng rú thất thanh vang lên, Phạm-Gian văng ra ba trượng, Hoàng-thượng-Chí ngã gục tại chỗ.

Thì ra, đang lúc ghen tức, Phạm-Gian đã dùng độc thủ « Nhanh-chưởng đầu-đao » quyết kết liễu mạng sống của Hoàng-thượng-Chí.

Chiêu « Nhanh-chưởng đầu-đao » này, bề ngoài như công đến đối phương, song kỳ thực trong hai tay áo của Phạm-Gian có hai con dao sắc bén, lúc vung tay đánh ra song chưởng, thì hai condao bay ra, theo luồng chưởng phong công đến.

Môn này lợi hại và lanh lẹ phi thường, nếu không chú ý thì có thể bỏ mạng với nó ngay.

Mộ-dung-Đại thấy ông ta nhún đôi vai, bà đã biết ông ta sắp xuất thế « Nhanh-chưởng đầu-đao » liền ra tay cản lại. Nhưng đã muộn mất, lúc chưởng bà vừa đánh Phạm-Gian văng ra, thì chưởng ông ta đã xuất ra rồi, nên Hoàng-thượng-Chí phải bị thương bởi hai con dao ấy ngã ngay tại chỗ.

May mà bà ta phát giác được, hét lên một tiếng, khiến chàng đề ý, biến chiêu tránh qua một bên, nên hai con dao một con xuyên qua cánh tay, một con đâm hút vào vai và chưởng phong đập vào ngực, làm chàng hét lên một tiếng thất thanh ngã gục tại chỗ, máu miệng trào ra ướt cả quần áo, mà vẫn chưa chết.

Phạm-Gian vì dùng hết mười phần thành lực đánh ra chiêu « Nhanh-chưởng đầu-đao » nên không chịu nổi cái đấm của Mộ-dung-Đại, tức thời văng ra mấy trượng, té nhào máu miệng trào ra lai láng.

Cảnh hãi hùng này diễn ra trong nháy mắt khó mà lường trước được.

Thiếu phụ vội tung mình đến bên Hoàng-thượng-Chí hỏi :

— Em ơi ! Có sao không ?

Hoàng-thượng-Chí cố nén đau lồm cồm ngồi dậy. Vết thương bị động đau buốt lên, chàng không sao chịu nổi, « hự » một tiếng rồi nhào xuống.

Thiếu phụ thấy vậy, đến xem xét, thì thấy một con dao xuyên qua cánh tay một con dao đâm lút qua vai chỉ còn cán ngực bầm đen, làm cho nàng cảm động, hai giọt lệ từ trong khóe mắt lăn ra.

Nhờ chàng vận công bế tắc các huyệt đạo, nên hai vết thương máu chỉ chảy rỉ rả thôi.

Hồng y thiếu phụ vận công lực vào hai ngón tay, kẹp lấy cán dao nhổ mạnh ra, rồi lấy thuốc rắc lên vết thương.

Vì đau quá, Hoàng-thượng-Chí ré lên một tiếng rồi ngất đi.

Một lúc sau, chàng mới tỉnh lại, cảm thấy vết thương bớt hành. Chàng từ từ mở mắt ra, thấy Hồng y thiếu phụ ngồi kề bên, đôi mắt đẫm lệ. Chàng động lòng nói :

— Cảm ơn chị đã hết lòng vì tôi.

— Đừng nghĩ thế hãy nhắm mắt lại điều dưỡng tinh thần cho khoẻ.

— Em phải giết nó !

— Giết ai ?

— Phạm Gian.

— Nó đã rời khỏi nơi đây từ lâu rồi !

Hoàng-thượng-Chí giật nảy người, vội đứng dậy đưa mắt xem xét, thì không thấy bóng Phạm-Gian đâu cả, chàng tức giận nói :

— Ta sẽ giết ngươi ! Ta sẽ giết ngươi !

Dứt lời, chàng chệnh choạng chạy đi !

Hồng-y thiếu phụ thất kinh, vội vã chạy theo đỡ chàng ngồi xuống và nói :

— Em à ! Hãy ngồi xuống nghỉ một lát cho khoẻ rồi đi giết hắn không muộn đâu.

Nàng đưa bàn tay mềm mại đỡ chàng ngồi xuống.

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy rung động, và hình như có một luồng điện chạy khắp thân mình, làm cho chàng không còn tự chủ được nữa. trong người chàng nóng bừng lên.

Hồng-y thiếu phụ âu yếm nói :

— Lúc nãy Phạm-Gian mắng chị là đồ hèn, em có cảm tưởng gì không?

Lời nói êm dịu làm sao, lại còn làm phát ra một mùi thơm như hoa lan, làm chàng động lòng nói :

— Điều nầy em không thể nào nói được.

— Sao vậy ?

— Bởi vì . . . vì ...

— Hay là em đã khinh chị là người hèn như Phạm-Gian nói lúc trước.

Lời nói ấy lại làm cho nét mặt chàng ngơ ngác như người mất hồn. Một lúc lâu, chàng mới nói được một tiếng « không »

Người thiếu phụ quyết không bỏ qua, nói tiếp :

— Như thế thì em coi chị là người thế nào ?

— Tôi tin rằng chị không phải là người như Phạm-Giant nói đâu !

— Tại sao vậy ?

— Vì... vì...

— Nói đi ! Có gì đâu mà em phải sợ sệt.

Hoàng-thượng-Chí biết không thể nào từ chối được, ôn tồn nói :

— Chị là một người tốt. Hơn nữa lại đẹp tuyệt vời.

— Ha ! Ha ! Ha ! Em nói thật ư ?

Chàng đưa mắt nhìn vào mặt bà ta, bất thần bốn mắt chạm nhau làm cho chàng không thể nào tự chủ được nữa. Tâm hồn chàng lúc nầy như điên như dại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào thiếu phụ. Ngược lại, Hồng-y thiếu phụ thấy thế, đôi môi bỗng nở một nụ cười như hoa nở.

Hoàng-thượng-Chí không còn đủ can đảm nữa, chàng đưa tay ra, ôm bà ta sát vào lòng, siết chặt lại, rồi từ từ hai người ngã xuống đất.

Thế là cả thân mình thon thon của thiếu phụ lúc nầy nằm gọn trong lòng Hoàng-thượng-Chí.

Trong người Hoàng-thượng-Chí lúc nầy máu nóng chảy khắp mình tim đập mạnh, hơi thở dồn dập lý trí đều mất cả, chẳng khác một con hổ đói vồ được mồi.

Trong lúc đó bỗng nhiên có tiếng người từ xa phi thân đến, làm cho chàng sực tỉnh, vội vả thả thiếu phụ ra, đứng dậy quay mặt nhìn ra miệng cốc xem xét một lúc lâu, mới quay lại !

— Chị ! Có người đến.

Hồng y thiếu phụ trên má vẫn ửng hồng, đôi môi vẫn còn nở nụ cười duyên ! Bà ta từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào mặt Hoàng thượng Chí đoạn thở một hơi dài tỏ vẻ thất vọng.

Hoàng thượng Chí vội vã quay mặt ra miệng hang, không dám nhìn, vì chàng sợ không sao tự chủ được trước cặp mắt quyến rũ của bà ta.

Bỗng nhiên mấy xác chết ở miệng hang lăn mấy vòng, tiếp đó mấy tiếng « í » tỏ ra hoảng hốt. Vì họ bắt gặp xác bọn Thiên tề sứ giả Vũ trung Kỳ.

Tiếp đó một giọng nói như xé không gian nổi lên :

— Dư đường Chủ ! Vạn độc tổ sư quả thật còn sống sao ?

Tiếng người khác đáp :

— Thuộc hạ không bao giờ dám nói dối với giáo chủ.

Hoàng thượng Chí giật nẩy người, vì chàng biết Dư bỉnh Nam đã xuất hiện nơi hắc cốc này.

Người mà được gọi là Dư đường Chủ đó chính là « Độc quân Dư Hóa », một trong mười hai cao thủ của Thiên tề giáo vào thám xét Hắc cốc được sống sót.

Công lực của giáo chủ nầy nếu đem so với công lực của Thiên tề sứ giả chỉ bằng một phần mà thôi.

Vì giáo chủ nầy chính là một tay gian hùng lão mặc nhiên sai bộ hạ giả hình dáng lão để lừa gạt tai mắt thiên hạ mà hành hung. Nhưng lão lại không ở trong giáo, không biết lão mưu tính chuyện gì.

Hơn nữa lão còn khiến người giả thành « huyết sọ » quấy rối trên giang hồ. Điều nầy lại càng khó hiểu hơn.

Nếu không được Thất-hồn-Nhơn cho biết, thì chính Hoàng-thượng-Chí cũng mắc mưu lão luôn.

Thái hằng nga Vương-thúy-Anh lúc tái giá, lấy vị Thiên-tề Giáo-chủ nầy là Dư-bỉnh-Nam làm chồng, và nhận Trương-thiếu-Côn là con của sư thúc Độc long thủ Trương-Lâm làm con của lão.

Một lúc lâu, giọng nói của Dư-bỉnh-Nam lại sang nổi lên :

— Dư đường chủ ! Mười một người cùng Vũ-trung-Kỳ đều ngộ độc thiệt mạng hết à ?

— Bẩm giáo chủ ! Phải nói là mười hai người chứ !

— Tại sao vậy ?

— Vì thuộc hạ cũng là một trong những người xấu số kia mà.

— Nhưng đường chủ vẫn còn sống, đâu đã chết ?

— Đây là sự may mắn thôi, vì thuộc hạ thường nghiên cứu, và gần gũi độc dược, nên mới được sống đến giờ phút nầy. Nếu không, lúc này chỉ là một cái xác không hồn rồi.

— Ừ ! Ta thường căn dặn Vũ-trung-Kỳ là nếu lão Độc-Vật ấy còn sống, hoặc công việc không được kết quả tốt đẹp. thì lập tức đốt chất nổ, phá tan Hắc cốc này ra, tại sao nó lại chẳng thi hành, để đến đổi phải thiệt mạng tất cả đồng bọn ! Hứ !

— Bẩm giáo chủ ! Vũ-trung-Kỳ cũng thường nhắc đến mệnh lệnh ấy. Nhưng lúc Vạn-độc Tổ-sư xuất hiện, chúng tôi chưa kịp thi hành, mới lui ra ngoài miệng Cốc, thì tất cả đều ngộ độc lúc nào rồi, lăn ra chết như gà mắc dịch, xin giáo chủ chớ trách móc.

Hoàng-thượng-Chí thấy Độc-quân Dư-Hóa giấu chuyện hắn được người cứu sống, và Dư-bỉnh-Nam lại không hề biết đến, nên chàng đoán chắc ông ta mới xuất hiện.

Bỗng chàng cảm thấy một bàn tay dịu dàng đập trên vai. Chàng giật mình quay lại thì thấy Hồng-y thiếu phụ đã đứng bên chàng từ lúc nào cười lả lơi, nói :

— Em ạ ! Ngoài miệng cốc Dư-bỉnh-Nam Thiên-Tề giáo chủ đã xuất hiện đến đó.

— Em đã biết từ lúc nãy.

— Vậy bây giờ em tính sao ?

— Giết hắn để thanh toán món nợ cũ, đồng thời trừ bớt tai họa cho võ lâm.

— Ngay bây giờ sao ?

— Phải .

— Nhưng chẳng biết chúng nó kéo nhau đến đây để làm gì vậy ?

— Có lẽ vì nghe lời đồn đãi đến đây : hay vì theo dõi hành động của Độc-quần Dư-Hóa mà đến đây cũng có.

— À ! Chị quên hỏi em, mấy xác chết ngoài miệng cốc của phái nào vậy ?

Chàng qua loa kể chuyện Thiên-Tề giáo chủ sai người đến đây, tìm kiếm Vạn-độc-tổ-sư bị nhiễm độc chết, làm cho Mộ-dung-Đại biến sắc hỏi :

— Nếu vậy đây là chỗ người ta đồn rằng là « Hắc cốc độc » trì sao ?

— Đúng vậy.

— Như thế thì Vạn-độc tổ sư hiện ở trong này ?

— Phải.

— Vậy chúng ta mau rời khỏi nơi này, nếu chậm trễ ắt bỏ mạng.

Hoàng-thượng-Chí khỏa tay, nói :

— Đừng vội! Chị khoan ra mặt đã. Chờ tôi kiếm Dư-bỉnh-Nam thanh toán mối thâm thù đã.

Mộ-dung-Đại cau mày nói :

— Em ạ ! Bây giờ không tiện đâu ?

— Tại sao lại không tiện ?

— Thương-tích của em hiện còn nặng quá sức e có hại cho sức khỏe.

— Thương tích nhỏ mọn nầy đối với tôi ăn nhằm vào đâu !

— Hơn nữa, chị nghe đồn Dư-bỉnh-Nam là một người võ công thâm hậu vô cùng.

— Nói vậy chị không biết nó sao ?

— Hai mươi năm về trước ta có đấu với hắn mấy lần, nhưng từ khi ta có chồng đến nay, không gặp hắn nữa. Và bây giờ hắn lại trở thành bá chủ quần hùng thì lời đồn ấy đâu có sai.

— Xin chị đừng lo lắng ! Tôi quyết sống chết với nó một trận để báo thâm thù.

Bỗng trên miệng cốc tại có tiếng Dư-bỉnh-Nam hỏi :

— Dư đường chủ ! Bây giờ người đã biết được tánh chất của loại nước độc đó chưa ?

— Điều nầy mong giáo chủ tha thứ cho. Thuộc hạ bất tài không thể nào phân tách được, vì chất độc nầy là một thứ độc khác thường. Bao nhiêu thuốc giải độc của tôi đem trút hết xuống đó, nhưng vẫn không làm tan được. Theo thuộc hạ nghĩ thì ngoài Vạn độc tổ sư ra, không ai có thể trừ được.

— Như vậy hãy truyền lệnh đem đặt chất nổ vào miệng cốc và đem chôn luôn trên đỉnh cốc, rồi cho nổ tan hắc cốc nầy đi.

Hoàng thượng Chí giật mình, vội nhún vai bay vọt lên miệng hang.

Vừa lên khỏi hang, chàng thấy một người cao lớn, mặt bịt một lớp khăn xanh đứng đối diện với miệng hang. Độc quân Dư-Hóa đứng một bên, sau lưng hai lão già mặc toàn đồ đen, trước ngực thêu tấm đồ «Nhựt nguyệt tinh thìn» sau hết chàng đoán chừng cỡ hai mươi người đại hán mặc quần áo bó sát mình màu đen, đứng thành hàng chữ nhật.

Sự xuất hiện của chàng làm cho bọn chúng mặt mày biến sắc, tỏ ra hoảng hốt và lo sợ.

Độc quân Dư-Hóa thấy Hoàng-thượng-Chí vẻ mặt đổi khác như đang dự tính một ý nghĩ gì thật khó đoán.

Lấy lại được bình tĩnh, Hoàng-thượng-Chí nhìn vào người bịt mặt hỏi :

— Ngươi có phải là Giáo chủ Thiên-tề ?

Người bịt mặt lạnh nhạt nói :

— Phải ! Còn mày là ai ?

— Lãnh-diện-Nhơn !

Chẳng biết vì sao, Hoàng-thượng-Chí vừa nói dứt lời, ông ta ngửa mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười như hổ rống, làm cho hai lão già Thiên tề sứ giả, và bọn đại hán đứng sau ngơ ngác như người mất hồn.

Đang cười bỗng im bặt, Dư-bình-Nam hai mắt loé hào quang, nhìn thẳng vào mặt Hoàng-thượng-Chí.

Hai luồng nhãn quang ấy như hai lưỡi kiếm sắc bén, làm cho Hoàng-thượng-Chí phải giật mình không dám nhìn ngay mặt. Chàng thầm nghĩ :

— Nội công của lão ta quả thật thâm cao.

Một lúc lâu, Dư-bình-Nam hỏi sang sảng :

— Lãnh-diện-Nhơn! Không ngờ hôm nay ta lại gặp ngươi ở nơi này.

Hoàng-thượng-Chí lạnh lẽo nói :

— Ta cũng đang tìm ngươi, nào ngờ ngươi lại đến đây! Ôi thật là dịp may hiếm có.

— Lãnh-diện-Nhơn ! Đừng coi trời như nắm tay mà bỏ mạng đó ! Ngươi có thể chịu nổi một chiêu của bổn chủ không ?

— Ha ! Ha ! Ha ! Dư-bỉnh-Nam ! Đừng có khoác lác ân hận suốt đời.

Dư-bỉnh-Nam không biết được thân thế của Hoàng-thượng-Chí, chỉ biết hắn là chưởng môn phái Thiên-Nam mà thôi. Nhưng Hoàng-thượng-Chí biết ông ta là kẻ cướp mẹ chàng, nên bao nhiêu thù hận hiện ra trước mắt. Mặt chàng lúc này chứa đầy sát khí, chàng muốn vung chưởng đánh ngay.

Bỗng Dư-bỉnh-Nam cất giọng nói như xé không gian :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Mày muốn tự quyết lấy hay là để...

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi đừng tưởng trên giang hồ nầy chỉ có mình ngươi là đệ nhất võ lâm. Đối với ta, ha... ha... lời nói ấy ngươi không đáng nói, Hơn nữa nhiều lần ta muốn thanh toán ngươi cho rồi, nhưng không được dịp may. Vậy hôm nay ta quyết lột bộ mặt giả tạo của ngươi ra, và cho về chầu diêm chúa, để trên giang hồ bớt đi một tai họa.

— Nhãi ranh ! Hãy im cái mồm ! Có lời di chúc gì không ?

Hoàng-thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Di chúc ! Ha ! Ha ! Lời di chúc phải là lời của ngươi để lại mới đúng chứ !

Dư-bỉnh-Nam cười gằn, tiến đến hai bước mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng-thượng-Chí như nầy lửa, làm cho bầu không khí căng thẳng vô cùng.

Hai mươi tên đại hán, mắt chăm chăm nhìn Hoàng-thượng-chí không rời. Nhưng đó không phải vì chúng kinh ngạc, mà chính chúng đốc súc Hoàng-thượng-Chí ra tay, để chúng được xem thần lực của giáo chủ, vì từ lúc gia nhập vào môn phái đến nay, chúng chưa bao giờ được mục kích lần nào.

Hơn nữa, mười mấy năm nay Dư-bỉnh-Nam không ở trong giáo phái, ông giao lại việc xử lý giáo chủ cho một người cao cấp trong phái. Rồi từ đó đến nay ông ít về thăm giáo phái. Việc nầy chỉ có một vài cao cấp trong giáo phái biết mà thôi. Ngoài ra, không một ai rõ được.

Từ sau lưng Dư-bỉnh-Nam hai lão giả Thiên-tề sứ-giả song song bước đến trước mặt Dư-bỉnh-Nam cúi đầu, đồng nói :

— Bẩm giáo chủ! Giết gà đâu cần đến đao trâu. Vậy xin giáo chủ cho phép chúng tôi được lãnh sứ mạng này.

— Ừ! Nhưng các ngươi phải cẩn thận đấy nhé!

Tức thì hai lão Thiên tề sứ giả một trái một mặt tiến đến bên Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí thừa hiểu những bộ hạ Thiên tề giáo chủ đều là những tay lợi hại so với Nam-Cái, Bắc-Tăng, thì chúng cao cường hơn gấp bội. Cho nên chàng không dám khinh thường, hơn nữa vết thương của chàng lúc này chưa lành, chàng vội vận hết công lực vào hai cánh tay thủ thế.

Dư-bình-Nam vội lui ra, nhường chỗ cho hai lão sứ giả.

Hai Thiên tề sứ giả rống lên như cọp, rồi xuốt chiêu công thẳng vào người Hoàng-thượng-Chí.

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN

Bên vực thử thần

THẾ đánh của hai sứ giả có thể nói nhanh như điện và nặng tựa núi, nguy hại vô cùng.

Thượng-Chí khẽ «hự» một tiếng lạnh lùng, lùi lại ba bước, vung song chưởng chia nhau phản công.

Chưởng thế của hai sứ giả đánh trượt vào không trung, song chưởng của Thượng-Chí đã trờ tới lẹ như chớp. Hai sứ giả hoảng hốt lách người sang bên tránh thoát, đồng thời vung chưởng vạch thành nửa vòng tròn, hạ tay bửa mạnh vào các «yếu huyệt» chàng. Thế đánh của hai sứ giả như có sự sắp sẵn, hai người cùng sử dụng một chiêu hai thức, hợp lại tấn công tới. Một đạo kình lực mạnh như thác đổ chụp xuống người Thượng-Chí.

Thượng-Chí thầm tính:

— Nếu không diệt bọn này một cách nhanh chóng, cứ dằng dai mãi thế thì nội lực ta sẽ bị hao mòn, không còn đủ sức đánh với Thiên-tề giáo-chủ Dư-bình-Nam nữa...

Vừa nghĩ vậy, thì áp lực chưởng phong của hai sứ giả đã trùm kín cả người chàng rồi.

Không dám chần chờ, chàng vung tay, song chưởng chéo nhau ... mạnh ra, hai luồng kình lực phóng ra chận đứng áp lực của sứ giả. Đó là một tuyệt chiêu «bảo thân» trong «Ma chưởng pháp».

Bốn luồng chưởng phong của hai sứ giả bị đánh bạt trở lại, khiến họ vừa lo vừa giận. Trong lúc hai sứ giả chưa kịp trở tay, Thượng-Chí liền vung song chưởng nhanh như chớp giật bửa nhanh vào ngực của hai sứ giả. Tư thế vừa nhanh vừa mạnh như sóng sô bờ.

Cách biến thế từ « thủ » sang « công » của chàng lanh lẹ kỳ ảo không tưởng được, nhưng hai sứ giả Thiên-tẻ-giáo đâu phải là hạng ... thủ thường, công lực của họ chỉ thua giáo chủ một bậc thôi, hơn ... kinh nghiệm giang hồ đã chất chồng trên mái đầu chờm bạc. Vì họ đã lanh lẹ xoay mình liên tiếp mấy bận, đã tránh được tuyệt chiêu của chàng.

Thượng-Chí không khỏi phục thầm tài quyền biến của hai sứ giả, nhưng chàng nào để họ yên đâu. Trong lúc hai sứ giả lách mình ra ... ngoài chưa kịp đề phòng, thì chàng cấp thời vung tiếp song chưởng phóng tới, rồi đột nhiên vươn dài mười ngón tay, búng mạnh. Mười luồng Chỉ-phong xé gió rít lên những tiếng kêu lạnh người, vút đến người hai sứ giả, như mười con kim xà hung hãn...

Hai sứ giả nghe tiếng chỉ phong phóng tới quá khốc hại, lòng họ kinh hãi vô cùng. Không còn giữ thể diện nữa, hai sứ giả liền ngã người xuống đất lăn xả vào người Thượng-Chí, như hai con quái xà, quả thân pháp ấy lợi hại vô cùng. Khi tránh được chỉ lực của Thượng-Chí, hai sứ giả đồng loạt nét lên một tiếng, vùng chỗi dậy, lực song chưởng bửa mạnh vào người chàng.

Lối biến thế này thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Thượng-Chí không khỏi kinh hãi thầm.

Đông-kim-chỉ pháp là một võ công thuộc hạng thượng thừa, sức chỉ phong có thể khoan kim chẻ ngọc ; hơn nữa công lực của Thượng-Chí rất hùng hậu nên uy thế của nó rất lớn, khiến vị giáo chủ Thiên-Tẻ đứng ngoài cũng hoảng sợ.

Chỉ phong hụt hai sứ giả, Thượng-Chí biết nguy đến nơi, chàng chưa kịp thu chỉ về thì kình lực của đối phương ào tới mạnh mẽ phi thường. Cắn chặt răng, Thượng-Chí liền vận nội lực vào đôi tay, không thèm thâu về mà biến chỉ thành chưởng, quét mạnh vào chưởng khí của hai sứ giả.

Hai tiếng nổ long trời vỡ đất, bụi cát tung toé mịt trời.

Hai sứ giả Thiên-tẻ bị cuồng lực đẩy lui bảy tám bước, trong người rêm nhức khó chịu vô cùng.

Thân hình Thượng-Chí lắc lư như chiếc phao nơi vai trái đã in rõ một chưởng, đau nhức không chịu nổi, cuối cùng chàng phải lùi lại một bước, khẽ kêu lên tiếng đau đớn. Đứng yên nhìn bọn Thiên-tề sứ giả.

Hai mươi cao thủ Thiên-tề giáo đứng ngoài thảy đều biến sắc, xanh mét như chàm đổ, đứng nhìn Thượng-Chí trân trối.

Thiên-tề giáo chủ Dư-bình-Nam vì mặt bịt kín bằng vải nên không thấy được sắc diện của lão ra sao, nhưng đôi vai rộng của Giáo chủ khẽ rung động, chứng tỏ lòng lão lo sợ không ít, trước công lực cao thâm của Thượng-Chí. Lão kinh dị không sao hiểu nổi con người trẻ tuổi ấy.

Trong trận, hai sứ giả từ từ bước tới, rồi đột nhiên rú lên một tiếng lanh lãnh, nhảy phóc tới.

Lão sứ giả bên cánh trái, vừa nhớn mình đã vung tay phát liền ba chưởng. Tốc lực cực nhanh, khiến người ta có thể tưởng lầm lão chỉ mới phóng có một chưởng thôi.

Thượng-Chí kêu lên một tiếng lạnh nhạt, vận đủ mười thành « Khư mô thần công » vào hữu chưởng vung lên..

Đồng lúc ấy, lão sứ giả còn lại không bỏ lỡ cơ hội, âm thầm phóng tới vươn song trảo chộp vào lưng chàng. Cái chộp này vừa nhanh vừa độc, nếu bị phải e Thượng-Chí khó sống nổi... .

Đột nhiên một tiếng rú thất thanh, lão sứ giả đánh trộm bị tiền lực của « Khư mô thần công » hất ngược ra ngoài hơn trượng, gục liền tại chỗ.

Vì phải vận « Khư mô thần công » để hạ lão sứ giả đánh trộm, nên chàng không còn kịp tiếp chưởng của lão sứ giả kia nữa. Chàng vội dùng « Phù quang di ảnh » lách mình tránh chưởng. Nhưng lão sứ giả ấy khôn ngoan vô cùng, liền biến chưởng thành trảo chộp vào mặt chàng, lanh lẹ như chớp giật, uy lực khiếp người.

Thượng-Chí không ngờ lão này biến thế cực kỳ lanh lẹ thế, chàng vội xoay người lách sang một bên, tuy tránh được cái đòi quỉ trảo chết người, nhưng tay trái của chàng đã bị hai ngón tay của lão chộp phải, lớp áo bị xé tẹt ra, hai vệt đỏ thẫm khéo dài xuống lưng.

Vết thương ở vai do Mật tu Khách Phạm Gian dùng độc môn tuyệt học « Khoác chưởng cản đao » gây nên. Nay lại bị quỉ trảo bấu phải, nên đau nhức vô cùng, chịu không nổi chàng liền kêu « hự » một tiếng thảm hại, lui về năm bước, máu từ vai chảy thành giòng, tươm ướt cả vạt áo lưng.

Đôi mắt lão sứ giả sắc như dao; lão biết chàng bị thương quá nặng, mới kêu lên đau đớn thế; nếu không, với công lực thâm hậu của đối phương chẳng bao giờ phát hiện như thế được.

Lão sứ giả mừng rỡ, cất giọng nạt lớn:

Lãnh-diện-Nhơn ! Hôm nay đố mi thoát khỏi tay ta !

Dứt lời liền phóng tới, xuất tuyệt thế công chàng tới tấp. Bóng chưởng to lớn đè nặng trên người Thượng-Chí.

Cắn chặt răng, vận nội lực vào song chưởng ứng chiến.

Thế là đôi bên lại dấn thân vào vòng tử chiến khốc hại cực cùng. Tuy bị thương không nhẹ, nhưng nội lực của Thượng-Chí quá cao thâm, hơn hẳn lão sứ giả một bậc, nên chiêu số xuất thủ của chàng rất độc hại. Quả năm chiêu, chàng đã đàn áp đối phương lùi lại mấy bước, kẹt cứng trong thế thủ.

Lúc bấy giờ lão sứ giả bị thương khi nãy, lấy lại được bình thường, liền nhảy vào tiếp ứng với đồng bọn...

Ngoài trận chiến Thiên-tề Giáo-Chủ Dư-Bỉnh-Nam vẫn đứng yên mắt loé lên những tia sáng lành lạnh xạ vào trận đấu. Chỉ cần nhìn đôi mắt lão, người ta cũng đoán được mục đích âm độc của lão rồi.

Hai mươi hán tử áo đen chân tay nhứa ngáy, muốn nhảy vào trận nhưng ngặt vì giáo chủ chưa phát lệnh, nên không dám làm càng.

Tình thế này nếu kéo dài nhất định tánh mạng Hoàng-thượng-Chí khó toàn !

Thượng-Chí nào khờ dại gì mà không biết sự nguy hiểm đang chờ chực mình, nhưng vì tình khí ngang tàng nên chẳng muốn thoát thân.

Giữa Thượng-Chí và lão giáo chủ Dư-bỉnh-Nam hận thù chất chồng như núi, nay chàng lại lọt vào tay lão, nên tính mạng của chàng mỏng manh vô cùng.

Dư-bỉnh-Nam đứng lặng, nhìn vào trận đấu, lão muốn dùng thực lực của hai sứ giả làm tiêu bao chân-khí chàng, nhất là vết thương nơi vai chàng làm lão hài lòng vô cùng. Lão nghĩ rằng phen này chắc chắn sẽ lấy được xác « tiểu sát tinh » như bỡn.

Thượng-Chí biết nếu còn dằng dai e khó tránh được hậu quả tai hại.

Nghĩ vậy, sát cơ trong lòng chàng lại nổi lên, cắn chặt răng « Ma vương gõ cửa » được dùng với mười thành công lực đánh ra.

« Bùng » ! Trong tiếng nổ chát chúa của chưởng khí, có tiếng « ực » thảm hại nổi lên, một bóng người bay ngược ra ngoài mấy trượng, máu miệng ụa ra ngoài như suối.

Trong lúc lão sứ giả vừa bị đánh bật ra, thì một luồng kình lực liền áp tới, Thượng-Chí cảm thấy ngạt thở vì chưởng phong nép quá mạnh.

Thoáng thấy bóng lão sứ giả thứ hai, chàng vội xoay người lại, vung tay, phất một chưởng với mười thành « Khư mô thần công » chận đứng luồng ác phong của địch thủ.

« Bùng » tiếng chưởng phong chạm nhau chát tai, cát bụi bị cuốn bay tán loạn cả lên ; lão sứ giả không chịu nổi kêu lên hãi hùng, chuệnh choạng lùi lại, rồi ngã gục tại chỗ, máu miệng ứa ra khoe mép, rịn ướt cả ngực áo.

Chỗ chàng đứng khi nãy bị khoét thành hố lớn, sâu hơn thước. Chưởng lực của lão sứ giả Thiên-tề thực quá hùng hậu !

Hai mươi cao thủ Thiên-tề đứng ngoài mặt cắt không còn tí máu, tim đập thình thịch. Họ khiếp hãi đến nỗi quên cả tiếp viện cho hai sứ giả đang ngộ nạn.

Giáo-Chủ Dư-bình-Nam rúng động toàn thân, lão khẽ « hự » một tiếng cảm tức, nhún chân nhảy tới trước mặt Thương-Chi.

Mới trông cái thân pháp cực nhanh của giáo-chủ, người ta cũng biết công-phu tập luyện của lão đã ngoài thềm thượng thừa rồi.

Một lát sau, hai lão Thiên-tề sứ giả mới gượng gạo đứng dậy, thân hình lảo đảo như muốn ngã, hai lão ngập ngừng lui ra ngoài, không quên quay nhìn Thương-Chi căm hờn.

Dư-bình-Nam cất giọng rờn rợn :

— Lãnh-diện-Nhơn bổn Giáo Chủ phải bỏ lời hứa vừa rồi, mà cho vui một đặc ân là được toàn thây để tế sống cho những vong hồn của giáo-chúng, mấy vị sứ giả và đệ tử của lão phu đã bị mi sát hại !

Thương-Chi cười lạnh nhạt, khinh bỉ nói :

— Dư-bình-Nam ! Ta cũng muốn lấy mạng mi để tế anh hồn của những võ lâm đồng đạo và đệ tử của bổn môn đã chết oan ức dưới tay con cáo già Bình Nam.

Dư-bình-Nam tức muốn ói máu lão cười hàng hắc cất tiếng cao ngạo :

— Thằng tiểu quỉ này cũng mồm thật ! Sắp chết đến nơi mà còn phạm thượng, bổn giáo hôm nay không bắt sống được mi, thì không...

Thương-Chi rú lên cười nắc nẻ, rồi cất giọng rẻ rúng :

— Con cáo già khá khôn ngoan đấy ! Mi tưởng ta bị thương nội thì dễ « xài » lắm à ! Lắm ? Lắm lắn « cáo già » ơi ?

Dư-bình-Nam giận run lên, trong đời lão hồi giờ chưa ai dám đùa đến bao giờ, nay lại bị « tiểu sát tinh » khinh miệt thậm. Thật quá sức tưởng tượng của lão.

— Thằng nhãi ranh ! Mi tới số rồi !

Chữ cuối cùng vừa dứt, song chưởng đã vươn ra, bửa chéo vào người Thương-Chi uy thế oai dũng vô cùng.

Đã phòng trước, Thương-Chí cắn răng đưa song chưởng phóng mạnh ra chống đỡ.

Không khí trở nên trầm lặng dị thường.

Bọn cao thủ Thiên-tề nín thở hau hau nhìn vào trận đấu.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong tvòng năm trượng, cát đá bị hai luồng cuồng phong xoắn tít lên không, mù mịt cả một vùng.

Hai lão sứ giả mới bị thương, không chịu nổi, bị dư lực của chưởng phong quật ngã sóng soài xuống đất.

Hai mươi hán tử áo đen kinh hãi, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Thượng Chí và Dư bỉnh Nam vẫn đứng yên lặng, không xê dịch nửa bước. Mới trông thì đội bên có vẻ cân tài; nhưng Thượng Chí vì sẵn mang thương thế khá nặng trên vai, nên toàn thân rêm nhức khó chịu vô cùng.

Dư bỉnh Nam kinh hãi thầm nói:

— Tiểu tử! Quả mi cũng khá đấy! Chả trách mi phách lối thế, hãy tiếp ta một chưởng nữa đây!

Âm vang câu nói chưa dứt, thì xong chưởng đá vung lên, phóng ngay vào ngực Thượng Chí. Tư thế vừa nhanh vừa hùng, thật quả không hổ han Giáo chủ của một giáo hội khét tiếng giang hồ.

Vốn biết khó chống nổi, nhưng bản tính ngang tàng, không thèm tránh né, vung song chưởng lên chống lại,

Tiếng nổ như sấm động vang dội đinh tai nhức óc. Thân hình Dư-bỉnh-Nam khẽ rúng động một cái, trong khi Thượng-Chí lảo đảo lùi lại một bước, cánh tay trái bị thương thế hành hạ tê liệt như muốn gãy lìa cả ra, mặt chàng tuôn mồ hôi lạnh.

Dư-bỉnh-Nam đã ẩn cư suốt mười mấy năm, mới xuất hiện giang hồ, lão tưởng võ công của mình đã « Thiên hạ đệ-nhất nhân » rồi, không ngờ ra tay hai lần mà chẳng kiềm chế nổi một « cậu bé » chưa quá hai mươi tuổi đang bị thương. Lòng lão kinh hãi vô cùng, lão nghĩ đâu phải giết chàng gấp, nếu không chẳng chóng thì chầy Thiên tề sẽ bị tàn lụn dưới tay chàng.

Nghĩ thế, Dư-bỉnh-Nam áp hai lòng tay vào nhau xát mạnh, rồi đánh tạt vào người Thượng-Chí: luồng quái phong ào ào quyện tròn cuồn tới.

Đối với quái công này, chàng không còn lại gì nữa vì chàng đã từng nếm mùi nhiều lần rồi chính Quỉ-Bảo Chủ nhân, Huyết-sọ giả và Dư-Thiếu-Côn đã xử dụng nó đấu với chàng, để triệt hạ công lực khiến chàng không sao tụ lại được.

Dĩ nhiên Dư-bỉnh-Nam là một cao thủ thượng thừa thì uy lực của quái công lớn mạnh đến việc nào ai cũng biết.

Thượng-Chí hơi rùng mình, chàng thoáng nghĩ muốn dùng Khư mô thần công thử một phen.

Vì thế, chàng làm ngơ như chả biết gì. cứ âm thầm vận thần công bao bọc toàn thân, phong kín tất cả các huyệt đạo, như bức tường đồng vách sắt.

Dư-bỉnh-Nam chẳng bỏ lỡ cơ hội, song chưởng vung lên, một tay xử dụng cầm nã thủ chộp nhanh vào vai chàng, còn tay kia phất tới các đại huyệt trong người chàng.

Thượng Chí cười lạnh lùng, tay trái vung lên, phạt vào cánh trão của Dư-bỉnh-Nam đang phóng tới định chộp vào huyệt « kiên-cảnh » nơi vai chàng ; còn tả chưởng bửa thẳng vào mặt đối thủ.

Dư-bỉnh-Nam giật mình kinh hãi, lão kinh hãi, lão không ngờ chàng lại có thể tụ được chân lực dưới quái công « Tán huyên tan nguyên chưởng» của lão, mà còn phản công một cách ác liệt như thế. Chưởng thế của lão có thể trị chàng được, nhưng thế đánh trả của chàng cũng đủ làm lão nát đầu như bỡn.

Nghĩ thế, liền nhảy vút ra ngoài.

Chiêu thức của chàng chưa xuất hết thì địch thủ đã nhảy thoát, liền thâu chưởng lại, bước chéo sang bên, « linh qui nhứt thức » đột nhiên phóng ra nhanh như chớp giật.

Mắt loé lên tia sáng xanh biếc, lạnh lẽo, rồi phát chưởng ra ứng chiếu, lão quyết lấy mạng chàng phen nầy.

Thế là trận đấu khốc liệt chưa từng xảy ra trên võ lâm diễn ra trong «Hắc Cốc».

Cả hai đều là cao thủ thượng thừa, cả hai đều muốn sát hại lẫn nhau, nên thế đánh càng hung hản bội phần, những chiêu số quái dị được dùng toàn lực.

Hai mươi cao thủ Thiên tề đứng ngoài nhìn vào, không còn định được ai ra ai cả, mắt họ như lòa đi, chỉ thấy hai cái bóng mờ vờn nhau như ma quỉ dỡn mặt.

Trong chốc lát đã qua ba mươi chiêu rồi. Thượng-Chí cảm thấy nửa thân bên trái tê nhức khó chịu, uy lực tả chưởng đã giảm dị quá nhiều. Chàng cắn chặt răng, huy động toàn lực vào hữu chưởng chống đỡ. Mồ hôi lạnh tươm ướt tuôn ướt cả người, nhưng vốn tánh ngang tàng, càng yếu thế càng quật khởi, hào khí bốc lên ngùn ngụt. Chàng chưa bao giờ có ý trốn thoát.

Chàng cắn răng vận toàn lực vào tay phải khi chưởng, lúc chỉ vung ra tới tấp, chống lại những đợt tấn công như vũ bão của Dư-bỉnh-Nam.

Lão giáo chủ Thiên-tề vì ngán «Đông-kim-Chỉ» của đối phương,

nên không dám liều lĩnh đến gần, nhờ thế mà Thượng-Chí còn cơ hội chống đỡ đến giờ.

Qua hai mươi chiêu nữa, mà Thượng-Chí vẫn bình thản, chống đỡ không chút nao núng, nhưng trong lòng chàng tự biết mình sắp đuối sức, sợ không cầm cự quá trăm chiêu.

Đột nhiên Dư-bỉnh-Nam nhảy lùi lại tám thước, song chưởng quắt thành hình bán nguyệt, rồi rút về thủ trước ngực từ từ đẩy ra.

Thượng-Chí bất giác giật mình hít mạnh một hơi dài ; quắc mắt nhìn đối phương, lòng bàn tay của Dư-bỉnh-Nam dần dần ửng sáng một lát sau thì phát ra hào quang sáng lóng lánh công phu tuyệt kỷ đó chàng chưa hề nghe qua bao giờ.

Những thời gian quá cấp bách, không cho phép nghĩ ngợi nhiều ! chàng nghiệm biết quái công này lợi hại vô cùng, liền vận nội lực vào hữu chưởng chờ đợi.

Dư-bỉnh-Nam cất giọng ròn rợn :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Nếu mi đỡ nổi một chưởng « Hóa-Nguyên Thần-Công » của bản chủ, thì hôm nay ta sẽ bỏ qua cho mi !

Thượng-Chí ngơ ngác, « Hóa-Nguyên Thần-Công » là gì, chàng chưa từng nghe ai nhắc đến bao giờ. Nhưng đối phương dám hách dịch thế, chắc đây phải là một công độc môn thập phần lợi hại. Nghĩ thế hùng khí bốc lên chàng cảm thấy khoan khái vì sắp được « thưởng thức » một võ công tuyệt tác, mà không hề quan tâm đến thương thế trầm trọng.

Chàng cất giọng lạnh lùng :

— Dư-bỉnh-Nam ! Mi cứ thử một chưởng xem sao, nhưng ta cũng nói trước mi biết hôm nay Đế quân Thiên-Nam phái: không bỏ qua cho mi đâu !

Dư-bỉnh-Nam cười ngạo nghễ :

— Hì... hì ! . . . ! hì .. . Tiểu tử ! Câu nói của mi quá thừa rồi !

Thượng-Chí lạnh như băng tuyết :

— Dư-bỉnh-Nam ! Chớ có dài giòng vô ích, ta chẳng xem mi vào đâu cả !

— Hãy đỡ nầy !

Âm vang tiếng quát chưa dứt, thì song chưởng trắng bạc của lão đã phóng tới nhanh như chớp giật. Một luồng cang khí màu hồng nhạt áp tới, tiếp theo thế di sơn đảo hải ; cuốn trùm xuống đầu chàng.

Thượng-Chí thấy lạ mắt vô cùng, nhưng không dám nghĩ nhiều, vội vung song chưởng đã hội đủ mười hai thành « Khư mô thần công » từ từ đẩy ra. Một đạo thanh khí cuồn cuộn phát ra... Đây là trận sống chết ; bất

cứ ai công lực chỉ kém một chút thì nguy hại ngay, không chết cũng bị thương nặng.

« Khư mô thần công » và « Hoa nguyên thần công » là những võ học chấn võ lâm.

Thượng Chi phát chưởng ấy, có khắc chế nổi đối phương hay không chàng chẳng biết được ! Vết thương nơi vai, đã làm cho công lực càng giảm sút khá nhiều.

Không khí lúc bấy giờ dường như cô đọng lại, ngột ngạt khó thở.

Hơn hai mươi cao thủ Thiên tề giáo đứng ngoài nín thở, tròn mắt nhìn vào trận đấu.

Hai đạo kình lực, một hồng một xanh, trong chớp mắt đã quyện vào nhau...

Một tiếng kinh thiên động địa làm rung chuyển cả nền đất, vang dội sâu vào lòng Hắc cốc. cây cối cạnh đấy đều ngã rạp sang một bên lá cây đổ ào ào như gặp phải trận bão lớn, cát đá bay tung toé cả lên, bụi đất bàn mịt trời, tiếng rền dội lại từ dãy núi liên hoàn vang lên không ngớt.

Trong trận, Dư bình Nam và Thượng Chi vẫn đứng im lặng, nhưng giữa hai người đã cách nhau hơn ba trượng !

Tất cả bọn cao thủ đứng ngoài hồn vía bay tận mây xanh, mặt tái mét không còn chút máu, ngờ nghệt như những pho tượng đất.

Mặt Thượng-Chi như giấy vàng thân hình lắc lư muốn ngã, vết thương trên vai bị động mạnh, đã toét ra một đường dài, máu đỏ nhuộm ướt cả nửa thân bên trái, chảy thành giòng xuống đất.

Dư-bình-Nam ẩn sau lớp vải nên không nhận rõ sắc diện lão biến đổi ra sao, nhưng đôi mắt của lão đã đờ hẳn, thân thể rung động không ngừng và khoảnh vải trước miệng lão đã thấm ướt. Điều này chứng tỏ lão bị thương không nhẹ

Không khí trầm xuống, nặng nề tử khí.

Thời gian chầm chậm trôi qua, sắc mặt Thượng Chi trắng dã trông như thây ma, thân hình xiêu vẹo, mồ hôi ròm ướt cả trán, đọng thành giọt lớn, rồi chạy dài xuống mặt.

Đột nhiên Dư-bình-Nam buông tiếng cười khô khan, sát khí dần dần phát hiện trên khóe mắt, rồi lão chậm chạp đếm từng bước một tiến về phía Thượng-Chí.

« Sat », « sạt »... tiếng lá khô cựa mình dưới chân lão, nổi bật trong bầu không khí nặng triu sát khí, nghe mà rợn người.

Hơi thở của tử thần nhịp đều theo tiếng lá kêu dưới mỗi bước chân của lão Giáo chủ Thiên-tề.

Thượng-Chí đứng yên lặng như phỗng đá, đưa mắt căm hờn nhìn địch thủ.

Chàng dư biết lão sẽ làm gì rồi, nhưng sức chàng đã kiệt ! Uất nghẹn !

Hắc - Cốc vẫn lạnh lùng chứng kiến cảnh tàn sát, nó dõi mắt theo bước chân của lão Dư-bỉnh-Nam một cách vô tư.

Chỉ còn cách một trượng ! Dư-bỉnh-Nam vẫn âm thầm đếm bước... Bầu không khí căng thẳng gần bung cả ra.

Tám bước !...

Bảy bước !...

..... Hai bước !...

Vầng tóc rối của Thượng-Chí lòa xòa xuống, dán chặt vào trán, mắt lờ đờ nhìn đối thủ chàng thầm nghĩ.

— Bây giờ chỉ vươn ray là bắt được hắn liền ! Tiếc quá !

Dư-bỉnh-Nam từ từ dơ cao hữu chưởng, nhưng lại buông thõng xuống...

Do dự một lát, lão mạnh dạng hưu chưởng bửa mạnh xuống đầu chàng...

— Ngừng tay !

Một tiếng thét lanh lảnh từ trong Hắc-Cốc đưa ra...

Dư-bỉnh-Nam giật mình, thâu chưởng lại, lùi sau ba bước !

— Dư-bỉnh-Nam ! Vậy mà người cũng dám xưng là Giáo-Chủ Thiên Tề, hoài bão gồm thâu thiên hạ ! Hừ ! Nuốt lời hứa có phải là quy luật của Thiên-tề chăng ? Hành động như thế không sợ các giáo võ lâm chửi vào mặt à !

Tiếng quát vừa dứt, từ trong lòng cốc một bóng đỏ phóng ra như sa [illegible]ng.

Người con gái ấy chính là Hồng y nương Tử Mộ dung-Đại, một tuyệt thế giai nhân !

Bọn cao thủ Thiên-tề bị nhan sắc thiên kiều của Mộ-dung-Đại hốt hồn làm đờ cả người, trông thộ bỉ làm sao.

Dư-bỉnh-Nam kêu lên ngạc nhiên, rồi bất giác lùi lại ba bước, trân trối nhìn Dung-Đại không chớp.

Một lát sao lão mới ấp úng :

— Là.., ngươi !...

Dung-Đại cười lạnh nhạt đáp :

— Không sai ! Là ta thì đã sao nào ?

Dư-bỉnh-Nam hỏi :

— Ngươi... hỏi thế có ý gì chứ ?

Nhếch mép cười khinh bỉ, nàng nói :

— Không có ý gì cả ! Tôi chỉ mong người chẳng nên thất tín.

Đã hứa với người ta là nếu đỡ được một chưởng «Hóa-nguyên thần công» thì những việc rắc rối vừa rồi sẽ bỏ qua. Tất cả ! Sao giờ lại đổi ý chóng thế (?)!

Dư-bỉnh-Nam hằn học,

— Việc của tao, ai mượn cô « xía » vào chứ ?

— Tôi là kẻ ngoài cuộc, mà còn cảm thấy nhục nhã, về cái hành động quá tồi bại của người thay huống chi là ngươi, đường đường một đấng Giáo-Chủ mà không biết đến liêm sỉ sao ? Người hãy nhìn vào vết thương đang nứt máu của chàng ta kìa ! Người không biết là mình vừa đấu với một người bị trọng thương sao ?

Dư-bỉnh-Nam ngượng vô cùng, nhưng lão ta lại cười khả ố :

— Hì !... hì !... hì !... Đồ gái thối !...

Mày liễu dựng ngược, Dung-Đại quát :

— Câm mồm ! Dư-bỉnh-Nam, mi đừng có xàm xở mà mang họa đấy !

Dư-bỉnh-Nam cất giọng giận dữ :

— Trên đường đến Thiên-Nam, mi đã làm một việc khá tốt đấy ! Lại giúp thằng ranh này giựt lại « Ác-Quỉ Châu-Bài »...

Dung-Đại cắt lời :

— Vậy thì đã sao chứ ? !

Dư-bỉnh-Nam tức giận :

— Bổn-Chủ muốn giết mi !

Dung-Đại cười ngặt nghẽo, một lúc sau mới nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Mi chưa đủ sức nói lời đó !

Lão-giáo-Chủ Thiên-Tẽ nghẹn ngào, nói chả nên lời ! Quả nàng nói rất đúng ! Hiệu giờ thương thế của lão không phải là nhẹ, cả hai lão sứ giả cũng thế. Còn hai mươi tên hán-tử kia, nếu dùng họ đối phó với Mộ-dung-Đại thì chẳng khác nào đưa vào miệng sấu mà thôi.

Nghĩ thế Dư-bỉnh-Nam chầm rãi nói :

— Trước sau gì cũng có ngày lão-phu sẽ giết mi !

Dung-Đại cười tươi như hoa hàm tiếu, nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Việc ấy còn lâu ! Nhưng tôi sẽ đợi ngày đó, bây giờ các hạ có thể đi rồi chứ !

Thượng-Chí nghe rõ tất cả, chàng đoán có lẽ hai người này không phải xa lạ gì chắc họ đã biết nhau nhiều rồi ; nhưng giữa hai người có liên quan gì chứ ? Thân thế của Mộ-dung-Đại ra sao ? Chàng mù tịt không biết ất giáp gì cả.

Dư-bỉnh-Nam sựng một lúc mới nói :

— Mi đã yêu thằng bé này rồi sao ?

Dung-Đại đỏ mặt, nạt đùa :

— Việc ấy các hạ khỏi cần hỏi đến !

— Mi không biết mắc cỡ à ?

Mặt nàng trở nên lành lùng như băng, tuyết sát khí rực lên mắt, quát lớn :

— Dư-bỉnh-Nam ! Mi không muốn sống để sau này giết ta sao ?

Dư-bỉnh-Nam là một gian hùng, trong đời lão không hề đếm xỉa đến bốn chữ « quang minh chánh đại » bao giờ ; mà chỉ nghĩ đến thắng lợi, dù cái thắng lợi ấy có nhục nhã đi nữa. Vì thế nên sau khi so lợi, hại lão « hự » mấy tiếng tức giận, hậm hực :

— Mộ-dung-Đại ! Lão- phu hy vọng gặp lại mi một ngày gần đây !

Dung Đại cười nửa miệng, lạnh lùng đáp :

— Dư-bỉnh-Nam ! Tốt nhất mi hãy rời khỏi nơi đây lập tức !

Lão giáo chủ từ từ quay lại, khoát tay ra dấu cho bọn thủ hạ, rồi cùng kéo nhau chạy biến trong lớp cây dày đặc.

Thượng-Chí ráng nhịn đau, cắn chặt răng, uất khí xông lên nặc mũi, miệng chàng ngậm cứng một búng máu

Đến khi bọn Dư-bỉnh-Nam khuất hẳn sau rừng cây, chàng chịu không nổi nữa há miệng, phun một miệng máu tươi, thân chàng lảo đảo, mất hết tự chủ ngã quị xuống.,.

Sắc mặt trở nên nhợt nhạt, Dung-Đại liền lướt tới, ôm choàng lấy người Thượng-Chí hơ hãi hỏi :

— Đệ ! đệ làm sao thế ?

Thượng-Chí gắng gượng mở mắt, nhưng đôi mi nặng trĩu, chàng choáng váng cả mày mặt, nhắm nghiền đôi mắt, ngã đầu vào vai Dung-Đại bất tỉnh.

Dung-Đại lo lắng vô cùng, vội lấy ra ba hoàn thuốc nhét vào miệng Thượng-Chí, rồi xốc chàng lên tay chạy lẹ ra khỏi vòng núi liên hoàn.

Dung-Đại xót xa vô cùng, nàng nhìn mặt Thượng-Chí mà dâng lên một tình cảm lạ lùng, êm ái. Siết chặt Thượng-Chí vào vòng tay, nàng chạy băng qua những cánh đồng hoang vu, mong tìm một chỗ kín đáo để chữa thương cho chàng.

Vượt khỏi khu rừng, nàng tìm thấy một căn nhà lụp xụp chui đại vào , gặp hai vợ chồng lão nông phu đang ăn cơm, liền nhanh miệng nói dối là hai « vợ chồng » nàng vừa gặp bọn cường sơn, nên chạy đến đây xin nghỉ tạm. Là những người chất phát, vợ chồng lão già tin ngay và giao nhà cho nàng rồi cả hai hối hả ra đồng.

Mộ-dung-Đại lấy làm thích chí, liền đặt Thượng-Chí nằm trên chiếc giường tre, rồi lấy nước chùi sạch vết máu đọng ở mép, ở quần áo chàng, sau đó, lấy thuốc bột rắc lên vết thương ở vai Thượng-Chí. Sự săn sóc

của nàng vừa của một người chị, và vừa như một người vợ hiền lo lắng cho chồng.

Mọi việc đã xong xuôi, Dung-Đại thở phào khoan khoái, rồi bắt đầu khám xét về nội thương của Thượng-Chí.

Nàng có vẻ bớt lo lắng, bắc ghế ngồi cạnh Thượng-Chí đợi chàng tỉnh dậy.

Thượng-Chí vốn hàm chứa một nội công thâm hậu, nên dầu bị đả thương khá nhiều, mà vẫn không bị động tới nội phủ. Do đó thương thế chưa đến nỗi nào. Độ nữa giờ sau chàng từ từ mở mắt, thấy mình nằm trong một gian nhà tranh tồi tàn, bên cạnh đấy một thiếu nữ diễm lệ đang nhìn chàng đắm đuối và tay chàng đang nằm gọn trong lòng tay nàng.

Bất giác Thượng-Chí, nóng rang cả người, chàng nghe tim mình đập mạnh. Chàng cất giọng yếu ớt :

— Tỷ-tỷ ! Đây là nơi nào ?

Dung-Đại âu yếm vuốt những sợi tóc xòa xuống trán Thượng Chí nói :

— Nhà của lão nông phu đấy !

— Mình đã ở đây bao lâu rồi, tỷ tỷ ?

— Khá lâu rồi !

Thượng Chí nhìn Dung Đại. ấp úng :

— Ơn tỷ tỷ cứu mạng...

Nàng vội đưa tay bịt miệng Thượng Chí, cất giọng vừa trách móc :

Hiền đệ ! Em nói vậy hóa ra giữa chúng ta là người xa lạ cả sao ? Chị không muốn em nói thế.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI

Tâm sự của Lão-Ma-Đầu

NÓI xong Dung Đại nhấc đầu chàng dựa vào người nàng, rồi kề bát nước sát miệng, ra dấu bắc uống.

Thượng-Chí thẹn, nóng rang cả người, nhưng không còn chút hơi sức nào, muốn vùng dậy cũng chẳng được nào. Chàng hớp mấy ngụm nước, rồi lắc đầu tỏ ý không uống nữa.

Đặt bát nước xuống, nàng vòng tay ôm choàng lấy Thượng-Chí ép sát vào người, đôi má ửng hồng nép sát đầu Thượng-Chí.

Ánh đèn leo lét, không đủ soi sáng căn nhà nhỏ, bóng tối núp kỹ vào góc tường, những khoảng đen loang lổ trông ẩm thấp vô cùng. Bóng hai người in lờ mờ trên vách đất như mờ ảo.

Từ người Dung-Đại bốc ra một mùi hương thơm dị thường Thượng-Chí nghe tim nàng đập mạnh, làn hơi ấp từ người nàng tỏa khắp thân thể chàng. Vòng tay Dung-Đại càng lúc càng thâu hẹp dần làn môi xinh mộng lướt nhẹ khắp mặt Thượng-Chí.

Chàng nghe hơi thở nàng mỗi lúc một mau, làn mi trĩu gặng ân tình.

Thượng-Chí bất giác rùng mình, chàng nghĩ đến những việc trong Hắc-cốc ; cái màn kịch ân ái suýt nữa diễn ra, nếu không có giáo Thiên-tề-Giáo chủ Dư-bình-Nam đến thì chàng và nàng đã...

Tim chàng đập mạnh, toàn thân nóng như lên sốt.

Vết thương trên vai bị kinh động vì tình cảm, chàng thấy nhức nhối, bất giác kêu « ái » có vẻ đau đớn. Nhờ thế chàng đã trở về với thực tại, vết thương này không nhẹ, và chàng muốn chóng phục hồi công lực, vì nhiều việc còn đợi tay chàng.

Nghĩ vậy, bèn đưa tay gỡ tay Dung-Đại, rồi gắng gượng ngồi thẳng dậy.

Dung-Đại có lẽ luyến tiếc, nàng hỏi gấp :

— Hiền đệ ! Em định... làm gì thế ?

Thượng-Chí đáp yếu ớt :

— Em muốn vận công chữa thương !

Dung-Đại như chợt tỉnh, mỉm cười duyên dáng :

— Ồ ! Ấy mà chị quên mất, em để chị giúp một tay nhé ?

— Không dám phiền chị nhiều, khi em vận công chữa thương xin chị bảo vệ dùm là đủ rồi !

Dung-Đại lo lắng nói :

— Thương thế của em không nhẹ...

— Ồ ! Thương thế này mà đáng kể vào đâu !

— Ở đây không ai để ý đâu, tốt nhất để chị giúp em hành công, như thế sẽ chóng phục hồi nguyên khí hơn...

— Chị ! Có người !

Thượng-Chí đưa tay ra dấu bảo nàng im lặng Dung Đại lanh lẹ đưa tay áo phất một cái, căn nhà trở nên tối đen như mực. Nàng lẹ làng phóng qua cửa sổ, núp kỹ vào bóng tối quan sát, cảnh vật về đêm u tịch lạnh lùng, từng cơn gió thổi qua, bóng trúc nghiêng ngả về một phía

trông ẻo lả làm sao; trên nền trời xanh tím thăm thẳm, dãy ngân hà vắt ngang như vầng tang trắng, ngàn sao lấp lánhtỏa ánh sáng lờ mờ xuống trần gian. Tiếng đế dưa tới lên cao tai, nàng nhìn quanh mà chẳng phát hiện được bóng người nào.

Nhưng chưa yên tâm Dung-Đại đi vòng quanh căn nhà quan sát một lúc, mới chui vào trong, vừa đốt đèn lên thì Thượng-Chí đã hỏi :

— Ai thế tỷ tỷ ?

— Chả có ai cả !

Thượng-Chí cau mày :

— Thế thì lạ thực ! ...

— Khi nãy em đã thấy gì ?

— Một bóng người ! Hắn chỉ thoáng qua một cái là biến mất...

Dung-Đại cau mày, nói :

— Hay là em trông nhầm !

— Vô lý ! Không thể lầm lẫn được !

Dung-Đại có vẻ suy nghĩ, một lát sau nói :

— Thôi ! Em hãy chữa thương đi, chị ở ngoài bảo vệ cho; xem ai dám vuốt râu hùm nào !

Đột nhiên Thượng-Chí chỉ tay về phía cửa sổ, nói :

— Tỷ tỷ ! Vật gì kia !

Dung Đại giật mình, vội quay lại cúi xuống nhặt lấy. Thì ra đấy là mảnh giấy có ghi :

Địch sẽ đến, đây không phải là chỗ yên ổn, cấp thời dời chỗ !

Ở cuối không đề tên tuổi gì cả, nhưng nét chữ rất mềm, lại dùng son đỏ mà viết lấy nên có thể đoán ngay chủ nhân của nó là một thiếu nữ.

Nàng là ai mà ném giấy này ?

Chữ « địch » đây có ý chỉ ai ?

Hai người nhìn nhau một lúc lâu mà vẫn không nói gì. Người ném « thơ » nào hiển nhiên là thân thủ cao cường khác người, nếu không thoát được đôi mắt của Hồng-y nương tử Mộ Dung Đại được.

Dung Đại là nữ nhi nên dĩ nhiên rất hiểu tâm lý phái yếu, mặt nàng có vẻ nghiêm nghị hỏi :

— Em nghĩ người này là ai ?

Thượng-Chí lắc đầu :

— Chẳng biết gì cả !

— Em hãy tìm xem. Trong các bạn gái của em, ai thân thủ cao.

— Việc này không phải đệ chưa nghĩ tới chỉ có hai người, nhưng...

Dung-Đại vội hỏi :

— Họ là ai ?

Thượng-Chí đáp :

— Một người là Thất-hồn-Nhơn, còn...

— Thất-hồn-Nhơn !

— Phải ! Chị có quen bà ta à ?!

Dung-Đại khoát tay, nói :

— Không, chị chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ thôi ! Còn người kia ?

— Người ấy là Hữu-tâm-Nhơn, con gái của Thất-hồn-Nhơn.

Dung-Đại thừ người có vẻ tư lự, miệng lầm bầm :

— Hữu-tâm-Nhơn !... Hữu-tâm-Nhơn !... Hữu...

Thượng-Chí ngạc nhiên hỏi :

— Chị nghĩ gì thế ?

Dung-Đại cười hí hỏm :

— Tên này nghe hay quá, « Hữu-tâm » ! Một cô gái mà lại xưng là « Hữu-tâm-Nhơn », hơn nữa trên giang hồ chưa ai nghe qua tên ấy bao giờ, có thể... có thể...

Thượng-Chí tròn mắt, hỏi :

— Có thể sao ?

— Có thể nàng dành tên ấy cho riêng em !

Lòng chàng bất giác chấn động mạnh, nhưng chợt nghĩ đến Thất-hồn-Nhơn đã dùng bao nhiêu thủ đoạn, để buộc chàng phải kết duyên cùng Ngô-tiểu-My. Nếu nàng yêu ta tất mẹ nàng phải lo lắng cho nàng chứ ?

Nghĩ thế chàng không còn nghi ngờ gì cả, nhưng lại không cãi, vì biết có nói Dung-Đại chẳng chịu tin nào, hơn nữa chả có ích gì.

Thượng-Chí liền cười, nói :

— Chúng ta khỏi phải bàn đến việc này nữa :

Dung-Đại hậm hực :

— Nếu vậy em đã nhận mẹ con « Thất-hồn-Nhơn » đã làm ra việc này ?

— Sao chị lại vô lý thế !

— Tại sao lại vô lý chứ !...

— Mẹ con bà ta đối với em ân nặng như núi, nghĩa rộng tựa bể cả. « Người ta » có thể xuất hiện mà nói rõ mọi việc, chứ không thèm mém giấy, ẩn mình làm gì.

Dung-Đại vẫn căm căm :

— Như thế vẫn chưa đủ !

— Còn thiếu gì nữa ?

Dung-Đại tròn mắt, đáp :

— Biết đâu chừng họ không tiện hiện hình, vì nghi kỵ một việc gì khác nữa, có thể... có thể là...

— Có thể là gì ?

— Hay họ thấy chúng ta ở gần nhau nên chẳng chịu lộ diện chăng ?

Thượng-Chí thẹn đỏ mặt, nói :

— Việc này càng vô lý hơn ! Em không tin.

Dung Đại cười ôn hòa, nói :

— Em còn nghĩ ra ai khác chăng ?

Thượng-Chí lắc đầu, nói :

— Hết rồi ! Không còn ai cả !

Dung Đại trầm mặt, một lát sau âu yếm nói :

— Thôi em cứ an tâm ngồi đây trị thương có chị bảo vệ, xem ai đủ can đảm đụng đến em cho biết ! Hơn nữa theo lời kẻ bí mật thì tung tích của ta đã bị khám phá, em không thể trốn thoát với thương thế trầm trọng thế kia.

Hai chữ « trống thoát » Dung Đại cố ý gằn mạnh làm hùng khí trong người Thượng-Chí chồi dậy, chàng liền gật đầu :

— Được !

Dung Đại mỉm cười duyên dáng, từ từ bước đến cạnh chàng, cúi xuống cắn nhẹ vào má Thượng-Chí, rồi thổi tắt đèn, tung mình ra khỏi cửa.

Thượng-Chí trân người vì khoái cảm, nhưng sau đó chàng định thần tự vấn :

— Không thể được ! Huyết cừu phải rửa ! Hơn nữa đã đính hôn với Ngô-tiểu Mi, tình thâm của Đông phương Huệ chưa dứt, ta không thể mê muội vì hương sắc của nàng được.

Nghĩ vậy, Thượng-Chí liền xếp bằng tròn, nhắm mắt, vứt bỏ tất cả mọi việc ra ngoài trí óc, rồi âm thầm vận công chữa thương.

Sau khi Dung-Đại tung mình ra khỏi cửa không bao lâu, một bóng người thon thon lướt nhẹ tới, lặng lẽ mở cửa lách mình vào nhà, rồi ẩn vào sau lưng Thượng-Chí. Riêng Thượng-Chí vì đang nhập định lòng không còn lo nghĩ gì cả, nên chẳng phát hiện được sự xuất hiện này.

Người ấy là ai ! Tại sao lại hành động « kỳ cục » thế ? !..

Dung-Đại vừa thoát ra khỏi nhà, liền ẩn kỹ vào bóng cây gần đó canh phòng.

Độ chừng nửa giờ sau, nàng phát hiện có ba bóng đen xé gió lướt về phía nàng.

Dung-Đại than thầm :

— Thôi ! Chết rồi !

Trong chớp mắt ba bóng người đã đứng lại cách gian nhà tranh lụp xụp khoảng năm trượng.

Đó là ba lão già áo vàng, thân thể vạm vỡ, mắt sáng như sao, ẩn tích một công lực thâm hậu.

Bỗng có tiếng nói khàn khàn :

- Lý-hương-Chủ ! Có phải đây chăng ?

Lão già đứng giữa đáp :

— Không sai ! Đã dò thăm rõ ràng rồi, bọn họ chính là người mà giáo chủ sai bắt đó !

Dung Đại chưởi thầm :

— Té ra bọn chó Thiên tề này đấy !

Lão kia lại cất giọng khàn khàn như vịt đực :

— Lý hương Chủ có chắc là Lãnh diện Nhơn bị thương không ?

Lão già họ Lý đáp quả quyết :

— Dĩ nhiên ! Nếu không sao phải để con nhãi kia bỏng chạy, mục đích chúng ở đây là chữa thương đấy !

Giọng vịt đực lại cất lên :

— Lãnh diện Nhơn đã bị thương thì đỡ lo rồi, nhưng còn con nhỏ mặc áo đỏ đẹp như tiên ấy lại đáng ngại cho ta vô cùng.

Dung Đại nhủ thầm :

— Chúng mày thật hết chỗ sống rồi !.

Trong tay nàng đã nắm sẵn túi đựng « Đoạt hồn trâm », định cho ba lão áo vàng nếm thử... Thoạt nghe có tiếng nói :

— Trách nhiệm của ta chỉ xem xét thôi, chớ có bắt chúng nó đâu mà lo ! Hộ pháp sắp đến rồi !

— Ô kìa ! Ngươi đã tới !

Dung Đại ngạc nhiên, nhìn theo hướng tay của lão áo vàng đứng giữa.

Trong màn đêm đen như mực, một bóng người vạm vỡ phi nhanh tới chẳng mấy chốc bóng ấy đã đứng tướt mặt ba lão áo vàng.

Đột nhiên Dung Đại giật mình, tim đập thình thịch, thầm nói :

— Lạ thực ! Tên ma đầu khét tiếng giang hồ này đã ẩn tích mấy mươi năm nay, tại sao bây giờ lại gia nhập vào Thiên-tề-giáo ? Khó hiểu thật !

Người vừa đến là một lão già cao lớn, dữ tợn, mặc áo dài

đen ! mắt sáng như sao, trong bóng tối đôi mắt của lão ngời lên tia xanh biếc như mắt mèo. Chỉ nhìn vào hình dạng của lão, người ta đủ khiếp rồi. Lão ta chính là tên đại ma đầu « côn thế Ma-Vương ».

Với bối phận và danh vọng của lão đã gây trên giới giang hồ, mà đành khép dưới quyền điều khiển mà Thiên-tề-Giáo, thật khó mà tin được !

Tiếp theo đó, có tiếng xé gió đưa đến, năm bóng đen lực lưỡng như năm con đại bàng đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt « cô thế Ma-Vương ».

Dung-Đại lo lắng vô cùng, giữ chân với lão đại ma đầu « Côn thế Ma-Vương » đã khó rồi, lại còn đèo thêm tám lão già « chó má » này nữa, thì làm sao kiềm chế nổi ! Sự hiểm nguy của chàng quả đáng ngại lắm.

Nàng hối hận vì quá nông nổi, ỷ tài. Nếu khi nãy nghe theo lời của người bí mật kia thì hay biết mấy ! Nếu chàng có mệnh hệ nào, chắc ta sống không nổi !

Ba lão áo vàng tiến đến trước mặt « Côn thế Ma - Vương » cúi đầu cung kính, đồng loạt hô :

— Yết kiến Hộ Pháp !

Lão ma đầu oai vệ khoát tay, cất giọng rồn rảng :

— Miễu lễ ! Hai đứa bé ấy ở đâu ?

Một lão trong ba lão áo vàng bước ra nói :

— Bẩm hộ pháp ! Chúng nó ở trong căn nhà tranh trước mắt ạ !

« Côn thế Ma Vương » gật đầu có vẻ hài lòng :

— Các người phong tỏa ba phía, còn bản hộ pháp sẽ vào « tóm đầu » hai « đứa bé » ấy !

— Tuân lệnh !

Vừa dứt lời, tám cao thủ Thiên-tề liền tản mác, mỗi người giữ một vị trí quanh căn nhà nhỏ, chỉ chừa mỗi cửa vào.

« Côn thế Ma vương » gật đầu có vẻ hài lòng, rồi bình tĩnh tiến bước tới gian nhà.

Dung Đại biết nguy đến nơi, vội nhảy vút xuống chận đầu « Côn thế Ma Vương » cất giọng ngọt ngào.

— Chẳng hay « các hạ » là cao nhơn của tôn phái nào ?

« Côn thế Ma Vương đứng khựng lại, ngước mắt nhìn Dung Đại. Bất giác lão lùi lại một bước, mắt nhìn Dung Đại không chớp.

Đã trên trăm tuổi chất chồng lên đầu, mà lão chưa hề thấy người đàn bà nào đẹp như nàng. Lão ta sững sờ như kẻ mất hồn.

Dung-Đại mỉm cười, hỏi :

— Tôn danh đại hiệu của các hạ là gì ! Có thể cho tiểu nữ biết chăng?

Lão ma đầu cười hì hì, nói :

— Người ta thường gọi lão phu là « Côn thế Ma-Vương » ?

Dung-Đại vờ kinh ngạc "ồ" một tiếng, rồi cất giọng trong như ngọc:

Tội thất kính của tiểu bối thật chẳng biết để đâu cho hết ! Thì ra là lão tiền bối !

« Côn thế Ma-Vương nạt lớn :

— Tử nữ ! Đừng hòng qua mặt lão phu ?

Dung-Đại tròn mắt kinh ngạc :

— Ủa ! Lão tiền bối nói gì lạ vậy ?

Mi biết rồi mà còn hỏi à ?

— Vãn bối, thật chẳng hiểu gì cả !

« Côn thế ma Vương » "hự" một tiếng lạnh lùng nói :

— Vậy, lão phu hỏi mi, tại sao nhảy ra gàn ta lại hả ?

Dung-Đại nghiêm mặt, cất tiếng lảnh lót :

— Vãn bối đang bảo vệ cho một người bạn mới dám đường đột chận đường tiền bối ! Mong lão tiền bối tha lỗi cho.

— Bạn của mi có phải là Lãnh-diện-Nhơn không ?

Dung-Đại gật đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên :

Thưa phải ! Mà sao lão tiền bối rõ thế ?

« Côn thế Ma-Vương » quắc mắt, nói :

— Lão phu vì nó mà đến đây, cả mi nữa !

— Lão tiền bối vì hai chúng tôi mà đến đây thật sao ?

— Không sai !

Ngoài mặt bình thản nhưng lòng Dung-Đại rối như tơ vò, nàng biết Thượng-Chí đang chữa thương, sức phản kháng không còn nữa ; chỉ cần một người tầm thường cũng có thể hại chàng. Nếu bọn thủ hạ của lão lọt vào được trong nhà, thì tai hại không thể tưởng tượng ; nhưng việc đến sẽ đến, nàng không thể phân được, nên chỉ mong vào sự rủi may thôi.

Nghĩ thế, Dung Đại làm vẻ ngạc nhiên hỏi :

— Tụi tiểu bối này chưa lần nào thất lễ với lão tiền bối kia mà ! Tại sao...

« Côn thế Ma Vương » nạt đùa :

— Thôi câm đi ! Lão phu phải theo lệnh trên mi đừng có giảo hoạt mà khốn đấy !

— « Lệnh trên » ! Lão tiền bối mà chịu lệnh ! Theo vãn bối nghĩ, thì với bối phận và danh vọng của người, trên võ lâm này hỏi mấy ai

sánh kịp. Văn bối tuy ngu muội, nhưng không tinh thế bao giờ. Ai là người dám ra lịnh cho tiền bối chứ ?

« Còn thế Ma Vương » cảm thấy khó chịu vô cùng, thẹn quá hóa giận, lão quát lớn :

— Ít nói một tí được không ! Hừ ! ! Lão phu phải bắt mi trước rồi đến thằng kia !

Dứt lời vung song chưởng, rồi đột nhiên biến thành trảo chụp xuống đầu Dung Đại không những lanh lẹ như chớp mà còn độc hiểm vô cùng.

Nhìn vào giới võ lâm để tìm một cao thủ tránh khỏi thế cầm nã của lão thật không dễ gì.

Dung Đại kinh hải thầm, không dám chậm trễ liền xoay người chui lọt khỏi hai bàn tay xòe rộng của lão ma đầu.

Thân pháp lanh lẹ của nàng khiến (Côn thế Ma Vương) phải giật mình.

Nhưng lão nào chịu bỏ, liền biến trảo thành chưởng bửa ngay đầu Dung Đại mạnh như gió táp

Dung Đại nhẹ nhàng lách sang bên hét lanh lảnh :

— Nè lão là bậc tiền bối, tiểu nữ đã nhường đủ hai chiêu rồi đấy !

Côn thế Ma Vương đã xuất thế hai lần, mà chưa hạ được đứa con nít miệng còn hôi sữa thì tức giận quát lớn :

Tiểu nữ khá thật ! Nhưng chớ vội ngông cuồng, hãy tiếp chiêu đây !

Tiếng quát chưa dứt, lanh lẹ phát liền ba chưởng, chưởng phong xoáy tung cả đất, dồn dập như sóng vỗ bờ.

Tự biết không đỡ nổi, Dụng-Đại liền dùng thân pháp biến ảo, lách người tránh thoát vòng chưởng khí. Người nàng len lỏi trong song chưởng như bóng ma hồn quế, trông đẹp mắt vô cùng. Tuy chiếm được lợi thế nhưng Dung-Đại vẫn không chịu xuất thủ, nàng muốn lợi dụng thân pháp, kỳ ảo này để kéo dài thời giao, càng lâu càng hay.

Nàng cất tiếng lanh lảnh :

— Tiểu nữ nhường tiền bối ba chiêu rồi đấy !

« Côn thế Ma-Vương » nghiến răng kèn kẹt, lão không ngờ thân pháp nàng cao diệu thế ; cứ theo qui luật bình sanh trong đời lão thì lão không ra tay nữa.

Chính đồ đệ của lão là « Âm sát Mạc-tú-Anh » cũng chỉ giết

người không quá ba chiêu ; nay đã xuất liền ba chiêu mà không thâu được kết quả ; lão muốn ngừng tay, nhưng đây là lệnh của Thiên tề giáo chủ, ngoài ý tưởng lão.

Nghĩ thế, « Côn thế Ma-Vương » vừa giận vừa thẹn, lão phóng tới, vung song chưởng chụp xuống đầu Dung-Đại. Tư thế ác liệt vô song.

Bị chưởng phong bủa vây kín người, hết đường tránh né, Dung Đại cắn môi vung tay, tả chưởng vòng thành hình tròn, hữu chưởng đánh chéo ra ; vừa công lẫn thủ.

Chưởng lực của « Côn-Thế Ma-Vương » vừa đánh ra, đã cảm thấy có một luồng hấp lực vô hình dẫn xéo qua một bên ; đồng thời một đạo kình lực ghê gớm áp tới. Giật mình kinh hải, lão ma đầu vội thâu chưởng lại, nhảy lẹ qua một bên.

Quả không hổ danh đại ma đầu ! Lão vừa lách được ra ngoài, liền vung chưởng đột kích.

Song chưởng chưa kịp thâu lại, thì kình khí của đối phương đã ập tới ; Dung-Đại giật mình ; cắn răng, song chưởng y thể củ vòng lẹ một cái, định hóa giải thế công của đối phương ; nào ngờ công lực của lão ma đầu cao hơn một bật...

« Bùng » ! Tiếng dội chấn động cả cây cối quanh vùng, Dung-Đạ bị đẩy ra sau mấy bước tiếp :

« Côn-Thế Ma-Vương » thấy nàng ngang nhiên đỡ chưởng của lão, mà chỉ lùi lại có mấy bước, không hề hấn gì cả ; thì lòng không khỏi kinh hải thầm. Lão nghĩ :

— Nếu không thanh toán con nhỏ này thì oai danh của ta sẽ tan mất !

Thế nên, mặt lão ma đầu trầm xuống, sát khí nổi lên dày đặt phóng thân hình to tướng tới, hú một tiếng rung chuyển cả không gian, vung thần lực đánh liền tám chưởng.

Lão ma đầu xuất tám chiêu này, không ngoài « mượn đỡ » tánh mạng nàng ; vì thế song chưởng phát lên liên miên, dồn dập như sóng vỗ bờ ; chưởng lực chia nhau phong tỏa tám hướng không chừa một kẽ hở.

Sắc mặt tái nhợt, Dung Đại biết quanh mình chưởng phong dày kịt, hớ một chút là tiêu đời ngay. Vì thế muốn tránh cũng chẳng được nào, liền cắn chặt răng liều lĩnh song vung chưởng chống đỡ ;

« Bùng » ! Tiếng chưởng phong chạm nhau đinh tai nhức óc. Dung Đại kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nàng bị tung ra ngoài một trượng ; miệng phun một tia máu...

Thân hình vừa chạm đất. Dung Đại liền lăng một vòng, rồi tung mình đứng thẳng dậy, xem như chẳng có gì cả.

« Côn thê ma vương » không khỏi kinh sợ, rùng mình một cái, rồi lướt tới vung chưởng bửa mạnh vào người nàng.

Dung Đại « hừ » một tiếng lạnh như băng tuyết, hữu chưởng liền tung ra...

Một làn kim độc nhỏ như lông bò bay tới ; không hề gây một tiếng động nào. Dầu là cao thủ tuyệt thế giang hồ, trong bóng tối thế này, muốn tránh né loại ám khí vô thanh ấy, có thể nói là một việc rất khó.

Nhưng công lực của lão ma đầu nào phải thường, trong võ lâm hiện hữu lão chỉ thua sút một hai người thôi. Vì thế mắt của lão vô cùng sắc bén, nên đã thấy được ám khí độc hại của Dung-Đại.

« Côn-Thế Ma-Vương » vừa ngạc nhiên vừa lo sợ vung song chưởng quét rơi tất cả đám ám khí xuống đất.

Dung-Đại khiếp hải, liền vung tả chưởng bửa tới nhanh như chớp giật.

« Côn-Thế Ma-Vương » xoay một vòng nhảy thoát ra ngoài trước đôi mắt ngạc nhiên của Dung-Đại.

Lão ma đầu quát lớn :

— Ngừng tay !

Nét mặt trầm xuống lạnh như tiền, mắt lóe sát khí, nàng cất giọng rờn rợn :

— Sao ? Mùi vị của « Đoạt-hồn-Trâm » này chắc khó « xài » lắm nhỉ ?

« Côn-Thế Ma-Vương » trợn mắt quát :

— « Đoạt-Hồn Tiên-Cô » là gì của mi ?

Dung-Đại bị hỏi bất ngờ, sững sờ một lúc rồi nói :

— Người là sư phụ của ta !

Toàn thân lão ma đầu rung rẩy như lên cơn sốt, hét lớn :

— Sao ? Lệnh sư ! Bà ta chết rồi à ?

— Không sai !

« Côn-Thế Ma-Vương » vội vã trờ tới năm bước lớn... Song chưởng Dung-Đại đưa cao...

— Dừng tay ! mi là truyền nhân của « Đoạt hồn tiên cô » ?

Dung-Đại kinh ngạc, buột miệng :

— Phải !

« Côn thế Ma-Vương » run run :

— Lệnh sư chết được mấy năm rồi ?

— Hai mươi năm !

— Hai mươi năm rồi sao ?

— Không sai !

Đột nhiên « Côn thế Ma-Vương » ôm mặt nấc lên một tiếng, rồi ngước lên nhìn trời, không nói lời nào mà cũng chẳng thèm để ý đến Dung-Đại.

Thời son trẻ theo bước dĩ vãng hiện về với lão.

Dung-Đại ngạc nhiên vô cùng, cứ trố mắt nhìn cái hành động kỳ quái của lão ma đầu.

Giữa sư phụ nàng và lão này có liên quan gì chăng ? Nếu thế tại sao khi còn sống sư phụ nàng không hề nhắc đến tên lão bao giờ !

« Côn thế Ma-Vương » đứng trơ trơ như phỗng đá, mắt lão nhắm lại, tìm về dĩ vãng xa xưa.

Lúc này nếu Dung-Đại muốn hạ thủ thì lão ta sẽ chết ngay ; nhưng hành động của lão ma đầu quá quái lạ, làm nàng không nghĩ đến việc hạ độc thủ. Dung Đại muốn khám phá sự bí mật giữa ân sư và lão ma đầu này.

Xét cử chỉ của « Côn thế Ma-Vương » nàng có thể đoán phong phanh, là giữa ân sư và lão chắc có một đoạn trường tình bi hận ; chứ không thể là thù nghịch với nhau được.

Chợt nghĩ tới Thượng-Chí Dung-Đại hồi hộp lạ thường ; rồi trực nghĩ đến sự hiểm nguy của chàng, Dung-Đại thoạt ý nghĩ, muốn nhân cơ hội này xuống tay hạ « quách » lão là yên chuyện.

Nàng mới vận công lực vào song chưởng, chưa kịp xuất thủ ; thì lão ma đầu thở dài áo não, nói như than :

— Chết rồi ! Nàng đã chết rồi !..

Sau khi tự thán lão từ từ đưa mắt nhìn chầm chập vào Dung-Đại, cất giọng run run vì cảm xúc :

— Bà ta được an tán ở đâu ?

Dung-Đại không khỏi kích động, nàng nhìn lão một lúc rồi hỏi :

— Giữa tiên sư và lão tiền bối có ẩn khúc gì chăng ?

« Côn thế Ma-Vương » hơi rung động, mặt trĩu nặng ưu tư, lão cất giọng như than van :

— Nàng đã chết rồi ! Những gì của quá khứ đã trôi mất rồi, còn gì phải hỏi nữa !

Dung-Đại động tánh tò mò, nàng cất giọng lạnh lùng :

— Nếu thế, xin người đừng giận nhé ! vãn bối không thể tiết lộ được.

« Côn thế Ma-Vương » ấp úng :

— Mi... mi không nói không được !

— Lão tiền bối đừng có ý lớn mà ăn hiếp người ta : nếu muốn tiểu nữ nói, thì lão tiền bối phải nói trước, xem giữa ân sư và người là thù, hay bạn, hoặc...

Đôi mắt sáng như sao của « Côn thể Ma-Vương » chợt dịu lại, cất giọng ôn tồn :

— Được lão phu sẽ nói !

Dung-Đại đang chờ đợi nghe, chợt nàng phát giác trong nhà phát ra một tiếng hải hùng.

Mặt cắt không còn chút máu, Dung-Đại lảo đảo suýt ngã : tim đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nàng quát lớn :

— Nguy rồi !

Tiếng quát chưa dứt, thân hình nàng đã quay lại, phóng nhanh về hướng gian nhà tranh.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

Nỗi lòng Dung-Đại

CÔN-THỂ MA-VƯƠNG liền quàng mình tới chận ngay trước mặt Dung-Đại, nói :

— Hãy nói chuyện với lão phu đã, việc trong nhà thầy kệ nó.

— Không được ! — Dung-Đại quát :

— Mi cứu nó không nổi đâu !

Dung-Đại rít lên càm hờn :

— Nếu Lãnh-diệc-Nhơn có mệnh hệ nào, thì Thiên-Tế giáo chủ phải rửa bằng máu ! Hãy tránh ra !

Câu nói này hàm chứa một ý tưởng giết người ghê gớm, giọng nàng lại đanh đá khiến người nghe không khỏi giật mình, run sợ.

Dung-Đại đoán chắc đã có người lọt được vào nhà rồi, mà Thượng Chí đang ở trong thời kỳ bất động, người chàng không còn chút kháng cự : Như thế thì nguy hiểm vô cùng, nếu chàng rủi...

Nàng không dám nghĩ tiếp, liền nhún chân định nhảy bàng qua đầu « Côn thể ma Vương ».

Nhưng song chưởng của lão ma đầu đã vung lên, một luồng kình lực

nặng như núi, chụp trên người nàng ; Dung-Đại bị chưởng lực đánh bật về chỗ cũ.

Lão ma đầu lại quát lớn :

— Thiên-tế-giáo không chịu bỏ qua nó đâu, với sức mi tuyệt đối chẳng cần nổi bọn họ. Bây giờ...

Dung Đại tức muốn vỡ lồng ngực, nàng không thèm nói nửa lời ; song chưởng vung lên, đánh xéo vào người lão ma với toàn lực của nàng. Khí thế của chưởng lực vô cùng dũng mãnh ; « Côn thế ma Vương » không ngờ cô gái này lại được một công lực quá thâm hậu như thế, nên bị đẩy lui ra sau ba bước..

Không để mất cơ hội, Dung Đại phóng mình bay qua đầu « Côn thế Ma Vương », tiến về phía chiếc cửa sổ, nàng đứng khựng lại sững sờ nhìn vào nhà.

Thượng-Chí vẫn còn ngồi bất động trên giường tre ; từ đỉnh đầu một làng khói trắng bốc thẳng lên ; điều này chứng tỏ chàng đang vận hành công lực đến mức trọng yếu nhất rồi.

Dung-Đại vừa mừng vừa lo, chợt mắt nàng bắt gặp một xác chết nằm án ngay trước cửa. Xác ấy chính là một trong tám tên bộ hạ của « Côn thế ma vương » !

Nàng thắc mắc vô cùng, Thượng Chí nhứt định không thể ra tay được ! Vậy ai là người giết lão này ?

Trong lúc ấy, ba lão cao thủ Thiên Tế phóng nhanh vào cửa.

Dung Đại quắt mắt đầy sát khí, tung tay ném một nắm « Đoạt hồn trâm ».

« Đoạt hồn trâm » rất nhỏ, được tẩm một thứ thuốc kỳ độc. Độc tính có uy lực làm vơi máu; hơn nữa lại là loại âm khí vô thanh. Đó là độc môn của sư phụ Dung Đại, đã làm tán mật giới giang hồ mấy chục năm về trước.

Ba lão già vừa phóng đến cửa chưa kịp kêu lên vì ngạc nhiên về xác chết đồng bọn thì đã bị độc trâm bắn phải rồi.

Thét lên hãi hùng, ba lão cao thủ Thiên tế chuệnh choạng, ngã gục xuống thềm cửa. Cái chết đến với họ quá nhanh chóng !

« Côn thế ma vương » khi ấy đã nhảy đến sát mình Dung Đại, thét lớn :

— Tránh ra !

Tiếng thét chưa dứt, thân hình Dung Đại đã bị tung ra ngoài một trượng rồi.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão ma đầu lẹ như chớp phóng đến

ngưỡng cửa, vận toàn lực vào hữu chưởng, phất mạnh về phía Thượng Chí

Chàng vẫn bình thản, nào hay cái chết cận kề bên mình. Trong lúc chưởng phong của lão ma đầu áp tới, lão đinh ninh sẽ kết liễu được mạng Thượng Chí; thì kình lực của lão đã bị một luồng quái phong vô danh quấn tít chận lại.

« Bùng »! Tiếng chưởng phong chạm nhau chí chát, làm căn nhà vách đất rung chuyển cơ hồ như muốn ngã ập xuống; mấy lớp tranh bị dư lực thổi tung tơi tả. « Côn thế Ma Vương » bị chấn động lùi lại một bước đưa mắt hau háu nhìn về phía Thượng-Chí với bao ý nghĩ kinh dị.

Dung Đại chân vừa chạm đất, liền nghiến răng phóng tới án trước mặt « Côn thế Ma Vương », để bảo vệ Thượng-Chí.

Lão ma đầu đay nghiến :

— Tránh ra !

Dung Đại trừng mắt quát lớn :

— Không được !

— Lão phu không có ý hại mi, tốt nhất hãy lui ra ! Kẻo lão phu đổi ý thì hối hận không kịp đấy.

— Cám ơn !

« Côn thế Ma Vương » « hực » một tiếng lạnh lùng vung song chưởng đánh xéo vào vách đất.

Với công lực của lão ma đầu thì việc phá hủy căn nhà lá này nào phải khó gì, và nếu hủy được nhà nhất định tánh mạng Thượng Chí e khó bảo toàn. Vì thế Dung Đại đâu chịu đứng yên, nàng vung tay, ném một nắm « Đoạt-hồn-Trâm » buộc « Côn-thế Ma-Vương» phải thâu chưởng lại.

Lão ma đầu tức gần ói máu, mắt toé lửa nhìn Dung Đại; lão vừa lách mình để tránh « Đoạt-hồn Trâm » liền vung song chưởng chụp xuống đầu Dung Đại, khí thế mãnh liệt vô cùng.

Dung-Đại bị áp lực chưởng phong của lão ma đầu ép phải lùi chéo năm thước mới đứng vững.

« Côn thế Ma-Vương » chỉ mong có thế, lão vội thâu chưởng lại, bửa nhanh vào vách đất.

Dung-Đại điếng người, quát lớn :

— Mi phải chết !

Song chưởng quật mạnh tới đồng thời nàng nhúm chân chận trước mặt « Côn thế Ma Vương ». Công chiêu này Dung-Đại đã dùng tất cả công lực của mình, nên tư thế rất lợi hại nhưng cũng rất liều lĩnh.

« Côn thế Ma Vương » không dám xem thường, liền quay mình đưa hữu chưởng lên đỡ.

« Bùng » một tiếng chát chúa, cả hai đều lùi một bước lớn, nhìn nhau không chớp.

« Côn thế Ma Vương » hậm hực, quát lớn :

— Tiểu nữ ! mi là truyền nhân của « Đoạt hồn tiên cô » nên lão phu không muốn tranh hơn thua với mi ! Hãy cút đi mau lên !

Dung Đại thét lanh lãnh :

— Côn-thế Ma-Vương ! Mi khỏi phải nói nhiều vô ích, ta cấm mi hại đến chàng ta đấy.

— Hừ ! Việc gì đã muốn, lão phu phải làm cho kỳ được ; hơn nữa đây là nhiệm vụ, không thể không làm được ! Mi chớ đòi hỏi quá đáng.

— Nếu thế trừ phi ta chết đi, mi mới toại nguyện được !

— Đã vậy, lão phu phải cho toàn sứ mệnh !

Dứt lời lão liền phóng nhanh tới, vung song chưởng bủa liền ba chiêu phân thành mười tám chưởng thế. Bóng chưởng quyện vào nhau, dồn dập chụp tới như sóng vỗ bờ.

Dung-Đại vận toàn lực phát thế chống lại, nhưng chỉ đỡ được vài chưởng đầu thì lúng túng, nàng dần dần lùi lại đến hơn cả trượng.

« Côn-Thế Ma-Vương » mỉm cười nham hiểm, liền xoay người lại, giật mạnh một chưởng vào vách đất.

Dung-Đại không còn làm gì kịp, nàng quát lớn :

— Ta liều mạng với mi !

Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã tung ra, « Đoạt-Hồn-Trâm » biến thành một màu vàng dày đặc, bao trùm cả một vùng rộng trên năm trượng.

« Côn-Thế Ma-Vương » tức giận vô cùng, nhưng không dám xem thường, đôi tay lão phất liên hồi, vẹt màn ám khí sang, rồi phóng mình bay tới như con đại bàng triển cánh, thân pháp lão còn chới với trên không trung đã vung tả chưởng bủa xuống, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Dung-Đại kinh hoàng trước tài nghệ của đối phương, liền lùi lại năm bước vận toàn lực vung song chưởng chống đỡ.

Cùng lúc ấy « Côn-Thế Ma-Vương » liền quật hữu chưởng xuống nhanh như chớp giật.

Một tiếng « ực » vang lên đau đớn, thân hình Dung Đại lảo đảo suýt ngã, nàng hã miệng phun một búng máu, làm ướt cả vạt áo trước ngực.

Khi ấy « Côn thế Ma-Vương » vừa chấm đất, liền vung tay đánh mạnh thêm một chưởng nữa...

« Bùng » ! Thân hình Dung-Đại như chiếc phao trước gió lắc lư muốn ngã ; lảo đảo lùi lại mấy bước, máu phun ra xối xoả. Trong đôi mắt nàng loé lên những tia sáng nguyện độc, sát cơ, khiến một đời chém giết như « Côn thế Ma-Vương » mà cũng phải rùng mình.

Lão-ma-Đầu cười hì hì, xuống giọng :

— Thôi nhé ! Tiểu tử sao lại liều mạng thế ?

Dung-Đại cắn chặt răng ; nói :

— Ta đã yêu chàng, Mi biết không ? Yêu !

Đột nhiên « Côn thế Ma-Vương » dường như bị một động lực vô hình thúc đẩy, lão trở nên hiền hoà, gương mặt trầm xuống có vẻ tư lự lão lãm nhãm :

— Yêu ! Phải ! Yêu...

Dung-Đại không tránh khỏi ngạc nhiên trước điệu bộ thần thờ của lão ma đầu. Nàng sững sờ nhìn lão với bao ý nghĩ quay cuồng.

— Không lý con người ngót trăm tuổi này mà cũng còn yêu sao ? - Dĩ vãng của lão với sư phụ « Đoạt-hồn Tiên-Cô » ta, có nhiều điểm đáng ngờ lắm ! Hay ân sư và lão ma này đã trải qua một mối tình dang dỡ, trái ngang chăng ?

Đột nhiên « Côn thế Ma-Vương » dậm chân thình thịch, nói :

— Được ! Vì mi ta tha nó toàn mạng phen nầy, nhưng lần sau thì không có đặc ân thế nữa nhé !

Dung Đại mừng rỡ ra mặt, nàng nghĩ thầm :

— Nếu không bị thương trầm trọng, thì sợ rằng « Côn thế Ma Vương » chẳng phải là đối thủ của chàng.

Lòng lo sợ của nàng vì thế giảm dần, quên cả đau đớn vì thương thế trong người. Dung Đại vội hỏi :

— Có thực thế không ?

— Mi coi lão phu là hạng người nào mà hỏi thế ?

— Được, nếu vậy xin tiền bối gọi gấp bọn cao thủ Thiên Tề trở lại đi !

— Khỏi cần !

— Hả ! Tại sao thế ?

— Trong nhà này hiện có một cao thủ trấn giữ, công lực rất cao thì còn sợ gì bọn oắt con kia nữa !...

Dung Đại đã thầm công nhận, nhưng lòng tự nghĩ :

— Cao thủ ẩn trong nhà này là ai nhỉ ?! Nếu không có « hắn » ra tay bảo vệ thì tính mạng Thượng Chí chắt phải kết liễu dưới chưởng lực của lão ma này khi nãy rồi. May thật !

Dung Đại đưa tay chùi lẹ vết máu trên miệng, rồi nói :

— Tiểu nữ xin hỏi tiền bối một câu. Tại sao người lại bảo vì vãn bối mà tha mạng sống cho « y » ?

Gương mặt đanh ác của lão ma đầu đột nhiên trầm xuống, lão cất giọng buồn buồn :

— Khi « nàng » sống ta đã mang lỗi, nay «nàng» chết đi ta không thể làm buồn lòng nàng nữa !

Dung-Đại trố mắt, hỏi :

— «Nàng» ? «nàng» là ai thế ?

— Là sư phụ mi, là « Đoạt hồn tiên cô » !

— Lão tiền bối và tiên sư là ...

— Người đã chết rồi ! Tất cả đã theo thời gian cuốn mất, còn nhắc lại vô ích !

Rồi lão nhìn Dung-Đại dịu giọng :

— Tuy nhiên mỗi khi nhớ lại ta tưởng như việc ấy mới xảy ra trước mắt., Và thời gian chỉ có thể làm cho vẩn trán nhăn nheo, nhưng khối óc bên trong vẫn linh mẫn như ngày nào. Như thế không thể bảo thời gian đã lôi cuốn tất cả được !

Lộ vẻ đau khổ «Côn thế Ma-Vương» cau mày nói :

— Mi nhất định buộc lão phu phải ôn lại nỗi thống khổ của dĩ-vãng xa xưa ấy sao ?

— Không, nếu lão tiền bối chẳng muốn thì thôi, vãn bối nào dám ép.

Một lão đại ma đầu giết người vang tiếng trong giang hồ, suốt mấy chục năm, giờ đây đã mất hẳn và biến thành một con người đầy tình cảm. Lão cất giọng trầm buồn :

— Sáu mươi năm ! Thời gian qua chóng thực !

Ngày ấy, ta vì muốn chiếm trọn lòng yêu của sư phụ mi, tức là « Đoạt hồn tiên cô », nên đã lên Nhật-quang-Phong thuộc dãy Thái Sơn để đại náo hội quần hùng. Trong hai chiêu ta đã đánh gục tên « Thiên hạ đệ nhất cao thủ » rồi ta tiện tay làm cỏ trên trăm người.

Cuối cùng sư phụ mi đã chịu ưng thuận lấy ta. Nhưng sau này... sau này...

Giọng lão nghẹn ngào không còn phát thành tiếng nữa.

Dung Đại kinh dị, hỏi gấp :

— Sau này sao ?

— Ta lại mất nàng !

— Ồ ! Tại sao lạ thế ?

« Côn-thế Ma-Vương » thở dài não nuột nói tiếp :

— Sau đó ta lại yêu đắm đuối một cô gái khác « ả » làm cho ta mê muội cả tâm thần, không còn nghĩ gì khác nữa. Qua một thời gian ta khám phá ra được mục đích của « ả » chỉ muốn cướp lấy võ công của ta thôi. Tức quá, ta liền xuống tay giết « ả » không chút thương tình. Nhưng đã muộn ! Sư phụ mi từ đấy quyết trốn mặt ta...

Dung Đại xen vào trách móc :

— Tiền bối thật quá bạc bẻo với « tiên sư » !

— Phải ! Nhưng ta đã hối hận nhiều, thế là từ ấy ta không còn xuất hiện giang hồ nữa, ta hy giọng một ngày nào đó sư phụ mi thấu được lòng hối hận của ta mà quay về.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, một năm, hai năm, rồi đến mười năm, và cho mãi đến bây giờ, tóc ta đã bạc, da đã chùng ! Nàng đã chết rồi !.. Ta chờ mong từ miệng nàng thốt lên một câu. tha thứ nhưng chẳng được nào ! Ta biết trên đời này nàng chỉ yêu mỗi mình ta thôi. Nàng sẽ ẫn cư sống với chuỗi ngày cô lẽ.

Ta đã hối hận nhiều, nhưng nàng cương quyết từ bỏ ta, không chịu trở về. Giờ đây nàng đã chết...

Hai giọt lệ long lanh ứa đọng vành mi, rồi ngập ngừng lăn dài xuống gò má nhăn nheo của lão ma đầu.

Dung Đại xúc động vô cùng, nàng không ngờ lão ma đầu lại có một dĩ vãng quá đau lòng như thế !

Nàng nghiêng mình cung kính, nói :

— Lòng lão tiền bối son sắt như vậy chắc dưới tuyền đài tiên sư cũng đã an ủi phần nào rồi.

Lão cất giọng hiền hòa :

— Con tên gì ?

— Thưa là Mộ-dung-Đại !

— Ừ ! Dung Đại con ! Sư phụ con hiện chôn ở đâu ?

— Quát Thương Sơn Bạch-vân-Hiệp !

— Quát Thương sơn Bạch-vân-Hiệp à ?

Thưa đúng thế :

Mặt trầm xuống lộ vẻ tư lự. Lát sau lão cất giọng :

— Con không phản đối về việc sau này ta sẽ cùng sư-phụ con chung một nấm mộ chứ ?

Dung-Đại có vẻ xúc động gật đầu.

— Nếu thế lão phu phải đi thôi !

Dung-Đại vội nói :

— Xin dừng bước ! Vãn bối có điều muốn hỏi :

— Còn gì nữa phải hỏi ?

— Văn-bối muốn biết nguyên nhân lão tiền bối xuất hiện gian hồ ?

« Côn-thế Ma-Vương » đáp giọng kích động :

— Vì tiểu đồ bị nhốt trong Quỉ-Bảo...

— Lệnh đồ có phải là...

— « Âm dương Song sát » !

— Ồ !

— Hai đứa nó là cặp vợ chồng, mười tám năm trước « Dương sát Cao sĩ Kỳ » mất tích một cách bất ngờ. Gần đây vợ nó là « Âm-sát Mạc-tú-Anh » được tin chồng nó bị « Quỉ-Bảo chủ nhân » bắt giữ, nên cầu lão phu xuống cứu.

Mặt thoáng biến sắc, Dung-Đại hỏi gấp :

— Bị nhốt trong Quỉ-Bảo thực sao ?

— Phải ! Lão phu liền dắt nó xông vào Bảo...

— Ồ ! Theo lời truyền thì võ công của Quỉ-Bảo chủ nhân là thiên hạ vô địch, không biết thực không ?

— Sự tổ chức trong Bảo quả thật ghê gớm vô cùng, lão phu suýt sập bẫy ; còn tiểu đồ Mạc-tú-Anh thì bị bắt giữ trong Quỉ-Bảo, tình trạng của lão phu chẳng khác nào ghe lật trong ống cống...

— Bây giờ lão tiền bối tính sao ?

— San bằng Quỉ Bảo.

— Ồ ! .... Còn lão tiền bối tại sao lại nhận chức hộ pháp của Thiên Tề giáo.

— Ta cần nhờ vào thế lực của người khác.

— Người ấy là ai thế ?

— Con khỏi phải hỏi nhiều.

Dung-Đại cười, nói :

— Văn bối chỉ muốn thỏa lòng hiếu kỳ !

Lưỡng lự một lát, lão liền đáp :

— « Hoàng vũ nhất quái » !

Dung-Đại giật nẩy người ! Hoàng vũ nhất quái và Côn thế Ma-Vương là hai nhân vật đã từng chọc trời khuấy nước mấy chục năm về trước, suýt tí nữa cơ cấu của võ lâm đã xụp vì tay họ. Nàng bất đồ hỏi :

— « Hoàng vũ nhất Quái » còn sống à ?

— Phải, « Hoàng-vũ nhất-quái » năm xưa có nói sẽ là bá chủ thiên hạ ; nhưng sau bị « Quỉ-Bảo Chủ-chân » «Âu-dương-Minh» đánh trọng thương, phải tàn phế suốt đời, chí nguyện đó đành đặt vào tay truyền nhân của lão ta là Dư-bỉnh Nam.

— Dư-bỉnh-Nam, Thiên-tề giáo-chủ !

— Không sai tý nào !

— Nói vậy giữa Thiên-tề-Giáo và Quỉ-Bảo có mối thù không đội chung trời ?

— Phải !

— Lão tiền bối cũng vì thế mà hạ mình làm hộ pháp của giáo hội ấy à !

« Côn thế Ma vương » buồn rầu nói :

— Có thể như vậy, vì chí nguyện của họ đi cùng đường với lão phu là đập « Quỉ Bảo » thành bình địa !...

Đột nhiên khi ấy, một giọng nói lạnh như băng tuyết.

— Dựa hơi kẻ khác để đoạt lợi ! « Côn thế Ma vương » đã vang bóng một thời, cũng nhờ thế thôi sao ?

« Côn thế Ma vương » giật mình đánh thót một cái ! Bị người ta đến sát mình mà chẳng hay biết gì cả... Với công lực ấy thực đáng ngại cho lão vô cùng.

Dung Đại vừa ngạc nhiên vừa vui sướng ra mặt, nàng reo lên :

— Đệ đệ !

Phải, người vừa phát ra câu nói băng giá kia chính là Hoàng thượng Chí.

« Côn thế Ma vương » sững sờ như pho tượng đá. Một lát sau lão mới cất tiếng cười quái dị, nói :

— Tiểu tử ! Lão phu đáng lẽ ra sẽ tha mi...

Dung Đại cướp lời :

— Lão tiền bối ! Lời hứa của người như đinh đóng vào cột kia mà ! Thôi bây giờ tiền bối có thể dời gót được rồi !

Thượng-Chí cười nhạt, nói :

— « Côn-Thế Ma-Vương » ! Tại hạ vì còn mang ơn của ngươi lần trước đã ra tay giúp, nên hôm nay quyết không xuống tay với ngươi đâu ! Thôi hãy đi đi !

Lão ma đầu giận run, trợn mắt, nói :

Tiểu tử chớ quá ngông cuồng ! Lần trước hành động của lão phu, chỉ có ý đáp lại công ơn của mi đối với môn đồ Mạc-tú-Anh mà thôi ! Việc đó kể như huề, khỏi cần nhắc lại :

Dung-Đại lo sợ hai người « choảng » nhau, liền phóng tới án trước mặt Thượng-Chí, rồi nói :

— Xin mời lão tiền bối dời gót !

«Côn-Thế Ma-Vương» xạ mắt nhìn Thượng-Chí một lần nữa ; rồi âm thầm quay lại chu miệng huýt lên một cái.

Thượng-Chí cười lạnh lùng nói :

— Có phải các hạ đang gọi bọn đồng đạo đấy chăng ?

« Côn-Thế Ma-Vương » quay lại, nói :

— Ừ !.. Mi hỏi làm gì ?

— Khỏi cần tổn sức, chúng nó bây giờ hết biết « bầm, dạ » rồi ! Tại hạ đã mạng phép người đưa chúng đi « chu du tiên cảnh » đấy !

Lão ma đầu nghiến răn trèo trẹo, nói :

— Mi đã hạ thủ chúng nó rồi sao ?

— Phải ! Tại hạ đã đưa họ đi chầu « Diêm-Vương » rồi !

— Được ! Tiểu tử, lần sau gặp ta, mi nhớ giữ lấy bản thân đấy nhé !

Thượng-Chí cười, nói :

— Cám ơn lời vàng ngọc của người ! Tại hạ sẽ y lời, để có đủ điều kiện nhặt xác « lão tiền bối ».

Lão ma đầu tức gần hộc máu, nhưng đành nuốt hận, dậm chân phóng mình lướt trong đêm tối. Chẳng mấy chốc thân hình vạm vỡ của lão ma đầu đã lẫn khuất trong màn đêm dày kịt.

Lúc bấy giờ Thượng-Chí mới quay sang Dung-Đại, nói :

— Tỷ tỷ ! Ơn đức của chị Thượng-Chí này khó quên được !

Dung-Đại cười âu yếm :

— Hiền đệ chớ nói thế ! Thấy em bình yên chị đủ sung sướng lắm rồi !

Thượng-Chí cảm động vô cùng, chàng ân cần hỏi :

— Chị bị thương nặng hay nhẹ ?

— Ồ ! Không hề gì, thương thế nhẹ thôi ! À ! Còn người kia...

— Hả ! Chị nói sao ?

— Người đã ở trong nhà với em đâu rồi ?

— Ủa ! Người nào ! Ai vậy ? !

Dung-Đại trố mắt nhìn Thượng-Chí, nói :

— Chị nào biết được, nếu không có người ấy bảo vệ cho em, chắc chị phải ôm hận về sự an nguy của em rồi.

Thượng-Chí kinh ngạc vô cùng, chẳng biết kẻ nào đã âm thầm bảo vệ chàng ; chàng nhớ lại khi vừa chữa xong thương thế, mắt mới mở ra đã thấy bốn thây người nằm chồng trước cửa rồi, chàng cứ ngỡ rằng đó là số người đã bị Dung Đại hạ thủ. Sau đó chàng phóng lẹ ra khỏi nhà, vừa lúc phát giác được mấy bóng đen ẩn trong lùm cây, tức giận tràn hông, chàng liền dùng đến thủ pháp tuyệt cao hạ sát cả bốn người

mà không gây một tiếng động nhỏ nào cả. Xong xuôi, chàng mới đến đây.

Giờ lại bị Dung Đại hỏi một câu khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ. Chưa biết được con người bí mật kia là ai, và có hành động với dụng ý nào khác chăng ?

Gương mặt chàng trầm lặng, tư lự. Một lát sau chàng mới nói :

— Tỷ tỷ ! « Hắn » có thể là người đã ném giấy khi trước chăng ?

— Có thể lắm !

— Sao « nàng » lại ra đi âm thầm như thế ?

— Việc ấy ngoài sự tưởng tượng của chị.

Thượng Chí cắn môi im lặng, rồi lắc đầu than :

— Hoàng-Thượng-Chí này đã thiếu nợ nhiều người quá ! Biết làm sao mà đền đáp cho chu toàn đây !

Dung Đại tha thiết :

— Đệ đệ ! Chị mong câu nói của em không bao gồm lẫn chị vào trong ấy. Chị chẳng thích như họ đâu !

Thượng-Chí ngớ ngẩn hỏi :

— Tại sao vậy ?

Dung Đại nóng bừng cả người ! Nàng ấp úng :

— Không... không tại sao cả...

HỒI THỨ TÁM MƯƠI HAI

Viếng Hoàng-gia-trang

— CHỊ ! Chị đã vì em mà không kể đến sanh tử ơn ấy dẫu đến chết em vẫn không bao giờ quên được.

Mộ-dung-Đại triều mến nói :

— Em ! Em đã nhớ lấy điều ấy thì cũng đủ làm cho chị thỏa mãn rồi, khỏi cần ân nghĩa.

— Điều gì vậy ? Xin chị cho biết.

— Một điều là chị yêu em.

Hoàng-thượng-Chí giật mình, nhớ lại hôm trước chàng đã không cầm được lòng ôm bà ta vào lòng, nếu không có Dư-bỉnh-Nam đến thì chàng đã làm điều bậy, chàng thầm nghĩ :

— Nếu ta ở lại đây chắc không cầm lòng được trước cặp mắt quyến

rũ của bà ta. Ta sẽ lỗi đạo với Đông-phương-Huệ và Ngô-tiểu-Mi. Hơn nữa không làm sao thì hành được công việc mà Thất-hồn-Nhơn đã giao phó.

Bao nhiêu ý nghĩ ấy quay cuồng trong đầu óc chàng. Tiếp đó một thâm thù lại chờn vờn trước mắt. Bất giác làm cho chàng thốt lên một tiếng : « Không ».

Mộ-dung-Đại mặt buồn rười rượi hỏi :

Tại sao vậy ?

Hoàng-thượng-Chí không đáp nói lảng sang chuyện khác :

— Chị ! Trời đã sáng rồi.

Mộ-dung-Đại từ từ ngẩng đầu lên, quay về hướng đông, chậm chạp nói :

— Phải ! Nhưng em định làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Chúng ta đi thôi.

— Đi à ?

— Phải !

— Nhưng còn những tử thi trong nhà ?

— Tôi đã dọn dẹp xong.

Mộ-Dung-Đại đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng-thượng-Chí trìu mến hỏi :

— Đi liền bây giờ ?

Trong tiếng nói hàm chứa van nài, đôi mắt đầy quyến rũ, làm cho Hoàng-thượng-Chí phải quay mặt hướng khác. Một lúc lâu chàng mới nói ra lời :

— Phải !

— Nhưng em định đi đâu ?

— Đến tìm Quỷ Bảo chủ nhân.

Mộ-dung-Đại đôi mắt phượng xoe tròn hỏi :

— Đến Quỉ-bảo ?

— Phải ! Nhưng tại sao chị ngạc nhiên ?

Mộ-dung-Đại không đáp, hỏi vội :

— Đến đó để làm gì ?

— Báo thù !

Bà hoảng hốt một lần nữa, hỏi :

— Em và Quỉ-bảo chủ nhân có thù với nhau ?

— Phải ! Một mối thù bất cộng đáy thiên.

Mộ Dung-Đại chậm rãi nói :

— Côn-thế Ma-Vương cùng Âm-sát Mạc-tú-Anh vào Quỉ-Bảo cứu

Cao-sĩ-Kỳ. Tuy họ là những cao thủ võ lâm. Nhưng rốt cuộc Mạc-tú-Anh cũng bị nhốt trong đó. Chỉ có Côn-thế-Ma-Vương thoát được nhưng phải mất một số công lực khá nhiều.

Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng, nói :

— Tôi là Hoàng-thượng-Chí mỗi khi quyết định điều gì thì dầu trước mặt ngàn binh vạn tướng, hoặc gươm đao kề cổ cũng không sờn lòng. Xin chị đừng cản trở công việc làm của tôi.

— Em đừng nghi oan cho chị ! Chị muốn trước khi bước chân vào chỗ nguy hiểm em phải thận trọng.

— Cảm ơn chị đã có lòng lo lắng đến tôi. Nhưng theo tôi nghĩ thì không có gì đáng lo lắm.

Chẳng biết Mộ-dung-Đại nghĩ gì mà ấp úng mãi một lúc lâu mới thốt ra mấy tiếng :

— Nếu cần chị giúp em một tay trong việc báo thù nầy.

Hoàng-thượng-Chí cãm động nói :

— Không thể được.

— Tại sao không được ?

— Tôi không muốn nhờ ai báo thù nầy. Chỉ muốn tự tay mình báo thù mà thôi.

— Em không cần chị giúp, nhưng chị muốn theo em để được gần gũi...

Mộ dung Đại đã đến lúc quá si tình không còn biết e thẹn nữa, làm cho Hoàng-thượng-Chí không muốn nhìn vào mặt bà ta. Chàng quay mặt gằn từng tiếng :

— Không thể được !

Mộ Dung Đại mặt buồn rười rượi, nói trong hơi thở.

— Em ! Tại sao em lại cự tuyệt ?

Câu nói chứa đầy tình cảm, làm cho tim Hoàng-thượng-Chí đập mạnh, muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng cảm thấy như có vật gì chận ở cổ nghẹn ngào cúi mặt làm thinh.

Mộ-dung-Đại biết không thể nào chiếm được lòng của Hoàng-thượng-Chí, thở dài tỏ vẻ thất vọng nói :

— Em ! Em nói với chị là em đã có vị hôn thê. Còn chị tuổi đã cao. Vậy em có thể kêu chị bằng tỷ tỷ được không ?

Hoàng-thượng-Chí biết không đủ can đảm từ chối nữa, chậm rãi nói :

— Tỷ tỷ ! Xin tỷ tỷ tha thứ cho tôi. Giờ đây tôi phải đi báo thù, không ở lại hầu chuyện với chị được.

Mặt buồn rười rượi, bà ta nói :

— Em có thể cho cho chị biết hôm nào chúng ta gặp lại ?

— Điều này rất khó. Nếu tôi còn sống, thì tôi chắc cũng có ngày còn gặp.

— Như vậy chị đã thỏa mãn rồi. Vậy em hãy đi đi kẻo trễ.

— Tỷ tỷ...

Chàng muốn nói điều gì, nhưng chẳng biết nghĩ sao lại thôi, chỉ cúi đầu bái biệt rồi quay mình chạy như tên bắn.

Vừa chạy được vài bước, đàng sau một tiếng thở dài vọng đến. Đó là tiếng thở dài của Mộ dung Đại.

Không muốn nghe những lời quyến rũ và cố đánh tan mọi ý nghĩ về bà ta, Hoàng thượng Chí cố sức chạy thật nhanh không kể đến gai gốc hoặc hầm hố gì cả.

Bỗng chàng nhớ đến lúc chàng đang nói chuyện với Mộ dung Đại, thì có người liệng giấy vào cảnh cáo chàng nên chàng lấy mảnh giấy ấy ra xem và thầm nghĩ :

— Nét chữ nầy là của một người đàn bà. Nhưng lúc ấy ta bị thương nằm dưới đất không thấy đã đành. Còn Mộ dung Đại đứng đấy tại sao không phát giác được người ấy. Nếu người ấy không phải là kẻ vô hình, tại sao lại hành động được như thế.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc không tìm ra gì cả. Bấc giác chàng phát ra một tiếng cười, rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Trời lúc nầy đã sáng rõ, nhưng không thấy mặt trời, vì mây đen phủ kín.

Chạy một lúc lâu nữa, Hoàng-thượng-Chí mới dừng chân quay đầu lại. Bấy giờ chàng đã đi xa trên hai trăm dặm.

Bỗng một luồng gió thổi đến lạnh thấu xương. Tiếp đến những tiếng sấm sét nổ vang và mây đen từ bốn phía kéo đến phủ kín cả vòm trời.

Hoàng-thượng-Chí lẩm bẩm :

— Trời đã sắp đổ mưa, ta phải về đâu ?

Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy làng mạc, hoặc một ngôi cổ miếu nào cả. Chàng tiếp tục đi như bay trời mịt mù, từng cơn gió lốc ào ào thổi đến. Mưa bắt đầu rơi nặng hột.

Giọt mưa tạt như nước đổ ào đến.

Hoàng-thượng-Chí chạy giữa trận mưa, quần áo ướt dầm.

Mưa càng lúc càng to, gió tạt vào mặt làm cho chàng không còn thấy đường đi nữa

Bỗng cảm thấy dưới chân đạp nhoi như chạm vật gì dừng lại, đưa tay lau nước trên mặt, trố mắt nhìn xuống thì thấy một gò mả, xương người trắng xóa chàng đờ người ra một lúc lâu mới lẩm bẩm :

— Mấy năm về trước cũng vào một đêm mưa to gió lớn, ta cõng sư thúc Độc-long-Thủ Trương-Thông đang bị thương trầm trọng chạy qua gò mả nầy, tìm đến Hoàng-gia-trang rồi tiếp đến sư thúc ta chết.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy, hiện ra trước mặt làm cho chàng xúc động hai hàng nước mắt trào ra trộn lẫn với nước mưa chảy xuống hai gò má, chàng đứng đờ người ra như một pho tượng gỗ.

Bốn bề lặng lẽ hoang vu !

Bỗng chàng hét lên một tiếng chát chúa tung mình chạy đi như tên bắn.

Vào lúc hoàng hôn, mưa tạnh, trời quang đãng, thì chàng đã đến phế trang.

Đây là nơi chôn nhau cắt rún của chàng.

Rào dậu xiêu vẹo, cỏ mọc đến bụng ! Cảnh vật quá thê lương ! tiếng côn trùng kêu rỉ rả hòa lẫn tiếng chim lạc đàn gọi bạn, càng làm cho phế trang hoang lạnh,

Hai dòng tệ tự nhiên tràn ra. Chàng không buồn lau nước mắt, lủi thủi vạch cỏ đi vào cổng.

Đây đó rải rác vài bộ xương mục nằm lẫn trong đám cỏ. Chàng xúc động hai chân nặng trĩu, bước đi loạng choạng như muốn ngã.

Đó là những thân nhân của chàng đã bị người ta giết chết bỏ thây lâu ngày thịt rã chỉ còn có bộ xương tàn.

Chàng bước vào cửa, rón rén vào hậu đường.

Những cây cột mối ăn chỉ còn vỏ ngoài. Mái sụp, tường xiêu. Những chiếc cửa sổ mục nát, chỉ còn để lại những lỗ trống đen ngòm. Nền nhà cỏ mọc đầy, xung quanh bức tường nhện giăng đầy đặc bàn thờ, chim chồn làm tổ. Thật là cảnh đìu hiu.

Trong cảnh hoang vắng lạnh lùng, bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng khóc bi ai nổi lên, làm cho chàng giật mình đánh thót một cái :

—. Chẳng lẽ những hồn oan hiện về than khóc ?

Trừ Hoàng-thượng-Chí và mẹ chàng là Thái-hằng-Nga Vương-thúy-Anh đi tái giá, thì tất cả gia đình và thân quyến chàng đều bị chết oan, không còn một người nào. Như thế ai lại dám đến đây khóc cho những hồn oan bạc mệnh nầy ?

Tiếng khóc mỗi lúc một to và thê thảm hơn. Tiếng khóc của đàn bà !

Hoàng-thượng-Chí không nhịn được tánh tò mò vội vã đi đến phòng đó.

Chàng vừa bước chân đến của, thì tiếng khóc bỗng im bặt, làm cho chàng lạnh cả người.

Là hồn oan chăng.

Chàng bậm môi bước vào trong quan sát.

Đôi mắt chàng vừa chạm phải hai bộ xương khô nằm bên nhau, bỗng chàng hét lên một tiếng, không còn sợ sệt gì nữa, chàng đến quì kế hai bộ xương khóc sướt mướt.

Đó là bộ xương của Phụ thân và sư thúc chàng.

Khóc một lúc lâu, tiếng khóc đã tắt lần ! Và không còn nghe tiếng khóc của chàng nữa.

Bốn bề trở lại chìm trong lặng lẽ ! Qua một lúc, chàng ngẩng đầu lên ! Trước mặt chàng hình như có một bóng người thoáng qua. Chàng giật mình nói trong hơi thở :

— Ai đó ? Người hay ma !

Một giọng nói hiền hậu đáp lại :

— Con ! Ta đây mà !

Tiếng nói chưa dứt, một người đàn bà bịt mặt từ từ hiện đến trước mặt Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí rú lên một tiếng ngạc nhiên hỏi :

— Tiền bối ! Tiền bối !

Người đàn bà nầy chính là Thất-hồn-Nhơn, người đã từng giúp Hoàng-thượng-Chí trong nguy biến.

Thất-hồn-Nhơn cất giọng đau khổ nói :

— Con ! Tại sao con đến đây vào lúc nầy ?

Hoàng-thượng-Chí không đáp, hỏi lại :

— Tiếng khóc lúc này có phải của tiền bối phát ra không ?

— Phải.

— Tiền bối vào nơi hoang phế nầy để làm gì ?

— Không thể giải thích được. Nhưng đại khái là ta đến đây để tưởng niệm những người bạc số !

Hoàng-thượng-Chí lòng rối như tơ vò mắt chăm chăm nhìn vào Thất-hồn-Nhơn hỏi :

— Tiền bối cùng Hoàng gia trang nầy có liên hệ gì sao ?

— Đừng hỏi dong dài, ngày sau ngươi sẽ rõ.

Hoàng-thượng-Chí nhìn hai bộ xương nghẹn ngào hỏi Thất-hồn-Nhơn :

— Tiền bối có biết hai bộ xương nầy của ai không ?

— Ta chỉ biết đi cốt của sư thúc con là Độc long thủ Trương Thông thôi.

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên, trố mắt nhìn thẳng vào mặt Thất-hồn-Nhơn một lúc lâu, thầm nghĩ :

— Trước-đây bà có nhiều hành động tỏ ra bà hiểu rõ thân thế của sư thúc ta. Hôm nay bà lại đến đây hành động như vậy, thế mà ta đã hết lòng cầu khẩn bà kể lại lai lịch của sư thúc ta bà lại từ chối. Thật khó hiểu !

Hoàng thượng Chí biết dù có hỏi cách nào bà ta cũng không nói. Nhưng chàng cũng không thể nín được, nên bước tới hai bước hỏi :

— Vãn bối thật không sao hiểu được hành động của tiền bối.

— Con ! Việc này ta không thể nào nói được.

Nhưng ta tin chắc công việc ấy sẽ cởi mở không lâu ! Con đừng hỏi nữa.

— Vãn bối trong lòng thắc mắc đã mấy năm nay. Nếu không phải là điều quan trọng. Xin tiền bối giải thích cho.

— Ta chỉ có thể nói ra được những gì đáng nói.

— Tại sao sư thúc vãn bối tự vận, mà lúc sắp chết cấm vãn bối không được báo thù.

Thất hồn Nhơn buồn bã nói :

— Sư thúc của con hành động rất đúng, nhưng...

— Nhưng sao ? Xin tiền bối nói tiếp.

— Vị ông chết một cách thảm thương, oan ức.

— Tại sao lại phải chịu chết oan ức ?

— Nếu nói cho con biết thì vong hồn của sư thúc con sẽ không được thỏa mãn.

— Tại sao vậy ? Mong tiền bối vì vãn bối mà nói rõ nguyên do.

Thất hồn Nhơn lòng cảm động, không nỡ từ chối, nên nói một cách mơ hồ :

— Con ! Thực ra cái chết của sư thúc con là bị mắc mưu kẻ địch. Nhưng cũng là nghiêm luật sư môn.

Hoàng-thượng-Chí không hiểu gì cả, trố mắt chăm chăm nhìn Thất-hồn-Nhơn, nói :

— Nhưng sư thúc vãn bối thuộc môn phái nào ? Ở đâu ?

— Như thế ta đã quá lời rồi. Điều nầy về sau con sẽ rõ, đừng hỏi nữa.

— Nhưng tại sao lúc chết lại không cho chôn cất thi hài và cấm không cho báo thù.

— Nếu con bằng lòng hứa với ta đừng hỏi nữa thì ta có thể nói cho con nghe điều nầy ?

— Được ! Vãn bối xin nghe lời dạy của tiền bối.

— Theo ta đoán thì lúc sinh tiền sư-thúc con cho mọi hành động mình là đúng cả. Nhưng khi gần chết sư-thúc con mới biết là mình làm điều quấy và đâm ra hối hận.

Hoàng-thượng-Chí quá nóng lòng, quên mất lời hứa ban nãy nên hỏi :

— Sư-thúc vãn-bối làm điều gì sai mà ân hận không kịp ?

Thất-hồn-Nhơn tím mặt nạt :

— Người quên lời hứa rồi sao ?

Hoàng-thượng-Chí thấy bà ta tức giận, và cố giấu không muốn nó ra, nên chàng nín lặng, đứng trân trân như con gà gỗ, Chàng trách :

— Lúc đó tiền bối đã biết hết mọi việc sao không ngăn cản, để xảy ra có sự như vầy.

Thất-hồn-Nhơn mặt buồn rười rượi, nói :

— Ta đâu có ngờ sự việc xảy ra như vậy. Nếu ta biết trước thì sư thúc con đâu đến đỗi phải chết oan.

Hoàng-thượng-Chí mặt tái nhợt, đầu óc quay cuồng. Những thảm cảnh của gia đình lại chập chờn trước mắt làm cho chàng ớ người ra, không còn hiểu biết phải trái vì cả.

Thất-hồn-Nhơn nói đến đâu, chàng gật đầu đến đó, nhưng kỳ thật chàng không biết gì.

Bỗng Thất-hồn-Nhơn nói.

— Con ! Sau khi báo được thâm thù rồi, con hãy trở về Hoàng gia trang sửa sang lại và chôn cất những bộ xương trắng kia cho tử tế.

Hoàng-thượng-Chí rầu rĩ đáp :

— Phải ! Vãn bối cũng có ý định ấy.

— Con không nên ở lại đây lâu ! Rời khỏi nơi nầy càng sớm càng hay ! Ta có chuyện cần đi gấp con ở lại đi sau.

— Tiền bối đi ngay bây giờ sao ?

— Phải ! Nhưng ta còn việc nầy cần cho con biết.

— Xin tiền bối cứ nói.

— Về việc đính hôn của con và Ngô-tiểu-Mi trên đỉnh đại hoang sơn con cảm thấy thế nào ? Con hãy nói thật cho ta biết.

Hoàng-tgượng-Chí nghe hỏi thầm nghĩ :

Việc ta đã hứa lỡ rồi, bây giờ có nói gì cũng không được. Hơn nữa Ngô-tiểu-Mi hết lòng yêu ta, tại sao ta lại thay lòng đổi dạ để cho nàng đau khổ.

Nghĩ như thế, chàng dõng dạc đáp :

— Việc đó không có gì đáng ngại cả, xin tiền bối đừng quan tâm đến làm chi. Ngô-tiểu-Mi hết dạ yêu con lẽ nào con phụ bạc.

Thất-hồn-nhơn nói thêm :

— Ngô-tiểu-Mi là người rất tốt, ta khuyên con đừng thấy trăng quên đèn đấy.

Hoàng-thượng-Chí nhoẻn miệng cười thầm :

—Xin tiền bối an lòng. Một lời vãn bối nói ra thì không bao giờ mất đi được,

Thất-hồn-nhơn nhún vai bay vút ra ngoài nói vọng lại :

— Con! Hãy thận trọng nhé !

Tiếng nói xa dần và bóng của Thất-hồn-nhơn biến mất trong đêm tối.

Bỗng máu trong người Hoàng-thượng-Chí chạy rần rần, mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt loé hào quang chứa đầy sát khí. Chàng từ từ bước đến bên hai bộ xương quỳ xuống khấn :

— Vong hồn của sư-thúc và thân-phụ còn lai vãn đâu đây, xin phù hộ cho con là Hoàng-thượng-Chí tận tay rửa máu gia thù, rồi về đây sống mãi để được phụng thờ cha và chú.

Dứt lời, chàng bái lạy bộ xương tám lạy, rồi rời khỏi Hoàng gia trang, nhằm hướng Quỉ-Bảo tiến đến.

Bỗng hình bóng Đông-phương-Huệ lại chờn vờn trong đầu óc, chàng thầm nghĩ :

— Đông-phương-Huệ đối với ta tình sâu nghĩa nặng, dầu vật đổi sao dời nàng cũng không thể nào xa ta được, thế thì ta làm sao nhẫn tâm giết cha nàng cho đành.

Tuy ý chí báo thù cứng như đá, nhưng chàng vẫn là con người có tâm hồn, không thể nào tránh khỏi đau khổ.

Chàng hy vọng Quỉ-Bảo chủ nhân không phải là người thù đã giết gia đình chàng. Nhưng bao nhiêu ý nghĩ ấy rất mong manh. Chàng lẩm bẩm :

- Ta không thể vì tình mà bỏ qua thù hận được. Nếu Đông-phương-Huệ có trách ta bội bạc, thì khi trả thù xong ta sẽ chết để đền ơn tri ngộ.

Đột nhiên chàng nhớ đến Âu-dương-Minh đời thứ nhất của Quỉ-Bảo chủ-nhân ẩn cư trong Tử-vong-Cốc là một người thông minh có thể đoán biết được những việc chưa đến. Chàng muốn đến đó nhờ ông ta xem thử cuộc tình duyên của chàng như thế nào, rồi sẽ báo thù không muộn.

Trên đường đi, chàng nghĩ miên man từ chuyện nầy đến chuyện khác, làm cho óc chàng quay cuồng không còn phân biệt điều gì phải trái nữa.

Vào giờ thìn ngày hôm ấy, chàng đã đến chỗ Quỷ-bảo chủ nhân ẩn cư.

Chàng dừng chân trước « Tử-vong-cốc » hít vào vài hơi lấy lại sức, rồi đưa mắt nhìn quanh.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BA

Huyết thù hay Sư Lão ?

SỐNG bủa rập rềnh vào chân động đá chứa đựng hãi hùng. Tòa « Quỉ-Bảo » độ sộ cao chọc trời, dưới cảnh hoang lạnh như xưa.

Hoàng-thượng-Chí đến « Quỉ-Bảo » lần này khác hẳn với lần trước. Chàng đã luyện thành « Khư-Mô Thần-Công » và quyết tâm đòi lấy lại nợ máu.

Thượng-Chí đảo mắt nhìn qua tảng đá bên bờ sông, tự nhiên lạnh toát cả người.

Đây là chỗ chàng và Đông-phương-Huệ kết nghĩa kim lan, cũng có thể nói là chỗ hứa hẹn tình ái. Tảng đá và cảnh vật chung quanh như xưa, nhưng giờ này tình người đã khác hẳn !

Chàng đứng nhìn sững sờ, tự hỏi :

— Đông-phương-Huệ có phải là con của gia thù huyết hải của mình không ? Nhưng tại sao nàng hiến cả cảm tình, để xây dựng tình yêu sống chết với mình quyết không thay đổi ? Ôi ! Tạo vật oái oăm !...

Không ! Giờ nầy ta phải rửa sạch huyết thù ! Không thể nghĩ khác !

Thượng-Chí phóng mình bay vút qua vách đá lẹ như sao băng ?

Chớp mắt, chàng đã tới trước cửa « Quỉ-Bảo ». Trên khung cửa vòng bán nguyệt nhô ra một cái sọ người đỏ lòm, khiến Thượng-Chí nhớ đến cái cảnh đầu rơi máu đổ, biến Hoàng-gia-trang hơn hai trăm bộ xương khô trắng hếu !

Máu hận thù trong người Thượng-Chí cuồn cuộn xông lên, chí cương quyết rửa hận cho Hoàng-gia trang giờ được bộc phát. Chàng nghiến răng, mặt đầy sát khí như muốn đập tan nát tòa Quỉ-bảo ra thành bình địa.

Thân hình Thượng-Chí như một mũi tên rời ná, bay vút lên không, rồi rơi nhanh vào thành Quỷ-bảo.

Một hầm đá đen ngòm, không đoán được bề sâu, chỉ cảm thấy những mùi tanh như máu người tràn ngập đã lâu năm.

Thượng-Chí rùng mình, vận công lực thủ thế, tiến mãi vào.

Bỗng nghe một tiếng động mạnh như núi ngã đè sập hầm đá trước mặt chàng hiện ra một bóng đen vụt tới.

Hoàng-thượng-Chí phất mạnh song chưởng ra. Nhưng chàng cảm thấy như đánh trúng vào một đống sắt nguội. Chàng nhận rõ bóng người vừa xuất hiện là một quái nhân, tóc dài ơn hai thước, chính là người trước kia đuổi theo Đông-phương-Huệ ở bên bờ sông. Và Đông-phương Huệ gọi người đó bằng tiểu sư huynh.

Quái nhân tóc dài đôi mắt sáng như một con hổ rình mồi trong bóng tối, khiến cho chàng không lạnh mà phải run.

Hoàng-thượng-Chí nghiến răng, nói :

— Kêu sư phụ của ngươi ra đây gặp ta ..

Quái nhân như không nghe, chỉ « hườm hườm » mấy tiếng nhìn Thượng-Chí.

Thượng-Chí căm giận hét lớn :

— Ngươi kêu « Huyết-sọ » hiện thân ra đây !

Quái nhân « hừ » một tiếng, rồi tung ra ba chưởng.

Chưởng thế lẹ như điện chớp, mạnh hơn những nhát búa ngàn cân bủa tới.

Tay trái Thượng-Chí lượn qua như một vòng hóa giải hai chưởng trước của đối phương, rồi thuận thế đánh ra hai chiêu, công vào chưởng thứ ba.

« Bịch » một tiếng, quái nhân lui ra ba bước, tréo song chưởng để trước ngực, rồi vận hết kình lực, chuyển qua thế « dụng hàn tẩy hỏa » công ngược trở lại.

Luồng cang chưởng đánh ra, cuồn cuộn ép tới, mạnh như ngã núi lấp sông.

Thượng-Chí giật mình, biết là môn võ công tuyệt luân của « Quỷ-bảo ». Chàng liền dùng thế « Khư mô thần công », vận tám thành lực chống lại.

« Bùng ! bùng ! » Mấy tiếng liền tiếp vang rền ! Động đá như chuyển mình nhào xuống vực thẳm. Quái nhân buông một tiếng rên sợ hãi, miệng phun ra một vòi máu đỏ loét, thân mình văng xa hơn hai trượng.

Thượng-Chí thu thế lại, chậm bước tiến vào...

Càng đi sâu vào bóng tối càng đen ngòm. Đường đá chia ra nhiều ngách cô tịch hơn, chàng cảm thấy như muôn ngàn bóng tử thần rình rập. Nhưng nhờ trước kia chàng đã mạo hiểm xông vào một lần, nên giờ nầy chàng len lỏi tới miệng hang có phần dễ dàng hơn.

Qua một hồi lâu, Thượng-Chí đến trước miệng hang. Chàng do dự đứng lại, đảo mắt nhìn cái nhà đá, mà lần trước chàng đã bị lâm nguy trong kỳ trận. Những phòng đá bịt bùng nầy Quỷ-Bảo đã nhốt các cao thủ võ lâm, mà không thể nào ra khỏi Bảo được. Đến « Âm dương song sát » cũng bị nhốt trong đó.

Thượng-Chí đứng nhìn sững cảnh nhà đá huyền bí, xây theo kỳ môn trận thế. Chàng cảm thấy công lực trong người hiện tại, chàng có thể phá ngã nhà đá, và quyết sạch toàn trận, không còn khó nữa. Nhưng chàng lưỡng lự sợ các người bị nhốt trong đó, sẽ bị tiêu diệt.

Thình lình từ sau lưng vọng tới một giọng nói nghe rợn người :

— Bịnh thần ! Mầy thật là táo bạo !

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc, đánh thót một cái. Chàng biết đúng là giọng nói của Quỉ-Bảo chủ-nhân ông ta còn nhớ rõ chàng là « Ma-trung Chi-Ma » đến đấu sức. Không ngờ lần nầy với mặt thật của chàng Quỉ-Bảo chủ nhân cũng nhìn được !

Chàng quay lại, thì ngoài hai trượng đã thấy một lão già áo xanh, đứng uy nghi.

Lão già ấy thấy Thượng-Chí, liền tháo bỏ tấm khăn che mặt để lộ khuôn mặt thật, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng đến Thượng-Chí như hai luồng điện.

Đối diện với kẻ thù giết cha, và hai trăm mấy chục người thân tộc trong Hoàng gia trang khiến nhiệt huyết Thượng-Chí sùng sục sôi mặt chàng đỏ bừng, răng cắn chặt !

Quỉ-Bảo chủ nhân lạnh lùng nói :

— Bịnh thần ! Mầy còn dám léo hánh đến đây ?

Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng chận lời nói :

— Huyết-sọ ! người hãy nghe đây ! Lần trước ta thay mặt tiên

sư đến đo sức, nên gọi là « Bịnh-thần ». Còn lần nầy ta đến đây với cái tên chính là Hoàng-thượng-Chí !

— Hoàng-thượng-Chí ?

— Đúng ! Lần nầy đến đây thanh thanh toán huyết thù !

— Huyết thù ?... ! Hà ! Hà ! Hà ...! Lão-gia bình sanh biết bao nhiêu huyết ! Nay người đến đây đòi món nợ nào ?

— Lấy máu phải trả máu !

Quỉ-Bảo chủ nhân lại cười sặc sụa, đắc ý nói :

— Tóm tắt ! Ta chỉ mong cho mày đủ can đảm để nhìn thấy máu.

Những lời dặn của Thất-Hồn-Nhơn, lúc nầy Thượng-Chí chưa biết, chàng chỉ còn nhớ có một việc trả thù, nên nghiến răng, nói :

— Huyết-sọ ! Giờ nầy ta đập người đến tan xương nát thịt !...

Quỉ-Bảo chủ-nhân đôi mắt trợn lên, căm tức hét lớn :

— Hãy ra tay !

« Hừ » một tiếng, Thượng-Chí dồn mười phần công lực « Khư mô thần công » đánh ra hai chưởng, quyết làm cho thù địch nát thây tức khắc.

Hai luồng kình lực hợp lại cuồn cuộn ép tới mạnh như biển động sóng gào.

Quỉ-Bảo chủ-nhân giật nầy người. Lão thấy rõ công lực của đối phương tiến bộ gấp mấy lần ngày xưa, nên vội phất ra ba chưởng.

« Bùng ! Bùng » ! hai tiếng vang động cả ngôi nhà đá, đôi bên đều nhảy lui ra ba, bốn bước.

Hoàng-thượng-Chí tung mình tới đánh tiếp ra năm chiêu « Ma vương khấu huyệt » với công lực như trời giáng.

Song chưởng giương lên vạch mấy đường như những luồng khói bạc, quyện theo chiều thế của đối phương chớp mắt Quỉ-Bảo chủ nhân làm tiêu mất năm chiêu tuyệt kỷ ấy, rồi thừa thế công ngược tới ba chưởng.

Thật là một trận đấu mà trên võ tâm đã một trăm năm chưa xảy ra, giờ nầy lại ác đấu trong « Quỉ Bảo » !

Công lực của đôi bên đều thâm hậu tuyệt luân, chiêu thế biến hóa toàn là những môn võ học tuyệt kỷ, đánh ra một chiêu có thể hạ sát hàng trăm mạng.

Các luồng kình lực chạm nhau, vang ra như muôn ngựa tranh chạy trong hầm đá. Hai nhà đá gần bên đấu trường, bị các luồng chưởng phong làm vách đá bể ra, toé lửa lập loè. Cả ngôi Quỉ Bảo chấn động như muốn chuyển mình nhào xuống ba mặt sông.

Quỉ Bảo chủ nhân có thể nói từ xưa, đến nay mới gặp Hoàng thượng Chí. Chỉ là địch thủ trong đời của ông ta. Lạ hơn nữa,

Quỉ Bảo chủ nhân không thể tưởng tượng nổi một thiếu niên hai mươi tuổi, mà có công lực siêu phàm đến thế.

Chốc lát, trận ác chiến đã diễn ra quá một trăm chiêu rồi.

Hoàng thượng Chí càng đánh công lực càng hùng hậu, môn « Khư mô thần công » mỗi lúc mỗi lẹ làng hơn.

Quỉ Bảo chủ nhân trái lại, đánh lâu thì công lực sút lần, chiêu thế xuất ra chậm lại.

Chớp mắt, đánh hơn năm chục hiệp nữa, Quỉ Bảo chủ nhân bị đối phương ép lui ba bước.

Lão giận dữ, hét lớn :

— Mầy phải chết !

Âm vang chưa dứt, thì lão tung ra ba tuyệt chiêu.

Thượng-Chí giật mình, nhảy lui lại năm bước, dùng song chưởng thủ thế khóa kín toàn thân.

Chủ-nhân Quỷ-bảo thừa thắng, song chưởng họp lại, vò tròn ba cái rồi búng mạnh ra. Chỉ thấy những luồng quái phong xẹt tới như những tia khói bạc, bao vây khắp mình Thượng-Chí.

Lại thêm một lần khủng khiếp hơn nữa !

Thượng-Chí vội biến thế « Khư mô thần công », lách, qua một bên, mới thấy rõ địch thủ dùng quái công « tán huyệt tán nguyên chưởng ».

Cái quái công nầy, làm cho đối thủ chân khí bị tán loạn.

Song chưởng của chủ nhân Quỷ-bảo đánh tạt qua, với sức mạnh hơn ngàn cân.

« Bùng ! » một tiếng, Hoàng-thượng-Chí văng xa bảy, tám thước, đứng chuệnh choạng, miệng tươm máu đỏ ngòm.

Quỷ-bảo chủ nhân được một chiêu đắc thủ, cười hô hố, nói :

— Ta nói trước, mà mày vẫn liều lĩnh để cho ta phải lãnh thêm một mối quyết thù nữa !

Dứt lời, lão nhảy tới, cong năm ngón tay vồ vào mặt Thượng-Chí như cọp vồ mồi.

Hoàng-thượng-Chí liền dùng « Động kim chỉ » bắn mạnh ra.

Trước thế thắng, Quỷ-bảo chủ nhân xông tới mà quên đề phòng nên bị trúng mấy chỉ phong. Tuy rủi nhưng lại gặp may ! Trong mình lão có mang thần công hộ pháp, nên vết thương không đáng kể.

Lão « hừ » một tiếng, rồi thủ thế nhảy lui lại ba bước.

Hoàng-thượng-Chí vận hết nội lực, đánh ra một chưởng, kèm theo mười hai tìm lực « Khư mô thần công ».

Chỉ thấy một luồng khói trắng bay vụt tới, người Thượng-Chí như biến mất.

Quỷ-bảo chủ nhân vừa căm tức, vừa kinh hãi thét lớn :

« Khư mô thần công » ?

— À ! Ngươi cũng biết sợ sao ?

Lời khích bác, làm máu nóng trong người lão sôi lên. Lão vận hết công lực tung mạnh song chưởng ra đỡ.

« Ầm ! Bùng » ! hai tiếng rền vang như long trời, vỡ núi :

Tiếp đến « Ùm ! Ùm » !.. như động đá chuyển mình xoay tròn mấy vòng, rồi « Ầm ! Ầm !.. hai tiếng nghe đến điên người, thì hai gian nhà đá kế bên đã sụp đổ tan tành !..

Hoàng-thượng-Chí lảo đảo mấy vòng, suýt huyết té xỉu, miệng rớm máu,

Quỉ-Bảo chủ nhân lộn nhào ra phía sau xa hơn hai trượng máu miệng trào xối xả như nước trong thùng trút xuống, mặt xám ngắt.

Hoàng thượng-Chí từ từ tiến tới, mắt đầy sát khí.

Té quỵ xuống đất nhưng sức đã tàn, lão không thể gượng đứng dậy nổi. Lão chỉ nhìn sửng theo từng bước tiến của đối phương, thầm nghĩ :

— Không thể chịu chết nhục nhã dưới tay của một đứa hậu sanh ! Ta phải tự sát là hơn !

Quỉ-Bảo chủ nhân giương năm ngón tay, đề trước «thái dương huyệt».

Hoàng-thượng-Chí trong chập chờn bước tới, bỗng dừng lại :

— Chàng đoán biết Quỉ-Bảo đã tính liều thân.

Tuy thắng, nhưng Thượng-Chí cảm thấy lo ngại. Nếu để ông ta tự sát thì chàng không còn được tự tay rửa huyết thù.

Hoàng-thượng-Chí lẹ làng bắn « Đông kim chỉ » vào tay địch thủ. Mũi chỉ phong bay xẹt tới không thể thấy kịp.

« Hừ » một tiếng, cánh tay phải Quỉ-Bảo chủ nhân buông thõng xuống. Thượng-Chí thừa thế nhảy tới, điểm vào « tử huyệt » của Quỉ-Bảo tức khắc.

Đau quá, lão điếng cả người không còn biết gì nữa Đôi mắt lão nhắm nghiền lại.

Hoàng-thượng-Chí hét lớn :

— Huyết sọ ! Ta chỉ tiếc rằng ngươi chỉ chết có một lần ! Ta muốn cho ngươi phải nếm đủ hàng trăm hàng ngàn lần chết.

Quỉ-Bảo chủ nhân vẫn nhắm mắt như muốn được chết thật mau để tránh khỏi lời nhục mạ của đối phương. Lão lạnh lùng, nói :

— Mày xuống tay đi !

— Người khỏi lo điều ấy.

Thượng -Chí đưa tay lên cao !

Bất giác chàng lại hạ tay xuống. Hình bóng Đông-phương-Huệ

hiện rõ trong đầu óc. chàng đứng ngơ ngác như tượng gỗ, mải mê suy nghĩ :

— Đông-phương-Huệ là người cứu mạng mình, và cũng là người yêu thề sống chết có nhau giờ này mình lại giết cha nàng. ư ? Ôi ! Tình đời sao oái oăm thế này ?!...

Nhưng mối phục thù làm sao chàng bỏ qua được. Nhất định chàng phải trả !

Toàn thân rung động, đau đớn và thù hận chan hòa, Thượng-Chí cắn răng, nói :

— Huyết sọ ! Trước giờ chết ngươi còn lời trăn trối gì không ?

Quỉ-Bảo chủ nhân lạnh lùng, nói :

— Có !

— Ngươi nói đi !

— Huyết thù này chỉ một mình ta gây nên thôi, vậy ta mong ngươi bỏ qua Đông-phương-Huệ ái nữa ta. Hiện giờ nó bị nhốt tại hậu bảo !

— Ta chấp thuận !

— Còn trong phòng hậu bảo, có thây của vợ ta, ngươi không nên hủy phá nơi đó !

— Được !

Quỉ Bảo chủ nhân nét mặt chứa nhiều đau khổ, nhưng vẫn gượng cười lạnh như băng giá, nói :

— Mầy xuống tay đi !

Hoàng thượng Chí cắn chặt răng, đưa thẳng cánh tay lên, định bửa mạnh xuống...

Nhưng tay Thượng Chí vừa đưa lên, thì nghe tiếng gọi lảnh lót như chuông reo :

— Hoàng thượng Chí ! Không thể..

Chàng giật nẩy người lui ra hai bước. Cánh tay buông thõng xuống lúc nào không hay :

Một thiếu nữ từ trong nhà đá, hớ hãi chạy tới. Thiếu nữ ấy mặt trắng nhợt, thân hình ốm nhom như cây sậy.

Chớp mắt, nàng tiến tới bên Quỉ Bảo chủ nhân.

Thượng Chí buột miệng kêu lên :

— Huệ muội...

— Chí ca, Chí ca không thể...

Hoàng thượng Chí nén mọi cảm xúc nghiến chặt răng, nói :

— Huệ muội ! Anh muốn em đừng tham dự vào việc nầy ! Vậy ! Em hãy tạm lánh xa chỗ...

Đôi mắt trợn ngược, đỏ ngầu như hai cục than lửa Quỉ Bảo chủ nhân nạt lớn :

— Huệ nhi ! Sao con hèn thế !

Nước mắt chảy ròng rã xuống làn da mặt tái nhợt, Phương-Huệ thở dài, than :

— Cha ! Anh đây là Hoàng...

— Lui đi !

— Là con của nhị sư ca Hoàng-thế-Vỹ !

Giọng nói Phương-Huệ tuy buồn thảm, nhưng Thượng-Chí nghe như sét đánh vào tai !

Tại sao nàng lại gọi tên cha chàng, rồi kêu là nhị sư ca ? Thế thì...

Quỉ-Bảo chủ-nhân vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, hét lớn :

— Mầy nói sao ?

— Anh này là con của nhị sư ca Hoàng-thế-Vỹ !

— Con Hoàng-thế-Vỹ ?

— Dạ đúng vậy !

— Tại sao mày không cho tao biết trước ?

— Cha không lúc nào cho con nói ! Nếu giờ nầy không có tiểu sư huynh thả còn ra, thì hậu quả sẽ khủng khiếp đến bực nào.

Thân chàng lảo đảo bước lùi ra năm bước, đầu óc chàng quay cuồng không biết bao nhiêu thắc mắc lạ lùng.

Ba bóng người đều cúi mặt lặng thinh. Mỗi người suy nghĩ theo sự kinh ngạc riêng.

Bao nhiêu điều thắc mắc từ lâu, đến giờ này Thượng-Chí mới cảm thấy :

— Sư thúc Độc-long-Thủ trước giờ chết, đã quyết định không cho mình báo thù ! Còn Thất-hồn-Nhơn lại muốn mình đến Quỉ-Bảo báo thù. Nhưng buộc mình phải nói rõ thân thế cho Chủ-Nhơn Quỉ Bảo biết trước. Vậy đúng cha mình là môn đệ của Quỉ-Bảo Chủ-nhân. Nhưng sao ? Huyết-Sọ vì nguyên cớ gì, lại dùng thủ đoạn thảm sát môn hạ ?...

Quỉ-Bảo chủ-nhân nghĩ một lúc, mới nhìn Phương-Huệ, hỏi :

— Huệ nhi ! Con biết việc nầy như thế nào ?

Đông-phương-Huệ thảm não nói :

— Gia đình của nhị sư ca và tam sư ca, mười lăm năm trước bị sát hại trong Hoàng-gia-Trang, đến giờ nầy còn lưu lại dấu Huyết-sọ !

Mặt đầy kinh hãi, lão « hừ » một tiếng máu tươi lại phun ra, giọng khao khao nói :

— Có chuyện như vậy sao ?

— Vì vậy Hoàng-thượng-Chí đã theo dấu hiệu đó, mà tới đây báo thù !

— Từ hai chục năm nay ta không ra khỏi cửa bảo, không ngờ lại có kẻ bạo gan giả tên của ta để hành hung. Á ! Còn Đại sư huynh Hình-thế-Kiệt của con ở đâu ?

— Trên giang hồ chưa nghe qua hành tung của Đại-sư-huynh !

— Sư tỷ Vương-thúy-Anh của con ?

Thượng-Chí giật mình, mới biết rõ mẹ và cha chàng đều là đệ tử của Quỷ-bảo.

Phương-Huệ liếc qua Thượng-Chí, rồi nói :

— Sư tỷ thứ tư tái giá với Thiên-Tề giáo chủ ,

— Tái giá theo Thiên-Tề giáo chủ ?

— Phải !

« Ô » ! một tiếng đau đớn thốt ra Hoàng-thượng-Chí xỉu xuống đất, mặt đầy nước mắt, cúi đầu tạ lễ Quỷ-Bảo chủ nhân.

— Xin sư tổ thứ lỗi cho ! Đồ tôn không biết nên mạo phạm...

— Đứng dậy ! Việc nầy ta không thể trách mầy !

Thượng-Chí cúi đầu ba cái, mới gượng đứng dậy.

Đôi mắt đầy đau khổ và kinh hãi lão nhìn sững Hoàng-thượng-Chí một lúc, rồi hỏi :

— Trước kia ta dùng thủ pháp độc môn khóa lại huyệt đạo của mày, mà mày làm cách nào giải được ?

Câu hỏi này, khiến Thượng-Chí nhớ đến Thất-hồn-Nhơn dùng một bàn tay để giải huyệt. Cả mình run lẩy bẩy chàng thò vào túi lấy một bàn tay đưa cho Quỷ-bảo chủ nhân xem.

Sự kinh ngạc nầy chưa hết, lại tới sự kinh ngạc khác, Quỉ-bảo chủ nhân sững sốt, hỏi :

— Cái gì vậy ?

— Bàn tay của người giải huyệt cho tôi !

— Mẹ của mày ?

— Không phải !

— Ai ?

— Bà ấy tự xưng là « Thất-hồn-Nhơn »

— Thất-hồn-Nhơn ?

— Đúng vậy ! Người đàn bà rất bí mật !

— Phép « điểm huyệt công pháp » của bản môn, ngoài ra không có một người nào có thể giải được. Vậy bà bí mật ấy là ai trong bản môn ta ?...

Lão liền xoay qua Đông-phương-Huệ, hỏi tiếp :

— Có phải là cô của con không ?

Phương-Huệ lắc đầu nói :

— Không ! Bà Thất-hồn-Nhơn đó chính con cũng có gặp qua. Bà ta tuy có chiếc khăn bịt mặt, nhưng con dò xét về thân hình thì quả quyết không phải là cô của con !

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BỐN

Đoạn trường

QUỈ-BẢO CHỦ NHÂN cúi đầu, lẩm bẩm :

— Có lẽ nào sư phụ và sư tổ ở ngoài, lại thu thêm đệ tử ?

Hoàng-thượng-Chí thình như nhớ việc gì, vội nói :

— Lúc cháu ở trong «tử vong cốc», được nghe Hắc-bạch song-yêu kể lại, sư thái tổ tức là tử vong cốc chủ !

— Sao ! Sư thái tổ ?

— Phải ! Còn có tên là Âu-dương-Minh !

— Ta không ngờ sư thái tổ, còn tại thế, ! À ! Nhưng cháu có gặp mặt ông ấy chưa ?

— Không ! Cháu không được cơ hội yết kiến, vì sư thái tổ đã năm mươi năm không ra khỏi cổng. Theo lời Hắc-bạch song-yêu nói, thì cụ đó có tài tiên tri, đoán trước thế sự trên võ lâm. Lúc ấy cháu được nhận một tấm thiệp...

— Đâu, đưa lão xem thử ?

Hoàng-thượng-Chí lấy tấm thiệp dâng cho Quỉ-Bảo chủ nhân.

Lão mở ra lẩm bẩm đọc :

«Giang hồ nhiều Quỷ vực, thảm họa khỏi nơi Kỳ tường
Thù oán nhân minh là lúc phản nghịch chết»

Đôi mày nhíu lại, vừng trán nhăn nheo, Quỉ-Bảo chủ-nhân nói rõ :

— Sao lại có nghĩa là anh em sát hại lẫn nhau ? Thật ta không thể tin được ! ... Nhưng cháu nói là cháu gặp Hắc-bạch song-yêu ?

— Phải ! Hắc-bạch song-yêu xưa kia bị sư thái tổ điểm hóa,

nhốt trong "tử vong cốc". Rồi sư thái tổ đoán trước rằng : «Năm mươi năm sau người nào vào «vong cốc» gặp song-yêu trước nhất, tức là chủ nhơn...

Thượng-Chí thuật lại lúc chàng đột nhập vào "tử vong cốc",

Quỉ-Bảo chủ nhân, và Đông-phương-Huệ lấy làm kỳ lạ. Có thể nói đó là việc kỳ bí trên võ lâm.

Chuyện ly kỳ được thuật xong, Thượng-Chí cũng đứng sửng sốt nghĩ thầm :

— Xưa nay mình đinh ninh Huyết-Sọ là người thù duy nhất, nhưng trái lại là sư tổ của mình ! Như vậy kẻ thù là ai ? Người nào lại mạo tên sư tổ, để tạo nên vụ huyết án thảm tuyệt thế gian nầy? Tay độc ác đó hiện giờ ở đâu ?...

À ! Thất-hồn-Nhơn là người gì ? Có lẽ bà là người trong « Quỉ Bảo » ! Nhưng tại sao giờ nầy bà lại là người quan hệ trong «Thiên tề-Giáo» ? Nếu không lý nào bà ta lại giữ được. « Thiên-tề-Lệnh » ? Còn như bà ta là người của Thiên-tề-Giáo tại sao bà ta lại giúp ta giết cao thủ « Thiên-Tề sứ-giả » ? ..

Không thể tìm hiểu được !

Bất giác Thượng-Chí buột miệng, nói :

— Phải tìm bà ta mới được !

Quỉ-bảo chủ nhân sửng sốt, hỏi :

— Ai ?

— Thất-hồn-Nhơn ! Bà có thể biết được người giả danh của sư-tổ. Nhưng khổ nỗi, bà hành động rất bí mật.

— Ừ ! tung tích người ấy thật khả nghi, cháu cần tìm cho được may ra mới hiểu chuyện nan giải nầy !

— Nhưng bà biến hóa như rồng thần, thấy đầu không thấy đuôi, khó tìm được.

— Khổ thay, ta đã thề vĩnh viễn không ra khỏi bảo, nên những việc mờ ám nầy, cháu và sư cô cháu phải đi tìm !

Đông-phương-Huệ lúc này cảm thấy như nát cả tim gan, mặt trắng nhợt, chỉ cúi đầu đứng lặng yên !

Thượng Chí nghe nói Phương-Huệ là sư-cô của chàng, nên điếng cả người, không thể nói được một lời !

Giữa chàng và Đông-phương-Huệ, trước kia đã thố lộ nhiều tâm tình và rất hợp ý nên đã có lời thề sống chết bên nhau. Giờ nầy vì lễ giáo mà hai người trở thành xa cách không còn cách nào tránh được đau khổ !

Trước thì tình yêu tha thiết, sống chết không thay đổi sau là kết quả bi đát.

Trong óc lóe một tia sáng, chàng nghĩ thầm :

— Ngày kia ta rửa sạch hận thù sẽ cùng nàng xa lánh thế tục, đến một nơi không một bóng người. Nơi đó sẽ không còn hạng chế về lễ giáo nữa. Ta yêu người ta yêu, và ở chung bên nhau suốt đời. Nhất định ta phải cương quyết làm như vậy...

Quỉ-Bảo chủ nhân phầy tay, thân mật nói :

— Hoàng điệt ! Chúng ta ra sau đi !

Thượng-Chí giật mình cúi đầu lần bước theo sau Quỉ-Bảo chủ nhân, và Đông-phương-Huệ. Chàng với Đông-Phương-Huệ đi kề nhau, nhưng không ai dám nói lên một lời, và cũng không dám nhìn nhau nửa mắt.

Tuy bề ngoài không dám nói, nhưng bên trong hai người cùng đau đớn như nhau.

Dãy nhà đá năm gian nhà, hiện rõ trước mặt, Quỉ Bảo chủ nhân dẫn Hoàng-thượng-Chí vào phòng phía Tây.

Bước vào đến giữa nhà, chỉ thấy một cái sọ người phủ kín một lớp máu tươi, để trên bàn, Thượng-Chí giật mình, nhìn cái sọ nầy thấy giống y như cái « Huyết sọ giả ».

Quỉ-Bảo chủ nhân đặt mình ngồi xuống chiếc ghế lớn rồi chỉ vào chiếc ghế kế bên, nói :

— Đồ tôn ngồi xuống đó.

Thượng-Chí cúi đầu tuân lệnh.

Đôi mắt sáng quắt chăm chú nhìn Thượng-Chí, Quỉ-Bảo chủ nhân hỏi :

— Đồ tôn có phải là truyền nhân của « Ma-trung Chi-Ma » không ?

— Dạ phải !

— Đồ tôn làm Chưởng môn của phái Thiên-Nam ?

— Đồ tôn đã chánh thức tiếp ngôi ?

— Hay lắm ! Cháu được gặp như vậy, thì cha cháu giờ nầy chắc cũng vui cười dưới cửu tuyền ! Vậy cháu thuật lại vụ huyết án ở Hoàng trang cho lão phu nghe.

Đôi mắt ngấn lệ, Thượng-Chí kể lại sự việc thảm khốc trong gia đình chàng.

Quỉ-Bảo chủ nhân toàn thân run rẩy qua những tiếng thở dài thườn thượt. Tóc lão dựng ngược lên, đôi mắt đỏ ngầu như rướm máu.

Thượng-Chí cắn răng, nuốt lệ, kể tiếp :

— Thiên-tề giáo chủ Dư-bỉnh-Nam từng ra lịnh cho một người là « Thiên-tề sứ giả » mạo danh sư tổ...

— Nếu có chuyện như vậy, thì nhất định huyết án Hoàng trang có liên quan với « Thiên-tề-Giáo » !

— Nhưng theo cháu biết thì việc giả tạo này, mới phát sinh ! « Thiên-tề sứ giả » xuất hiện trên giang hồ chưa được bao lâu. Nay tên giả mạo đó đã chết dưới tay của đồ tôn !

— Như vậy cháu nhận thấy việc giả mạo đó có mục đích gì ?

— Có lẽ chúng mượn danh của sư tổ, để hoàn thành âm mưu của Thiên-tề Giáo-chủ Dư-Bỉnh-Nam, là để tiêu diệt hết các môn phái khác !...

— Cháu đi trên giang hồ có nghe tung tích của Hình-thế-Kiệt không ? Người đó chính là đại sư bá cháu đấy !

— Cái tên đó cháu chưa có nghe ai nói qua cả !

— Theo ta suy nghiệm thì cái bản thiệp mà sư thái tổ tặng cho cháu đấy, đáng lưu ý nhất là câu : « thảm họa khởi Kỳ tường » « Kỳ tường » hai chữ có nghĩa anh em tranh nhau, còn câu chót là « thù oán phân minh, lúc phản nghịch phải chết» như thế phản nghịch chỉ cho người nào ? Cha cháu có cả thảy sáu người vừa huynh và muội. Hiện giờ cha cháu với Trương Thông đã chết ! Mẹ cháu tái giá rồi, sư cô và tiểu sư thúc hiện ở trong bản bảo. Chỉ còn có đại sư bá của cháu là Hình-thế-Kiệt hiện tung tích không ai rõ, nên lão phu có ý nghĩ đến Hình-thế-Kiệt mới có thể giả mạo được !

Hoàng-thượng-Chí mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt trợn ngược đến đứng tròng, gằn giọng hỏi :

— Có thể không ? Hình-thế-Kiệt vì sao làm như vậy ?

— Thôi, điều ấy cần nhất là cháu và sư cô phải đi tìm tung tích đại-sư bá. Theo lão phu biết trước hai mươi năm nay, thì sư bá cháu hiện ở tại trường-sa thành ngoài mười lăm dặm cách Hình gia trạch, còn một đường nữa là «Tố-hồn-Nhơn» cũng có thể đến đích được.

Hoàng-thượng-Chí gật đầu, lập lại :

— Trường-sa-thành ngoài Hình-gia-trạch là mười lăm dặm !

Đông-phương-Huệ buồn bã, ngồi im lặng.

Quỉ-bảo chủ nhân ngừng một lát, nói :

— Hoàng điệt ! Cháu có biết danh hiệu của sư tổ không ?

— Đồ tôn chưa rõ !

— Cang-thiên nhứt quái Đông-phương-Lượng !

Hoàng-thượng-Chí liền nhớ lại, lần trước lãnh sứ mệnh thay mặt sư phụ chàng đến hứa lời với «Quỉ-bảo». Chàng đã độc thuộc lòng câu « Nhứt ma xuất, nhứt ma tiêu, Ma Trung chi Ma hội nhứt miêu ». Giờ nầy chàng mới rõ ý nghĩa câu ấy, là hàm chứa ngoại hiệu của sư tổ.

Tiếp đến, Quỉ Bảo chủ nhân tay run run cầm cái huyết sọ, nói :

— Đây là đệ nhị nhiệm bảo chủ nhân, cũng là cái xác chết của Châu chỉnh-Hoàng là sư thái tổ của cháu !

Lời nói nầy, không riêng Hoàng-thượng-Chí sản hồn, mà Đông-phương Huệ cũng phát run lẩy bẩy. Vì xưa nay nàng chưa được nghe cha nàng nói đến lai lịch « Huyết-sọ » !

Từ cử chỉ rung động, biến qua vẻ nghiêm nghị, Quỉ-bảo chủ nhân trầm giọng, nói :

— Sư thái tổ Âu-dương-Minh, là người sáng tạo bản bảo, nhưng năm xưa kia có một việc hiểu lầm, giận dỗi bà sư thái tổ, nên bà sư thái tổ mới đoạn tuyệt cõi đời, cạo đầu đi tu ở trên Đại-hoang-sơn...

Thượng Chí liền chận lời, hỏi :

— Tức là Đại hoang thần Ni phải không ?

Đúng Sao cháu biết ?

— Đồ tôn với lão bà đó đã gặp qua một lần.

Sự thật, trước đây Hoàng thượng Chí muốn gàn trở Ngô tiểu Mi xuất gia, nên đã mạo hiểm đến Đại hoang Sơn. Khi vào chùa chàng bị Đại hoan thần Ni buộc đính hôn với Ngô tiểu Mi, dĩ nhiên ấn tượng đó khiến chàng đâu có thể quên được !

Nhưng duyên nợ nầy, đâu phải là ý nguyện của Thượng-Chí, nhớ lại chàng chỉ thêm đau khổ.

Thình lình chàng nhớ đến việc chủ mưu đó, là Thất-hồn-nhơn...

Thượng-Chí buột miệng, nói :

— À ! Đồ tôn nhớ đến một việc khả nghi !

Quỉ-bảo chủ nhân vội hỏi :

— Việc gì ?

— Ngày xưa trên Đại-hoang-sơn, cháu cũng có gặp Thất-hồn-nhơn ở trong điện !

— Ừ ! Có lý « Thất-hồn-nhơn » là người được sư thái-tổ thâu để làm môn nhơn. Thành thử bà ấy mới biết rõ quy luật của bản bảo, và cả võ công, nên mới giải được « huyệt đoạn chưởng » của cháu !

— Sao cháu nghe bà ta gọi Thần-Ni bằng lão tiền bối ?

— Việc nầy chắc có nhiều bí ẩn, hiện giờ chúng ta chưa thể giải được ! Cháu nên tìm tung tích của đại sư-bá, và Thất-hồn-Nhơn là hơn !

— Đúng vậy !

— Giờ cháu nghe lão-phu kể sơ qua việc của đời trước. Sư thái tổ Âu-dương-Minh xưa kia vì tình hận mà rời bảo, nên qua mấy mươi năm lão-phu cũng chẳng hề biết được tung tích. Trước đây mươi bốn năm, nhị sư - thái - tổ Châu - chỉnh - Hoàng, bị mấy

trăm cao thủ bao vây tại Hội-kế-Sơn. Rồi sau chỉ cho người mang về bảo, một cái đầu nhuộm máu đỏ...

Nói đến đây, Chủ-Nhân Quỉ Bảo mặt đầy sát khí, mắt đỏ ngầu như chứa nhiều uất hận, nghẹn lời một lát rồi mới nói :

— Lão phu lúc đó tức giận như người khùng, nên giữ cái đầu của nhị sư thái tổ, để làm ký hiệu đi báo thù. Từ lúc đó các thù nhân cứ lần lượt mà rơi đầu ngã gục !...

Thượng-Chí là người đã từng gây cảnh hãi hùng trên võ lâm, và cũng từng chứng kiến cảnh xương tan thịt nát, nhưng nghe đến đây phải lạnh cả xương sống. Thật là chuyện cổ tích ly kỳ chưa nghe bao giờ.

Nói đến đây, Quỉ-Bảo chủ nhân nhìn Đông-phương-Huệ, nói :

— Huệ nhi ! Con dẫn cháu vào sau « Bảo » ăn cơm đi, rồi lo thi hành việc đã hoạch định, không cần đến gặp cha nữa !

Dứt lời, lão xoay mình đi vào phòng riêng.

Đông-phương-Huệ và Thượng-Chí lo ăn cơm và thu xếp hành lý, rồi ra khỏi « Quỉ-Bảo ».

Hai người sánh vai đi trên quan đạo, nhưng tâm tình của hai người rất nặng nề.

Thượng-Chí không thể nén được lòng cảm động, nên diệu lời gọi :

— Huệ muội. Anh có một việc...

Đông-phương-Huệ giật mình, thảm thiết nói :

— Ta !... Ta là sư cô của...

Thượng-Chí sững sờ, miệng há hốc như nghẹn lời. Nàng là sư cô của chàng, sư-muội của cha mẹ chàng, điều đó là sự thực không thể từ chối được, nhưng tình yêu giữa chàng với Phương-Huệ thì dù chết cũng không thể xa nhau kia mà !

Chàng tự hỏi :

— Có thể phũ phàng như vậy sao ?

Nghĩ đến đây, chàng lại run run giọng gọi :

— Huệ muội Em !...

Hai hàng lệ rơi từ từ Đông-phương-Huệ khóc òa lên một tiếng, và buột miệng gọi :

— Chí ca...

Chân nàng liêng xiêng không bước được, mình nàng như muốn ngã xuống hố sâu.

Hoàng-thượng-Chí hoảng hốn, vội đưa tay đỡ Đông-phương Huệ, nhỏ nhẹ hỏi :

— Em Huệ ! Sao thế ?

— Vì vận mệnh ?

— Có lẽ nào chúng mình không thể cải lại vận mệnh khắc khe ấy ? Phải kháng lại !

— Chí ca, có thể được thế không ?

Bốn mắt nhìn nhau rưng nước mắt. Bất giác trên nét đau khổ, hai người đều nở một nụ cười âu-yếm.

Đau khổ như đã gói chặt trọn lòng yêu đương, hai người không nói được một lời, chỉ nhìn nhau thông cảm. Họ trao nhau vài cái hôn âu yếm, để chôn vùi mối hận lòng.

Đang lúc hai người đang say sưa, bỗng một tiếng than thê thảm vọng đến. Thượng-Chí và Phương-Huệ, giật mình đảo mắt nhìn tứ phía, thì không một bóng người !

Một bên quan đạo là dòng sông uốn khúc, sóng bủa xạc xào, tung lên như hoa tuyết trắng ngần rơi lã chã, một bên là rừng cây cô tịch lạnh lùng.

Thình lình. Thượng-Chí tung mình lên, phi thân vào rừng, chỉ thấy một bóng người trắng muốt, giống như một bóng ma lượn theo chiều gió, chen vào kẹt cây, kẻ lá.

Tính mạo hiểm trong người Thượng-Chí phát lên ý nghĩ :

— Ta phải đuổi theo bóng người lạ thường nầy mới được.

Chàng phi thân vun vút theo như vệt khói xám.

Cái bóng trắng đó, thủ pháp phi thân lẹ làng, hiếm có.

Cảnh rừng bao la, đá cây chập chờm, chỉ thấy một bóng người tẩu thoát. với một bóng người đuổi theo. Chốc lát đã vượt qua năm, sáu dặm, Hoàng-thượng-Chí thấy bóng trắng đó, là một người đàn bà hơi quen, chàng lại càng đuổi nhanh hơn.

Bóng trắng thường thay đổi hướng đi, nhưng không vượt ra khỏi rừng. chỉ lanh quanh trong đám cây rậm, khiến cho Thượng-Chí đuổi theo thật khó khăn.

Đông-phương-Huệ thấy Hoàng-thượng-Chí vào rừng đã lâu, mà không trở ra, nên định đuổi theo...

Bỗng, sau lưng nàng có một giọng nói rất quen thuộc gọi :

— Đông-phương cô nương ! Cô nương quên hẳn lời nói của tôi à ?

Phương-Huệ giật nẩy người, tim như ngừng đập, run rẩy xoay mình lại, thấy một bà che mặt đứng cách chừng hai thước. Chính người đàn bà huyền bí nầy là « Thất-hồn-Nhơn ».

Đông-phương-Huệ đứng sững sờ như một xác người chết oan chưa nhắm mắt !

Thất-hồn-Nhơn tiến tới gần, thấp giọng nói :

— Đông-phương cô nương ! Sao cô nương không dứt khoát với mối tình ngang trái ấy ?

Phương-Huệ nghẹn ngào nói :

— Tiền bối !... Tôi... tôi thấy mặt chàng... thì không còn nghĩ gì được !

Nước mắt chảy ròng ròng xuống đôi má tái nhợt của nàng.

Thất-hồn-Nhơn nghiêm giọng nói :

— Đông phương cô-nương có biết giữa cô nương và Hoàng-thượng-Chí có quan hệ thế nào không ?

— Tôi biết rồi ! Nhưng người ấy...

Thất-hồn-Nhơn cảm động nói :

— Huệ muội ! H y kêu ta bằng tỷ tỷ nhé ! Muội muội có nhận thấy ta ác nghiệt lắm không ?

— Không ! Tỷ tỷ cư xử đúng lắm. Em là sư cô của người ấy, nên không thể kết hợp được !...

— Sao Huệ muội lại đắm đuối vậy ?

— Ôi ! Tình cảm của em đã gởi trọn cho người ấy rồi ! Nên lúc gặp nhau em không thể...

— Muội muội nên nén đau khổ hy sinh cái tình yêu ngang trái đó, để tránh hậu quả sau này qui luật tông môn không thể tha thứ được !

Khóc không ra tiếng, nước mắt như cũng cạn hết, Đông-phương-Huệ chỉ biết ngẩng mặt lên như đem nỗi thống khổ hút vào khoảng trời cao vô tận.

Trước tình cảnh đau khổ, thảm thiết của Đông-phương-Huệ. Thất-hồn-Nhơn cảm động nói :

— Huệ muội ! Chị biết việc nầy muội muội đau khổ nhiều lắm, nhưng chị sợ sau nầy cha muội muội hay được thì không thể tránh được khổ lụy ! ..

« Huych » một tiếng ngã ! Thân thể Phương-Huệ run rẩy dưới đất, vì cha nàng, Cang thiên nhứt quái Đông-phương-Lượng là Quỉ-bảo chủ-nhân, thì càng thấy rõ hậu quả rùng rợn hơn, nữa !

Đông-phương Huệ gượng hết tàn lực nói :

— Tôi !... Tôi phải làm cách nào ?

— Xa lánh nó ! Vì qui môn muội muội cần phải mạnh dạng hy sinh tình yêu đó mới được !

— Phải ! Phải cách xa chàng ! Hy sinh mối tình nầy !

Miệng nàng nói theo lời Thất-hồn-nhơn, nhưng đầu óc quay cuồn đau đớn :

— Nếu xa chàng thì đời mình còn ý nghĩa gì nữa ? Mình còn nên sống không ? Vận mệnh độc ác thế nầy, sao trước kia Hoàng-thượng-Chí

không chết trong « Liên-hoàn-Thao » ? hay chàng chết ở « tử vông cốc » ?

Sống ! Sống không thể kết hợp ! Chết ! chết không được đồng mộ ! Cuối cùng chịu hủy diệt trong ảo ảnh !

Đời là giả tạo ! Không khác gì mây trôi, bèo dạt tạm thời ! Chỉ chớp mắt tiêu tan mất !

Thất-hồn-nhơn thương hại nói :

— Huệ muội đã rõ đạo nghĩa chưa ?

— Tôi !... đã rõ nhiều lắm rồi !

— Vậy để chị nói điều nầy cho muội muội nghe. Hiện nay Thượng-Chí với Ngô-tiểu-Mi đã hứa hẹn hôn nhân rồi !

— Cái gì ? Thượng-Chí...

Toàn thân Phương-Huệ run rẩy dưới mắt đất, như bị một tiếng sét đánh vào đầu óc, nàng gượng lời hỏi tiếp :

— Thật không ?

— Sự thật ! Sư-thái-tổ mẫu của muội muội là « Đại-hoan thần-Ni » làm chứng nhân !...

Đông-phương-Huệ chỉ ngẩn mặt cười ngất như người mất trí. Tiếng cười càng lúc càng thảm thiết nghe rợn tai. Nàng không phải cười mà cũng không phải khóc. Đó chỉ là những tiếng rú quái rợ xuất phát trong cõi lòng tan nát.

Tiếng đó, làm cho người nghe phải lạnh mình. Giọng thảm thiết ấy dù cho người gan đồng dạ sắt cũng phải rơi lệ.

Những áng mây trôi như ngừng lại gói kín cả mặt trời, nhuộm bầu vũ trụ một màu xám ngắt. Trời đất cũng đang chia buồn với thiếu nữ bất hạnh ấy.

Thất-hồn-Nhơn bất giác sợ hãi bước lui ra, nhỏ nhẹ hỏi :

— Huệ !... Muội ... Muội ... làm gì vậy ?

HỒI THỨ TÁM MƯƠI LĂM

Huyết chiến Xã Thân-Nghiêm

THẤT-HỒN-NHƠN giật mình, bước nhanh tới kế bên Đông-phương-Huệ trầm giọng hỏi :

— Muội muội ! Em làm sao vậy ?

— Tôi ? Ha ! ... ha... ! ha !..

— Muội muội ! Em phải bình tĩnh mà suy nghĩ, có thể Hoàng-thượng-Chí sẽ trở lại đây ngay !

Chẳng hiểu có phải vì nghe đến tên Hoàng-thượng-Chí mà tâm thần Đông-phương-Huệ lắng lại không ? Chỉ thấy nàng ngưng ngay tiếng cười điên dại đó, cất giọng đau đớn vô cùng.

— Tôi ! Tôi làm sao ? Không có chàng thì đời tôi không còn ý nghĩa gì nữa ! Tôi làm sao mà chịu nỗi chuỗi ngày vô vị sau nầy !

Thương cảm cho đôi mái đầu xanh gặp phải định mệnh khắc khe Thất-hồn-Nhơn run run gọi :

— Muội muội ! Em chớ nên nói vậy !

Thoạt nhiên, đôi mắt như dại hẳn đi của Đông-phương-Huệ chiếu thẳng vào tấm khăn bịt mặt của Thất-hồn-Nhơn. Nàng bước tới mấy bước nghẹn ngào nói :

— Tiền bối !

— Em nên gọi tôi là tỷ tỷ.

— Tỷ tỷ ! Không ! Tuổi tác của lệnh ái Hữu-tâm-Nhơn còn lớn hơn tôi, có đâu tôi dám vô lễ như vậy ?

— Nhưng tuổi tác và địa vị của lệnh tôn lại ở trên tôi !

Vẫn thắc mắc vì cách xưng hô này, nhưng Thất hồn Nhơn là người mà nàng hằng mến phục, nên Đông phương Huệ ngập ngừng nói :

— Tỷ tỷ !...

— Muội muội có điều gì ? Cứ nói đi !

— Xin tỷ tỷ nói lại với Hoàng thượng Chí là chàng đừng tưởng nhớ đến tôi nữa, hãy để cho thời gian xóa nhòa đi hình bóng của tôi trong tâm chàng. Được thế tôi cũng vui nơi...

Thất hồn Nhơn hoảng hốt hỏi giật :

— Cái gì ? Em định từ bỏ nó sao ?

Đông phương Huệ khẽ đáp sau tiếng thở dài não nuột :

— Ngoài cách đó ra, tôi thấy chẳng còn có thể làm sao hơn nữa !

— Muội muội đừng làm gấp quá như vậy ! Chắc nó không thể nào chịu nổi sự đau khổ nầy đâu !

— Tôi nào có hơn gì chàng ! Nhưng phải đành vậy thôi ! Vĩnh biệt tỷ tỷ...

Nói chưa dứt lời, Đông-phương-Huệ nhóm mình định phóng chạy. Nhưng Thất-hồn-Nhơn đã gọi giật lại :

— Muội muội ! Em định đi đâu đó ?

Cắn răng một lúc để kềm chế sự đau khổ, qua một lúc lâu Đông-phương-Huệ mới thốt được nên lời :

— Tôi tự tính toán lấy...

Nàng lại bật ho lên một tiếng, đưa tay ôm lấy ngực, phun ra một miệng máu tươi.

Thất-hồn-Nhơn kinh hoàng rú lên một tiếng, rồi nhảy đến ôm chặt lấy tấm thân tnon thơa, của Đông-phương-Huệ đang rung rẩy miệng lầm bầm :

— Có đâu tôi đã tính sai rồi sao ?

Vùng mạnh ra khỏi lòng Thất-hồn-Nhơn Đông-phương-Huệ buồn bã nói :

— Không có sai lầm đâu ! Đó là tại vận mệnh đã an bài !

Như liên tưởng đến một điều bất hạnh nào đó, Thất-hồn-Nhơn nhẹ than :

— Vận mệnh ? Phải ! Khi chúng mình gặp phải điều gì, hoặc một hành động nào mà không thể giải thích được, thì chúng mình chỉ biết gọi nó là vận mệnh thôi !

Cõi lòng của Đông-phương-Huệ lúc nầy như đã chết rồi, đâu có hiểu được những lời nói xa xôi của Thất-hồn-Nhơn, nàng hỏi sang vấn đề khác :

— Tỷ tỷ ơi ! Chị và «Quỉ-Bảo chủ-nhân» có liên lệ như thế nào ?

Bị nàng hỏi một cách bất ngờ, Thất-hồn-Nhơn giật mình, lùi lại một bước, nói :

— Muội muội hỏi việc nầy làm gì ?

— Em cần phải biết !

Dõi mắt về hướng xa xăm, như tưởng nhớ đến một dĩ vãng, Thất-hồn-Nhơn khẽ đáp :

— Đúng như lời muội muội đã nói, chị và chủ nhân Quỉ-Bảo có một quan hệ rất sâu.

— Quan hệ như thế nào ?

Thất-hồn-Nhơn nghiêm giọng đáp :

— Bây giờ chưa phải lúc có thể nói cho em biết được. Sau nầy tự nhiên em sẽ hiểu ?

Đông-phương-Huệ lại nói :

— Em còn một yêu cầu cuối cùng, mong tỷ tỷ sẽ cho em được thỏa mãn :

— Điều gì em cứ nói xem chị có thể thực hiện được không ?

— Em muốn chị hãy lột miếng vải che mặt cho em được thấy dung nhan của chị.

Một lần nữa, Thất-hồn-Nhơn lại lắc đầu dịu dàng nói :

— Muội muội ! Chị đành để cho em thất vọng thôi, việc nầy chị

không thể làm được. Để bù vào đó, em muốn việc gì nữa hãy nói ra, chị hy vọng sẽ làm vừa lòng em !

Khẽ lắc đầu tỏ vẻ không cần gì phải hỏi nữa, Đông-phương-Huệ im lặng một lúc lâu rồi vụt hỏi :

— Tỷ tỷ ! Lâu nay chị vẫn ngấm ngầm chiếu cố đến Chi ca phải không ?

Như xúc động. Thất-thần-nhơn run giọng đáp :

— Phải, chị không thể bỏ rơi nó được.

— Ngày sau cũng vậy chứ ?

— Dĩ nhiên là thế !

Đông-phương-Huệ thở dài, nói :

— Tỷ-tỷ ! Em... phải đi rồi !

Dứt lời, nàng nhún mình phóng vút đi như một tia chớp. Thất-hồn Nhơn sửng sờ đứng yên như phỗng đá. Bà không lên tiếng ngăn nàng lại, cũng chẳng đuổi theo, chỉ giương mắt nhìn bóng lưng thon thon của nàng khuất dần vào nẻo xa. Bà lẩm bẩm một mình :

— Đa tình tự cổ thùy vô hận, hảo mộng do lai tối dục tình... Đó thật là vận mệnh sao ? Hay là tại ta quá ích-kỷ ?.. Đứa con tội nghiệp ! Trời phù hộ cho con ! Mong thời gian có thể hàn gắn vết thương lòng để con được tìm thấy sự vui tươi trở lại !

Bỗng, lúc đó có một tiếng thét xé không gian vọng đến, cùng một lúc, một bóng người trong rừng phi vút ra :

— Huệ muội !

Bóng người đó chính là Hoàng-thượng-Chí. Chàng đuổi theo bóng người mặc đồ trắng được một lúc lâu, thì bóng trắng đó thoạt nhiên mất tích. Chàng nhớ lại Đông-phương-Huệ còn đứng chờ ngoài đường cái nên không để mất thì giờ tìm kiếm đối phương nữa, mà quay trở ra. Đến bìa rừng, chưa kịp nhận ra bóng người đứng đó là ai, chàng đã vụt gọi lên hai tiếng « Huệ-muội », rồi phi nhanh lại. Nhưng chàng kịp nhận thấy bóng đó không phải là Đông-phương-Huệ nên dừng ngay lại, « Ồ ! » lên một tiếng ngạc nhiên.

Thất-hồn-Nhơn quay mình đối diện với Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí sửng sốt kêu lên :

— Tiền bối ! Thì ra là người !

— Con !

— Huệ muội...

Chẳng để cho chàng kịp nói gì, Thất-hồn-Nhơn đã ngắt lời

— Con ! Con nên gọi nàng bằng sư cô !

Câu nói đó như một nhát kiếm đâm thẳng vào con tim đau khổ của chàng !

Phải ! Nàng là sư-cô của chàng Đông-phương-Huệ đã hiểu được sự đó nên bỏ chàng đi mất rồi...

chàng cảm thấy cả mình lạnh ngắt, tay chân tê liệt như không còn thuộc vào thân thể của chàng nữa !

Chàng quyết tâm thay đổi tất cả mọi sự sắp đặt của vận mệnh. Khi ân, thù kết liễu rồi, chàng muốn tránh khỏi cái thế gian nầy để cùng với nàng...

Tiếng nói buồn buồn của Thất-hồn-Nhơn lại vang lên :

— Con ! nàng đi rồi !

Hoàng-thượng-Chí tự nhiên giật mình hốt hoảng nói :

— Nàng đi rồi ? Nhưng đi đâu tại sao tiền bối không ngăn nàng lại ?

— Con ! Đừng tìm hiểu nàng đã đi đâu ! Nàng làm như vậy rất đúng. Nàng phải rời xa con nếu không thì hậu quả...

— Không !

Hoàng-thượng-Chí la lớn một tiếng, như phủ nhận tất cả định mệnh éo le đã dành cho chàng và Đông-phương-Huệ phóng mình định đi...

— Con ! Nghe ta nói đã !

Câu nói đó có rất nhiều uy lực oai nghiêm làm cho Hoàng-thượng-Chí phải dừng ngay lại. Thất-hồn-Nhơn từ từ bước lại gần chàng, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Hoàng-thượng-Chí như một người mẹ hiền dỗ dành đứa con yêu dấu, rồi chầm chậm nói :

— Con à ! Nàng là sư cô của con, đồng môn sư muội với cha con ! Con không thể chà đạp trên luân thường đạo lý để yêu nàng được. Nếu con quả quyết lấy cho được nàng thì hãy xem hậu quả sẽ như thế nào ! Con không muốn nàng phải chết mà ? Hiện giờ việc làm của con quá nhiều, hãy tạm quên đi việc này, con hãy vào trong rừng này, ta sẽ cho con biết một vài điều.

Hoàng-thượng-Chí chẳng nói chẳng rằng, thần thờ bước theo Thất-hồn-Nhơn, đi sâu vào rừng.

Đến một nơi rất vắng vẻ, Thất-hồn-Nhơn mới dừng lại nói :

— Con đã đến « Quỉ-Bảo » rồi chứ ?

Chàng như một kẻ thất thần, đáp gọn :

— Phải !

— Con đã hiểu tất cả, phải không ?

— Phải !

— Huyết thù cao thâm đó, phải chăng có thể làm cho con tạm quên đi mối tình riêng tư của trai gái ?

Câu nói đó chẳng khác gì một thau nước lạnh tạt vào đầu chàng vậy, làm cho thần trí chàng tỉnh lại. Một ám ảnh hồ thẹn lướt qua óc chàng, quét sạch những nỗi sầu thương. Chàng cúi đầu nói :

— Vãn bối xin tuân theo lời dạy.

Đột nhiên...

Bao nhiêu nghi vấn vụt nổi lên trong tâm chàng. Tại sao bỗng dưng lại gặp Thất-hồn-Nhơn ở đây ? Thật là một việc không thể ngờ được. Chàng cần được nghe bà giải thích những điều đó. Nhưng phải bắt đầu từ câu hỏi nào đây ?

Chàng lại nghĩ Thất-hồn-Nhơn bảo chàng vào đây chắc có điều gì quan trọng, nên hỏi :

— Tiền bối có điều gì cần dạy bảo ?

— Con có quen biết một thiếu phụ hồng y tuyệt sắc, phải không ?

Chàng giật mình sững sốt ! Tại sao bà ta lại hỏi chàng những chuyện khó chịu nầy. Nhưng chàng kính trọng bà ta như mẹ, hơn nữa nếu không có mẹ con Thất-hồn-Nhơn, thì dù cho một trăm mạng Hoàng-thượng-Chí cũng đã chết từ lâu rồi, làm sao chàng còn có thể sống đến bây giờ cũng vì nghĩ như vậy nên chàng không muốn đối trá với Thất-hồn-Nhơn, mặt chàng đỏ bừng, đáp gọn :

— Phải.

Thất-hồn-Nhơn lại hỏi :

— Con có biết nàng đó là ai không ?

— Nàng gọi là Mộ-dung-Đại, đồ đệ của Đoạt-hồn tiên cô.

— Con biết nó bao nhiêu tuổi chăng ?

— Việc nầy... vãn bối không biết chắc, nhưng có thể đoán nàng khoảng hai mươi tuổi...

Thất-hồn-Nhơn ngắt lời nói :

— Con ! Nó ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi tuổi rồi. Hai mươi năm trước, trong giang hồ xuất hiện một nữ cao thủ có một sắc đẹp tuyệt trần, không biết bao nhiêu thanh niên đã vì nó mà điên khùng... Người xưng là « Phong hận » tức là nàng đó !...

Giật mình kinh hải, Hoàng-thượng-Chí lùi lại một bước tên « Phong Hận » chàng cũng nghe một vài người nhắc đến, không ngờ chính là Mộ-dung-Đại. Nói như vậy thì Hồng-y thiếu-phụ là một người đàn bà lang tâm trắc nết ai làm chồng cũng được cả !...

Thất-hồn-Nhơn lại tiếp :

— Nó rất đẹp, đẹp tuyệt vời, không ai bằng cả, phải không ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu thay cho câu đáp.

Chàng không có cách nào phủ nhận được cả, Mộ-dung-Đại thật quả đẹp như tiên. Cho dù là người có lòng dạ sắt đá đi nữa, sợ cũng không thể chống lại sự quyến rủ toát ra từ khoé mắt làn môi, thân hình tuyệt mỹ tiếng nói êm dịu của Dung-Đại được.

— Nó phỉnh ta !...

Lòng Hoàng-thượng-Chí rối bời, chàng hậm hực nhủ thầm :

— Nàng đã bảo với ta rằng nàng là một cô gái bất hạnh ? hừ !

Chàng vụt nghĩ lại, thiếu chút nữa là chàng đã phạm tội rồi ... Thật may cho chàng, nếu chàng nén lòng một tí thì giờ đây phải ân hận ngàn đời. Bất giác mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm cả thân mình chàng.

Tiếng nói của Thất-hồn-Noơn lại vang lên, cắt đứt giòng tâm tư của Hoàng-thượng-Chí :

— Con ạ ! Con biết những việc quá khứ của nàng ấy không ?

— Việc này thực ra con...

Chàng còn đang ngập ngừng vì chẳng biết gì về quá khứ của Mộ-dung-Đại cả, thì Thất-hồn Nhơn đã tiếp lời :

— Nó đã đem thân nó hiến cho Thiên - tề giáo - chủ, không bao lâu lại bỏ Thiên - tề giáo - chủ đi mất.

Nhắc đến « Thiên - tề giáo - chủ Dư - bình - Nam », tức thời Hoàng - thượng - Chí lại sôi máu căm hờn. Chàng liền liên tưởng ngay đến Thái - hằng - nga Vương - thúy - Anh, người mẹ vô lương tâm đã tái giá với Thiên - tề giáo - chủ, chàng lại nghĩ đến con của Trương - Thông sư thúc của chàng, mà bây giờ là Thiếu giáo chủ. Chàng căm hờn nói :

— Tiền bối ! Đừng nhắc đến những việc đó nữa !

Thất - hồn - Nhơn gật đầu, bảo :

— Con ! Mong con đừng làm những việc thiếu suy xét.

— Vãn bối đã biết.

— Bây giờ con định làm gì ?

— Đến Hình gia tập nơi Trường sa thành để dò xét tin tức của Đại sư bá Hình thế Kiệt.

Thất - hồn - Nhơn giật mình, hỏi lại :

— Đến Hình gia tập ?

— Phải !

— Con khỏi cần đi đến đó nữa.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng thượng Chí hỏi :

— Tại sao vậy ? Thưa tiền bối !

— Từ mười mấy năm trước, Hình gia tập đã hóa thành một nơi hoang phế rồi, bây giờ con đến đó chẳng ích lợi gì đâu !

Hoàng thượng-Chí kinh hãi tột độ, tự hỏi :

— Tại sao vậy ?

Nhưng chàng lại nghĩ ngay hầu như chẳng có việc gì mà Thất-hồn Nhơn chẳng biết đến. Bà ta đã nói như vậy chắc không phải là không đúng. Nhưng làm sao bà ta lại biết được ? Chàng rất kích động, vội hỏi :

— Phải chăng tiền bối đã biết được hành tích của đại sư bá Hình-thế-Kiệt của vãn bối ?

— Đúng vậy ! Ta đã biết tung tích của đại sư bá con.

— Xin tiền bối cho vãn bối biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu ?

— Hiện giờ con chưa tiện tìm ông ta.

— Tại sao ?

— Thời cơ chưa đến. Con có cố gắng cũng vô ích. Tìm đến đó đã chẳng lợi gì mà ông chừng còn ân hận mãi mãi...

Lại thêm một điều bí mật nữa ! Thất-hồn-Nhơn có những hành động rất khó đoán, làm cho Hoàng-thượng-Chí càng thêm mệt trí, nhưng chàng chẳng biết làm sao hơn, đành hỏi :

— Tiền bối ! Tại sao lại nhiều bí mật như vậy ?

— Con à ! Sự việc bắt buộc như vậy, ta không thể không theo được.

— Nếu tôi có rất nhiều thắc mắc, muốn nhờ tiền bối giải đáp, tiền bối vẫn không chỉ dạy sao ?

— Phải xem thắc mắc của con thuộc về vấn đề nào đã. Nếu có thể giải đáp được thì ta đâu hẹp lượng mà chẳng trả lời.

Hoàng-thượng-Chí không chần chờ gì cả, hỏi ngay :

— Nếu vậy xin cho vãn-bối biết được thân phận của tiền-bối.

— Ngày con rõ việc ấy chẳng còn bao xa, giờ đây đừng tìm hiểu vội.

— Thế còn vụ huyết-án của mấy trăm mạng sống thuộc hai nhà Hoàng, Trương thì sao ?

— Cũng vậy, con đã gần biết được rồi.

— Trương sư-thúc của tôi tại sao lại tự sát ? Tại sao cấm không trả thù, và còn bảo là tuân theo sứ mệnh. Sự thật, hung thủ không phải là Quỉ-bảo chủ nhân, mà ông ta lại...

Chàng còn thao thao đưa ra những câu hỏi thì Thất-hồn-nhơn đã ngắt lời :

— Đủ rồi ! Những điều đó con sẽ biết được nay mai, thôi...

Đột nhiên, giữa lúc đó, một bóng người thon thon chạy bay vào rừng, hướng về chỗ hai người. Hoàng-thượng-Chí giật mình, quay mình lại, song chưởng thủ thế chực đánh ra. Nhưng khi nhìn kỹ lại thì chàng liền giải tán cả công lực vận tập vào song chưởng, đứng ngây người nhìn.

Thì đó là Hữu-tâm-Nhơn nàng chỉ liếc nhìn Hoàng-thượng-Chí một cái rồi kề tai Thất-hồn-Nhơn nó nhỏi một lúc lâu.

Chẳng biết nàng đã nói gì mà Thất-hồn-Nhơn run g ọng hỏi lớn :

— Thật có chuyện như vậy xãy ra sao ?

Hữu-tâm-Nhơn cũng có vẻ kinh hải, đáp :

— Phải !

Thất-hồn-Nhơn lại nói :

— Chẳng may nếu nàng có việc gì...

Chưa hết ý, bà đã quay lại nói với Hoàng-thượng-Chí :

— Con hãy lập tức đến Xã-thân-nghiêm ! Phải đi cho thật mau, không được chậm trễ...

Lộ vẻ không hiểu, Hoàng-thượng-Chí hỏi :

— Xã-thân-nghiệm ?

— Phải ! Đó là tổng đàn của Bát-nghĩa-bang con cứ đến đó tất sẽ hiểu cả ! Đi đi !

Hoàng-thượng-Chí trố mắt kinh ngạc. Bát-nghĩa-bang đã tan rã rồi ! bây giờ lại khai bang lập đàn, dĩ nhiên là do vị hôn thê Ngô-tiểu-Mi của chàng đã lập lại tổ nghiệp. Chắc có lẽ nơi đó có việc gì trọng đại nên mẹ con Thất-hồn-Nhơn mới lộ vẻ hốt hoảng như vậy.

Chàng tuy thắc mắc, nhưng cũng không kịp hỏi, vội vàng chắp tay chào Thất-hồn-Nhơn, nói :

— Vãn bối tuân mệnh !

— Nhớ đấy, phải nhanh lên, nếu không thì hậu quả rất đáng lo ngại.

— Vãn bối nhớ rồi !

Chàng vừa đáp vừa nhắm hướng bìa rừng phi thân chạy vun vút...

Qua ngày thứ hai, vào khoảng giờ thìn, Hoàng-thượng-Chí chỉ còn cách xa Xã-thân-nghiêm không đầy năm dặm. Chàng càng ra sức chạy nhanh hơn.

Thoạt nhiên...

Một bóng hồng rơi xuống trước lối đi của chàng. Hoàng-thượng-Chí vội dừng ngay lại, thì thấy đó là Hồng-y thiếu phụ Mộ-dung-Đại, con người đẹp tuyệt-thế. Nhưng tại sao nàng lại bỗng dưng xuất hiện nơi đây ? Thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chàng còn đang ngỡ ngàng lúng túng, thì Mộ-dung-Đại đã cất giọng như chim non :

— Đệ, đệ !

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy tim mình đập mạnh lên như muốn vỡ tung lồng ngực. Chàng định đáp lại nàng một tiếng «tỷ tỷ», nhưng thoạt nhớ lại những lời Thất-hồn-Nhơn đã nói với chàng, nên chàng im ngay, không dùng tiếng xưng hô mà chàng vẫn thường dùng đó, chỉ khẽ « ừ ! » một tiếng lạnh lùng.

Mộ-dung-Đại ngạc nhiên trước thái độ của chàng, mở to mắt, hỏi :

— Đệ đệ ! Em làm sao vậy ?

Hoàng-thượng-Chí cúi nhìn xuống đất, chẳng dám đương đầu với ánh mắt quyến rũ của Mộ-dung-Đại. Chàng muốn tránh xa nàng, thì chỉ có nước đừng nhìn thẳng vào mặt đối phương, nếu không lòng chàng phải một phen xao xuyến. Chàng lạnh lùng nói :

— Không sao cả ! Tôi có việc khẩn cấp, không thể chần chờ được.

— Việc gì mà gấp quá vậy ?

— Bây giờ không có thì giờ để nói rõ ! Xin lỗi, tôi phải đi thôi !

Dứt lời, chàng phóng mình chạy đi...

Một luồng hồng quang vút tới. Mộ-dung-Đại đã nhảy ra chận trước mặt chàng rồi :

— Đệ đệ ! Em đến Xã-thân-Nghiêm, phải không ?

Quá kinh ngạc, Hoàng-thượng-Chí sững sờ đáp :

— Phải ! Sao người biết được ?

— Nếu thế thì hay lắm ! Chị cũng đến Xã-thân-Nghiêm. Có chuyện gì lát nữa hãy nói.

Chàng cau mày phóng vút đi. Thời gian không cho phép chàng suy nghĩ kỹ những bí ẩn trong việc này, cũng không cho chàng được hỏi rõ chi tiết gì cả.

Ngô-tiểu-Mi là vị hôn thê của chàng, hơn nữa Thất-hồn-Nhơn đã căn dặn chàng mấy lần, thì bảo chàng chẳng sốt ruột sao được

Mộ-dung-Đại chạy sát cánh với chàng.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến Xã thân Nghiêm. Cả hai đều giật mình khi thấy hai xác chết máu thịt tơi bời nằm ngang giữa đường lên núi

Mộ-dung-Đại biến sắc, nói :

— Không xong ! Mình đến chậm mất rồi !

Hoàng-thượng-Chí tái mặt, tim chàng đập mạnh. Đến bây giờ chàng mới cảm thấy là mình yêu Ngô-tiểu-Mi tha thiết. Tuy bao nhiêu tình thương chàng đã gởi trọn cho Đông-phương-Huệ, nhưng Ngô-tiểu-Mi vẫn chiếm một địa vị trong tâm hồn chàng...

Chàng lo sợ, nói nhanh :

— Chúng ta đi nhanh lên !

Vượt qua hai xác chết nhầy nhụa, hai người đi vào miệng núi, theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo lên đỉnh núi.

Từng tiếng rú thê thảm, xen lẫn những tiếng thét rợn người đưa đến mỗi lúc một rõ dần...

Hai người đến trước ngôi nhà lầu ở đỉnh Nghiêm tiếng đánh nhau càng nghe rõ ràng hơn nữa.

Ở bên thành, trước cửa lớn, lại thêm mười mấy xác chết máu thịt lộn xộn, chồng chất quanh đó. Hai người càng đang sửng sờ thì đã có tiếng thét vang chói tai :

— Người nào đó ?

Tiếp theo, bốn tráng hán mặc y phục đen bó sát thân từ trong cửa lớn vụt nhảy ra.

Hoàng-thượng-Chí lạnh lùng quát lớn :

— Các người là anh em trong bang hay là...

Chàng chưa dứt lời, thì Mộ-dung-Đại đã tiếp hỏi :

— Sao ! Em không phải vì Bát nghĩa bang mà đến sao ? Chúng nó là bộ hạ của Thiên-tề-giáo...

Ba tiếng «Thiên-tề-giáo» lọt vào tai, tức thời Hoàng-thượng-Chí nổi giận, ánh mắt rực lên màu sát khí...

Bát nghĩa bang đã bị hủy diệt bởi tay Thiên-tề-giáo, bây giờ Ngô tiểu-Mi gầy dựng lại cơ nghiệp trên vùng đất đã bị chúng tàn phá nầy, chúng vẫn không bỏ qua. Té ra Thất-hồn-Nhơn bảo chàng đến đây là để giúp tay cho vị hôn thê của chàng.

Vừa nhận ra Hoàng-thượng-Chí, bốn cao thủ của Thiên-tề-giáo cùng thét lên một lượt :

— Lãnh-diện-Nhơn !

Rồi quay mình bỏ chạy vào trong, miệng hú lên những tiếng báo hiệu.

Sát khí đằng đằng, Hoàng-thượng-Chí phóng mình theo sát bốn tráng hán đó, ngón tay chàng khẽ búng tới, tức thời Đông-kim-Chỉ đã bắn ra như điện chớp.

Bốn tiếng rú thảm thiết cơ hồ như cũng vang lên một lượt, bốn hán tử đã bị chỉ phong của Hoàng-thượng-Chí xuyên trúng từ lưng tới ngực, ngã chết trên vũng máu !

Hoàng-thượng-Chí chẳng nghĩ ngợi gì nữa cả chạy nhanh đến nơi phát ra tiếng đánh nhau.

Vừa lúc đó có mấy bóng người từ trong nhà chạy vút ra, đứng đối diện với Hoàng-thượng-Chí.

Chàng lạnh lùng "hự" một tiếng, định xuất chưởng đập chết tất cả...

Nhưng chàng chưa kịp phóng chưởng thì đã nghe những tiếng thét thê thảm vang lên, những bóng người vừa nhảy ra đó đều, ngã xuống đất chết tất cả có đến bảy người.

Chàng kinh ngạc quay nhìn lại thì thấy sau lưng chàng, Mộ-dung-Đại đôi má hồng đượm nét hung hăng như chưa vừa lòng trước những cái chết đó.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI SÁU

Tập Nghĩa Thính huyết chiến

CHIẾN TRẬN xác chết nằm ngổn ngang, mùi máu xông lên nồng nặc, tanh hôi rất khó chịu !

Trong trận, một thiếu nữ đầu tóc rối ben, cả mình đầm đầy máu tươi, lem luốt trông rất ghê sợ, nàng chính là Ngô-tiểu-Mi, đang giao tranh quyết liệt với hai lão già, trước ngực áo có thêu « Nhật nguyệt tinh thìn đồ án ». Hai người nầy là hai Thiên-tề sứ giả.

Chung quanh trận, gần một trăm bộ hạ của Thiên-tề-giáo bao lại thành một bức tường người dày kín, mặt tên nào cũng đầy vẻ hung ác,..

Trông Ngô-tiểu-Mi đã đuối sức lắm rồi, nhưng vì, căm thù nên nàng vẫn còn gắng gượng chiến đấu.

Một tiếng quát vang lên... Ngô-tiểu-Mi bị hai sứ giả Thiên-tề-giáo đánh lui xa năm bước, thân hình lảo đảo muốn té, miệng phun máu tươi có vòi..

Một Thiên-tề sứ giả cười hềnh hệch nói :

— Công duyên quả mãn !

Rồi hắn từ từ bước tới phía Ngô-tiểu-Mi.

Ngô-tiểu-Mi cất song chưởng lên, nhưng lại bỏ xụi xuống, nội lực của nàng đã hết rồi !

Khi còn cách đối phương ba bước, gã Thiên tề sứ giả dừng lại, cười nham hiểm nói :

— Hiền nữ ! để ta tận tay đưa cháu đi an giấc ngàn thu !

Đôi mắt đỏ ngầu Ngô-tiều-Mi thét lớn :

— Trình-uy-Viễn, mầy là thằng súc sinh , dẫu có chết đi, biến thành ma quỉ ta cũng không tha mày !

Trình-uy-Viễn cười gian trá, từ từ giở tay lên, sắp đánh ra...

Nhưng ngay lúc ấy, mấy luồng chỉ vàng xé gió bắn tới Trình-uy-Viễn...

Bộ hạ của Thiên tề giáo kêu lên :

— Lãnh-diện-Nhơn !!!

Trình-uy-Viễn kinh hãi, lui nhanh mấy bước, tránh thoát những luồng chỉ vàng bắn tới.

Trong trận lại xuất hiện thêm một thiếu niên anh tuấn, nhưng nét mặt lạnh lùng, đượm đầy sát khí, chính là Hoàng-thượng-Chí chưởng môn nhân của Thiên nam « Ảo ma cung ».

Nhờ vào sự câm thù tột độ, Ngô-tiều-Mi đã gắng sức chống đỡ, bây giờ vị hôn phu Hoàng-thượng-Chí, cũng là người nàng yêu nhất đời đã đến cho nên phần bị xúc động phần thì sức đã kiệt nàng ngã bịch xuống đất.

Mắt bắn ra hung quang, Hoàng-thượng-Chí nghiến răng quát lớn.

Trình-uy-Viễn, ta phải đánh nát thây mày !

— Trình-uy-Viễn cười nhăn nhỡ, lớn tiếng nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Với ngươi thì chưa xứng đáng.

Hoàng-thượng-Chí « hự » một tiếng song chưởng tung mạnh khí thế vô cùng ác liệt, chưởng phong cuồn cuộn ép đến đối phương.

Trình-uy-Viễn đánh ra một chưởng, còn vị Thiên-tề sứ giả kia cũng đồng lúc đột kích phía sau Hoàng-thượng-Chí.

— Bùng !

Tiếp theo một tiếng «ự», Trình-uy-Viễn bị chưởng lực của Hoàng thượng-Chí đẩy lui xa tám bước mặt mày nhợt nhạt...

Hoàng-thượng-Chí cũng bị Thiên-tề sứ giả đánh trúng một chưởng sau lưng, thân chàng lắc lư một cái, lách ngang qua một bước. Đồng thời gã Thiên-tề sứ giả đánh trúng chàng cũng bị tiềm lực « Khư mô thần công » của chàng chấn lui ra ba bước.

Trong một chiêu, Hoàng-thượng-Chí ép lui hai cao thủ, khiến tất cả những bộ hạ của Thiên-tề sứ giả đứng quanh đó đều run sợ.

Hoàng-thượng-Chí thét lên một tiếng như hổ gầm đánh tiếp ra ba tuyệt chiêu của « Ma ma chưởng pháp ».

Một tiếng «hự» vang lên, Trình-uy-Viễn đã bị phun máu miệng, thân hình lảo đảo muốn ngã.

Thiên tề sứ giả thứ hai lại nhảy đến đột kích phía sau Hoàng thượng Chí. Gã vận sức đánh ập vào lưng chàng ba chưởng cực mạnh.

Hoàng thượng Chí liền dùng « phù quang di ảnh » xoay lẹ người nửa vòng, vừa tránh khỏi thế công như vũ bảo, rồi tiến sát đối phương dùng « Đông kim chỉ » bắn ra vun vút, tiếng rít như xé lụa.

Sau một tiếng kêu thét đau đớn, vai của gã sứ giả đó đã bị « Đông kim chỉ » đánh xuyên thủng, máu tuôn xối xả chớp mắt đã ướt đầm nửa thân mình. Gã lảo đảo thối lui, mặt mày xanh mét.

Hoàng thượng Chí bây giờ mới thấy rõ, sứ giả đó chính là Tứ mã Hồng được chàng tha chết ở Bạch Thủy nan trong miếu Võ hầu khi hắn truyền « Thiên tề lịnh ». Chàng gằn giọng nói :

— Tứ - mã - Hồng ! Hôm nay ta cho ngươi về chầu diêm chúa.

Tứ - mã - Hồng rùng mình kinh hãi lui vội ra sau hai bước...

Ngay lúc Thượng Chí đứng gườm gườm Tứ mã Hồng không chú ý đến Ngô tiểu Mi nằm xỉu trên mặt đất phía sau chàng, thì một lão già áo đen của Thiên - Tề giáo từ từ tiến đến bên Ngô tiểu-Mi, vung tay lên, nhắm ngay đầu nàng giáng mạnh xuống một đấm.

— Muốn chết !

Sau tiếng thét lanh lảnh ấy, một tiếng « bốp » khô khan vang lên, xương đầu của lão già áo đen bị nát vụn, óc trắng phụt ra tung toé, hòa lẫn với máu tươi đỏ ối. Cả thân mình lão như cây thịt đổ nhào xuống đất. Trong sân lại xuất hiện thêm một thiếu phụ mặc áo màu hồng đẹp tuyệt trần.

Hoàng-thượng-Chí, vội quay người lại, bất giác giật mình. Chàng cơ hồ quên mất Ngô-tiểu-Mi đang bị trọng thương. Nếu không có Mộ-dung-Đại kịp thời ra tay cứu giúp thì chàng sẽ ôm hận suốt đời !

Ngô-tiểu-Mi tỉnh lại, gắng gượng đứng lên...

Mộ-dung-Đại đưa tay đỡ nàng, nói :

— Mi muội ! Em tạm rời khỏi nơi nầy. Cần thiết nhất là phải chữa thương đã, còn mọi việc nơi đây...

Ngô-tiểu-Mi lắc đầu, nói qua hơi thở mệt nhọc :

— Không ! Tôi... phải... báo thù ! Giết...

Nàng vừa giao đấu qua một thời gian nên chân lực đã kiệt, lại thêm bị nội thương quá nặng nên nàng mới nói đến tiếng « giết » thì miệng lại trào ra một ngụm máu tươi.

Thấy nàng như vậy, Hoàng-thượng-Chí quá đau xót, nói với Mộ-dung-Đại :

— Xin tỷ tỷ chiếu cố cho nàng !

Rồi chàng đột nhiên quay lại, mắt nhìn Tứ-mã-Hồng gần muốn toé lửa.

Sắc mặt tái ngắt như gà mắc nước, Tứ-mã-Hồng kinh hãi lùi lại thêm hai bước nữa...

Hoàng-thượng-Chí quát lớn :

— Nộp mạng đây !

Ngay lúc ấy một tiếng hét lớn đưa đến :

— Lãnh-diện-nhơn ! Ngươi đừng phách lối quá !

Hoàng-thượng-Chí lùi lại một bước.

Một lão già cao lớn, đáp nhẹ nhàng xuống giữa trận, đôi mắt bắn ra những tia sáng xanh dờn như mắt mèo, chính là Côn-thế Ma-vương vị hộ pháp của Thiên-tề-giáo.

Công lực của Côn-thế Ma-Vương rất khiếp người. Lão có lệ là chỉ ra tay một chiêu mà thôi, nhưng chỉ một chiêu ấy mà biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã tán mạng dưới tay lão, chưa một ai giao đấu với lão mà còn sống sót...

Hoàng-thượng-Chí đang định lên tiếng thì một bóng đỏ lướt tới. Mộ-dung-Đại đã đứng trước mặt lão, chỉ còn cách một tượng...

Côn-thế Ma-Vương « hự » một tiếng nặng như chì nói :

— Ngươi lui ra !

Mộ-dung-Đại lạnh lùng hỏi :

— Tại sao ?

Côn-Thế Ma-Vương trợn mắt nói :

— Không phải việc của ngươi ! Mau lui ra !

— Ai nói không phải việc của ta ?

— Hôm nay nếu ngươi dám ra tay thì lão phu sẽ không bỏ qua được !

Mộ-dung-Đại cười nhạt, nói :

— Nếu ta chết đi thì ai lấp xác ngươi ? Không phải ngươi đã nói là lúc ngươi chết rồi được chôn bên mộ tiên sư của ta sao ?

Sắc mặt Côn-Thế Ma-Vương hỗn loạn, khóc không ra khóc cười cũng chẳng ra cười. Quả ông có nói với Mộ-dung-Đại, khi ông chết rồi muốn được cùng người yêu duy nhất là Đoạt-Hồn Tiên-Cô, chôn chung một chỗ, ấy là điều thỏa mãn cuối cùng của ông !

Ngay lúc ấy, một tiếng thét vang lên, Tứ-mã-Hồng đã bị Hoàng-thượng-Chí tống một chưởng chết ngay tại chỗ.

Côn-Thế Ma-Vương tức giận hừ một tiếng rồi nhảy đến Hoàng-thượng-Chí, xuất thế tấn công.

Trình-uy-Viễn điều dưỡng một lúc đã phục nguyên lại được sức lực. Ông ta lừa khi Côn-Thế Ma-Vương phát chưởng đánh Hoàng-

thượng-Chí, nhảy lẹ đến bên Ngô-tiểu-Mi, vung chưởng đánh vào mình nàng...

Mộ-dung-Đại thấy thế, thất kinh la lớn :

— Trình-uy-Viễn, mày dám...

Như bóng với hình Mộ-dung-Đại nhảy vút theo vung chưởng đánh tạc ngang vào mình Trình-uy-Viễn...

Nhưng vẫn chậm mất nửa bước...

Một tiếng ré vang lên, Ngô-tiểu-Mi bị đánh văng mấy thước...

Đồng thời, Trình-uy-Viễn cũng bị chưởng lực của Mộ-dung-Đại cuống chệnh choạng ra xa...

Bên kia, Hoàng-thượng-Chí và Côn thế ma Vương đã giao đấu với nhau qua ba chiêu, công lực của đôi bên lại bằng nhau.

Côn thế ma Vương kinh hãi ! Đây là lần đầu tiên ông gặp phải kình địch. Trên bước giang hồ, người có thể đỡ được lão một chiêu thật đã hiếm có rồi, huống hồ đương cự với lão.

Mộ-dung-Đại không đánh thêm Trình-uy-Viễn nữa, vội lướt mình tới đỡ Ngô-tiểu-Mi, sờ thử kinh mạch và mặt nàng biến đổi...

Hoàng-thượng-Chí liếc nhìn, thấy Ngô-tiểu-Mi ngất liệm trong tay Mộ-dung-Đại, lòng chàng thấy như cả ngàn mũi kim nhọn đâm vào. Chẳng lẽ Ngô-tiểu-Mi đã...

Chàng không có can đảm nghĩ đến, vụt quay người lại, nét mặt đằng đằng sát khí, quát lên như sấm nổ :

— Côn thế ma Vương ! Coi đây !

Tiếp theo tiếng hét, chàng đã sử dụng « Khư mô thần công » với mười thành lực đánh mạnh ra. Một luồng khí trắng mờ mờ như sa mù cuồn cuộn trùm đến Côn thế m Vương.

Côn-thế Ma-Vương kinh hãi kêu lên :

— « Khư mô thần công »!

Song chưởng xuất toàn lực đánh mạnh ra...

« Bùng » !

Một tiếng nổ như sấm sét, rền rĩ không gian khiến tất cả bộ hạ Thiên-tề giáo đứng quanh đó đều nhắm mắt thối lui ra...

Hoàng-thượng-Chí bị chấn lui lại một bước, trong khi đó Côn thế Ma-Vương lui lại hai bước dài.

Hoàng-thượng-Chí hét lên một tiếng, vung tiếp chưởng thứ hai.

Côn-thế Ma-vương không kịp ra tay vội lách mình tránh sang trái tám thước...

Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng, cất giọng lạnh như thép nguội nói :

— Hôm nay người chết chắc rồi !

Câu nói vừa dứt, chưởng thứ ba của chàng đã tung mạnh ra như vũ bão.

Hung tánh nổi lên, Côn-thế Ma-vương gầm lên như hổ dữ.

— Coi lão phu chết hay là mày chết !

Với tất cả sức bình sinh lão đánh ra hai tay một lượt, tiếng gió ào ào, chưởng lực tưởng chừng như xô non xẻ núi...

« Bùng » !

Tiếng nổ ầm ì như hỏa diệm sơn. cát đá tung bay rào rào, đôi bên đều lui lại ba bước, sắc mặt của Hoàng-thượng-Chí trắng nhợt, còn Côn-thế Ma-Vương hai bên mép đã rỉ máu tươi. Đây thật là một trận đấu kinh người hiếm có trong võ lâm !

Hoàng-thượng-Chí quay lại, thấy Nnô-tiểu-Mi vẫn mê mang, mặt mày nhợt nhạt, chẳng biết chết hay sống. Chàng lại tức giận hơn, thét lên một tiếng như voi rống, dụng « Khư-mô thần-công » với mười hai thành lực, sắc mặt của chàng ửng hồng lại, đứng gườm gườm đối phương...

Côn thế Ma-Vương đã biết mình không phải là đối thủ của Hoàng-thượng-Chí, nhưng đâu để lộ vẻ sợ sệt, ông cũng vận tập tất cả nội gia công lực vào đôi chưởng, đứng im lặng đợi...

Mọi người đang chờ xem kết quả. Thế chưởng sắp đánh đó sẽ quyết định sự thắng bại đôi bên. Chẳng những nó quyết định sanh mạng giữa hai đối thủ mà còn liên hệ mật thiết đến sự tồn vong của hai phe...

Tất cả im lặng ! Một sự im lặng nặng nề.

Đằng kia Mộ-dung-Đại vẫn ôm Ngô-tiểu-Mi đang bất tỉnh...

Đôi mắt cú vọ nhìn vào Ngô - tiểu - Mi, Trình - uy - Viễn biết Côn - thế Ma - vương không phải là đối thủ của Lãnh - diện - Nhơn. Nếu bây giờ gã không nắm lấy cơ hội này thủ thắng thì sẽ không bao giờ có cơ hội nữa. Gã muốn ra tay thanh toán Ngô - tiểu - Mi, nhưng Phong - Hận Mộ - dung - Đại võ công không phải tầm thường khiến gã phải do dự...

Sự việc không thể chần chờ được nữa, Trình - uy - Viễn phất tay la lớn :

— Bổn giáo đệ tử nghe lệnh ! Toàn lực đánh ra, chỉ tấn mà không được lui.

Dứt lời, Trình - uy - Viễn liền phất chưởng đánh mạnh vào Mộ - dung - Đại, tiếp đó nhiều bóng người phi thân ào ào đến một lượt.

Mộ - dung - Đại thất kinh, tay trái kẹp chặt Ngô - tiểu - Mi, tay mặt đánh ra một nắm « Đoạt hồn trâm ».

Những tiếng kêu ré vang lên, trên mười mấy cao thủ của Thiên tề giáo chết ngay tại trận. Nhưng cũng không thể ngăn lại được thế công như cuồng phong của đối phương, vô số chưởng phong cuốn tới Mộ - dung - Đại...

Nàng vì bận Ngô - tiểu - Mi nên chỉ đánh được có một tay, uy lực bị giảm bớt, lại thêm cái công lực thâm hậu của Thiên tề sứ giả Trình - uy - Viễn nữa, khiến nàng tay chân bối rối.

Tuy thế, Mộ - dung - Đại cũng hét lên một tiếng đánh liên tiếp ra ba chưởng, ép lui đối phương, rồi nhanh nhẹn lấy ra một nắm «Đoạt hồn trăm » thứ hai.

Mộ-dung-Đại vung tay một cái thì đã có thêm mười mấy thây người ngã gục, thế công của đối phương ngừng lại...

Dung-Đại quát lên lanh lảnh, cả thân hình nàng phi vút tới bên Trình-uy-Viễn.

Trình-uy-Viễn kinh hãi nhảy lui ra ngoài hai trượng.

Mộ-dung-Đại công hụt, liền thuận đà nhảy vút lên nóc nhà Tập-nghĩa Thính, mấy bóng người cũng nhảy theo lên.

Nhưng chúng mới nhảy nửa chừng đã rơi bình bịch xuống đất, chết không kịp kêu một tiếng.

Trình-uy-Viễn rống lên :

— Ám thanh tử chiêu hồn !

Trong chớp mắt ám khí như mưa bấc từ dưới đất bắn khắp mình Mộ-dung-Đại.

« Đoạt hồn trăm » của Phong Hận tuy là một loại ám khí bá đạo giang hồ, nhưng vì trâm nhỏ mà phóng xa quá thì không có hiệu lực.

Trong khi đó bộ hạ của Thiên-tề giáo đều là những cao thủ được lựa chọn, thuật pháp ném ám khí không phải tầm thường...

Nhưng sự kiện đó không thoát khỏi đôi mắt đỏ ngầu của Hoàng-thượng-Chí. Chẳng khác thêm dầu vào lửa, chàng gầm lên một tiếng như voi rống...

Mười hai thành lực « Khư mô thần công » theo song chưởng tung mạnh ra, một luồng khí trắng đục như sương mù, ào ào cuốn sang...

Côn-thế-ma-Vương liền đẩy mạnh song chưởng cản lại. Chưởng lực phát ra vù vù.

— Bùng !

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, tiếng nổ như trời long đất lỡ, khiến tất cả các bộ hạ Thiên-tề-giáo giật mình dừng tay lại.

Hoàng-thượng-Chí lắc lư, lui lại năm bước. Côn-thế-ma-Vương thối lui một trượng ngã ngồi trên đất, máu miệng phun ra co vòi...

Trận chiến trở lại im lặng! Tử thần đang đè nặng trên đầu bọn bộ hạ Thiên-tề-giáo...

Hoàng-thượng-Chí từ từ đi tới mấy bước, năm ngón tay chỉ ngay Côn-thế-ma-Vương. Nhịp tim đập của mọi người như theo từng bước chân của chàng Chàng chỉ cần vận sức thì «Đông kim chỉ» sẽ xuyên thủng ngực đối phương.

Hoàng-thượng-Chí cất tiếng ròn rợn như quỉ sứ gọi hồn :

— Côn thế ma Vương, ngươi còn muốn di ngôn gì nữa không ?

Côn thế ma Vương trợn đôi mắt lên, rồi nhắm lại, nói :

— Mầy xuống tay đi !

Hoàng-thượng-Chí dừng lại, hạ tay xuống, rồi trầm giọng nói :

— Côn thế ma Vương, vì muốn đáp lại thịnh tình mà trước kia ngươi ra tay giúp ta, nên hôm nay ta tha cho ngươi đo. Hãy đi đi !

Côn thế ma Vương mở mắt, từ từ nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Lần trước ta tha mày là vì mày đã giúp cho Âm-sát Mạc-tú-Anh, môn đệ của ta, chứ ta không có ý cứu ngươi !

Đúng là câu nói của người võ dũng, ông ta tỏ ra cũng còn chút hùng khí...

Hoàng-thượng-Chí khoát tay nói :

— Thôi ! Từ nay trở đi giữa chúng ta không còn gì ân oán ! Hy vọng lần sau đừng gặp nhau nữa !

— Lãnh-diện-Nhân, mầy sẽ hối hận, lão phu không quên món nợ máu hôm nay đâu !

— Hừ ! Bổn nhân chưa biết hối hận bao giờ cả !

Côn-Thế Ma-Vương đứng lên, nhìn qua trận thế rồi nhảy vút đi mất dạng.

Côn-Thế Ma-Vương bỏ đi, khiến tất cả những cao thủ của Thiên-Tề-Giáo, như rắn không đầu, ai nấy đều nhìn nhau lo sợ. Nếu không phải vì giáo quy nghiêm khắt ác độc thì chúng sẽ co giò chạy rồi !

Trình-uy-Viễn thấy tình thế không hay, vội thét lên một tiếng :

— Lui !

Rồi liền tung mình lên trước bỏ chạy ra ngoài...

Tất cả giáo chúng cũng ùng ùng chạy theo như nước vỡ bờ. Chúng tranh nhau chạy như đàn cừu non gặp hổ dữ.

— Đứng lại !

Một tiếng hét đinh tai tiếp theo một tiếng « ự » ! vang lên, Trình-uy-Viễn bị chặn lui về chỗ cũ.

Rồi, gió cuốn, đất bay, tiếng chưởng phong ào ào vút ra, tiếng kêu la thảm thiết, những bóng người bỏ chạy đều bị bắn lui lại trông rất hỗn loạn...

Tất cả những cao thủ của Thiên-tề-Giáo đều bị đánh tơi bời. Trên mặt đất có thêm hơn hai mươi tử thi.

Mặt Hoàng-thượng-Chí hiện đằng đằng sát khí, mắt không ngớt bắn ra những tia sáng khiếp người...

Quang cảnh trong trận lại im lặng ! Không khí chết chóc đè nặng trên hơi thở hấp hối của mọi người.

Mộ-dung-Đại nhảy xuống đứng bên Hoàng-thượng-Chí.

Chàng nhìn Ngô-tiểu-Mi trên tay nàng, lo lắng hỏi :

— Nàng sao rồi ?

Sắc mặt tỏ ra thất vọng, Mộ-dung-Đại nói :

— Thương thế rất trầm trọng !

Thượng-Chí nghiến răng, quắc mắt nhìn chòng chọc vào Trình uy-Viễn.

— Trình-uy-Viễn kinh hãi, trong óc chỉ có một ý niệm là « thoát » nên vội lui vào đám đông của nhóm bộ hạ...

— Trình-uy-Viễn, mày có cánh cũng không thoát khỏi !

Hoàng-thượng-Chí vừa hét vừa tiến gần đến cách đối phương một trượng. Trình-uy-Viễn không còn tự chủ được, đứng khựng lại, mặt đầy vẻ sợ hãi.

Tất cả, giáo chúng của Thiên-tề mặt đều tái ngắt.

— Nộp mạng đây !

Hoàng-thượng-Chí đánh vút tới ngực Tình-uy-Viễn một chưởng, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Trình-uy-Viễn đâu dám chống đỡ vội lách mình tránh sang bên. Hai bộ hạ đứng ngay luồng chưởng lực đó thét lên một tiếng ngã xuống chết tươi.

Trình-uy-Viễn thừa cơ nhảy vút lên nóc Tập nghĩa Thính.

Gã đã nhanh, nhưng Hoàng-thượng-Chí lại lẹ hơn chẳng ai kịp thấy chàng dùng thân pháp gì mà đã đón đầu Trình-uy-Viễn tống tới song chưởng.

Trình-uy-Viễn như chạm phải khối sắt, thân hình bị đánh bật trở lại rớt « bịch » trong trận, máu miệng chảy ra đầm đìa.

Ngay lúc đó, Ngô-tiểu-Mi mở mắt ra, vừa thấy Trình-uy-Viễn nằm trên đất. Một sức vô hình thúc đẩy, khiến tinh thần nàng tỉnh lại, nàng vùng vằng, run giọng nói :

— Bỏ tôi xuống !

Thấy Ngô-tiểu-Mi tỉnh lại, Mộ-dung-Đại mừng rỡ vội làm theo lời nàng.

Lúc đó Hoàng-thượng-Chí cũng đã đứng trước Trình-uy-Viễn giở chưởng lên quát :

— Trình-uy-Viễn, ta phải đập mầy nát ra như tương !

— Khoan !

Mộ-dung-Đại đột nhiên đưa tay ra gàn lại...

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc, hỏi :

— Tại sao thế ?

Mộ-dung-Đại chỉ Ngô-tiểu-Mi nói :

— Đệ xem nàng !

Thượng-Chí quay qua một bên đứng nhìn. Tim chàng đập mạnh khi thấy sắc mặt trắng xanh của Ngô-tiểu-Mi. Trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ nguyện độc, tay nàng lăm lăm thanh trường kiếm...

Mộ-dung-Đại nói :

— Kỳ trước, trong miếu, trên đường về Thiên-Nam, chị không giết nó là vì để dành cái mạng nó, cho Ngô-tiểu-Mi. Đệ đệ có biết thân phận của nó không ?

Hoàng-thượng-Chí lắc đầu ngập ngừng :

— Điều này tôi không rõ lắm.

Mộ-dung-Đại nhìn Ngô-tiểu-Mi, nói với Thượng-Chí :

— Đệ đê tránh qua một bên đi ! Lát nữa hãy nói chuyện sau !

Chàng không biết chuyện gì, nhưng cũng gật đầu tránh ra ba bước.

Những cao thủ của Thiên-tề-giáo đều đứng nhìn sững.

Chúng muốn thoát chạy nhưng không dám thì còn nghĩ gì đến chuyện cứu mạng Trình-uy-Viễn !...

Ngô-tiểu-Mi chệnh choạng tiến tới mấy bước, trợn mắt nói :

— Trình-uy-Viễn, mầy... không bằng... súc vật ! Này...

Trình-uy-Viễn lại gắng gượng đứng lên, thân hình lắc lư, đôi mắt không còn linh động, đủ biết hắn bị thương nặng đến mức nào rồi...

Ngô-tiểu-Mi đưa kiếm lên, đâm vào tim Trình-uy-Viễn.

— Bịch !

Tiếp theo một tiếng ré, Ngô-tiểu-Mi miệng phun máu tua tủa, nàng ngã bật ra sau.

Hoàng-thượng-Chí « á » ! lên một tiếng kinh hãi...

HỒI THỨ TÁM MƯƠI BẢY

Kỳ hẹn tử thần

DUNG-ĐẠI giận tái mặt, ôm chặt Ngô-tiểu-Mi vào lòng, mắt trợn tròn nhìn Trình-uy-Viễn.

Trình-uy-Viễn ngã gục ngay tại chỗ, vết thương bị động máu chảy thấm ướt cả áo. Thật không ai ngờ được phản ứng độc ác của gã!

Mắt Ngô-tiểu-Mi nhắm nghiền lại, mặt tái xanh trông đến lạnh người. Một lát sau nàng thở mạnh một cái, mắt từ từ mở ra, dường như có một sức huyền bí nào nâng nàng dậy! Nàng phải tận tay cắm ngập lưỡi dao này vào tim kẻ thù! Nàng không thể ngã gục được! Trước mắt nàng bỗng hiện lên gương mặt đau đớn của người cha yêu mến: « Ngô-do-Đạo ».

Thượng-Chí điếng hồn, chàng nghĩ không biết bây giờ mình phải làm gì cho thích hợp... chân tay bủn rủn.

Ngô-tiểu-Mi rời khỏi vòng tay Dung-Đại, lảo đảo về phía Trình-uy-Viễn, những bước đi của nàng trông khó khăn, nặng nhọc làm sao ấy...

Một tiếng kêu uất nghẹn, một đường máu bắn vọt lên! Con dao trong tay Tiểu-Mi đã cắm phập vào ngực trái của Trình-uy-Viễn. Nàng cắn răng rút mạnh lên, rồi đâm xuống.

Một nhát...

Hai nhát...

Nàng đã báo được gia thù, lòng căm hờn của nàng đã được máu thù nhân ướp nguội dần.

Tiểu-Mi rút mạnh lưỡi dao, cao tay đâm xả vào ngực kẻ thù đột nhiên mắt nàng tối xầm lại, con dao trên tay rơi cắm phập xuống đất, thân nàng lảo đảo ngã xuống...

— Tiểu-Mi em!

Thượng-Chí nhảy lẹ tới như một làn chớp, ôm gọn Ngô-tiểu-Mi vào lòng; rồi đưa tay chộp vào mạch môn, chàng điếng người! Khí huyết của Tiểu-Mi đảo lộn, rối bời như tơ vò và hơi thở ngắt quãn, da mặt đã biến thành màu vàng nhạt như kim chỉ.

Dung-Đại hốt hoảng lấy một hoàn thuốc bổ vô vào miệng Tiểu-Mi, nói lớn:

— Đưa nàng cho ta!

Thượng-Chí sững sờ bồng Tiểu-Mi trao tận tay Dung-Đại, chàng nhìn xuống mặt nàng nỗi lên một tình thương bao la.

Mắt chàng loé tia sát khí, quắc nhìn bọn cao thủ Thiên-sư-Giáo, cất giọng rùn rợn như ác quỉ gọi hồn.

— Máu của bọn Thiên-Tề phải chảy, để gội sạch « Bảo-thân Nham-thủ » vong hồn của bạn hữu « Bát-nghĩa-Bang » đang chờ chúng mi bên kia thế giới !.

« Thiên-tề-Giáo » chúng tại đấy tán mật vỡ hồn, mặt xanh như chàm đổ, nhưng bản năng sinh tồn không cho phép họ ở lại chịu chết ! Họ kêu lên thất thanh rồi quay lại lính quýnh chạy thoát...

— Ha !.. ha.. ha !... ha !...

Tiếng cười điên dại nổi lên cao ngất tận từng mây, đó là hiệu lịnh của tử vong ! Trong tiếng cười cuồn loạn những tiếng kêu hãi hùng ! Những thây người ngã gục ! Máu chảy lai láng trên mặt đất, đọng thành vũng lớn, thấm dần vào lòng đất lạnh.

Tiếng thét lơi dần, một lát sau thì im lặng đã trở về ; trước gian đại sảnh xác chết chồng chất thành gò cao.

Bọn «Thiên-tề giáo» khi đến hơn hai trăm cao thủ, khi về chỉ vỏn vẹn một mình Côn thế Ma-Vương ; còn bao nhiêu đã ngã gục trong tổng đàn « Bát nghĩa bang ».

Thượng Chí trầm lặng uy nghi nhìn những xác chết, rồi cất giọng than dài :

— « Bát nghĩa bang » kể như đã rữa sạch huyết cừu rồi !

Nói xong, vội quay phắt lại, bước mau về phía Dung-Đại, nói :

— Thương thế của nàng...

Dung-Đại ngước mắt nhìn chàng, đau đớn nói :

— Nội phủ nát bấy cả, huyết mạch đã hơn một nửa bị vỡ, sợ không còn cách nào cứu thoát được.

Thượng-Chí sững sờ mặt tái không còn chút máu, nếu nàng có mệnh hệ nào...

Chàng không dám nghĩ nữa, lòng chàng đau như cắt.

— Vào trong nói chuyện !

Thượng-Chí thất thần gật đầu, bước theo Dung-Đại băng qua Nhập-ngủ-Sảnh, vào trong một căn nhà bài trí trang nhã sang trọng đây chính là phòng của vị hôn thê chàng Ngô-tiểu-Mi. Nhưng lạ quá sau Dung-Đại lại thông thạo như vậy ? Dường như giữa nàng và Ngô-tiểu-Mi có nhiều liên hệ không ít...

Dung-Đại nhẹ nhàng đặt Tiểu-Mi trên giường, Thượng-Chí thẫn thờ bước đến, đưa tay khám xét thương thế của nàng : quả nhiên y như lời của Dung-Đại đã nói; kinh mạch của nàng hầu hết đã bị phế bỏ ; toàn thân nàng lạnh giá như một khối băng.

Thượng-Chí xúc động vô cùng, hai giọt nước mắt long lanh nơi khoé mắt rồi chảy ngập ngừng xuống má. Chàng nghẹn ngào nói :

— Nàng ... nàng không còn cứu được sao ?

Dung-Đại thở dài, nói :

— Bình « Chỉ Nguyên Đơn » của ta chỉ cứu sống nàng chỉ được bảy ngày thôi, còn...

Thượng-Chí nói như kẻ mất hồn :

— Bảy ngày !... bảy ngày !... Sao lại bảy ngày là nghĩa lý gì ?

— Phải ! Qua bảy ngày nàng khó sống được, có lẻ chỉ trông vào may rủi...

Thượng-Chí run rẩy :

— May rủi ! Tánh mạng nàng gởi trọn vào sự may rủi.

— Phải ! Nhưng ta tin rằng Mi muội sẽ gặp kỳ duyên.

Thượng Chí thở dài, tay khẽ siết chặt bàn tay Tiểu - Mi, chàng quay sang Dung Đại nói :

— Bây giờ tôi muốn biết rõ câu chuyện !

Dung Đại gật đầu, trầm giọng :

— Trình - uy - Viễn vốn là bạn của Ngô - do - Đạo cha của Mi muội; một chuyện bất hạnh xãy ra khiến tình bạn của hai người xẽ đôi ! Hai người khi trước cùng yêu một cô gái, cuối cùng Ngô - do-Đạo lấy được nàng tức là mẹ của Ngô tiểu Mi đấy !

Sau này mẹ nàng đau nặng trong lúc mang nàng trong bụng đến lúc sanh được nàng thì bà ta chết ngay. Tưởng việc oán cừu đã qua, nào hay Trình-uy-Viễn là người sâu độc, mối thù cướp đoạt tình yêu kia lão chẳng bao giờ quên được...

Dung-Đại ngừng lại một chút nói tiếp :

— Vì thế Trình-uy-Viễn đã nhập vào Thiên-tề-Giáo, lấy « Thiên-Đồ Bí-Lục » trong tay Ngô-do-Đạo làm mối giềng của cuộc thảm sát « Bát-nghĩa-Bang ».

Thượng-Chí cắt lời :

— « Thiên-Đồ Bí-Lục » ở trong tay « Bất-Lão Tiên-Sinh », Ngô-do-Đạo nào hay biết gì đâu...

— Để ta nói hết đã ! Phải bí lục ấy đã ở trong tay « Bất Lão Tiên-Sinh » ! Nhưng bọn Thiên-tề-Giáo, không biết nên đã phái nhiều cao thủ tìm Ngô-do-Đạo bang chủ « Bát nghĩa Bang » để giựt bí lục, vì thế họ mới hạ độc thủ Bang-chủ...

Thượng-Chí thở dài, nói cắt ngang :

— Thôi ! Chuyện về sau tôi đã rõ cả rồi ! Hừ ! Trinh-uy-Viễn quả đáng tội phân thây.

Dung-Đại thở dài, nhìn Tiểu-Mi nói :

— Hoàng đệ ! Em còn nhớ lại việc luyện thương trong gian nhà tranh mà « Côn-thế Ma-vương » vây hãm khi trước không ?

Tiếng « đệ » của Dung-Đại lúc này làm Thượng-Chí khó chịu chàng cau mày nhìn nàng; bên tai còn văng vẳng giọng nói của Thất-hồn-Nhơn. Càng nghĩ đến dĩ vãng Dung-Đại, chàng cảm thấy càng khinh ghét nàng hơn, nhưng bây giờ chưa phải lúc nói ra được, hơn nữa chàng đã thọ ơn nàng quá nhiều và nhất là hiện tại bệnh trạng của Ngô-tiểu-Mi không cho phép chàng đôi chối với nàng :

Chàng lắc đầu, nói.

— Quên sao được !

— Người ẩn mình giúp em chính là nàng !

Thượng-Chí ngạc nhiên cùng cực, giọng kích động :

— Ồ ! Là nàng !

— Không sai ! Trước đây, chị và nàng đã gặp nhau ; chính miệng nàng nói nên chị mới biết là thế ! Nàng cũng biết rằng giữa chị và em có giao tình. Thế rồi chị và nàng đã kết tình « em chị » nàng là một thiếu nữ đáng cho người ta kính phục ; tiếc rằng... chúng ta đến chậm một bước.!

Thượng-Chí thở dài áo não, chàng đưa tay vén những sợi tóc tung tóe trên mặt. Tiểu-Mi, cất giọng than vãng :

— Chậm đi một bước. Ôm hận ngàn năm !

Thượng-Chí ngồi sát vào Tiểu-Mi, siết chặt đôi tay xanh xao lạnh giá của nàng, mà lòng dâng lên một niềm hối hận vô bờ. Chàng để mặc cho đôi giòng lệ chãy tràn xuống má.

Tình cãm của chàng dường như đã bị Đông-phương-Huệ chiếm giữ cả ; trong khi Tiểu-Mi lại là vị hôn thê của chàng, tuy sự kết hợp này chỉ là sự cưỡng bách, nhưng không thể không nhìn nhận Ngô-tiểu-Mi bao giờ cũng tha thiết hướng về chàng.

Chàng chẳng còn gì để cho nàng cả ; trái lại nàng đã cho chàng quá nhiều. Đời nàng chỉ yêu một lần, nhưng lại sớm nếm mùi chua cay của cuộc duyên tình ngang trái chàng phải làm gì đây để đáp lại lòng tha thiết của nàng ?...

Mặt Thượng-Chí lắng đọng ưu tư, chàng đang lê những bước chân nặng nề trong ý tưởng u buồn; đôi vai rung lên vì chịu nặng hối hận.

Đột nhiên Dung-Đại đập mạnh tay xuống giường, nói lớn:

— Phải rồi!

Thượng-Chí giật mình, ngửa mặt hỏi:

— « Phải » cái gì?

— Tiểu-Mi có thể cứu được!

Thượng-Chí mừng rỡ, cất giọng run run:

— Chị nói sao?

— Chị đang nghĩ đến một người, nếu tìm được « hắn » thì bệnh của Ngô-tiểu-Mi hy vọng cứu được!

— Ai? Thượng-Chí hỏi gấp.

— « Thần châu nhất xú »!

— Thần châu nhất xú?!

— Không sai! Chỉ có « tục mệnh kim đơn » của «Thần châu nhất xú » mới cứu được em Mi thôi!

— « Thần châu nhất xú » hiện ở đâu?

— Nghe nói « hắn » hiện ở trong tuyết động thuộc rặng Thượng Sơn...

Thượng-Chí cau mày, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

— Chỉ nghe nói thôi sao? Như vậy không quyết chắc lắm!

— Phải!

— Nam hay nữ?

— Nữ!

— Thần châu nhất xứ là đàn bà?

— Ừ! Không những xấu xí đến ma ghen quỉ hờn, mà tính tình còn quái dị vô cùng, có thể sánh với « Can thiên nhất quái » xưa, hay hơn thế nữa.

Thượng-Chí giật mình « Can thiên nhất quái » không phải chính là « Quỉ-Bảo » chủ-nhân « Huyết-sọ » sao? Xem vậy đủ biết trong trong giới võ lâm, trừ sư phụ chàng là « Ma Trung Chi-Ma » thì chưa có ai trông được gương mặt thật của vị Bảo chủ cả.

Nghĩ thế, chàng vờ hỏi:

— « Can thiên nhất quái » là nhân vật nào vậy ?

— « Hắn » là một quái vật, đã mười mấy năm nay chưa lộ diện giang hồ.

— Ồ !

Dung-Đại nhìn chàng, nói :

— Hãy nói đến chuyện chính yếu này đã, bên mình chị hiện giờ có « Chỉ nguyên Đơn », với số lượng hiện hữu, có thể cứu sống được em Mi trong vòng bảy ngày. Nếu không lấy được « Cục mệnh kim đơn » thì e phải ôm hận suốt đời !

Thượng-Chí lộ vẻ lo lắng, hỏi :

— Từ đây đến Thượng Sơn đường xa mù mịt, mà chỉ trong bảy ngày sợ khó..

Dung-Đại lắc đầu nói :

— Đừng chán nản ! Bây giờ em phải dùng toàn lực mới kịp được ; với công lực cao diệu của em, có lẽ trong bảy ngày đi, về vừa đủ đấy !

— Nếu tìm không được « Thần châu nhất xú thì...

— Thì nàng phải chết ! Nhưng việc thành bại đều do ở vận mệnh, tốt nhất em hãy kíp lên đường. Nên nhớ rằng ngoài « nữ xú » ấy, không ai cứu được cả.

Thượng-Chí lưỡng lự :

— Còn em Mi ?

— Vẫn ở đây ! Có chị trông coi, em khỏi phải lo nghĩ lôi thôi.

Thượng-Chí gật đầu, nói :

— Tại hạ xin cảm ơn trước, tâm tình nầy mai sau sẽ báo đáp !

Dung-Đại biến sắc, trợn mắt nhìn Thượng-Chí, nói :

— Đệ đệ ! Em nói gì lạ lùng thế ?!!

— Đại ơn này mai sau tại hạ sẽ đáp báo !

— Chúng ta đã có tình « tỷ đệ », em nói thế chẳng hóa ra thừa rồi sao !

Thượng-Chí trầm ngâm một lúc, rồi lạnh lùng :

— Từ đây chúng ta nên đổi cách xưng hô thì hơn !

Dung-Đại tái mặt thân hình nàng khẽ rung động, hoảng hốt nói :

— Tại sao lại thế chứ ?

— Việc này... tưởng không nói ra người cũng rõ rồi !

— Ta đã rõ ! Vô lý !

Thượng-Chí tức giận vô cùng, chàng trừng mắt nhìn Dung-Đại rói :

— Người định buộc tại hạ phải nói toạc ra nữa sao ?

— Phải !

— Người phải là « Phong hậu » chăng ? Tại hạ..,

Mặt Dung-Đại tái ngắt như xác chết, nàng đứng lặng như phỗng đá một lúc sau mới lùi lại một bước, mắt loé lên tia sáng kỳ dị ; cất giọng lạnh như băng tuyết :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mi ăn hiếp ta !

Thượng-Chí ngơ ngác, hỏi :

— Tại hạ làm gì mà hiếp đáp chứ ! Không lý lời vừa rồi sai chăng?

— Không sai ! « Phong hậu » chính ta đấy ! Mi có biết qui luật của ta không ?

— Qui luật gì ?

— Người nào dám gọi đến « Phong hậu » trước mặt ta, thì phải chết !

Thượng-Chí nghĩ thầm :

— Quả dúng là mỹ nhân ác độc !

Chàng cười lạnh lùng :

— Không lẽ người định giết hại tá à ?

— Có lẽ !

— Sợ người thất vọng đấy !

— Mi đừng có ngộng cuồng, tài lực của mi bao lăm mà lớn lối thế !

— Tại hạ không muốn nói nhiều ! Cứ thử thì biết !

Dung - Đại cắn chặt môi, lùi lại một bước, hai tay từ từ đưa ra, trong lòng tay trái một nắm « Đoạt hồn trâm », còn ở lòng tay phải một viên đạn đen bóng, to bằng quả trứng vịt. Nàng lạnh lùng nói :

— Thượng-Chí ! « Đoạt hồn trâm » có lẽ không làm gì nổi mi thực, nhưng « Đoạt hồn đạn » này sẽ làm mi tan xác vì sức tàn phá của nó.

Thượng-Chí thoáng biến sắc, « Đoạt hồn Đạn » chắc đồng loại với « Phích lích đạn »; trong căn phòng nhỏ hẹp này, hai bên cách nhau không quá bốn bước, thì dù công lực có thần diệu đến bực nào e cũng khó thoát khỏi cái chết thảm bại, hơn nữa còn phải bảo vệ cho Ngô-tiểu-Mi nữa. Nếu nàng điên khùng ném đại ra, thì hậu quả sẽ tai hại đến mức nào !

Chàng lầm bầm. Ta phải tính sao đây ?

Thượng-Chí tuy lo lắng, nhưng vẫn lạnh lùng đứng dậy khỏi giường, lùi lại bả bước, chừng đôi mắt băng tuyết nhìn Dung-Đại.

Dung-Đại hậm hực :

— Hoàng-thượng-Chí ! ta có chỗ nào xử quấy với mi chăng ?

Thượng-Chí lặng người, quả thực nàng chẳng có gì quấy với chàng cả ! Hơn nữa nàng đã hai lần liều thân cứu chàng thoát chết, nếu không chàng chắc « chết » từ lâu rồi. Nhưng nàng đã lừa gạt chàng, đã mạo danh bịp chàng.

Bất giác chàng buột miệng :

— Mi đã lừa gạt ta !

— Hả lừa gạt ?

— Phải ; mi đã tự nhận là một thiếu nữ bất hạnh, để chiếm cảm tình của ta !

Dung-Đại bất giác giật mình, mặt nàng hơi biến sắc, rồi trầm lặng nhìn Thượng-Chí.

Câu nói vô tình của Thượng-Chí đã bộc lộ lòng yêu của chàng với Dung-Đại, nhưng bởi tính tự ái nén ép nên phải hậm hực như thế. Phản ứng của chàng có thể vì lòng ái mộ trước vẻ đẹp nghiêng thành của nàng.

Nếu trong lòng chàng không in sâu hình bóng diễm kiều của nàng, thì cái dĩ vãng của nàng chẳng đáng làm cho chàng phải tức giận như thế.

Yêu, hận chàng không sao phân biệt nổi ; muốn yêu lại hận, muốn hận lại yêu.

Dung-Đại nào ngu dại gì mà không biết thế, nàng dịu giọng :

— Chẳng lẽ mi không tin lời ta sao ?

— Hừ ! Hai mươi năm trước mi đã dùng sắc đẹp làm điên đảo bọn võ lâm, mới lấy được danh hiệu « phong hậu ». Mi tưởng có thể qua mặt ta sao, mi tuy có cách giữ được nét tươi thắm và tuổi tác, nhưng....

— Câm mồm ! Thượng-Chí ! Trong thâm tâm của mi chắc Dung-Đại này là hạng gái hạ lưu, goá- phụ à ? Ta bảo cho mi biết, mi nghĩ sai bét cả rồi. Ta không phải là loại đàn bà như lời thị phi đâu ! Ta đã qua mặt mi, phải ! Nhưng mi nào biết Dư-bỉnh-Nam là một người bất lực hoàn toàn, như thế không thể gọi là phu phụ được...

Thượng-Chí ngạc nhiên ;

— Thiên tề giáo chủ Dư-bỉnh-Nam bất lực à ? !

Chàng chợt nghĩ đến mẹ chàng « Thái hằng nga vương Thúy anh » sao chịu tái giá cùng gã ; như vậy họ nào phải thực là phu phụ, nhưng vì lý do nào mà mẹ chàng lại chịu « bán danh » như vậy. Người có thâm ý nào chăng ?

Nếu không, chắc Dung-Đại lại ngoa miệng nữa rồi.

Dung-Đại lộ vẻ xúc động, nói :

— Thượng-Chí ! Mi không tin sao ?

— Việc này... đối với ta nào quan hệ gì chứ ?

Dung-Đại đỏ mặt :

— Nhưng đối với ta, đó là việc hệ trọng nhất đời, mi có muốn « thử » không ?

— « Thử » à ? ! Thượng-Chí buột miệng.

Mặt đỏ bừng, nàng nói :

— Phải, ta muốn mi biết Dung-Đại này vẫn còn trinh trắng...

Nói xong hai giòng nước mắt đã chảy dài xuống đôi má mịn màn.

Thượng-Chí không tin tai chàng đã nghe thế. Dung-Đại dám nói lên những lời quá xỗ sàng như thế, cố nhiên nàng muốn chàng thấu rõ cả thể xác nàng. Toàn thân nóng rang như sốt, tâm thần bất định, chàng đưa mắt ngầu đỏ nhìn gương mặt ửng hồng tuyệt đẹp của Dung-Đại.

Chàng thẫn thờ, không ngờ nàng lại quá liều lĩnh thế.

Dung-Đại bồng bột vì lòng quá yêu chàng mà buột mồm nói thế, nàng cũng biết là mình điên rồ, nhưng không hối hận. Nàng nhẹ nhàng đưa tay chùi vội nước mắt, tha thiết nói :

— Thượng-Chí ! Em Mi là hôn thê của ngươi phải ở đây, ta không có ý xấu xa với nàng đâu, ta cũng chẳng còn hy vọng gì ở ngươi cả. Giữa hai ta có thể coi như kẻ qua đường cũng được, những lời ân ái xưa kia ta xin giữ kín vào lòng ! Ngươi từ chối, ta không dám đòi hỏi nhiều. Thôi ngươi đi đi, ta hứa sẽ săn sóc nàng.

Thượng-Chí thầm nghĩ : « Dư luận võ lâm thật khó tin được, sư tổ « Huyết-sọ » mà họ còn xem là đại ác ma vương thay ! Còn nàng cũng vậy, ta không nên hẹp hòi dĩ vãng của nàng mà mất một người bạn tốt ». Chàng hối hận về những lời mình đã nói, nên dịu giọng :

— Tỷ tỷ ! Có lẽ em đã nghĩ sai ! Mong chị tha thứ cho !

Dung-Đại nhìn Thượng-Chí mỉm cười mà đôi giòng lệ ràn rụa xuống má.

Thượng-Chí cảm thấy ấy náy vô vùng ; chàng vội bước lại bên Tiểu-Mi, nhìn nàng nằm sóng soài như một xác chết mà chua xót vô cùng.

Nếu trong kỳ hạn bảy ngày mà chưa tìm được « Tục mệnh Kim đơn» thì sao đây ? Có lẽ nàng không sống được. Tự lòng chàng dâng lên một tình thương sâu đậm, nói như than :

— Mi muội ! Anh đi đây, bảy ngày sau nhất định phải đạt thành ước vọng, em ráng chờ anh trở về, đừng...

Chàng nghẹn ngào nhìn thân xác héo xèo của nàng, chàng biết nếu không nhờ « Chỉ nguyên Đơn » của Dung-Đại bảo tồn các trinh mạch có lẽ giờ đây nàng đã không còn nữa.

Thượng-Chí từ từ quay lại Dung-Đại, nói :

— Tỷ tỷ ! Mọi việc đều phó thác cho chị, em phải đi.

Dung-Đại u buồn, nhìn Thượng-Chí tha thiết nói :

— Hiền đệ cứ đi ! Chúc em thành công để thực hiện hoài bão của nàng.

Nhìn qua ánh mắt, cũng đủ rõ tâm tình yêu của nàng đối với Thượng-Chí vô bờ bến, nàng không tự dằn lòng được, tuy đã biết rõ giữa chàng và nàng không thể tròn chữ ân tình được, nhưng vẫn yêu chàng. Nàng định rồi đây sẽ tìm chỗ che thân để nuôi cái mối tình vô vọng ấy.

Người đàn bà này đầy sinh lực tuy giữ mãi được nhan sắc diễm kiều nhưng không dấu sự bồng bột của lòng mình. Đã ngót bốn

mươi cái xuân trôi qua, đây là lần đầu tiên nàng đã yêu, yêu để khổ, biết khổ mà vẫn yêu. Thật đáng thương thay cho một giai nhân tuyệt sắc phải hận vì tình.

Thượng-Chí cúi xuống hôn nhẹ lên trán Ngô-tiểu-Mi, rồi ngước mắt nhìn Dung-Đại.

Bắt gặp ánh mắt sầu mộng của nàng, Thượng-Chí không khỏi bồi hồi. Nàng đẹp quá ! Đẹp não nùng !

Trong thâm tâm chàng muốn ôm ghì nàng vào lòng, hôn trăm ngàn cái cho thoả lòng.

Nhưng chàng kìm hãm ngay lòng « ngưỡng mộ » điên rồ ấy ; chàng biết hậu quả của những chiếc hôn kia quá đáng ngại vô cùng...

Cảm tình của chàng đối với nàng như kẽ hở của một bờ đê, nếu không năng đắp kỹ lại, thì cả bờ đê to lớn kia sẽ rã nát trong giòng nước điên cuồng.

Dung-Đại cũng hiểu thế nhưng nàng không thể nén được, bước chầm chậm đến sát người Thượng-Chí, đôi mắt nhìn chàng tha thiết khiến chàng bủn rủn cả chân tay.

Dung-Đại đưa tay dịu dàng mân mê cổ áo chàng, rồi đột nhiên nàng bá chặt vào cổ Thượng-Chí, khóc nức nở. Những giọt nước mắt thấm ướt cả mặt cổ chàng.

Thượng-Chí điếng người, đứng trơ ra như phỗng đá, lý trí bảo chàng từ chối những cái hôn nồng cháy của nàng, nhưng tim chàng khiến chàng phải hứng chịu. Vì thế chàng đành nhắm mắt mặc Dung Đại muốn sao thì muốn.

Dung-Đại ôm riết Thượng-Chí vào vòng tay, đôi môi thắm mọng hôn tới khắp mặt chàng một cách điên cuồng. Nàng muốn hưởng thụ tất cả vì, linh cảm cho nàng biết đây là lần cuối cùng được gần người mộng tưởng.

Thượng-Chí sau phút ngây ngất, chàng lấy lại bình tĩnh, tháo vòng tay Dung-Đại, lui bước lại một bước nói vội :

— Tỷ tỷ !Em đi đây ! Tái kiến.

Dung-Đại gàn lại nói :

— Sao em không hôn chị !

Biết khó từ chối, chàng hôn nhẹ vào trán Dung-Đại rồi phóng

nhanh ra ngoài như chạy trốn, hình ảnh của Tiểu-Mi như hiện lên trước mặt chàng, Thượng-Chí lầm bầm « Em hiểu cho anh ! Đừng giận hờn anh, em nhé ».

Chàng chạy băng xuống xã Thân Nghiên, với bao ý nghĩ quay cuồng trong tâm não. Những chuyện xảy ra thực ngoài phạm vi tư tưởng của con người, chàng tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng vẫn không tìm một giải pháp thích đáng nào cả.

Huyết hải đại cừu của Hoàng-gia-trang chưa tìm được hung thủ, kẻ mang danh « Huyết-sọ » là ai ? Sao mẹ chàng không bị sát hại ?

Tại sao mẹ chàng chịu lấy một gã đàn ông bất lực ? Nhắm mắt không nhìn đến chàng, lại nhẫn tâm quên mối thù thảm sát của giòng họ chồng ? Tại sao ?...

Chẳng bao lâu. Thượng-Chí đã bước lên quang lộ.

Đột nhiên mắt chàng bắt gặp một bóng vội vã phi tới, dáng đi không vững trông ra dường như bị thương nặng.

Bóng người ấy từ từ đến gần, đó là một gã mặc áo đỏ thẫm... Mà không ! Y chính là một thiếu niên, thân nhuộm đầy máu ; dường như y vừa trải qua một trận kịch chiến khiến mặt mũi chân tay bê bết những vết máu thâm tím đông đặc.

— Các hạ hãy tạm dừng bước !

Thượng-Chí chận giữa đường không cho thiếu niên trốn thoát.

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TÁM

Cái chết của Trương-Thiếu-Côn

THIẾU niên kêu lên một tiếng đau đớn, lảo đảo đứng lại, thân hình gã lắc lư muốn ngã nhào xuống đất, gã cất giọng yếu ớt :

— Các hạ là người phương nào, vì sao lại đón đường tôi !

Thượng-Chí chợt tái mặt, chàng hốt hoảng kêu lên :

— Ngươi !.. ngươi... ngươi !

Chàng nghẹn lời nói không thành tiếng, mắt trừng trừng nhìn gã thiếu niên không chớp.

Gã thiếu niên cảm thấy lạ, ngước nhìn Thượng-Chí, mắt mở to lộ vẻ ngạc nhiên, một lát sau gã mới thét lớn :

— Hoàng sư huynh !

Vì quá xúc động, từ miệng gã thiếu niên ụa ra một búng máu tươi, nhuộm thẫm thêm màu áo đỏ, tiếp theo đấy thân hình gã lắc lư suýt ngã.

Thượng-Chí điếng người. gai ốc nổi rợn toàn thân, gã thiếu niên này chính là đứa con độc nhất của sư thúc chàng « Độc long thư Trương Thông », là Trương-thiếu-Côn.

Thượng-Chí phóng người tới, đưa hai tay ôm gọn thân hình đầy máu của gã thiếu niên, hấp tấp hỏi :

— Côn đệ ! Hoàng huynh đây ! Đệ làm sao đến nông nỗi này ?

Trong khi ấy chợt có tiếng xé gió đưa đến...

Thiếu-Côn thở hắt một cái, rồi vùng khỏi tay Thượng-Chí định chạy trốn...

Thượng-Chí nhẹ nhàng nhảy tới, ôm gọn Thiếu-Côn vào lòng, phóng mình tới dưới gốc cây bên đường...

Tiếng gió rít vừa dứt, mấy bóng người đã rơi nhẹ xuống sau lưng Thượng-Chí, cất giọng hanh dịch :

— Bỏ hắn xuống ! Mau lên !

Thượng-Chí vờ không nghe thấy, chàng điềm tĩnh bước tới dưới gốc cây, đặt Thiếu-Côn nằm xuống đất, rồi từ từ quay lại. Gương mặt lạnh như băng tuyết, bao trùm một màu sát khí dày đặc, mắt chàng ngầu đỏ hung quang, nhìn bọn kia không chớp.

Sáu lão già mới tới đều là tay cao thủ Thiên-Tề-Giáo ; một lão có mang một đồ án « Nhật-nguyệt tinh-thiên », chính lão là người hầu cận của Thiên-tề Giáo-chủ và cũng có lần đuổi đánh chàng ; một lão mặc áo vàng ; còn bốn lão kia là nhân vật trong « Thiên-tề Bát-tú ».

Sáu lão sứ giả không thể nào ngờ được sự xuất hiện của vị Chưởng-môn Thiên-Nam-Phái, « Lãnh-diện-Nhơn » Hoàng-thượng-Chí. Sắc mặt của bọn chúng tái xanh như chàm đổ, đưa những ánh mắt hãi hùng nhìn Thượng-Chí.

Chàng nghĩ có lẽ Trương-thiếu-côn đã bị bọn này đả thương, nhưng lạ lùng thực, vì Thiếu-Côn chính là nghĩa tử của Dư-bỉnh-Nam được tôn làm « Thiếu-giáo-chủ », thế tại sao lại bị bọn Thiên-Tề bức bách thế này ?!

Thượng-Chí cất giọng băng tuyết :

— Người này bị bọn mi đánh trọng thương phải không ?

Tên « Thiên-tề sứ giả » long mắt, cất giọng hách dịch :

Phải ! Mi định làm gì ta hả ?

— Bọn mi quyết giết hắn sao ?

— Đây là việc của bản giáo, các hạ chớ xía vào mà rước họa vào thân !

Thượng-Chí cười nhạt, ngạo mạn :

— Cám ơn ! Việc này tại hạ không thể để cho quí giáo toại nguyện được !

Sáu lão sứ giả Thiên-Tề-giáo biến sắc, trong khi ấy Huỳnh y hộ pháp thừa lúc Thượng-Chí đối đáp cùng sứ giả liền phóng người chộp vào Thiếu-Côn :

— Chết !

Thượng-Chí hét lớn một tiếng, phất một chưởng, quật ngang vào người Huỳnh y hộ pháp, vừa nhanh vừa mạnh khiến bọn đứng ngoài rùng mình kinh sợ.

« Bùng » ! Trong tiếng nổ chát tai, một tiếng « hực » thảm não. Thân hình lão hộ pháp áo vàng bị đánh tung ra ngoài ba trượng, nằm bất động.

« Thiên tề sứ giả » nháy mắt ra hiệu, rồi vung song chưởng bửa về phía Thượng-Chí. Trong khi ấy bốn lão trong « Thiên tề bát tú » tản ra bốn hướng rồi phóng nhanh về phía Thiếu - Côn, vung trảo chộp vào ngực chàng.

Thượng-Chí hầm hầm sát khí, hét lớn một tiếng, phóng chưởng phản kích, đồng thời xử dụng « Phù quang di ảnh » lướt nhanh về phía Trương - thiếu - Côn.

Vừa lúc trảo của hai lão « Thiên tề bát tú » trờ tới ngực Thiếu-Côn.

« Bùng, bùng » ! Hai tiếng nổ chát chúa kèm theo hai tiếng thét hãi hùng, thân hình của hai lão « Bát tú » bị chưởng lực đánh tan xác, máu thịt rã rời không phân biệt nổi.

Hai lão « Bát tú » còn lại điếng người, lui lại ba bước đưa mắt hãi hùng nhìn xác hai bạn.

« Thiên tề sứ giả » rú lên một tiếng, phóng chưởng tập kích Thượng-Chí; chưởng thế của lão biến dị thường, hai luồng kình lực trùm cả người đối thủ.

Thượng-Chí vì lo ngại cho thương thế Thiếu-Côn, nên không muốn dằng dai. liền vận mười thành « Khư mô thần công », xoay người đánh tạt ra.

Một luồng thanh khí từ lòng tay phải phát ra cuốn về phía lão sứ giả. .

Một tiếng nổ nhỏ kèm theo tiếng thét thảm thiết của lão sứ giả Thiên-Tề, lão sứ giả bị đẩy lui hơn trượng, máu miệng trào ướt cả « án đồ » trước ngực...

— Lui !

Tiếng quát vừa dứt, Thượng-Chí phóng nhanh tới hai lão « Bát tú » vung đôi trảo như điện chớp, chộp vào ngực đối thủ, ném tung ra ngoài.

Chàng chẳng thèm nhìn đến đối phương, chạy lẹ về phía Thiếu-Côn, chàng quỳ xuống đưa tay khám tất cả các đại mạch trong trong người Thiếu-Côn; gương mặt Thiếu-Côn trắng xát, các kinh mạch đã đứt từng đoạn một, hơi thở yếu ớt gần như mất hẳn. Thượng-Chí toát mồ hôi, chàng biết ngũ phủ của đứa em họ đã dời sái cả vị trí, bịnh tình này dù có Hoa-Đà tái thế cũng bó tay.

Nước mắt chảy ràn rụa trên gương mặt hốc hác của Thiếu-Côn, khiến Thượng-Chí lòng đau như dao cắt.

Trương sư thúc đã cứu chàng mà bỏ con, công ơn nuôi dưỡng của sư thúc chẳng khác nào tình phụ tử, bây giờ đứa con độc nhất của người đang hấp hối chờ thần chết.

Thượng-Chí đau lòng, chàng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Thiếu-Côn; rồi dùng lòng tay áp nhẹ vào « Thiên-trì-huyệt » của Thiếu-Côn, chàng vận « Khư mô thần công » truyền vào người đứa em họ duy nhất.

Mồ hôi trên trán Thượng-Chí đã đọng thành giọt lớn, chảy dài xuống má. Thiếu-Côn từ từ mở mắt, yếu ớt nhìn Thượng-Chí, môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng không đủ sức ; Thượng-Chí kêu lên đau đớn :

— Côn đệ !... Côn đệ !... Em đã tỉnh !...

Một lát lâu Trương-thiếu-Côn mới nói được một câu qua hợi thở dứt quãng :

— Sư huynh... em... không sống được... chỉ hận không thể tận tay giết nó.. anh báo thù cho em... cho hai họ Hoàng, Trương...

Đến đây Thiếu-Côn thở dốc một tiếng, thu tàn lực, nói :

— Đồ trong... mình em... giao cho... mẹ... không thể để mất được... đem... sinh mạng của anh... bảo vệ nó... em chết... anh...

Nói đến đấy, đầu nghẽo qua một bên, Trương-thiếu-Côn, giọt máu cuối cùng của giòng họ Trương đã chết !

— Côn đệ !... Côn đệ !...

Thượng-Chí kêu mấy tiếng thất thanh, lay mạnh vai Thiếu-Côn, nhưng hắn đã chết ! Đã vĩnh viễn lìa khỏi cõi đời !

Sư thúc đã chết ! Đứa con duy nhất cũng chết ! Huyết thù chưa trả, những người thân yêu lần lượt xa chàng.

Chàng cảm thấy lòng đau như cắt, đôi giòng lệ chảy ngược vào tim, chàng không khóc được, sự đau đớn làm Thượng-Chí giá lạnh như băng tuyết.

Chàng ôm chặt lấy thân thể bê bết máu của Thiếu-Côn vào lòng, công ơn như trời cao bể rộng của « Độc-long-Thủ Trương-Thông » từ đây vĩnh viễn chàng không còn cơ hội đáp đền nữa.

Cái chết của Thiếu-Côn khiến Thượng-Chí ngơ ngẩn như người mất hồn, chàng không còn hiểu mình là gì nữa.

Chiều đã xuống, hoàng hôn lởn vởn trên ngàn cây. Ánh sáng vàng nhạt leo dần lên, bám vín vào vừng mây bạc trôi lặng lờ.

Bóng tối đã trùm trên vạn vật !

Dãy ngân hà vắt ngang chân trời như một vòng tang, bện bằng hằng hà hạt kim cương lóng lánh.

Một vì sao nằm lạc loài trên vòm trời xa vắng.

Ở cuối trời, một lằn sáng xẹt mau rồi tắt phụt trong hư vô.

Đâu đây, tiếng đập cánh ào ào của một con chim lạc đàn, rồi buông lên những tiếng kêu buồn não nuột.

Trời về đêm lạnh nhiều ! Ngàn sao trên trời dần dần chìm xâu vào hoang vắng...

Vì Chúa tề ánh sáng đã ngất ngưởng ngự trên ngọn núi phía đông, hắt những tia nắng ấm ấp trên muôn loài...

Sương đẫm ướt cả vai áo, thấm vào da thịt Thượng-Chí. Chàng vẫn trơ trơ bất động, trong tay chàng xác Thiết-Côn đã cứng đờ lạnh giá. Lúc ấy tâm thần chàng dường như đã xuất thần, đau khổ khiến chàng mất cả tri giác.

Thần trí chàng dần dần khôi phục, chàng nghĩ mình biết bao nhiêu trọng trách đeo chặt bên người. Thiếu-Côn đã chết ! Ngô-tiểu-Mi đang hấp hối ở xã Thân-Nghiêm, sinh mạng nàng chàng nắm trong tay. Không thể chần chờ được !

Chàng đặt xác Thiếu-Côn xuống, mà nước mắt đoạn trường lại ràn rụa xuống má.

Thượng-Chí chợt nghĩ đến lời Thiếu-Côn trước khi chết, không khỏi thắc mắc.

Giao cái gì cho mẹ ?

Đó là vật gì mà phải lấy sinh mạng ra bảo vệ ?

Chàng vội đưa tay lòn vào áo Trương-thiếu-Côn, lấy được một bọc giấy nhỏ không quá nửa thước vuông, dày độ một tấc. Chàng định mở ra xem để coi đó là vật gì mà bọn Thiên-tề-giáo phải đuổi giết Thiếu-Côn... Mới mở được một lớp giấy ngoài, đột nhiên từ sau vang lên một chuỗi cười âm hiểm rợn người.

Chàng hoảng hốt cất vội gói giấy vào bụng, rồi lanh lẹ nhảy ra ngoài trượng mới chịu quay mình lại.

Huyết mạch trong người chàng xáo động mạnh bừng bừng tức khí. Trước mặt Thượng-Chí một lão hán bịt mặt và hai gã mặc áo đen với án đồ « Nhật nguyệt tinh thiên » trước ngực.

Những người mới tới chính là Thiên tề giáo chủ và hai lão sứ giả, một trong hai lão sứ giả đã bị chàng đánh trọng thương hôm qua, giờ lại vác mặt đến...

Thi thể Thiếu-Côn sờ sờ ra đấy, mà hung thủ lại tìm đến, khiến Thượng-Chí càng thêm tức giận, chàng trợn mắt nhìn Thiên tề giáo chủ không chớp.

Dư-Bỉnh-Nam thừa biết đối thủ chẳng phải vừa gì, nhưng lão vẫn không thèm đếm xỉa đến, quay lại nói với hai sứ giả :

— Hãy lục soát trong người nó thử xem !

Hai sứ giả im lặng gật đầu, một lão liền nhún người phóng tới, vung trảo chộp về phía Trương-thiếu-Côn.

— Phải chết !

Thượng-Chí nạt lớn một tiếng, vung chưởng búng mạnh về phía đối phương.

Sứ giả Thiên-Tề đã quá biết cái lợi hại của « Đông Kim Chỉ », nên lão vội lách mình nhảy ra ; đồng lúc ấy Thiên tề giáo chủ từ từ bước đến cất giọng oang oang :

— « Lãnh diện-Nhơn » ! Không mong mà ta lại gặp nhau, mi nghĩ có quá sớm chăng ?

— Không ! Mi đến hơi muộn đấy !

— Hừ !

Trong lúc ấy, lão sứ giả còn lại liền thừa cơ hội Thượng Chí bất phòng, nhảy lẹ về phía Thiếu-Côn, vung trảo chộp xuống ngực...

— Mi hết sống rồi !

Thượng Chí nghiến răng, vận toàn lực « Phù quang di ảnh », toàn thân chàng như một lằn chớp, phóng về phía lão sứ giả; trảo vung ra nhanh như cắt, chộp ngay eo ếch lão...

— Tiểu tử ! tránh ra !

Ăn khớp với tiếng quát, Thiên tề giáo chủ tung chưởng phạt mạnh về phía Thượng-Chí.

Lão sứ giả rú lên một tiếng kinh hãi, toàn thân bủn rủn nằm gọn trong đôi tay Thượng-Chí; trong lúc ấy kình lực của Giáo chủ đã cuốn đến, chụp xuống đầu chàng.

Hét lên một tiếng trợ sức, Thượng-Chí dồn toàn lực vào đôi chân búng mạnh ra ngoài; đồng thời vung tay tung lão sứ giả lên không, rồi phóng tới chộp cứng hai chân lão sứ giả.

Thiên tề giáo chủ chấn động mạnh, không ngờ chàng tránh thoát chưởng thế của lão một cách dễ dàng như thế. Lão quát lớn :

— « Lãnh diện Nhơn » ! Mi định làm gì đấy ?

— Ta muốn giết con chó già này !

— Mi dám !

— Xá gì một việc nhỏ nhặt này mà không dám, ha !... ha !... ha !...

Tiếng cười điên dại lại cất lên tận từng mây, giọng cười chưa dứt âm vang, thì một tiếng hét hãi hùng vang lên rồi tắt nghẽn, không khí trở nên yên lặng.

Lão sứ giả đã bị tét làm hai mảnh, ruột gan máu huyết trút ào xuống đất, trông khiếp hãi vô cùng. Thượng-Chí ném mạnh xác lão sứ giả xuống cạnh vũng máu đang bò lan ra mặt đất, rú lên cười sặc sụa :

— Máu ! ha !.. ha !... ha !... máu ! Côn đệ, em hãy nhìn anh lấy máu bọn chó Thiên-Tề này ! Máu ! ha !... ha !... ha !... Máu đỏ như máu của em ta đã đổ ! Máu !... ha... ha...

Thượng-Chí cười sằng sặc, người chàng rung theo nhịp cười quái đản...

Thiên-tề giáo chủ giận run, mắt đỏ ngầu âm độc, vung tả chưởng đánh mạnh vào người « tiểu sát tinh »...

Thượng-Chí vẫn cười, ha hả, vung chưởng chống đỡ...

Cát đá bị hai luồng phong cuốn lại, tung mạnh lên không, khiến bụi bay mịt trời. Cả hai đều lùi lại một bước, nhìn nhau không chớp.

Dư-bỉnh-Nam đột nhiên hỏi :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Tại sao mi gọi thằng con bất hiếu kia là « Côn đệ » hả ?

Thượng-Chí mặt lạnh như tiền, nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Nó là con của mi à ?

— Phải ! Nó là Thiên-tề thiếu-giáo-Chủ, ai cũng biết cả, sao mi lại hỏi thế ?

— Vậy, vì sao mi lại phái người giết nó ?

— Im đi ! Nó đã đã phạm giáo qui mi có biết không !

Thượng-Chí cười gằn, nói :

— Mi không biết xấu hổ à ! Hừ ! Mi mà có con ! Nực cười thực !

Dư-bỉnh-Nam giật mình kinh hãi, bất giác lão lùi lại ba bước, trố mắt nhìn Thượng-Chí. Tuy không nhìn được gương mặt sau lớp vải kia ra sao, nhưng cứ nhìn vào cử chỉ cũng thấy được sự sửng sốt của lão rồi.

— Tiểu tử ! Mi nói thế có nghĩa gì ? !

Thượng-Chí gằn từng tiếng :

— Ta bảo mi chẳng bao giờ có con cả !

Thiên-tề giáo-chủ Dư-bỉnh-Nam uất nghẹn trào hông, lão không ngờ Thượng-Chí lại biết được cái bí mật nhất đời lão. Chàng đã biết cái bí mật ấy, lão quyết không để chàng sống sót, liền quát lớn :

— Tiểu tử, mi phải chết !

Tiếng quát lớn như sấm chưa dứt, thì song chưởng đã vung lên, lòng tay đỏ ửng...

Thượng-Chí rúng động toàn thân, chàng kêu thầm : « Hóa nguyên thần công ! » ; rồi chẳng dám chần chờ, liền vận toàn bộ « Khư mô thần công » vung tay, tiếp chưởng.

Hai nhân vật khét tiếng giang hồ, thi thố toàn năng tuyệt học, vì thế uy lực của trận đấu vô cùng nguy hại, chỉ sái một bước là mất mạng ngay...

Hai luồng kình lực trắng, hồng quyện chặt vào nhau, phát nên một tiếng nổ rung chuyển cả mặt đất ; cây cối ở ngoài mấy trượng bị áp lực của hai luồng quái phong đánh rạp một bên, lá rụng, cành gãy gây những âm thanh ào ào, răng rắc, nghe mà lạnh cả người ; bụi cát bị cuốn hốt lên không trung, bao trùm cả một vùng lớn trên năm trượng.

Có thể nói là trong võ lâm gần mấy trăm năm nay khó có một trận đấu khốc liệt như thế.

Hai người vẫn bất động, nhưng đã cách nhau ngoài bốn trượng.

Mặt Thượng-Chí nhợt nhạt như xác chết. Còn Dư-bỉnh-Nam không rõ ra sao, nhưng lồng ngực lão lên xuống bất thường đủ rõ lão chẳng hơn gì Thượng-Chí.

Đột nhiên, lão sứ giả chạy vội đến bên Dư-bỉnh-Nam, nói :

— Bẩm Giáo Chủ ! Đã tìm khắp người nó mà không thấy gì cả.

— Thôi ! Lui ra.

Sứ giả cúi đầu cung kính, rồi nhảy vội ra ngoài bốn trượng, dõi mắt vào trận đấu.

Thượng Chí chợt nghĩ : « Phải rồi ! Bao vấn đề nan giải đều ở trong bọc giấy này cả ».

Sau một lúc nghỉ lấy sức, hai người đồng loạt nhảy tới, thế công cả hai đều nhanh như chớp giật, ai cũng muốn chiếm thượng phong để áp đảo đối phương nên ra tay rất hiểm. Chưởng phong va vào nhau phát lên những tiếng vang dậy đất, tản thần. Trận đấu càng lúc càng quyết liệt, bóng chưởng bủa giăng mịt trời, khiến người ta có cảm tưởng đang đứng trước một trận bão tố tơi bời.

Thừa hai mươi chiêu, Thiên tề giáo chủ có mòi núng thế, nhưng lão quyết chẳng chịu thua, nghiến răng ken kết, đấm mạnh mấy thế như trời giáng...

Còn Thượng Chí vì quá căm giận trước cái chết của đứa em họ độc nhất, nên chàng đã vận toàn năng lực quyết hạ đối phương; thế nên sau ba mươi chiêu chàng đã đẩy lui được Dư bỉnh Nam mấy bước, và bắt buộc lão phải thủ nhiều hơn công. Tuy chiếm được ưu thế, nhưng muốn phân thắng bại ít gì cũng phải qua ba trăm chiêu mới rõ được.

Đột nhiên từ xa có tiếng xé gió đưa tới, tiếp theo đó hai bóng người cùng sánh vai nhảy vào sát gần trận đấu...

Thượng-Chí và Thiên-tề Giáo-chủ đột nhiên ngừng tay lui lại hai bước ; quay lại nhìn, thì ra đấy là đôi nam nữ mặt đẹp như ngọc.

Đôi trai gái này không ai khác hơn « Hắc-Bạch song-yêu » đã hồi phục nguyên hình họ chính là đôi uyên ương Trần-gia-Kỳ và Phụng-Oanh-Oanh !

« Song-yêu » sánh vai bước đến trước mặt Thượng-Chí, quì xuống đất cung kính nói :

— Xin yết kiến Chưởng môn !

— Ta miễn lễ ! Hãy đứng dậy.

— Đa tạ chưởng môn !

Thượng-Chí đưa mắt nghiêm nghị nhìn « Song yêu », nói :

— Các ngươi rời « Ảo-ma-Cung » vào Trung-Nguyên với mục đích gì ?

« Hắc-yêu » Trần-gia-Kỳ cung kính đáp :

— Các vị trưởng lão đã họp hội nghị, quyết định sai đệ tử vào Trụng-Nguyên hầu chưởng môn, và đem theo « bí... »...

Thượng-Chí vội khoát tay, nói ?

— Biết rồi ! Hai người hãy lui ra !

« Hắc-Bạch song-yêu » cung kính chào Thượng-Chí, rồi nhảy lẹ ra ngoài.

Thiên-Tề Giáo-Chủ có mộng đi nữa cũng không ngờ đôi nam nữ đã làm nghiêng ngửa giới giang hồ với ngoại danh « Hắc Bạch Song-yêu ». Lão « hự » một tiếng rề rúng, rồi quắt mắc nhìn Thượng-Chí.

Chàng « hự » một tiếng lạnh lùng, nhanh như chớp phóng chưởng tấn công Giáo chủ Thiên-tề. Hai bên kịch chiến dữ dội !

« Hắc bạch song yêu » có vẻ nghĩ ngợi; một lúc liếc mắt nhìn nhau mỉm cười, rồi sánh vai nhảy tới, chụp vào lão sứ giả Thiên Tề đứng cách đấy mấy trượng. « Yêu yêu » mỗi khi ra tay đều đủ cặp.

Sứ giả nào coi « Song yêu » ra gì, nên quát lớn :

— Tìm chết !

Lão đâu ngờ « Song-yêu » nhờ đã ăn được « nhục nhi » nên giữ mãi được vẻ trẻ trung của thời niên thiếu, còn kể về tuổi tác thì « Song-yêu » đáng cho lão gọi là « tiền bối » lắm.

« Hắc bạch Song-yêu » kèm hai bên lão sứ giả. « Hắc-yêu cất giọng lạnh lùng :

— Mi tiếp được ba chiêu, ta sẽ tha mạng mi thoát chết !

Lão sứ giả cười gằn, có vẻ khinh rẻ, nói :

— Tiểu-tử ! Mi hết thiết sống rồi sao mà cho điều kiện với « lão phu ».

Bạch yêu nhíu đôi mày liễu, quắt :

— Mi hãy ra tay trước đi ! Đừng loát khoát mà hối không kịp đấy.

« Thiên tề sứ giả » nào biết sự lợi hại của cặp « Uyên ương » này, lão ngạo nghễ phân chưởng đánh tạc về phía hai người. Chiêu thức của lão sứ giả vừa lạnh vừa mạnh, hiểm ác vô cùng, nhìn ra võ lâm tìm được một người như thế không phải dễ ; nhưng tiếc thay hôm nay lão lại đụng đầu với đôi « ma vương » của năm mươi mấy năm về trước...

« Song yêu » đồng loạt vung tay, cử động thực nhẹ nhàng, nhưng đã hoá giải được chiêu thức hiểm độc của lão sứ giả, hơn nữa đẩy lui được đối thủ lui lại mấy bước tiếp.

Lão sứ giả Thiên-tề điếng người lão biết mình đã nhìn lầm người, trước mặt lão là đôi kình địch lợi hại, tài nghệ của dọ vượt hơn lão quá xa.

- Chiêu thứ nhất ! Bây giờ đến chiêu thứ hai !

Tiếng hét của «Hắc-yêu» Trần-gia-Kỳ chưa dứt, «song yêu» đã vung tay công một chiêu nhanh như điện chớp, khiến lão sứ giả không sao trở tay kịp, đành phóng mình nhảy tránh.

— Chiêu thứ ba ! Quyết định cái chết của mi đấy !

Bóng «song yêu» đột nhiên biến mất, tiếp theo đó một tiếng thét hãi hùng ! Trên mặt đất có thêm một xác người máu thịt lẫn lộn không còn phân biệt được nữa.

«Thiên-tề giáo chủ» bị tiếng thét thảm thiết của sứ giả làm lão hoảng hốt đến độ xuất thần...

«Bùng» ! Vì tinh thần bất tịnh Dư-bỉnh-Nam đã lãnh trọn một chưởng của Thượng-Chí, nơi ngực trái của lão giáo chủ còn in sâu năm ngón tay của chàng. Toàn thân lão bị hất tung ra ngoài, khoảnh vải trước miệng lão đã thâm tím lại.

Dư-bỉnh-Nam nhìn Thượng-Chí bằng đôi mắt nguyện độc, lớn tiếng:

— Lãnh-diện-nhơn ! Ta còn ngày gặp nhau !

Nói xong liền quay phắt lại, nhún chân chạy như bay biến...

Thượng-Chí nhìn theo bóng Dư-bỉnh-Nam, hét lớn :

— Bản nhân sẽ viếng «Liên-hoàn-thao» một ngày gần đây ! Hãy chuẩn bị «đón tiếp» là vừa.

Nói xong, chàng thẫn thờ đến bế xốc xác Trương-thiếu-Côn, đi về ngọn đồi gần đấy. «Song yêu» âm thầm theo sau, họ không làm bận tâm Thượng-Chí.

Đột nhiên chàng đứng khựng lại, quan sát một hồi lâu, rồi từ từ đi về phía cây cổ thụ trước mặt. Đứng đây có thể nhìn bao quát cả một vùng rộng, tuy không phải là một vị trí thích hợp lắm, nhưng sự yên tĩnh cao ráo ở đây và nếu dùng vào chỗ an táng thi thể thì cũng gọi là được mắt.

Thượng-Chí quay sang «Song yêu» :

— Hãy đào cho ta một đạo huyệt !

« Song-yêu » gật đầu, rồi dùng bốn bàn tay thịt đâm thủng lòng đất : Chẳng bao lâu họ đã hoàn tất công việc.

Thượng-Chí rung động toàn thân, chàng để mặc cho đôi giòng lệ tuôn tràn ! từ từ cúi xuống hôn trên trán Trương-thiếu-Côn, rồi đặt xác đứa em họ xuống lòng huyệt, lấp đất lại. Chàng tìm được một khuôn đá khá lớn làm bia, dùng chỉ lực khắc vào chỉ đơn sơ để làm dấu cho mai sau...

Công việc đâu vào đấy rồi, chàng mới quay lại nói với « Song-yêu » :

— Bây giờ tôi có việc rất gấp phải làm, cuốn bí lục « Đại ban nhược thần công » tạm thời nhờ hai người giữ hộ, sau này chính tôi sẽ thân hành đến Thiếu lâm tự giao cho họ. Và hai người cấp tốc đến ngay Xã Thân-Nghiêm, ở đây hiện có hai người con gái, một bị thương nặng đang đợi tôi lấy thuốc về cứu ; các người chỉ cần nói là phụng mệnh tôi mà đến là đủ rồi, thôi đi đi !

« Bạch yêu » Phùng-Oanh-Oanh cất giọng thành khẩn :

— Vợ chồng đệ tử nguyện theo hầu Chưởng môn !

Thượng-Chí lắc đầu lia lịa, nói :

— Đây là một chuyến đi đặc biệt ! Không thể cho các ngươi theo được ; hãy cấp tốc đến Xã Thân-Nghiên bảo vệ « Bát nghĩa bang chủ Ngô-tiểu-Mi » nên nhớ là nàng và tôi có liên hệ rất mật thiết. Mong các người đừng phụ lòng tôi !

Thôi hãy đi mau đi, năm ngày sau tôi sẽ về.

« Song-yêu » biết không thể trái lệnh được liền cúi sát đất chào Thượng-Chí rồi quay lại nhắm hướng Xã Thân-Nghiêm mà chạy như tên bắn.

Thượng-Chí trầm lặng trước mồ Trương-thiếu-Côn ; một lát sau chàng thở dài áo não, rồi từ từ quay lại, nhắm hướng Thượng sơn phóng nhanh như sao băng...

Trong vòng hai ngày, chàng phải xin cho kỳ được « tục mệnh kim đơn » mới có thể cứu được Ngô-tiểu-Mi như hạn kỳ bảy ngày mà Dung-Đại đã nói.

Vì công việc quá gấp Thượng-Chí không kịp xem trong bọc giấy của Trương-Thiếu-Côn đã đựng những gì mà quan trọng đến thế.

Đi suốt cả ngày lẫn đêm, quãng đường chàng đã qua, không biết đã bao nhiêu dặm rồi, nhưng chẳng chịu nghỉ chân, chàng tưởng đến tính mạng của vị hôn thê đang hấp hối mà lòng đau như cắt. Đến trưa ngày thứ ba, trước mặt chàng là dãy núi liên hoàn, phong kín bởi những lớp băng tuyết.

Khói tuyết Thượng sơn đã hiện ra ở trước mắt chàng một vòng cong trắng xóa...

HỒI THỨ TÁM MƯƠI CHÍN

Tuyết động cầu đơn

THƯỢNG-SƠN nằm bên bờ Di Hải, quanh năm tuyết phủ, gió rít lạnh lùng..,

Hoàng-thượng-Chí chạy vun vút trên vùng băng tuyết mênh mông, nhờ nội công thâm hậu, nếu không thì làm sao chịu nổi cái giá buốt thấu xương ấy...

Chỉ còn ba ngày nữa thôi, trong thời gian đó, không những chàng phải tìm cho được « Thần châu nhất xú » để cầu xin lấy « Tục mệnh kim đơn » mà còn phải chạy trở về, tại xã Thân-nghiêm, nếu không thì Ngô-tiểu-Mi sẽ chết.

Mộ-dung-Đại đã nói cho chàng biết Thần-châu nhất-xú ở trong động tuyết thì chắc là ở trong băng tuyết rồi!

Chàng đã tìm khắp những vùng khả nghi, nhưng vẫn không thấy hang động gì cả ...

Thượng-Sơn dài cả mấy trăm dặm, nếu tìm có thuốc mà trễ thời hạn thì « Tục mệnh kim đơn », cũng thành vô dụng với chàng...

Lo ngại, bàng-hoàng ấp ủ trong tim, Hoàng-thượng-Chí cũng biết là hy vọng này rất mong manh, nhưng không thể chờ Ngô-tiểu-Mi đi dần đến cái chết..

Đang lúc chàng đứng ngơ ngẩn đó thì những tiếng ùng ùng vang dậy từng tảng băng từ trên núi cao đổ nhào xuống...

— Tuyết sụp !

Hoàng-thượng-Chí thất kinh kêu lên, rồi nhảy tránh đi vun vút..

Chàng vừa nhảy khỏi chỗ đó thì chỗ chàng đứng cũng vừa sụp xuống...

Cứ thế chàng thấy chỗ nào hơi rung rinh là vội nhảy đi chỗ khác...

Hình thể ngọn núi biến đổi nhanh chóng.

Độ một giờ sau, mới từ từ yên tĩnh lại.

Hoàng-thượng-Chí đứng trên một tảng đá to thở phào một cái. Nếu chàng không phải là một người có tuyệt thế võ công thì đã sớm vùi thây trong khối băng tuyết dưới chân núi kia rồi !

Hoàng-thượng-Chí đảo mắt nhìn quanh, phía bên trái hiện ra một cái miệng động đen sì, chàng thầm nghĩ có lẽ đây là Tuyết động chăng ?

Miệng động cao cách mặt đất độ bốn chục trượng, chàng nhảy vút xuống ba cái thì đã đến ngay, nhưng chàng lại đâm ra do dự vì có lẽ đâu lại may mắn gặp Tuyết động như vậy ?

Thần-châu nhất xú phải chăng ẩn mình trong nầy chăng ?

Nghĩ tới nghĩ lui một lúc, Hoàng-thượng-Chí quay vào miệng động to tiếng nói :

Văn bối Hoàng-thượng-Chí cầu kiến !

Chàng nói liên tiếp ba lần, nhưng ngoài tiếng dội lại thì không có phản ứng gì cả.

Hoàng-thượng-Chí lẩm bẩm :

— Dầu sao mình cũng phải vào xem thử !

Chàng đi vào mười mấy bước thì đã bít lối đi, lòng đầy thất vọng. Đây là một tử động, nhưng vì nó quanh co nên ở ngoài nhìn vô cứ tưởng đâu sâu lắm.

Thoạt nhiên, ánh mắt chàng chạm vào một bức họa trên vách đá cuối động.

Đó là một bức họa cao độ bốn thước, rộng hai thước.

Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, Hoàng-thượng-Chí tiến đến gần bức tranh.

Bức họa vẽ một thiếu nữ diễm kiều, mày ngài, mắt phượng thân hình có những nét cong tuyệt kỹ, tuy là tranh vẽ, nhưng đã khiến

chàng phát sững sờ, đủ biết nghệ thuật của người họa sĩ này, đã đến độ xuất chúng..

Thật là một bức họa tuyệt kỹ !

Thằng nhỏ, mày muốn gì ? ..

Hoàng-thượng-Chí giật mình, vội quay mình lại, nhưng không thấy ai cả. Với công lực như chàng không thấy kịp kẻ phát ra tiếng nói thì đủ biết tài nghệ của người đó phải đến độ siêu việt.

— Hì, hì, hì, hì !...

Tiếng cười quái dị lại vang lên một lúc...

Bất giác Hoàng-thượng-Chí rởn ốc ! Chàng đang nhìn ra cửa động, không thấy ai cả thì tại sao lại có tiếng cười như ma kêu quỉ hú vậy ?

Nghe tiếng, chàng biết là đàn bà, nhưng không biết kẻ phát ra tiếng cười đứng chỗ nào. Chẳng lẽ là ma quỉ thật hay sao ?

— Thằng nhỏ, hì, hi, hì !... Mày chọn trước một cách chết đi !...

Lần này chàng nghe rất rõ ! Tiếng nói đó phía sau lưng chàng. Chàng từ từ quay mình lại, đôi mắt sáng như sao nhìn chòng chọc vào bức tranh. Chàng biết phía trong cộn lối, có lẽ bức tranh này chỉ là cái cửa động thôi.

Hoàng-thượng-Chí lớn tiếng nói :

— Tôn gia muốn nói gì ? Tại hạ không hiểu chút nào cả ?

— Thằng oắt con ! Mày đừng giả bộ ! Mày tới số rồi đó !

Hoàng-thượng-Chí bản tánh nóng nảy ngang ngược đã quen, nghe nó thế thì bốc giận, hừ một tiếng thật to rồi lạnh lùng nói :

— Tôn gia có đâu không thấy được người sao mà phải núp đầu trốn đuôi ?

— Mày dám nói bậy nữa thì ta sẽ đập chết ngay !

— Ha... ha... ha ? Sợ tôn gia không thực hiện nổi chứ ?

— Nếu vậy thì mày cứ thử nói nữa xem !

Bỗng, ngay lúc đó, từ miệng động truyền vào một giọng cười gằn...

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc, quay lại...

Một lão già râu tóc cuốn lại thành từng khoanh, mình mặc một chiếc áo lông trắng như tuyết, thắt một sợi dây cỏ ngang hông, đang từ từ đi vào động...

Quái nhân thấy Hoàng-thượng-Chí mặt kinh ngạc đứng sững nhìn chàng một lúc rồi lầm bầm :

— « Thần xú » lại thâu nhận thằng nhỏ này ? Chuyện lạ lùng ?

Hai tiếng « Thần Xú » lọt vào tai, Hoàng-thượng-Chí làm cho chàng giật mình ! Nếu tiếng ấy mà chỉ chủ nhân động này thì quả là Thần Châu nhất xú, người mà chàng đang tìm kiếm. Tự nhiên chàng thấy phấn khởi lên...

Quái nhân lạnh lùng nói :

— Thằng nhỏ ! Thần Xú là người gì của mi ?

Hoàng-thượng-Chí gằn giọng hỏi :

— Thần-Xú ?

— Hừ ! Đừng làm bộ với ta nói mau !

— Hãy báo danh lên trước đã !

Lão già cười thật to, nói :

— Ha, ha, ha, ha, ! Thằng nhỏ, mi muốn lão phu báo danh tự ?

— Không sai !

— Ha, ha, ha ! Nghe đây, lão phu là Bắc-Cực lão nhân !

Hoàng-thượng-Chí chẳng nghe danh hiệu này trên giang hồ lần nào, nên lấy làm ngạc nhiên hỏi gặn :

— Bắc-Cực lão nhân ?

Lão già gật đầu nói :

— Không sai !

— Tôi mới nghe lần thứ nhất !

Đôi mắt sáng quắc như sao, trợn ngược lên, Bắc-Cực lão nhân to tiếng nói :

— Được rồi ! Thằng nhỏ, mi đừng phách lối lắm, Thần-Xú là người gì của mày ?

Hoàng-thượng-Chí cau mày, hỏi :

— Ai là Thần-Xú ?

Bắc-Cực lão nhân dậm mạnh chân xuống đất nói :

— Thằng nhỏ ! Lão phu không chịu được nữa, hãy kêu Thần-châu nhất-xú ra đây !

Tim chàng tự nhiên đập mạnh lên ! Quả chàng đoán không sai ! Chủ động này là Thần-châu nhất-xú. Nhưng động này sâu không đến năm trượng, vậy thì động này phải là một phục động, đàng sau thì có phòng kín nữa. Nếu vậy thì tất cả những việc xảy ra lúc nãy đến giờ không lọt khỏi đôi mắt của Thần-châu nhất xú được.

Hoàng-thượng-Chí không biết Bắc-Cực lão nhân tìm đến đây với mục đích gì, nên lạnh lùng hỏi :

— Các hạ đi tìm thù hay báo ơn ?

Đôi mắt trợn ngược lên, Bắc-Cực lão nhân nói :

— Ngươi đừng hỏi vu vơ.

— Nếu vậy các hạ đến đây có việc gì ?

— Thằng oắt con, không phải chuyện để mày hỏi !

Hoàng-thượng-Chí « Hừ ! » một tiếng, nghiêm giọng nói :

— Như vậy mời !

Bắc-Cực lão nhân không hiểu chàng muốn nói gì nên quắc mắt hỏi :

— Cái gì ?

Hoàng-thượng-Chí xua tay lia lịa nói :

— Mời lui ra khỏi động chứ còn gì nữa.

— Hừ ! Thằng nhỏ, nếu không nể mặt Thần-Xú thì lão phu đập chết ngươi rồi !

— Tại hạ không cần việc ấy ! Các hạ cứ tự nhiên !

Bị đối phương chọc tức, Bắc-Cực lão nhân râu tóc rung rinh, ông lớn tiếng nói :

— Hừ ! Đồ xấc láo, xem thử ngươi đã được bao nhiêu chân truyền của Thần-xú, tiếp chưởng đây.

Dứt lời, Bắc cực lão nhân ép thẳng tới chàng một chưởng. Chưởng

nầy mới thấy thì như tầm thường, nhưng lại rất lanh lẹ và biến ảo khôn lường.

Hoàng-thượng-Chí dùng một thức «Phù quang di ảnh» tránh khỏi thế chưởng của Bắc-Cực lão nhân một cách dễ dàng, rồi đánh trả lại một chiêu « Ma vương đả môn ».

Bắc-Cực lão nhân kinh ngạc lui lại một trượng nói :

— Ngừng tay !

Hoàng-thượng-Chí thâu thế lại hỏi :

— Các hạ còn muốn nói gì nữa ?

Bắc-Cực lão nhân nhìn chòng chọc đối phương, nói :

— Mi không phải môn hạ của Thần-Xú ?

Hoàng-thượng-Chí cười nhạt nói :

— Tại hạ đâu có nói mình là môn hạ của Thần-Châu Nhất-xú. Đó là các hạ đoán càng đó thôi !

Bắc-Cực lão nhân hạ giọng nói :

— Mi là ai ?

— Lãnh-diện-Nhơn Hoàng-thượng-Chí, chưởng môn của Thiên-nam ảo-ma cung !

Bắc-Cực lão nhân lui thêm mấy bước, kinh ngạc nói .

— Mi là chưởng môn nhân của phái Thiên-Nam ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu nói :

— Không sai !

Bắc cực lão nhân trợn mắt quát :

— Mi đến đây làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí nhếch mép cười, nói :

— Xin lỗi, mời các hạ nói rõ ý ra trước !

Đôi mày cau lại, Bắc cực lão nhân thấp giọng nói.

— Việc này... lão phu không thể nói cho mi biết !

Hoàng-thượng-Chí cười khẩy nói :

— Nếu vậy thì chúng mình như nhau, tại hạ cũng không thể nói được !

Mắt bắn ra những tia sáng khiếp người, Bắc cực lão nhân lớn tiếng nói :

— Không được, mi phải nói mi đến đây làm gì ?

Sau một chuỗi cười khanh khách, Hoàng-thượng-Chí nói :

— Tại sao ?

— Lão phu có quyền hỏi mi !

— Ha ! ha ! ha ! các hạ có quyền gì ?

Bắc cực lão nhân tức giận hét :

— Lão có liên quan đến Thần-Xú !

Hoàng-thượng-Chí cau mày hỏi :

— Các hạ có liên quan gì ?

Bắc cực lão nhân đáp ngập ngừng :

— Việc này... mi khỏi cần biết !

Hoàng-thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Nếu vậy thì việc của tại hạ, tôn gia cũng miễn hỏi đến !

Bắc cực lão nhân đứng ngẩn ngơ một lúc rồi lớn tiếng hét :

— Thằng nhỏ ! Mi đi ra cho lão phu...

Hoàng-thượng-Chí gằn giọng nói :

— Nếu không thì sao ?

Bắc cực lão nhân trợn mắt nói

— Lão phu sẽ đuổi ngươi ra !

Hoàng-thượng-Chí cười khanh khách nói :

— Ha, ha, ha-! Sợ các hạ không mời tôi ra khỏi đây được chứ !

Bắc cực lão nhân « hừ » một tiếng song chưởng liền đẩy mạnh ra.

Hoàng-thượng Chí từ từ đẩy chưởng ra đỡ, một luồng khí trắng cuồn cuộn ép sang.

Một tiếng nổ rền vang cả động, đá vụn rớt rào rào...

Hoàng-thượng-Chí vẫn đứng im không nhúc nhích, trong khi đó Bắc cực lão nhân lui lại năm bước, khuất sau chỗ quẹo.

Bắc cực lão nhân kinh hãi! Ông thật không ngờ chàng thiếu niên không đến hai mươi tuổi mà có cái công lực thâm hậu đến dường ấy...

Tiếng nói đàn bà lại vang lên:

— Thằng bé! Mầy dám đến đây làm gì?

Hoàng-thượng-Chí lấy giọng cung kính nói:

— Vãn bối đến cầu kiến một vị võ lâm tiền bối!

— Ai?

— Nếu vãn bối không lầm thì chính là lão tiền bối!

— Hì! Hì! Hì! Mi biết lão nhân là ai không?

Hoàng-thượng-Chí đáp với giọng chắc chắn:

— Thần châu nhất xú!

Miệng lo đối đáp, nhưng đôi mắt không ngớt tìm kiếm, Hoàng-thượng-Chí đã khám phá được đôi mắt của mỹ nữ trong tranh phát ra những tia sáng kỳ lạ, chứng tỏ người nói đang ẩn thân sau đó.

— Thằng bé, mi đoán đúng đấy!

Hoàng-thượng-Chí lớn tiếng nói:

— Lão tiền bối có thể...

Tiếng nói của Thần châu nhất xú cắt đứt lời chàng:

— Khoan đã, mi đuổi thằng già đó ra ngoài động rồi hãy nói cũng không trễ!

Hoàng-Thượng-Chí nói lớn:

— Tuân mệnh!

Chàng quay mình lại, từ từ tiến tới phía Bắc cực lão nhân..

Bắc cực lão nhân lớn tiếng nói:

— Thần-Xú ơi! Ta ở trong băng tuyết cả năm, hôm nay nếu không nhờ tuyết sụp thì cũng chưa tìm ra cái động này. Bà không nghĩ lại chút tình nghĩa phu thê sao?

Bất giác Hoàng-thượng-Chí đứng khựng lại, té ra họ là một cặp vợ chồng. Bắc cực lão nhân đã khổ sở tìm kiếm suốt cả năm, việc này thật khó tin nổi, chàng không biết cặp vợ chồng này gây lộn vì chuyện gì ?

Thần-châu nhất-xú lại không chút động tâm gì với câu nói đó, bà lạnh lùng nói :

— Thằng bé, nếu ta đếm đến tiếng thứ năm mà mi không đuổi lão già đó ra thì mi lui ra khỏi động đi !... Một !... Hai !... Ba !...

Hoàng-thượng-Chí nghĩ đến sanh mạng của Ngô-tiểu-Mi đang trầm trọng chờ chàng từng giây từng phút...

Bởi thế, chàng liền vận mười thành công lực « Khư mô thần công » tung mạnh tới Bắc cực lão nhân một chưởng.

Đường động chật hẹp, không có lối nào tránh lách, hơn nữa « Khư mô thần công » là tuyệt học ở đời thượng cổ, uy lực mạnh không thể tưởng được...

— Thằng oắt con, mầy dám giúp...

Những tiếng nói sau đó đều bị tiếng của chưởng phong át cả, Bắc cực lão nhân lui lại mấy bước. Thân ông chưa đứng vững, chưởng thứ hai của Hoàng Thượng-Chí lại ép đến, Bắc-Cực lão nhân vung tay chống đỡ, nhưng lại bị ép lui mấy bước nữa...

Hai người lại tiếp nhau chưởng thứ ba, Bắc-Cực lão nhân bị đánh văng ra khỏi miệng động.

Hoàng-thượng-Chí biết với công lực của ông không đến nỗi chết, nên cũng chẳng cần ngó thử ra sao, lại quay mình trở vô...

— Đứng im !

Hoàng-thượng-Chí giật mình, không ngờ Thần-Châu Nhất-xú đã đến sau lưng mà không hay.

— Nói ra cái ý muốn của mầy đi !

— Vãn bối muốn cầu xin một viên «Tục mệnh kim đơn» !

Thần-Châu nhất-xú gằn giọng nói :

— Cái gì, mi nói thêm lần nữa xem !

Hoàng-thượng-Chí nói rõ từng tiếng :

— Vãn bối mong lão tiền bối tặng cho một viên «Tục mệnh kim đơn» !

— Ha! Ha! Ha!.. thằng bé, « Tục mệnh kim đơn » cả đời lão nhân chỉ có được ba viên, đã dùng hết hai, bây giờ chỉ còn lại một viên cuối cùng, mi nghĩ lão nhân có thể cho mi không ?

Hoàng thượng-Chí lơ lắng nói :

— Lão tiền bối không chịu tặng cho vãn bối sao ?

Tiếng nói của Thần-châu Nhất-Xú phía sau lưng vẫn lạnh lùng cất lên :

— Dĩ nhiên !

Hoàng-thượng-Chí thầm nghĩ mạng của Ngô-tiểu-Mi không thể không cứu, dầu gì cũng phải lấy cho được « Tục mệnh kim đơn » để cứu nàng.

Chàng cao giọng nói :

— Vãn bối sẵn sàng nhận điều kiện !

Thần-châu Nhất-Xú lạnh lùng nói :

— Bất cứ điều kiện gì cũng được sao ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu :

— Phải !

— Cả sinh mạng mi ?

Chàng cương quyết nói :

Không tiếc !

Thần-châu Nhất-Xú hạ giọng nói :

— Mi nhất định phải lấy cho được ?

— Không sai !

— Để làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí đáp :

— Để cứu người !

— Người nào ?

— Vợ chưa cưới của vãn-bối !

Thần-châu Nhất-Xú cười lành lạnh, nói :

— Nếu mi chết vì « Tục-mệnh kim-đơn » thì cứu sống lại vợ chưa cưới của mi cũng chẳng ích gì ?

Bất giác Hoàng-thượng-Chí rợn da gà, chẳng lẽ đối phương muốn lấy sinh mạng của mình để đổi sao ? Nhưng chàng đã nói ra đâu còn thâu lại được, nên thản nhiên nói :

— Ý nghĩa của sinh mạng không thể vì cái chết mà sợ sệt chối cãi !

Thần-châu nhất-xú lạnh lùng nói :

— Nói như vậy là mi đã chịu lấy sinh mạng để trao đổi rồi phải không ?

Hoàng-thượng-Chí ngập ngừng nói :

— Phải ! Nhưng...

— Sao ?

— Vẫn bối còn rất nhiều việc cần phải làm cho xong. Một năm sau mới có thể làm theo lời hứa hẹn được !

— Hì, hì, hì ! Nếu vậy thì « Tục mệnh kim đơn » để đó, chờ một năm sau mi đến đây phục hẹn rồi hãy lấy đi !

Câu nói như cả thau nước lạnh tạt vào mặt, Hoàng-thượng-Chí tức giận vụt quay người lại, bất giác chàng ré lên kinh hãi :

— Ái !...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI

Họa bất đơn hành

ĐỨNG trước chàng là một lão bà cổ quái, vẻ xấu xí đó khiến ai nhìn thấy cũng phát lạnh run, trên mặt nổi u nổi cục, tóc bạc phủ lòa xòa, lóng lánh đôi mắt sáng ngời hào quang. Nhìn vào lão bà đó ta phải thầm phục là người có một công lực thâm hậu.

Thần-Châu Nhất-Xú nhìn đăm đăm vào mặt Hoàng-thượng-Chí một lúc lâu mới nói :

— Thằng bé ! Ta xấu lắm phải không ?

— Không sai ! Xấu kinh khủng, nhưng...

— Nhưng sao ?

Hoàng-thượng-Chí nghiêm giọng đáp :

— Bề ngoài của con người không thể tiêu biểu được sự xấu tốt trong lòng họ !

— Mi muốn nói cái xấu tốt của nội tâm, cũng là sự thiện ác của mỗi người phải không ?

— Phải !

— Thần-Châu Nhất-Xú lại cười hì hì, hỏi :

— Nếu vậy mi xem ta có nhiều thiện ý không ?

— Xin lỗi, điều này vãn bối không thể trả lời được, vì đối với cuộc đời của lão tiền bối, vãn bối hoàn toàn chẳng biết gì cả !

— Ha !... Ha !... Ha !... Thằng bé này lâu lâu nói một câu nghe được ! Ha ! Ha !...

Bà cười ngất ngưởng khiến cho những thớ thịt trên mặt bà rung động liên hồi, càng tăng thêm vẻ rùng rợn khủng khiếp.

Lúc đó Bắc-cực lão nhân râu tóc dựng ngược, sừng sững đi vào, quát hỏi :

— Thần-xú ! Ngươi thấy lời thằng bé nầy có lý hay không ? Ngươi là một người thật tàn nhẫn.

Thần-châu Nhất-xú giận dữ thét :

— Lão quỉ ! Mi phải trả lại mạng của con gái ta đây !

Bắc-cực lão nhân nghiến răng trợn mắt, nói :

— Thần-xú ! Con gái của ngươi lại không phải là con gái của ta sao ?...

— Câm miệng ! Mi không tìm lại được Hồng nhi thì đời nầy đừng có hàng giáp mặt với ta.

Có vẻ nhượng bộ, Bắc-cực lão quái trầm trầm nói :

— Có ngày nào mà tôi không lặn lội tìm nó đâu. Nhưng trời

cao đất rộng ngươi cũng phải để thư thả chứ. Ta nào phải thần tiên gì đâu có thể đoán ra được nó ở nơi nào!

Trề môi khinh bỉ, Thần-châu Nhứt-xú lạnh nhạt « hứ! » một tiếng nói:

— Đem con gái vào giang hồ để lịch duyệt, lại để nó đi đâu mất. Ngươi cũng khá khôn lanh đấy chứ!

Trước cử chỉ khinh bỉ ngạo mạn lẫn mỉa mai cay độc của Thần-châu Nhất-xú, Bắc-cực lão quái không thể nén được tức giận. lão quắc mắt, cao giọng nói:

— Bà-Xú! Tính tình của Hồng-Nhi thật chẳng khác ngươi chút nào cả! Ngươi cưng nó để nó muốn làm gì thì làm, không chịu nghe ai cả. Sự mất tích của con gái, ngươi cũng phải chịu một trách nhiệm quan trọng, chứ đừng trách ta.

Thần-châu Nhất-Xú dậm chân, quát lớn:

— Lão quỉ! Mi cút đi cho khuất mắt ta!

Hoàng-thường-Chí đứng khoanh tay nhìn cặp vợ chồng nầy đấu khẩu, lòng mãi cười thầm, chàng thầm nhủ:

— Là người quái tình ái càng quái hơn! Vợ chồng gì mà đối đãi với nhau chẳng khác nào kẻ tử thù. Qua lời đối đáp của họ, có lẽ cặp vợ chồng già nầy gây lộn với nhau là vì con gái bị mất tích...

Nào có chịu kém vợ, Bắc-cực lão-nhân cũng thét vang như sấm:

— Thần-Xú! Tại sao người núp mãi trong tuyết động nầy? Tại sao ngươi không chịu ra giúp ta tìm con gái? Người chỉ được cái miệng lau lẩu chứ thật ra ngươi nào có thương yêu gì Hồng-Nhi?

Thần-châu Nhất-Xú trầm giọng đáp tỉnh bơ:

— Con gái là do người đem đi, chứ nào phải ta mà ngươi bảo ta đi tìm? Mi mà tìm không ra nó thì chớ trách ta bạc bẽo!

Bắc cực lão nhân nạt lớn:

— Nhưng nó là con gái của hai chúng ta kia mà! Thật chẳng tìm đâu được một người đàn bà như ngươi được nữa cả...

Lão chưa dứt lời thì Thần-châu nhất-Xú đã quát lớn:

— Cút đi cho khuất mắt, đừng có đứng đó cà rà mãi mà mất xác đó.

= Ta ở lại đây chắc rồi !

Trước thái độ ương ngạnh của Bắc-cực lão-nhân, Thần-châu Nhất-Xú tức khí « hừ » một tiếng rồi đánh ra hai chưởng. Hai chưởng này bà đã dùng toàn lực đánh ra, sức mạnh có thể bài sơn đảo hải. Bắc-cực lão-nhân đâu dám ra tay chống đỡ, lão hậm hực dậm chân một cái, nhảy bay ra ngoài cửa động,

Khi ấy Hoàng-thượng-Chí mới bước tới trước mặt Thần-châu nhất-Xú, chắp tay chào bà ta rồi nói :

— Lão tiền bối ! Vãn-bối có một điều cần nói :

— Điều gì ?

Hoàng-thượng-Chí nghiêm mặt đáp :

— Vãn-bối chịu ra công sức tìm lại lệnh ái!

— Mi muốn lấy đó làm điều kiện trao đổi « Tục-mệnh kim-đơn » chăng ?

— Vãn-bối có ý như vậy !

Xa đôi mắt tinh quái nhìn ngay mặt Hoàng-thượng-Chí, Thần - Châu Nhất-xú hỏi :

— Mi có chắc chắn là tìm ra được con gái của ta không ?

Hoàng-thương-Chí tha thiết nói :

— Điều đó thật khó mà nói trước được. Nhưng vãn bối sẽ tận lực tìm kiếm thì chắc không đến nỗi nào không gặp được.

— Đừng nói chuyện qua đường.

Ta cho mi « kim đơn » mà mi lại chưa chắc tìm được con gái ta thì ai dại gì ưng thuận.

Vì tha thiết với mạng sống của Ngô-tiểu-Mi nên Hoàng-thượng-Chí nén giận, đáp :

Lão tiền bối đã quá coi thường vãn bối rồi ! Vãn bối là chưởng môn của một phái, đâu lại hứa càng sao ?

— Mi nói thế là ta sẽ chịu đem « Tục mệnh kim đơn » cho mi sao ?

Nghe bà ta nói thế, Hoàng-thượng-Chí cảm thấy có cái gì nghèn nghẹn nơi cổ họng, mặt biến sắc, chàng cao giọng nói :

— Chịu hay không là do nơi tiền bối. Còn « tục mệnh kim đơn », thì chỉ vì cần cứu một mạng sống, vãn bối nhất định phải có nó.

Đôi mắt đột nhiên loé ra những tia sáng rùng rợn, Thần-Châu Nhất-xú trầm giọng nói :

— Thằng bé ! Có đâu ta không cho mà mi dám đoạt lấy sao ?

Hoàng-thượng-Chí khẻ cười lạnh nhạt, đáp :

— Cầu xin mà không được thì chỉ có cách đoạt lấy chứ biết làm sao hơn !

Thần-châu nhất-xú trợn đôi mắt sáng quắc nhìn chàng như khinh khi, hỏi :

— Thằng nhỏ ! Mi tự tin có thể làm được việc ấy ?

— Việc đã buộc như vậy thì không thể không làm.

— Mi đừng có quá cuồng tín, với công lực của mi, chưa chắc lấy được đâu !

— Vãn bối đâu có ý nói như vậy.

Bỗng nét mặt nghiêm trọng lạnh lùng của Thần-châu Nhất-xú biến mất. Bà ta ha hả cười một lúc, như điên như dại. Hoàng-thượng-Chí chưa biết chuyện gì thì bà ta đã nói :

— Thằng bé ! Ta đồng ý cho mầy « Tục mệnh kim đơn », còn về việc tiểu nữ của ta, mi cứ để ý tìm trong giang hồ là được rồi, không cần lấy đó làm điều kiện trao đổi nữa.

Hoàng - thượng - Chí ngạc nhiên vô cùng ! Quyết định của bà ta thật quá bất ngờ và kỳ quái không thể nói được, chàng liền dịu giọng nói :

— Vãn bối xin tạ ơn tiền bối đã tặng thuốc ! Còn về việc tìm lệnh ái, vãn bối đã nói thì sẽ hết sức tìm kiếm, bất cứ vãn bối có chết sống cách nào cũng sẽ thực hiện cho được lời hứa, đem lệnh ái về cho tiền bối.

Khẽ gật đầu, Thần-châu Nhất-xú nói :

— Ta nhận lấy mỹ ý của mi !

Hoàng-thượng-Chí vui vẻ hỏi :

— Xin tiền bối cho biết qua tuổi tác, và nét mặt của lệnh ái !

Quay mình chỉ vào bức tranh thiếu nữ trong bức tranh trên vách đá, bà nói :

— Người trong tranh đó chính là tiểu nữ của ta.

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên trố mắt nhìn Thần-châu Nhất-xú, thầm nghĩ :

— Quái dị ! Một người mẹ xấu như ma quỉ, lại sanh ra một đứa con đẹp tựa tiên nga thế nầy, Thật chẳng làm sao mà nghĩ ra được sự xếp đặt của tạo hóa.

Như còn chưa tin ở thính giác của mình, chàng hỏi lại :

— Đây là họa tượng của lệnh ái ?

— Không sai ! Ta đã họa nên bức tượng này, cách đây năm năm để cho vơi bớt nhớ nhung trong lúc vắng nó. Tên nó là Đinh-Hồng mất tích đã mười năm rồi, hiện nó đã được hai mươi sáu tuổi.

Văn bối nhớ kỹ những điều ấy !

Khẽ gật đầu, Thần-châu Nhất-xú đưa tay vào bao lấy ra một bình sành nhỏ rồi trao cho Hoàng-thượng-Chí, nói :

— Lấy đi ! Trong bình sành có viên « tục mênh kim-đơn « mà mi đang cần đấy.

Hoàng-thượng-Chí run run đưa tay đỡ lấy chiếc bình sành, thầm nói :

— Muội muội ơi ! Mạng em có thuốc cứu rồi !

Tiếp đó, Thần-châu Nhất-xú phất tay, nói :

— Bây giờ mi có thể đi được rồi ?

Hoàng-thượng-Chí cúi đầu thi lễ, nói !

— Đa tạ tiền bối văn bối xin cáo từ !

Nói rồi chàng quay mình, bước ra cửa động...

Kỳ hạn bảy ngày lưu mạng Ngô-tiểu-Mi chỉ còn lại có ba. Trong ba ngày đó chàng phải về đến Xã Thân-nghiêm, nếu không thì mạng của Ngô-tiểu-Mi chẳng còn sống được nữa. Vì vậy khi xuống khỏi Thượng-Sơn rồi chàng liền dùng tuyệt đỉnh khinh thân đi vun vút.

Bất kể mệt nhọc, chàng chạy suốt một ngày đêm thì về đến nơi chôn Trương-thiếu-Côn.

Còn ở xa xa, chàng đã thấy có nhiều bóng người thấp thoáng nơi mộ của Trương-thiếu-Côn.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, thầm nhủ :

— Bọn người nào ở nơi mộ của Thiếu-Côn ? Phải chẳng lại là bọn « Thiên-tề-giáo » ?...

Thắc mắc xáo trộn trong đầu óc, chàng tự nhiên chậm bước lại.

Thình lình có một bóng người nhảy rơi ngay trước mặt chàng, cúi đầu, nói :

— Đệ tử tham kiến chưởng môn !

Người mới đến đó là Hắc yêu Trần-gia-Kỳ. Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên, quắc mắt nói :

— Khỏi cần ! Tôi đã bảo hai người đến Xã Thân-Nghiêm sao bây giờ lại ở đây ?

— Đệ tử đã đến đó rồi !

Một ý tưởng bất thường vụt qua óc, Hoàng-thượng-Chí vội hỏi :

— Ngô cô nương thế nào rồi ?

Hắc yêu Trần-gia-Kỳ lo ngại đáp :

— Khi phu phụ đệ tử đến Xã Thân-Nghiêm, thì nơi đó đã bị đốt phá thành một khoảng đất trống rồi !

Hoàng-thượng-Chí kinh hoàng, thân hình lắc lư muốn ngã, đầu óc choáng váng. Tin đó đến với chàng giữa lúc này thật chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Chàng đã cực khổ muôn phần mới tìm được « Tục-Mệnh Kim-Đơn », không ngờ lại có biến cố xảy ra đột ngột như vậy ! Với thân bị thương gần chết của Ngô-tiểu-Mi, mà bị cái thảm biến nầy thì chắc là không còn mong gì còn sống sót được.

Chàng cố đè nén sự lo âu trong tâm thần, hỏi Trần-gia-Kỳ :

— Tổng-Đàn của Bát-nghĩa-Bang đã bị phá hủy hết rồi sao ?

— Phải ! Đệ tử ân hận chẳng làm tròn mệnh lệnh của chưởng-môn !

— Hoàng-thượng-Chí nhẹ giọng nói :

— Không phải lỗi tại các người ! Các người có biết ai đã phóng hỏa không ?

— Theo lời Thất-hồn-Nhơn thì do Thiên-tề-giáo làm ra !

Hoàng-thượng-Chí tức giận nghiến răng, nói.

— Thất-hồn-Nhơn đã nói như vậy sao ?

— Phải ! Khi vợ chồng đệ tử lên đến đó thì Thất-hồn-Nhơn cũng lên đến nơi ngay.

— Bây giờ Thất-hồn-Nhơn đi đâu rồi ?

— Ở nơi mộ đàng kia ! Bà ta...

Hoàng-thượng-Chí hỏi giật :

— Bà ta làm sao ?

Cúi đầu buồn buồn, Hắc-yêu Trần-gia-Kỳ đáp :

— Bà ta đem thi thể của con gái là Hữu-tâm-Nhơn đến đó.

Cảm thấy như sét đánh ngang tai, Hoàng-thượng-Chí kinh hoàng; lùi lại ba bước lớn, run run nói :

— Thi thể của Hữu-tâm-Nhơn ?

— Đúng vậy !

— Nàng chết rồi sao ?

— Phải.

Hoàng-thượng-Chí phóng mình chạy bay lại bên nấm mộ của Trương-thiếu-Côn.

Trước mả, Thất-hồn-Nhơn vẫn bịt mặt trong tay bồng cái xác cứng đờ của Hữu-tâm-Nhơn, mắt đăm đăm nhìn tấm mộ bia. Bà đứng bất động nơi đó như một tượng đá, chẳng nói một lời...

Vừa thấy Hoàng-thượng-Chí, Bạch yêu Phùng-Oanh-Oanh vội bước tới, trước chắp tay thi lễ, nói :

— Tham kiến chưởng môn nhân !

Hoàng-thượng-Chí khẽ xua tay, bước vội lại trước mặt Thất-hồn-Nhơn, cất giọng run run gọi :

— Tiền bối !

Tuy nói là mẹ con của Thất-hồn-Nhơn làm việc rất bí ẩn, khó hiểu, nhưng ơn đức của hai người đối với chàng có thể nói là nặng

tựa thái sơn, nên trước cái chết của Hữu - tâm - Nhơn, Hoàng-thượng-Chí không khỏi bồi hồi xúc động.

— Con !...

Thất-hồn-Nhơn khẽ đáp một tiếng, giọng khô khan nghẹn ngào như người nói trong mơ. Hiển nhiên là con người thần bí nầy đang lâm vào cảnh bi ai cực độ.

Mắt nhìn sững vào Hữu-tâm-Nhơn nằm trong tay Thất-hồn-Nhơn, đây là lần đầu tiên Hoàng-thượng-Chí thấy được dung nhan của nàng. Sắc đẹp của nàng nào thua gì Đông-phương-Huệ và Ngô-tiểu-Mi, nhưng nàng đã chết rồi !

Tiếng nói của Thất-hồn-Nhơn lại nghẹn ngào vang lên :

— Con ! Có phải là con đã chôn cất Côn-Nhi chăng ?

Hai tiếng « Côn-Nhi» thoát ra từ miệng Thất-hồn-Nhơn khiến Hoàng thượng-Chí giật mình kinh ngạc. Tại sao bà ta lại gọi Trương-thiếu-Côn là « Côn nhi » ?

Tuy thắc mắc nhưng chàng cũng không kịp truy vấn, vội gật đầu đáp :

— Phải ! Vãn bối đã chôn cất cho Thiếu-Côn.

— Nó có đưa cho con vật gì không ?

Lại một phen ngạc nhiên, Hoàng-thượng-Chí đáp lời :

— Có ! Thiếu-Côn đã đưa cho vãn bối một bao giấy. Nhưng làm sao tiền bối biết được ?

Chẳng đáp câu hỏi của chàng, Thất-hồn-Nhơn nhìn mộ bia của Trương-thiếu-Côn, lầm bầm nói :

— Côn-nhi ! Con hãy an giấc đi ! Con đã làm tròn bổn phận rồi, linh hồn của cha con nơi cực lạc cũng đã vui mừng không ít.

Lòng Hoàng-thượng-Chí nổi lên không biết bao nhiêu nỗi hoài nghi, chàng kích động nói :

— Tiền bối ! Người thật là ai ?

Thất-hồn-Nhơn không đáp, mà lại bảo :

— Con ! Hãy đào mả lên đi !

Trố mắt kinh hoàng nhìn Thất-hồn-Nhơn, Hoàng-thượng-Chí hỏi lại :

— Đào mả ?

Thất-hồn-Nhơn gật đầu thay cho câu đáp, Hoàng-thượng-Chí ngập ngừng nói :

— Việc nầy... việc nầy... tại sao vậy ?

Thất-hồn-Nhơn thở dài, nói :

— Đào mả của Côn nhi để hoàn thành tâm nguyện chưa dứt của muội muội con !

Hoàng-thượng-Chí càng thêm ngạc nhiên, chẳng hiểu ất giáp gì cả, trợn mắt nhìn Thất-hồn-Nhơn một lúc lâu mới hỏi :

— Ai là muội muội của vãn bối ?

Đôi mắt buồn bã của Thất-hồn-Nhơn nhìn lên thi thể của Hữu-tâm-Nhơn, bà nhẹ than một tiếng ;

— Tức là nàng đây !

Cơ hồ không tin lấy tai của mình Hoàng-thượng-Chí thầm hỏi :

— Nàng là muội muội của mình sao ? Mà nàng là con gái của Thất-hồn-Nhơn nếu vậy thì Thất-hồn-Nhơn là gì của mình ?

Chàng tự hỏi mà không làm sao giải đáp được. Chàng lại vụt nghĩ :

— Hay là bà ta thấy con gái chết rồi nên nói bậy chăng ? Ngày thường bà ta xem mình như con ruột.. Đúng, mình xưng Hữu-tâm-Nhơn bằng muội muội cũng được vậy.

Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn nhịn không được, hỏi :

— Nàng là muội muội của vãn bối sao ?

— Đúng vậy !

— Tiền bối đúng thật là mẫu thân của nàng chứ ?

— Không sai !

Hoàng-thượng-Chí lại hỏi gằn :

— Mẹ ruột chứ ?

— Dĩ nhiên là mẹ ruột.

— Như vậy sao có thể..,

Chàng còn đang ngập ngừng thì Thất-hồn-nhơn đã chận lời, bảo :

— Con ! Chôn cất cho muội muội con xong đã rồi có gì hãy nói sau !

— Cùng chôn chung một mộ với Côn đệ sao?

— Ừ!

— Văn-bối thực chẳng hiểu thế nào cả! Tại sao lại có sự lạ lùng?

Thất-hồn-nhơn buồn bã nói:

— Hai chúng nó đáng là một đôi, nhưng lại trước sau bị chết cả! Ôi! Hãy để cho chúng nó được gần nhau khi chết, đó cũng là một an ủi cho linh-hồn chúng nó trong cõi bất diệt!...

Gật đầu một cách buồn rầu, trong mắt của chàng đã long lanh hai giọt lệ, Hoàng-thượng-Chí gọi Hắc-Bạch song-Yêu đào mả của Thiếu-Côn lên...

Thi-thể lạnh ngắt của Thiếu-Côn lại hiện ra dưới lòng huyệt lạnh lẽo đó... Hai hàng nước mắt của Hoàng-thượng-Chí từ rơi xuống đất, từ mộ Thiếu-Côn bốc lên.

Thất-hồn-nhơn bi thảm kêu lên một tiếng « Côn-nhi », rồi thân hình lắc lư muốn ngã!

Cây rừng im phăng phắc...

Mặt trời ẩn vào vành mây trắng trông buồn lạ.

Đất trời sầu thảm chứng kiến cuộc mai táng đôi thiếu niên nam-nữ số...

Chôn cất xong xuôi, trên mộ bia của Trương-Thiếu-Côn được khắc thêm vào tên của Hoàng-thượng-Hương nữa.

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc nhìn sững vào ba chữ "Hoàng-thượng-Hương », lòng không sao phân biệt được nỗi bi thương, kinh hoàng...

Hoàng-thượng Hương! Chỉ khác với tên của chàng có một chữ cuối cùng thôi, Chàng thầm nhủ!

— Nàng thật là em ruột của mình sao? Nhưng sư thúc Độc-long-thủ Thương-Thông chưa từng nhắc qua việc mình có em ruột mà!...

Chàng còn miên man trong ý tưởng bàng hoàng kinh ngạc thì Thất-hồn-nhơn đột nhiên quay lại, hỏi:

— Con! Con có biết hung thủ giết hại chúng nó là ai không?

Chàng căm giận đáp:

— Côn đệ đã chết bởi tay của Thiên tề sứ giả, còn...

— Không phải vậy đâu !

— Không phải làm sao được, chính vãn bối đã chứng kiến cái chết của Côn đệ và giao đấu với bọn Thiên-tề-Giáo tại đó, sao tiền bối lại bảo là không phải ?

Thất-hồn-Nhơn thẫn thờ nói như kẻ cuồng tâm mất trí :

— Tôi ! Nên nói là tôi ! Chính tôi là hung thủ giết chết hai đứa nhỏ đau khổ này... Tôi là hung thủ... Tôi là...

Tiếng nói của bà mỗi lúc một cao, một ngây dại khiến Hoàng-thượng-Chí phải thản thốt kêu lên :

— Tiền bối ! Người hãy nghỉ ngơi một lát đi cho tâm hồn lắng dịu, đừng có quá cuồng tâm như vậy !

Nhưng Thất-hồn-Nhơn vẫn nói, giọng mỗi lúc một bi thương :

— Con ! Tôi không phải cuồng tâm, cũng không phải điên khùng gì. Thật đấy ! Tôi là hung thủ đã giết chúng nó một cách tàn nhẫn vì kế hoạch của tôi không được chu đáo, không làm được trách nhiệm của người khác giao phó...

Thất-hồn-Nhơn vẫn miên man trong cơn đau khổ, Hoàng-thượng-Chí cũng chẳng lên tiếng khuyên can, vì tư tưởng của chàng vẫn còn lẩn quẩn trên vấn đề Hoàng-thượng-Hương có phải là em ruột của chàng không ? Chàng cảm thấy giữa chàng và Thất-hồn-Nhơn phải có một mối liên quan chẳng phải tầm thường. Chỉ là mối quan hệ nầy quá rắc rối khiến người ta không làm sao có thể nghĩ ra thôi !

Qua một lúc lâu, Thất-hồn-Nhơn mới ngưng lại tiếng than bi thiết, nói với Thượng-Chí :

— Con ơi ! Ngô-tiểu-Mi đã mất tích rồi !

Nhắc đến tên Ngô-tiểu-Mi, Hoàng-thượng-Chí lại thấy tim mình đập loạn lên trong lồng ngực. Ngô-tiểu-Mi mà có thành vợ chàng là cũng do tay Thất-hồn-Nhơn tạo nên, chẳng ngờ họa bất đơn hành, bao nhiêu biến cố bi thảm lại xảy ra dồn dập như vậy.

Chàng lại nghĩ rằng đã có Mộ-dung-Đại ở bên Ngô-tiểu-Mi thì với thân thủ của nàng, Ngô-tiểu-Mi không đến nỗi bất hạnh. Nhưng Tiểu-Mi, lúc chàng đi, thì chỉ còn sống được có bảy ngày nữa, vì bây giờ thời hạn đó chỉ còn có một ngày rưỡi nữa thôi, nếu Tiểu-

Mi không chết vì đại biến vừa rồi thì nàng cũng chẳng thể sống sót được, vì chàng biết nàng ở đâu mà đem « Tục mạng kim đơn » đến cứu !

Nghĩ đến đó, gan dạ chàng đứt ra từng đoạn, chua xót vô cùng chàng than dài, hỏi :

— Tiền bối có thể biết được tung tích của Ngô-tiểu-Mi chăng ?

— Rất có thể nàng đã rơi vào tay của Thiên-tề-giáo rồi !

— Lại cũng là Thiên-tề-giáo. Nhưng nàng không thể sống qua được ngày mốt nữa mà ! Giờ ta phải làm sao tìm nàng đây ?

Thất-hồn-Nhơn kinh ngạc hỏi :

— Tại sao con lại bảo là nàng không thể sống qua hai ngày nữa ?

Nghe bà hỏi thế, Thượng-Chí phải nén cơn bi thương mà thuật lại tất cả từ lúc chàng vâng lệnh bà đến xã Thân-Nghiêm rồi Ngô tiểu-Mi bị trọng thương và chàng đi cầu xin linh đơn, nhất nhất đều thuật lại cho Thất-hồn-Nhơn nghe cả.

Bất giác, Thất-hồn-Nhơn run run, nói :

— Con ! Nếu như vậy thì nàng nguy quá rồi !

Hoàng-thượng-Chí nghiến răng, căm hờn nói :

— Tôi thề sẽ đòi lại món nợ máu nầy cả trăm lần gấp bội mới hả dạ.

Thất-hồn-Nhơn kích động nói :

— Con ! Không sai ! Giờ con đòi nợ máu đã đến rồi.

Quỳ gối xuống trước mặt Thất-hồn-Nhơn, Hoàng-thượng-Chí tha thiết nói :

— Tiền bối ! Con muốn tìm cho ra kẻ thù là ai, hung thủ đã sát hại cả Hoàng, Trương hai nhà gần hai trăm mạng sống đó...

— Con ! Con đứng lên đi !

— Không, hôm nay tôi nhất định phải xin tiền bối nói cho biết kẻ thù là ai mới được.

Thất-hồn-Nhơn dịu dàng nói :

— Hãy đứng lên đi ! Tôi đã định nói cho con biết những điều đó từ lâu rồi !

Nghe vậy, Hoàng-thượng-Chí mới chịu đứng dậy, nhưng lệ nóng đã chảy tràn trên khuôn mặt đau khổ của chàng rồi...

Trong đôi mắt loé ra thần quang khiếp người, Thất-hồn-Nhơn trầm giọng nói :

— Con ! Côn-Nhi đã giao cho con một vật đó, con hãy đưa cho ta coi trước đã !

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy rất kỳ lạ ! Sự yêu cầu của bà ta, chàng không thể từ chối được. Nhưng Trương-thiếu-Côn đã vì vật đó mà phải bỏ mạng thì dĩ nhiên vật đó phải có một sự quen trọng vô cùng. Trước khi chết, Thiếu Côn còn căn dặn chàng phải đưa lại tận tay mẹ hắn, và phải lấy tính mệnh mà bảo vệ lấy, không được làm mất. Những lời đó còn văng vẳng bên tai chàng thì dĩ nhiên chàng không thể phụ anh hồn của Thiếu Côn được.

Trước hoàn cảnh nầy, chàng lúng túng chẳng biết phải xử sự làm sao cho trọn đây ?

Thất-hồn-Nhơn thấy vậy, vội hỏi :

— Con ! Có sự gì xảy ra rồi sao ?

— Không ! Chỉ là... Chỉ là...

— Chỉ là gì ?

Chẳng biết làm sao hơn, Thượng-Chí đành đáp thật :

— Trước khi Côn đệ chết, nó đã căn dặn là phải tận tay đưa lại cho gia mẫu. Tuy văn bối không được biết trong đó đựng vật gì, nhưng văn bối không muốn nuốt lời đã hứa với Côn đệ ngay trước mộ của nó !

— Ồ !... Nhưng đưa cho tôi xem qua một tí thì nào có quan hệ gì đâu ?

Trên nét mặt buồn bã của Thượng-Chí lộ vẻ khó chịu vô cùng, chàng chẳng biết phải làm sao cho phải đây ! Thất-hồn-Nhơn lại nói :

— Con ! Con không tin tôi chăng ?

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy thèn thèn, mặt chàng đỏ bừng, đáp :

— Văn bối hoàn toàn tin cậy nơi tiền bối ! Nhưng, chỉ là... Chỉ là việc nầy liên quan đến một lời hứa !

Không đòi xem nữa, Thất-hồn-Nhơn dịu dàng nói :

— Con làm như vậy là đúng đấy. Bây giờ chúng ta đi.

— Đi ?

— Không sai !

Hoàng-thượng-Chí phân vân chẳng biết mình có nên đi tìm Ngô-tiều-Mi chăng ? Nhưng nếu tìm nàng thì phải tìm nơi nào đây, Hơn nữa chàng cũng chưa biết là Thất-hồn-Nhơn bảo chàng đi đâu, nên hỏi :

— Bây giờ chúng ta đi đâu đây, tiền bối ? có phải tiền bối đã biết được kẻ bắt Ngô-tiều-Mi chăng ?

Khẽ lắc đầu, Thất-hồn-Nhơn nhẹ giọng đáp :

— Không phải đi tìm Ngô-tiều-Mi đâu, vì tôi nào có biết nàng ở đâu mà tìm. Bây giờ chúng ta phải đi đến một nơi quan trọng hơn...

Nghe giọng nói nửa bí mật nửa rõ ràng của bà ta, Hoàng-thượng-Chí không chần chờ được, nên lại hỏi :

— Thế chúng ta đi đâu ?

Thất-hồn-Nhơn nghiêm giọng đáp :

— Đến Quỉ-Bảo !

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng-thượng-Chí gắn hỏi :

— Chúng ta còn đến Quỉ-Bảo sao ?

Thất-hồn-Nhơn gật đầu, không đáp.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI MỐT

Tình vương đến thác

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ ngạc nhiên nói :

— Tiền bối đã chịu nói cho vãn bối nghe hết tất cả mà ?

Thất-hồn-Nhơn gật đầu nói :

— Không sai ! Nhưng phải đến Quỉ-bảo trước rồi hãy nói sau !

— Tại sao ?

— Dĩ nhiên trong đó có lý do !

Hoàng-thượng-Chí nhớ đến thương thế trầm trọng của Ngô-tiểu-Mi nên ngập ngừng nói.

— Vãn bối định... đến Xã Thân nghiêm đề...

Thất-hồn-Nhơn biết ý chàng, nên khoa tay nói :

— Con khỏi đi nữa, nơi đó đã thành một đống tro tàn ! Nếu Ngô-tiểu-Mi đã chết thì tan xác rồi, còn không con cũng chẳng tìm gặp được nàng ở đó cả !

Hoàng-thượng-Chí buồn rầu gật đầu một cái, rồi nói qua chuyện khác.

— Tiền bối Hoàng-thượng-Hương thật là muội muội của vãn bối sao ?

Thất-hồn-Nhơn gật đầu :

— Phải ! Con và nó là hai anh em ruột thịt !

Hoàng-thượng-Chí đau đớn như đứt từng khúc một, khi biết được Hữu tâm-Nhơn là em ruột chàng thì nàng đã lìa bỏ cõi đời rồi ! Chàng vò đầu hối tiếc. Có một người anh như chàng mà lại để cho em chết, chàng uất quá hét lớn :

— Nó.. bị độc thủ của ai ?

Thất-hồn-Nhơn đau khổ nói :

— Đến Quỉ-bảo rồi hãy nói !

Hoàng-thượng-Chí lấy làm lạ, không hiết tại sao chuyện gì là cũng nói đến Quỉ-bảo, thật là một con người kỳ bí khó hiểu !

Chàng sực nhớ đến luật cấm của Quỉ-bảo chủ nhân, là không cho người ngoài bước vào trong bảo, nếu dẫn Hắc-Bạch song yêu theo thì bất tiện lắm.

Bởi thế chàng liền lấy ra « Tín-phù » của Nam-Cái đã tặng chàng đưa cho song yêu và nói :

— Hai người hãy cầm lấy «tín phù» này đến gặp Nam Cái ở Tổng đàn của Cái-bang, nói ta nhờ ông ta tìm giùm một người con gái độ hai mươi sáu. hai mươi bảy tên gọi là Đinh-Hồng.

Thất-hồn-Nhơn thấy lạ hỏi :

— Con nhờ Cái bang tìm người ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu :

— Vâng ! Tai mắt của Cái bang đầy khắp thiên hạ, tìm kiếm một người không khó !

Thất-hồn-Nhơn lại hỏi :

— Đinh-Hồng là một cô gái thế nào ?

Hoàng-thượng-Chí liền thuật sơ qua việc Thần-châu nhất Xú tặng linh đơn. Thất-hồn-Nhơn nghe xong giật đầu tỏ vẻ hiểu biết,

Hắc-yêu cầm « tín phù » rồi cung kính nói :

— Chưởng môn nhân còn căn dặn điều chi nữa chẳng ?

Làm xong việc ở Cái bang rồi thì đến gần Quỉ-Bảo chờ ta !

Song-yêu gật đầu đồng nói :

— Tuân lệnh !

Hoàng-thượng-Chí thấy Song yêu cúi chào định đi, chàng khoản tay, nói :

— Khoan ! Đưa « Đại-bang-Nhược Bí-Lục » cho ta !

Bạch-yêu vội lấy ra một gói nhỏ, đưa lên hai tay.

Hoàng-thượng-Chí lấy gói nhỏ ấy rồi nói :

— Thôi, các ngươi đi được rồi !

Song-yêu liền cung kính cúi chào Hoàng-thượng-Chí và Thất-hồn-Nhơn rồi chạy bay biến.

Thất-hồn-Nhơn thấy Thượng-Chí còn tần ngần chưa chịu đi, nên hạ giọng nói :

— Con, chúng mình cũng nên đi !

Thượng-Chí gật đầu :

— Vâng !

Hai người cùng đưa mắt dầm lệ nhìn ngôi mộ mới đắp, rồi mới theo đường cái chạy đi vun vút.

Sáng hôm sau thì hai người đã nhìn thấy được bóng Qui-Bảo nằm im lìm trong sương mai !

Bất giác Hoàng-thượng-Chí quay nhìn về tảng đá, nơi kia chàng và Đông-phương-Huệ đã kết nghĩa anh em. Mới quay về hướng ấy, chàng tự nhiên kêu « ủa » ! Một tiếng kinh ngạc.

Trên tảng đá lớn đó, đã đắp lên một đống đá vụn, hình như một ngôi mộ. Kế bên đó một quái nhân tóc dài lỏa xỏa đứng lặng như một pho tượng, người ấy chính là sư huynh của Đông-phương Huệ.

Thất-hồn-Nhơn hỏi :

— Con phát hiện ra việc gì vậy ?

Hoàng-thượng-Chí chỉ về phía tảng đá nói :

— Người đứng trên tảng đá lớn đó chính là tiều sư thúc của vãn bối !

Thất-hồn-Nhơn nhìn về phía ấy, giật nẩy người một cái, nói :

— Không sai ! Truyền nhân nhỏ nhất của « Huyết-sọ »...

Vãn bối tới xem thử việc gì ?

Dứt lời Hoàng-thượng-Chí liền chạy lẹ lại phía quái nhân.

Quái nhân vụt quay người lại giơ chưởng lên...

— Tiều sư thúc, đừng... lầm !...

Quái nhân liền hạ tay xuống đôi mắt phát ra những tia sáng rùng rợn nhìn chòng chọc vào mặt Hoàng-thượng-Chí, đôi mắt sáng xanh hiện lên đầy thù hận căm tức.

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc, lui lại một bước...

Chợt chàng nhìn vào một tấm bia trên có khắc :

« Vong nữ Đông-phương-Huệ chi mộ »

Những chữ đó, như những nhát kiếm đâm sâu vào tim chàng, thân thể bủn rủn, trước mắt chàng trời đất đều chuyền xoay...

— Huệ muội !...

Thượng-Chí vừa kêu lên được hai tiếng thì trong miệng đã

trào ra một ngụm máu tươi, thân chàng lảo đảo ngã gục xuống trước mộ.

Khi chàng tỉnh lại thì đã ở trong lòng Thất-hồn-Nhơn, vội vùng lên. Đôi mắt của quái nhân vẫn đăm đăm nhìn vào mặt chàng không hề thay đổi.

Hoàng-thượng-Chí đã dâng tất cả tình yêu thương cho Đông-phương-Huệ, bây giờ nàng đã lìa bỏ cõi đời, mối tình ấy vẫn theo nàng qua bên kia thế giới...

— Huệ muội ! Em lặng lẽ bỏ đi như vậy sao ?

Nước mắt tuôn trào, chàng cảm thấy lẽ sống của mình đến đây là tận cùng rồi, hiện thật của thế giới đối với chàng đã mất hết ý nghĩa !

Hoàng-thượng-Chí đau đớn hỏi :

— Tiều sư thúc, tại sao nàng phải như vậy ?

Quái nhân trợn mắt nhìn chàng, không nói.

— Tiều sư thúc nàng...

Thất-hồn-Nhơn buồn rầu nói :

— Con ! Nó không biết nói !

Hoàng-thượng-Chí mới nhớ lại quái nhân là người câm, đang định dùng tay ra hiệu hỏi, thì...

— Đốp ! Đốp !

Quái nhân tát vào mặt Thượng-Chí hai cái, máu miệng chàng phun ra, chàng lui lại một bước...

Thất-hồn-Nhơn thất kinh kêu « ồ ! » lên một tiếng.

Hoàng-thượng-Chí đứng đờ người chịu lấy hai bạt tai, không tránh lách, cũng không thấy đau đớn gì cả, vì tâm trí chàng đã tê liệt, nên không biết gì về cái đau đớn của thể xác...

— Huệ-muội ! Anh đã hại đời em, tất cả tội lỗi đều do anh Huệ-muội..

— Đốp !

Quái nhân lại tát chàng một cái nữa, thân chàng lắc lư muốn ngã, máu miệng chảy thều thào.

Hoàng-thượng-Chí tiến tới hai bước, giọng nói đầy chán nản :

— Tiểu sư thúc hãy... giết tôi đi ! Tôi không đáng sống nữa...

Quái nhân trợn ngược mắt nhìn chàng, rồi lấy ra một tờ giấy ném vào mình chàng.

Hoàng-Thượng-Chí vồ lấy, nhắm mắt định thần cố tỉnh trí, rồi hai tay run rẩy mở tờ giấy ấy ra, đôi mắt như muốn lòa đi, chàng chỉ thấy trên đó toàn là những nét chữ đỏ nhảy múa...

— Huyết ! Huyết ! Huyết của Huệ muội ! Huyết thư !...

Chàng không gượng nổi nữa, ngã ngồi xuống đất...

Những chữ máu đỏ loang rộng ra thành một biển máu, sắc mặt tiều tụy trắng nhợt của Đông-phương-Huệ hiện lên...

Hoàng-thượng-Chí đưa tay chới với, miệng ú ớ mãi không ra lời...

Chàng dần dần tỉnh trí, đôi mắt ướt đẫm lướt mau trên huyết thư :

« Hoàng-thượng-Chí !

Tôi nên gọi thế nào đây ? Chí ca hay là sư diệt ?

Khi Hoàng thiếu hiệp xem đến huyết thư này thì.., Phương-Huệ đã về bên kia thế giới !

Tôi phủi sạch hai tay rời khỏi nhân thế, vì những gì tôi có đều dâng hết cho thiếu hiệp rồi !

Không có thiếu hiệp, nhân sinh đối với tôi vô ý nghĩa. Nhưng định mạng khắt khe đã đào sâu một con sông ngăn cách mà chúng ta không thể vượt qua được cái chết ! Vàng chỉ có chết mới là giải thoát duy nhất.

Tình yêu giữa chúng mình là một cái tội hay là nợ ?

Dầu sao đi nữa, mộng ước đã mất đi rồi thì không bao giờ tìm lại được !

Sống không được hòa hợp, chết cũng không được chung mồ ! Chí ca ! em sắp chết rồi, em muốn gọi lên hai tiếng thương yêu

ấy ! Anh ! Trên nhân thế còn việc gì đau thương hơn nữa chăng ?

Chí ca ! Anh không quấy, em cũng không sai, có chăng là ở nơi vận mệnh !

Em sẽ nhờ tiểu sư huynh an táng thi hài em trên tảng đá, nơi ngày xưa chúng mình đã kết nghĩa kim lang ! Như vậy em đã tròn thủy chung rồi Chí ca nhỉ ?

Chí ca ! Nếu chết là trở về hư vô, thân xác hóa thành đất bụi thì thôi, nếu chết mà còn linh hồn thì em sẽ mãi mãi theo sát bên anh. Nó không bị cái gì ràng buộc nữa, không còn cái thực tế khắt khe để em phải xa anh !

Chí ca ! anh hãy nhận nơi đây lời cầu chúc cuối cùng của em « Anh luôn luôn được may mắn ». Vĩnh biệt anh !

« Đông-phương-Huệ tuyệt bút »

Tay không còn giữ nổi bức thư, Hoàng-thượng-Chí run lẩy bẩy buông ra, huyết thư rơi xuống đất. Một luồng gió lốc thổi tới, cuốn bay huyết thư lên cao rồi là đà rơi xuống lòng sông trôi đi...

— Huệ muội, chờ anh, anh đến với em !

Hoàng-thượng-Chí kêu lên một cách đau đớn rồi vung tay lên đập vào « Thiên linh huyệt » của chàng...

Nhưng tay của chàng liền bị giữ lại, rồi một giọng nói dịu dàng vang bên tai chàng :

— Hoàng-thượng-Chí, con chết được không ? Hành vi của con thật không thể tha thứ được, con để lại huyết thù như biển cả đó cho ai rửa ? Con có lỗi với linh hồn của cha con ở bên kia thế giới không và Trương-thế-Côn Hoàng-thượng-Hương hai em của con có toại nguyện nơi chín suối không ?

Mấy câu nói đó khiến lòng chàng chấn động mạnh, thần trí dần dần tỉnh lại.

Thất-hồn-Nhơn buông tay chàng ra nói :

— Con không thể vì việc riêng của con mà làm người trái đạo, nàng là sư cô của con.

Hoàng-thượng-Chí lại sặc một tiếng phun ra một miệng máu tươi.

Quái nhân từ từ quay ra phía khác hai hàng nước mắt đầm đìa...

Từ nay Hoàng-thượng-Chí sống cũng như chết, lẽ sống của chàng đã theo cái chết thảm thương của Phương-Huệ chôn sâu dưới ba tấc đất rồi !

Thình lình trong Quỉ Bảo vụt lên một lằn lửa xanh.

Quái nhân ú ớ rồi chạy lẹ vào trong Quỉ-Bảo.

Thất-hồn-Nhơn kinh hãi kêu lên :

— Nguy ! trong Quỉ-Bảo có biến !

Hoàng-thượng-Chí giật mình, hỏi :

— Trong Bảo có biến ?

Thất-hồn-Nhơn gật đầu nói :

— Lửa xanh ấy là ám hiệu của Thiên tề giáo đã làm xong nhiệm vụ rồi đó, không biết trong bảo phát sinh ra việc gì ?

Hoàng-thượng-Chí lòng sôi sục, gằn giọng nói :

— Hừ ! Lại Thiên tề giáo nữa ?

Thất-hồn-Nhơn giật tay chàng nói :

— Phải vào mau !

Thất-hồn-Nhơn tung mình nhảy lên trước, Hoàng-thượng-Chí, cũng tức tốc theo ngay.

Một tiếng thét kêu thê thảm đưa tới, hai bóng người từ trên thành bảo nhảy xuống, một gã bị quái nhân đánh vỡ sọ chết tươi, còn gã kia đang nằm lăn lộn rên siết trên đất.

Quái nhân tức giận, tỏ ý muốn hỏi nhưng không làm sao nói được.

Thất-hồn-Nhơn và Hoàng-thượng-Chí cùng đến một lượt.

Quái nhân chỉ lão già còn sống rồi chỉ lỗ tai mình, có ý bảo Hoàng-thương-Chí lại hỏi hắn đã làm gì trong bảo.

Thất-hồn-Nhơn đã dành đến trước hỏi lão già đó :

— Hồn-giang-Long ! Anh em mày lớn gan hơn hổ hay sao mà dám đến phá Quỉ-Bảo ?

Lão già đó bị gọi đúng tên họ nên giật mình, kinh ngạc hỏi :

— Ngươi... ngươi là ai ?

Thất-hồn-Nhơn lạnh lùng nói :

— Mi không cần biết ta là ai ! Ai đã ra lệnh cho mầy đến đây phá rộn Quỉ-Bảo ?

Hồn-giang-Long liều mạng nói :

— Huynh đệ ta đã chết, ta đâu có thể sống một mình được ! Xuống tay đi ! Nhưng tưởng cũng nói cho ngươi biết Quỉ-Bảo sẽ bị hủy danh trong võ lâm như làn khói tan.

Quái nhân tuy không nói được, nhưng tai nghe được, ông tức giận vung chưởng lên.

Thất-hồn-Nhơn vội chận tay lại, rồi hỏi lão già :

— Hồn-giang-Long, Thiên-tề giáo chủ đáng để cho mi bán mạng sao ?

Hồn-giang-Long vuốt ngực nén đau đớn nói :

— Muốn giết cứ giết, khỏi phải nói nhiều !

Đôi mắt bắn ra những tia sáng khiếp người, Thất-hồn-Nhơn nói giọng lạnh lùng, cứng như thép nguội :

— Ta không giết nó, ta sẽ phế võ công, đánh bảy âm huyệt của m rồi cho sống ở trên đời nầy !

Hồn-giang-Long run cầm cập...

Thất-hồn-Nhơn gằn giọng hỏi :

— Mi nói không ?

Hồn-giang-Long nhắm mắt nói :

— Không !

Bỗng ngay lúc đó, tiếng rắc rắc vang lên, cửa bảo mở, mấy chục bóng người ào ào tuôn ra...

Quái nhân la ú ớ rồi nhảy vút khỏi thành vào trong bảo.

Thất-hồn-Nhân kêu lên :

— Nguy rồi !

Thì ngay lúc đó bên bờ sông bên kia đã có vô số người xuất hiện...

Thất-hồn-nhơn vung chưởng đánh văng Hồn-giang-Long xuống lòng sông rồi hối hả nói :

— Con chận lại đường đó không được để ai vào, cứ thẳng tay giết !...

Hoàng-thượng-Chí không kịp hỏi nguyên do, nhưng, trực giác cũng cho chàng biết là việc rất nghiêm trọng. Chàng gật đầu rồi nhảy vút chận ngay đường đá thủ thế chờ đợi...

Thất-hồn-nhơn hét lên một tiếng quay vụt lại chận đánh những người vừa trong bảo ào ra.

Hoàng-thượng-Chí quay lại nhìn, bất giác tim chàng đập mạnh lên...

Hai người đã chạy tới trước mặt chàng, đúng là Âm-dương song sát. Song sát ở trong Quỉ-bảo ra thì khỏi nói cũng đủ biết là những ma đầu bị nhốt trong bảo đều được thoát ra cả rồi.

Cơ quan của Quỉ-bảo rất nhiều, lại có « Thạch-thất Kỳ-trận » nữa có đâu hai huynh đệ Hồn-giang-Long có thể đi thông thương được mà lại còn thả hết bọn tù nhân sao ?

Chàng nghĩ mới đến đó thì bờ cát bên kia đã có mấy người chạy trên đường đá rồi...

Âm dương song sát cũng đến cách chàng hai trượng...

Không khí khẩn trương tột độ...

Âm-sát kinh-ngạc « ủa » một tiếng nói :

— Lãnh-diện-Nhân, tại sao mi lại ở đây ?

Hoàng-thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Hai vị muốn gì ?

Trên đường đá chỉ có bảy tám người tiến sát phía sau. Hoàng thượng-Chí không đợi Song-sát trả lời đã quay vút lại, dùng chưởng đánh mạnh về mấy người đang vượt qua sông.

Những tiếng thét vang lên, ba người đi đầu đã bị chưởng lực của Thượng-Chí đánh bay xuống lòng sông. Những người còn lại kinh hãi đứng sửng như tượng đá.

Dương sát lớn tiếng nói :

— Lãnh-diện-Nhơn, mi làm gì vậy ? Bọn chúng là người của Thiên-tề-Giáo mà !

Sát khí càng tăng thêm, Hoàng-thượng-Chí hừ một tiếng lạnh lùng nói :

— Nếu vậy càng đáng chết nữa !

Dương-sát kinh ngạc hỏi :

— Ý ! Thằng nhỏ, tại sao mi lại giúp cho Huyết-sọ ?

Hoàng-thượng-Chí cười ngạo nghễ, nói :

— Ha ! Ha ! Ha ! Quỉ-Bảo sẽ đứng oai hùng trong võ lâm mãi mãi !

Âm sát Mạc tú-Anh trầm tiếng nói :

— Lãnh-diện-Nhơn, nghĩ lại cái ơn lần trước mi giúp tay đó, vợ chồng ta không muốn giao thủ với mi...

Hoàng-thượng-Chí cười nhạt nói :

— Bổn nhân cũng từng chịu ơn của Côn-thế ma vương tặng thuốc đó, đôi bên ân oán đều huề không còn thiếu gì cả !

Âm sát Mạc-tú-Anh tức giận hét lên :

— Nếu vậy Âm sát này phải ra tay đấy ! Tiếp chưởng !

Âm sát liền đánh mạnh tới chàng một chưởng.

Đầu óc làm việc rất nhanh, Hoàng-thượng-Chí biết địch đông mà mình ít, lại còn quan hệ đến sự tồn vong của Quỉ-Bảo nữa. Vậy thì bảo tồn thực lực, để kéo dài trận đấu là điều hay nhất. Chàng liền lách tránh qua thế công của đối phương, rồi đánh bật trở lại một chưởng.

Sức gió cuốn tới như vũ bảo, ép lui Âm sát ba bước.

Bọn cao thủ Thiên-Tề giáo đứng trên đường đá lại ào ào xông tới...

Hoàng-thượng-Chí liền quay mình lại, vung hai tay, mười luồng chỉ vàng xé gió đi vun vút.

« Đông kim chỉ » của chàng trong năm trượng đã biến đá thành bột...

Những tiếng kêu thét vang lên, bảy cao thủ xông tới ngã nhào xuống lòng sông, rồi theo sóng trôi đi !...

Tiếng thét lanh lảnh lại vang lên, Âm-Dương song sát đều khởi thế công một lúc.

Từ khi Hoàng-thượng-Chí đã luyện thành « Khư mô thần công » thì công lực của chàng tiến đến mức không thể tưởng được. Sư phụ của song sát là Côn-thế ma-Vương còn chịu chưa nổi, thì dĩ nhiên Song-sát thua chàng xa rồi !

Hoàng-thượng-Chí, quay mình lại, phát mạnh song chưởng ra, Âm Dương song sát bị chấn lui mấy bước.

Trong kia đã có bảy tám ma đầu thiệt mạng dưới tay Quỉ-bảo chủ nhân rồi, nhưng bọn chúng quá đông, càng đánh càng quyết liệt...

Thất-hồn-Nhơn đang đánh ngang ngửa với ba lão ma đầu khác...

Còn quái nhân lại bị bốn lão già tóc đỏ vây hảm, tình thế rất nguy hiểm.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI HAI

Máu tuôn Qui-Bảo

ÂM-DƯƠNG SONG SÁT đã tự mệnh là cao thủ bất khả nhất thế, trước đây chỉ chịu thua Quỉ-bảo chủ nhân mà thôi. Ngờ đâu giờ đây, song sát liên thủ mà đấu không lại một thiếu niên trẻ tuổi, tự nhiên hung tính nổi lên, liền quát tháo vang lên như sấm rồi cả hai lại lao vào tấn công lần nữa.

Cả hai bên đều tức giận, quyết hạ đối phương trong chớp nhoáng, nên âm dương song sát cũng như Hoàng-thượng-Chí đều xuất những chiêu thế ác hiểm vô cùng.

Hoàng-thượng-Chí công được mười chiêu, thì thấy có một bóng người to lớn từ trên cây đã bay vút qua đầu chàng rơi xuống trước cửa đá. Chàng quay nhìn lại và cảm thấy lạnh cả người !...

Người vừa đến đó chính là sư phụ của Âm-dương song sát' Côn-thế Ma-Vương.

Côn-thế Ma-Vương đảm nhiệm chức vụ Tổng hộ pháp trong Thiên-tề-giáo, là có mục đích mượn uy thế của Thiên-tề-giáo mà hủy diệt Quỉ-bảo, trước là để rửa cái nhục đã thất bại dưới tay Quỉ-bảo chủ nhân sau nữa là cứu Âm-dương song sát thoát khỏi sự giam cầm của lão ma đầu danh trấn giang hồ đó.

Một khi mà Côn-thế ma-vương đã xuất hiện thì thế nào Thiên-tề giáo-chủ cũng sẽ hiện thân ngay!

Trước tình thế nầy, Quỉ-Bảo khó tránh khỏi được sự phá hủy của kẻ địch!..

Âm-dương song-sát thấy sư-phụ của họ xuất hiện, tinh thần phấn khởi, xuất luôn mấy tuyệt chiêu bách bức Hoàng-thượng-Chí phải rời xa cửa vào hang đá tới tám thước.

Thượng-Chí lo ngại vô cùng, chàng biết rằng nếu để cho Côn-thế ma-vương vượt qua cửa đá vào được bên trong thì tình hình trở nên tai hại.

Vừa suy nghĩ, chàng vừa vận «Khư-mô thần-công» đưa mười thành công lực, đánh mạnh ra một luồng bạch khí tựa mây mù dày đặc, cuốn nhanh về hướng Âm-Dương song-sát, tức thời một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang «ầm» lên, Song-Sát kêu «hự»! một tiếng đau đớn, cùng loạng choạng lùi ra sau một trượng..

Lúc nầy Côn-thế ma-vương đã đến nơi cửa vào...

Tình thế vô cùng khẩn trương!!!

Hoàng-thượng-Chí vội vàng biến thế thét to một tiếng như cọp rống quay mình hướng luồng bạch khí trùm vào thân hình Côn-thế ma-vương.

Đã rõ sự tàn phá kinh hồn của luồng bạch khí nầy, Côn-thế ma-vương chẳng dám xuất chưởng chống cự, vội vàng nhảy lùi lại tám thước.

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng-thượng-Chí đã nhảy đến trấn giữ chỗ cũ, nơi cửa ra vào của Quỉ-Bảo, đồng thời chưởng thứ nhì của chàng ào ạt tuôn ra...

Côn-Thế Ma-Vương thấy luồng bạch khí xông lại bên mình cười lên một tiếng rất quái dị, múa chưởng bảo vệ toàn thân.

Hoàng thượng-Chí vận thêm hai phần công lực «Khư-Mô Thần-Công» luồng bạch khí rít lên như gió thét mưa gào... Rồi «bùng» một tiếng!...

Nước sông nơi gộp đá, bị bắn tung cao như một ngọn sóng thần rồi đổ ào xuống tựa núi sập. Côn-Thế Ma-Vương bị đánh bay khỏi gộp đá gần một trượng...

Nhưng lão Ma-Vương này công lực không phải tầm thường, khi bị Hoàng-thượng-Chí đánh bay đi, lão nương thế lộn một vòng, rồi giữ thân mình rơi nhè nhẹ xuống đường đá trước cửa Quỉ-Bảo.

Hoàng-thượng-Chí quyết giết chết Côn-Thế Ma-Vương, nên đánh ra một chưởng thứ ba...

Bỗng Hoàng-thượng-Chí cảm thấy có hai luồng kình lực ép tới sau lưng chàng, nhưng không còn kịp tránh né gì nữa, chàng nghiến răng chịu đựng...

« Bùng ! »

Tiếng vang như sấm, kèm theo một tiếng « ự » nặng nề, Côn-thế Ma-Vương rúng động toàn thân, lùi xa hai trượng, cơ hồ muốn ngã xuống sông luôn. Đối lại Hoàng-thượng-Chí lảnh trọn hai chưởng từ sau lưng ấp tới, tuy có thần công hộ thân, nhưng vì hai luồng kình lực mạnh như núi đồ, khiến thân chàng lắc lư mấy cái, ụa ra một miệng máu...

Người đã đánh lén chàng chính là Âm-Dương song sát ! Họ thấy chàng bị đánh trúng hai chưởng với toàn sức mạnh của chúng mà vẫn không ngã, bất giác lạnh mình kinh sợ.

Dụng ý của Song sát là muốn hạ ngay Hoàng-thượng-Chí để cho sư phụ họ xông vào. Nhưng vì không được như ý muốn nên họ song song tiến tới một bước, tung chưởng một lần nữa. Lợi dụng cơ hội ấy, Côn-thế Ma-vương thét lên một tiếng như quỷ rú rồi quay mình, tiến theo đường vào Quỉ-Bảo...

Tình thế thập phần nguy hiểm ! Trước, sau Hoàng-thượng-Chí đều thụ địch, mà toàn là những ma đầu bất khả nhất thế, chàng lo ngại vô cùng !...

Thất-hồn-Nhơn đã bảo chàng không được để cho ai vượt qua yếu địa, thì dù có chết, chàng cũng trấn giữ nơi cửa Bảo này chứ không bao giờ chịu rút lui.

Chàng liền quát lên như sấm rồi quay mình nhảy tới trước mặt Âm-Dương song sát. Tay mặt dùng « Khư-mô thần công », tay trái vận

« Đông-kim-Chỉ », đánh nhanh ra như chớp nhoáng. Cả hai môn này là những võ công xuất thần, cái thế, đâu phải tầm thường.

Hai luồng kình lực của song sát phát ra chạm vào « Khư mô thần công» vang lên một tiếng như trời long đất lở. song sát loạng choạng lùi ra sau. Tức thời «Đông kim chỉ» rít gió bắn ra lẹ không thể tưởng...

Âm-Sát hoảng hồn ngã qua bên mặt, một cách liều lĩnh, mới thoát được chưởng phong của Thượng-Chí. Còn Dương sát không biết đường nào tránh né, nên vận sức chận lại, tức thì chỉ lực của Thượng-Chí đã xuyên thủng vai lão, máu tuôn xối xả.

Hoàng-thượng-Chí quay mình lại nửa vòng, song chưởng vận cả mười hai thành công lực ép mạnh ra...

Một tấn công trước, một đánh ra sau hai động tác của chàng rất nhanh nhẹn gọn gàng.

Côn-thế Ma vương lợi dụng lúc chàng tấn công song sát, tiến vào cửa đá.

Nhưng bất ngờ Hoàng-thượng-Chí phát chưởng công tới, Côn thế Ma-Vương bị rúng động toàn thân, phải lùi trở ra một lần nữa.

Hoàng-thượng-Chí đã dành lại được vị trí cũ.

Trận ác chiến bên trong đã có hai mươi xác chết nữa nằm ngổn ngang dưới đất. Số người còn lại vào khoảng ba chục người, chúng như đã quyết-tâm phá cho được Quỉ-Bảo.

Bị số đông người vây khốn, Quỉ-Bảo chủ-nhận ra tay chận đầu, không còn gieo khủng khiếp cho đối phương như trước nữa!

Thất-hồn-nhơn chỉ bị tám cao thủ vây hãm, nên có thể cầm-cự được, nhưng chắc cũng chẳng bao lâu.

Còn Quái-nhân tóc xù thì cả mình dính đầy máu, trông rất rùng rợn. Tính mạng của lão đi lần đến vực tử thần.

Đột nhiên...

Từ trên đường đá, có một bóng người áo xanh, phi thân tới sau lưng Côn-thế Ma-Vương.

Vừa thấy bóng người đó, máu nóng của Thượng-Chí sôi lên sùng sục, sát khí ngất trời...

Người đó chính là Thiên-tề giao chủ Dư-bình-Nam, kẻ đi gây tang tóc cho Bát-nghĩa-Bang.

Côn-thế Ma-vương và Dư-bình-Nam nói gì với nhau một lúc lâu rồi sát cánh đi về phía Hoàng-thượng-Chí.

Chúng còn cách một trượng, thì Thượng-Chí quát lớn :

— Dư-bình-Nam ! Hôm nay bổn chưởng môn sẽ bầm thây mi ra làm muôn mảnh !

Cười một cách hiểm độc, Dư-bình-Nam nói :

— Hì !... Hì !... Thằng bé chớ có mơ mộng hảo huyền nữa. Hôm nay mầy đừng có mong sống sót khỏi tay ta.

Tức giận, Hoàng-thượng-Chí vận toàn lực đẩy ra một chưởng

Hai người ngừng bước, nhưng vẫn đứng sát nhau ! Côn-thế ma-vương cười lên một tiếng quái dị rồi song chưởng từ từ đẩy ra.

Cảm thấy lạ lùng, Hoàng-thượng-Chí chưa kịp tìm hiểu gì cả thì đã thấy một luồng kình lực cực kỳ dũng mảnh cuốn tới...

Hai luồng kình lực bạt núi dời non chạm vào nhau kêu « Ầm ! » lên một tiếng kinh thiên động địa. Hoàng-thượng-Chí lảo đảo lùi ra sau một trượng, hai bên khoé miệng túa ra hai dòng máu tươi !

Dư bình-Nam và Côn-thế ma-vương, vẫn sát cánh nhau, bước lên bờ Quỉ-Bảo.

Thì ra hai người này biết sức mình không thể đơn độc chống cự nổi Hoàng-thượng-Chí, nên đã dùng phép « thấu thể truyền công » hợp công lực đánh ra. Với cách đó Hoàng-thượng-Chí làm sao chịu nổi !

Trên thế gian này, người có thể chịu đựng được thế hợp chưởng của hai lão đó thì chẳng tìm đâu ra, trừ Thượng-Chí, Chàng trợn ngược đôi mắt muốn rách khoé, tức giận, vụt nhảy tới tấn công Thiên-tề giáo-chủ.

Thiên-tề-giáo-Chủ lắc mình một cái đã nhảy ra xa hai trượng... rồi nói với Côn-thế Ma-Vương :

— Hộ-pháp ! Giao thằng nhỏ này cho lệnh sư đồ đấy.

Dứt lời lão liền tung mình nhảy vào trong trận đấu đánh hỗn loạn bên trong Quỉ-Bảo.

Còn-thế Ma-Vương được lệnh Thiên-tề giáo-chủ, nhảy tới tấn công Hoàng-thượng-Chí. Âm-Dương Song-sát cũng lướt mình đến gần...

Nơi cửa vào «bảo» không còn người nào cản trở, cao thủ của Thiên-tề-Giáo theo đó ào vào như nước vỡ bờ.

Trong trận mỗi lúc một hỗn loạn, xác người thi nhau ngã gục, thịt bay từng mãnh, máu nhuộm đỏ cả mặt đất. Thật là một trận giết người kinh hồn mà từ trước đến giờ chưa từng thấy!

Hoàng-thượng-Chí như điên như khùng đôi mắt đỏ ngầu, chàng vung « Thần chưởng » Áp đảo Côn-thế Ma-Vương tơi bời, làm cho lão không làm sao trở tay kịp.

Thấy sư phụ sắp lâm nguy Song-sát đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi cùng xông vào vòng chiến.

Vừa thấy bóng Thiên-tề Giáo-chủ xuất hiện trong trận, Thất-hồn-Nhơn liền quát to một tiếng, liên tiếp công ra ba chiêu, đẩy lui cả tám cao thủ đang vây hãm bà ta, rồi nhảy đến trước mặt Thiên tề giáo thủ, quát lớn :

— Dư-bỉnh-Nam ! Tử kỳ của mi đã đến rồi, đừng hòng làm mưa làm gió nữa !

Dư-bỉnh-Nam cũng quắc mắt, thét bảo :

— Đồ gái hư ! Hôm nay mà bổn giáo chủ không bầm xác ngươi ra muôn mảnh thì thề không làm người nữa !

Cất tiếng cười ngạo nghễ một lúc, Thất-hồn-Nhơn căm hờn quát :

— Nếu vậy thì bà đây sẽ cho ngươi được toại nguyện, xuống địa ngục làm quỷ không đầu.

Dư-bỉnh-Nam « hừ » một tiếng tức giận, vung chưởng đập vào ngực Thất-hồn-Nhơn.

Nào chịu kém, Thất-hồn-Nhơn khẽ lách sang một bên rồi tung trả lại hai chưởng ác liệt vào đầu Bỉnh Nam...

Hai người, một đấu một, xuất toàn những tuyệt chiêu dị thế áp đảo lẫn nhau. Người nào cũng muốn giết chết ngay địch thủ mới thỏa cơn tức giận...

Đàng kia, Hoàng-thượng-Chí vận tập toàn lực « Khư mô thần công »

dùng bí quyết chữ « chấn » trong « ma ma chưởng pháp » phối hợp thân pháp « phu quang di ảnh » diễn ra những thế công mạnh như vũ bão.

Bí quyết chữ « chấn » là nương lực của đối phương mà công lại đối phương. Đó là một môn võ học ảo diệu phi-thường, nhưng nếu công lực của đối phương mà mạnh hơn thì sẽ rất nguy hiểm cho người dùng bí quyết đó.

Chiêu thức của Thượng-Chí vừa biến đổi, thì sư đồ của Côn-thế ma-Vương đã cảm thấy không hay cho bọn chúng. Họ định thay đổi thế công quay về thế thủ, nhưng đã muộn mất rồi !..

Sau một tiếng « bùng » Dương-sát Cao-sĩ-Kỳ đã bị đánh bay ra ngoài thai trượng, ngã bịch xuống đất, đứng dậy không nổi nữa.

Tiếp đó Âm-át Mạc-tú-Anh kêu « hự » một tiếng, miệng phun máu tươi, văng ra xa tám thước.

Còn một mình Côn-thế Ma-Vương đấu với Hoàng-thượng-Chí. Lão ma-đau sợ hãi vô cùng, chẳng dám ra tay bừa bãi nữa mà quay lại thủ thế, bảo vệ toàn thân.

Nhưng lão làm sao có thể chống lại những võ-học cái-thế của Hoàng-thượng-Chí nhất là lúc này đang sôi máu hận thì chiêu thức của chàng lại càng kỳ ảo, ác hiểm hơn nhiều.

Chỉ cố gắng thoát được ba chiêu, đến chiêu thứ tư thì Côn-thế ma-Vương đã bị một chưởng đến phải phun máu, loạng choạng lùi ra sau.

Thế là chỉ trong chốc lát cả ba thầy trò Côn-Thế Ma-Vương đều bị bại dưới bàn tay phục hận của Hoàng-thượng-Chí !!

Ngay lúc đó...

Ở trên đường đá dẫn đến cửa « Bảo », bóng người náo động, tiếng la hét, vang lên một lúc Tiếp đó mấy bóng người vút tới trận đấu nơi cửa « Bảo ».

Hoàng-thượng-Chí chẳng kịp suy nghĩ gì cả, tung mình nhảy vào bên trong.

Bỗng một tiếng « hự ! » thê thảm đưa tới, Quái nhân tóc bù xù phun ra một búng máu bầm đen, thân hình lắc lư muốn ngã. Hoàng-thượng-Chí hoảng hốt, kêu lớn :

— Tiểu sư thúc ! Hãy lui ra đi, để bọn chúng cho tôi !

Chàng lại thét lên một tiếng, tung song chưởng đánh mạnh vào ba lão già tóc đỏ đang đánh với Quái nhân tóc xù. Những tiếng thét đau đớn, nghẹn ngào vang lên cả ba lão già đó đều bị chưởng lực đập nát óc, máu phun tung toé chết ngay tại chỗ.

Như một con hổ điên, Hoàng-thượng-Chí bồi thêm một chưởng vào ba xác chết đó, làm cho máu thịt bay tứ tán. Chàng vừa quay mình lại, thoáng thấy ba bóng người nhảy tới bên mình. Chàng chẳng thèm nhìn xem mặt mũi của họ ra sao, phóng ngay «đông kim chỉ» vào ngực chúng.

Máu tuôn xối xả, ba người đó chưa kịp ra tay thì đã gục chết ngay tại chỗ !

Trong nháy mắt, đã gục chết cả sáu cao thủ, Hoàng-thượng-Chí làm cho mọi người rúng động tận tâm can.

Lúc nầy Thất-hồn-Nhơn đã bị Dư-bỉnh-Nam áp đảo đến phải lùi dần rất nguy hiểm.

Hoàng-thượng-Chí quát vang như sấm :

— Dư-bỉnh-Nam ! Nộp mạng đây !

Cùng với tiếng thét đó, chàng phóng ra liên tiếp ba chưởng...

Dư-bỉnh-Nam lạnh lùng « hừ » ! một tiếng, nhanh nhẹn lùi ra ngoài một trượng, lão quay mình thay đổi vị trí rất tài tình, tránh qua cả ba chưởng kình người đó.

Phải giao chiến với tám cao thủ một lượt sức lực suy giảm rất nhiều lại vừa đương đầu với Thiên-tề giáo chủ, Thất-hồn-Nhơn chịu đựng không nổi nên lảo đảo muốn ngã. Bà ta cố gượng thét bảo Hoàng-thượng-Chí :

— Con ! Không thể để cho nó thoát khỏi được ! Nó là...

Bà chưa dứt lời thì đã có một luồng đạo lực cực kỳ dũng mãnh cuồng trùm tới bên mình.

Nhận ra đó là « Hóa nguyên thần công », tuyệt học của Thiên-Tề giáo chủ, Hoàng-thượng-Chí thất kinh hồn vía. Chàng biết Thất-hồn-Nhơn không thể nào chịu nổi tuyệt chiêu đó, nhưng chàng không thể nào bảo vệ bà ta tránh né cho kịp !

Trong lúc nguy cấp đó, chàng vội bắn ngay vào ngực Thiên-Tề giáo chủ cả năm luồng chỉ phong một lần.

Hai tiếng «hự» ! đau đớn như cùng phát ra một lúc. Thất-hồn

Nhơn bị Dư-bình-Nam đánh văng ra ngoài một trượng, rồi té nằm dưới đất.

Dư-bình-Nam lại bị chỉ phong của Hoàng-thượng-Chí bắn nhằm phải lùi ra hai trượng.

Thấy Thất-hồn-Nhơn té nằm dưới đất. Hoàng-thượng-Chí đau lòng quá vội nhảy lại bên bà, không nghĩ đến việc truy giết Thiên-Tề giáo chủ nữa. Thất-hồn-Nhơn đã xem chàng như con ruột thì bảo sao chàng không lo lắng, thương xót bà ta cho đành.

Chàng vừa cúi mình định đỡ Thất-hồn-Nhơn dậy, thì nghe tiếng người nói sau lưng :

— Tham kiến chưởng môn !

— Tiểu đệ ! Tệ huynh đến đây !

Thượng-Chí quay mình lại, thấy Hắc-bạch song yêu, Nam Cái và bốn lão ăn mày nữa, đã đứng đó từ lúc nào rồi. Chàng vội nói với song yêu :

— Hãy bắt cho được Thiên-tề Giáo-Chủ, đừng để cho nó chạy thoát !

Hắc-bạch Song-yêu đáp một tiếng rồi cùng nhảy lại tấn công Thiên-tề Giáo-chủ.

Khi đó, Thượng-Chí mới quay lại hỏi Nam-Cái :

— Lão ca ! Sao lão ca lại cũng đến đây ?

— Nam-Cái đáp :

— Được Song-yêu cho biết đệ đến đây, và nghe tin các cao thủ của Thiên-tề-giáo cả trăm người đến phá Quỉ-Bảo, lão ăn xin nầy không lẽ ngồi yên nhìn đệ-đệ giao chiến một mình, nên đã đem theo tám mươi môn hạ, đi suốt ngày đêm đến đây !

Quá cảm động trước thịnh tình Hoàng-thượng-Chí run run nói :

— Lão ca ca ! Hãy giải quyết việc trước mắt, rồi hãy nói chuyện sau...

— Tiểu-đệ ! Cái-bang đã nhờ Tiểu-đệ rất nhiều, giờ đây lão ăn xin nầy giúp Tiểu-đệ một tí có thấm vào đâu !

Dứt lời, lão phất tay một cái, cùng với bốn lão ăn xin nhảy vào vòng chiến.

Hoàng-thượng-Chí vừa quay lại thì đã nghe Thất-hồn-Nhơn bảo :

— Con ! Ta. . không chết đâu ! Hãy khoan lo đến ta đã mà đi giải cứu cho sư tổ của con !

Nhìn sững vào Thất-hồn-Nhơn như lo cho thương thế của bà một lúc sau Hoàng-thượng-Chí mới quay mình, nhảy vào nơi Quỉ-bảo chủ nhân đang đánh nhau...

Cả hàng mấy chục cao thủ của Thiên-tế giáo đang hỗn đấu với chủ nhân Quỉ-bảo. Hoàng-thượng-Chí, đôi mắt đỏ như máu, xuất thủ điên cuồng, tung chưởng tới tấp.

Chàng lúc nầy là bóng dáng tử thần, ai đỡ thế đánh của chàng thì phải nát thây, kẻ nào công chàng, cũng bị ngã gục...

Tiếng thét thê thảm vang lên liên hồi...

Tiếng la hét cuồng loạn...

Tiếng chưởng lực chạm nhau « ầm ầm »...

Tiếng khí giới va mạnh chan chát !

Tất cả những âm thanh đó tạo thành một bản hợp tấu điên cuồng, khủng khiếp át cả sóng vỗ gió gào ngoài cửa « Bảo ».

Bỗng, giữa cảnh giết chóc kinh hồn đó, một lằn lửa đỏ vút thẳng lên trời, tỏa ánh sáng đỏ rực. Tức thời những người đang say chiến, quyết phá tan « Quỉ-bảo » đó, cũng bỏ trận đấu mà chạy tung về hướng đường đá dẫn sang bờ bên kia.

Trong chớp mắt, đã có bảy tám phần mười số người rút ra khỏi « Bảo ». Có những người thoát không được, đều bị gục chết dưới sức phản công của những người trong « bảo ».

Qua trận chiến ác liệt trước « Quỉ-bảo » thây chất như núi, máu chảy thành sông. Thật là một cảnh tượng rùng rợn chưa từng thấy !!!

Nhìn những xác chết ngổng ngang, Quỉ-Bảo chủ nhân cất tiếng cười sang sảng, giọng cười mỗi lúc một cao rồi sặc sụa như điên cuồng. Dứt tiếng cười chủ nhân Quỉ-Bảo quay mình đi vào hậu thất.

Quái nhân tóc xù lo dọn dẹp những xác chết đem liệng vào lòng sông.

Hắc - bạch - song yêu chạy đến trước mặt Hoàng-thượng-Chí, cúi đầu, nói :

— Đệ tử không làm tròn được mệnh lệnh, để Thiên-Tề Giác-Chủ chạy thoát, xin chưởng môn định tội !

Hoàng-thượng-Chí ôn tồn nói :

— Không phải lỗi ở các ngươi. Mau đi dọn dẹp những xác chết cho nhanh.

Song yêu cùng chắp tay, nói :

— Cảm tạ Chưởng môn !

Rồi cả hai cùng giúp Quái nhân tóc xù thâu lượm những xác chết trong trận...

Hoàng-thượng-Chí đưa mắt nhìn quanh, thì Nam-Cái cũng vừa bước đến bên chàng, nói :

— Tiểu đệ ! Hẹn lần sau gặp lại.

— Sao ? Lão ca ca làm gì mà đi gấp thế ?

Đưa tay chỉ phía bên kia bờ đại giang, Nam-Cái nói :

— Đệ tử của Cái bang đứng đợi bên kia, tôi phải đi coi thử, hơn nữa tôi cũng biết nhiều về luật cấm của Quỉ-Bảo, ở lại đây sao tiện !

Hoàng-thượng-Chí nhẹ giọng nói :

— Lão ca ca đã từ xa xôi vạn dặm đến giúp tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vô cùng, xin ghi ân lão ca ca cùng các quí hữu trong bang !

Nam-Cái khẻ cười đáp :

— Đệ đệ nói chi những lời khách sáo đó ! Nếu sau nầy có cần điều gì đến Cái-bang, chúng tôi, đệ đệ cứ nhắn một lời là được rồi !

— Xin cảm tạ tình sâu !

Như nhớ lại điều gì, Nam-Cái vụt nói :

— Ồ Tiểu đệ ! Tiểu-đệ tìm một cô gái tên Đinh-Hồng phải không ? Việc nầy tôi đã truyền lệnh cho các đệ tử bổn môn ở khắp nơi, phải hết sức truy tầm tung tích cô gái đó.

Một lần nữa, Hoàng-thượng-Chí lại nói :

— Đa tạ lão ca ca !

Nam-Cái chắp tay, nói :

— Tái kiến !

Hoàng-thượng-Chí cũng vội đáp lễ :

Chớp mắt, Nam-Cái đã cùng bốn lão già kia chạy về phía bờ sông bên kia.

Hoàng-thượng-Chí quay mình, lại gần Thất-hồn-Nhơn, lo ngại nói :

— Tiền-bối ! Thương thế của Tiền-bối nặng lắm không ?

Gượng cười khẻ một tiếng, Thất-hồn-Nhơn đáp :

— Không sao ! Ta đã uống xong hai viên thuốc của bổn môn rồi, thương thế chẳng có gì đáng ngại.

Dứt lời bà ta đứng dậy, nhìn quanh, nói :

— Mưu kế của Dư-bỉnh-Nam quả thật thâm độc. Hoàng-thượng-Chí hỏi:

— Tại sao những người bị nhốt trong nhà đá lại có thể thoát ra được như thế ?

Đưa tay chỉ vào hai xác chết nằm bên nhau mà Quái nhân chưa kịp liệng xuống sông, Thất-hồn-Nhơn nói :

— Anh em của « Hồn giang-long » đã chết đó là hai tên hương chủ Thiên-tế-giáo, chuyên lặn dưới nước ! Dư-bỉnh-Nam đã biết cách bố trí bên trong « bảo » nên mới phái hai người đó lặn qua sông, đến sau « bảo » lẻn vào trong thả những ma đầu bị nhốt trong đó ra. để thực hiện thế nội công ngoại kích, mong hủy diệt « Quỉ Bảo ».

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng-thượng-Chí lại hỏi :

— Nhưng làm sao Dư-bỉnh-Nam biết được sự bố trí bên trong «bảo » ?

— Điều nầy để gặp được sư tổ con rồi sẽ hiểu.

Hoàng-thượng-Chí đang suy nghĩ, thì Thất-hồn-Nhơn lại nói :

— Con ! Hãy bảo Hắc-bạch song yêu ở ngoài « bảo » chờ con, để tránh mọi rắc rối !

Hoàng-thượng-Chí gật đầu ! Quái nhân lúc nầy đã thu dọn xong xuôi chờ đi vào «bảo».

Chàng tiến lại bên song-yêu truyền lệnh cho họ. Tức thời song yêu vượt qua bên kia bờ sông đứng chờ.

Khi Quái-nhân tóc-xù khuất dạng trong « Quỉ-Bảo », Thất-hồn-Nhơn run run giọng, nói :

— Còn à ! Ta có một lời cần nói với con.

Hoàng-thượng-Chí cãm động, nói :

— Có điều gì xin tiền-bối cứ dạy, Vãn-bối đâu dám chẳng nghe !

Giọng rất dịu dàng pha lẫn buồn bã, Thất-hồn-Nhơn hỏi :

— Con hận mẹ con lắm, phải không ?

— Phải ! Nhưng tiền bối hỏi việc ấy để làm gì.

Không để ý đến câu hỏi của chàng, Thất-hồn-Nhơn lại tha thiết nói :

— Con không chịu tha thứ cho bà ta sao ?

Khoé mắt đỏ hoe, long lanh ngấn lệ Thượng-Chí đáp :

— Đó là một hành động không thể nào tha thứ được cả !

Thất-hồn-Nhơn buồn bã thở dài :

— Con à ! Nếu mẹ con tái giá với Thiên-tể Giáo-chủ là một điều bất đắc dĩ, khiến cho bà ta khổ tâm không ít, đồng thời thân xác bà ta cũng không hề bị hoen ố mà vẫn giữ được sự thanh bạch, thì con cũng ..

Quá đỗi kinh ngạc, Hoàng-thượng-Chí không để cho Thất-hồn-Nhơn dứt lời chen vào hỏi :

—Tiền bối biết hết những chuyện đó sao ?

— Không sai !

Hoàng-thượng-Chí lại nói :

— Theo vãn-bối được biết, thì Thiên-tể giáo-chủ, từ trước, đã bất lực vinh viễn về sinh lý ! Như thế thì đều gia-mẫu chưa từng bị hoen ố rất đáng tin. Nhưng dù sao cọn cũng không thể không buồn lòng về những hành động mất cả nhân-cách của gia mẫu !

Tha thiết nhìn chàng, Thất-hồn-Nhơn khẻ bảo.

— Con ! Ta hỏi con nếu như bất đắc dĩ bà ta phải làm như vậy thì con cũng không thể bỏ qua sao ?

Tình mẫu tử là tình trời sinh, chàng tuy ghét hận mẹ chàng vô cùng nhưng trong tiềm-thức chàng luôn mong muốn có những kỳ tích phát sinh bất ngờ. Giờ nghe Thất-hồn-Nhơn hỏi thế, chàng kích động vô cùng nói :

— Vân bối cần phải nắm được những sự thật để chứng minh cho điều đó đã, rồi mới có thể quyết định được

— Dĩ nhiên !

Vừa nói Thất-hồn-Nhơn vừa từ từ lột tấm khăn bịt mặt xuống...

Nhìn thấy mặt bà, Hoàng-thượng-Chí kêu lên một tiếng sảng sốt, lùi sau ba bước, toàn thân run động đứng không vững.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BA

Lóe ánh sáng

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ không dám tin đôi mắt của chàng, người trước mặt là mẹ của chàng, Thái hằng Nga Vương-thúy-Anh.

Chàng ghét bà cơ hồ có thể giết bà đi, vì bà còn độc ác hơn rắn...

Thế mà không ngờ Thất hồn nhơn người mà chàng kính trọng lại là bà mẹ độc ác của chàng !

— Mẹ ! Con bất hiếu.

Chàng chỉ nói được có thể đã té khụy xuống.

— Con ! Mẹ biết con bị nhiều đau khổ, nhưng...

Hai mẹ con ôm chầm nhau khóc lớn lên !

Một tình cảnh éo le thật đáng thương tâm !

Qua một lúc lâu, Vương-thúy-Anh dừng khóc, dịu dàng nói :

— Con có thể tha thứ cho mẹ không ?

Thượng Chí còn nức nở nói :

— Không ! Mẹ không có lỗi gì cả ! Chính con mới là một đứa con bất hiếu !

Vương-thúy-Anh vuốt tóc Thượng-Chí nói :

— Mẹ biết con có nhiều chuyện muốn nói, nhiều nghi vấn nhiều thắc mắc chứa đựng trong lòng. Bây giờ đã đến lúc con có thể biết, nhưng cần phải gặp sư tổ con trước đã ! Con đưa vật mà Côn nhi đã trao cho con giữ đó cho mẹ !

Thượng-Chí vội lấy gói vải trong mình ra trao cho Thúy-Anh nói :

— Côn đệ đưa con vật này đây !

Tay run rẩy, Vương-thúy-Anh mở gói kiểm điểm rồi cẩn thận gói lại, buồn rầu nói :

— Côn nhi đã hoàn thành một đại sự cho sư môn !

Hoàng-thượng-Chí nhìn mẹ chàng trân trối, không biết việc gì cả, nhưng lại không dám hỏi, vì chưa gặp được sư tổ thì mẹ chàng cái gì cũng không nói ra.

Chàng nhìn vào cánh tay phải của mẹ chàng bị chặt đứt vì giải huyệt cho chàng, lòng chàng thấy sót xa đau đớn. Bây giờ chàng mới thấy được tình thương con vô bờ của mẹ chàng.

Vương-thúy-Anh kéo chàng đứng lên nói :

— Con, đi theo mẹ !

Hai mẹ con đi vào cánh cửa bảo đen sì..

Trước mắt một bóng người và quái nhân đã chận phía trước.

Vương-thúy-Anh kêu lên :

— Tiểu-sư đệ !

Đôi mắt của quái nhân loáng ra ánh sáng sợ hãi rồi lui lại hai bước. Hai giọt nước mắt lăng xuống trên đôi má quái nhân.

Thái-hằng-Nga Vương-thúy-Anh đưa gói vải cho quái nhân rồi nói :

— Sư đệ, phiền sư đệ thưa với sư phụ ngu đồ Thúy-Anh đến yết kiến !

Quái nhân cầm gói vải rồi quay đi vun vút.

Không bao lâu quái nhân trở lại, lấy tay chỉ chỏ rồi bỏ đi.

Hoàng-thượng-Chí đi sau mẹ chàng vào Quỉ-Bảo.

Những cánh cửa nhà đá đề nhốt tù nhân đều mở toang hết cả... Hai người đến tòa nhà ở sau bảo.

Quỉ-Bảo chủ nhân đôi mắt lim dim, ngồi dựa trên ghế.

— Sư phụ !

Vương-thúy-Anh cung kính gọi một tiếng rồi quì xuống dưới đất.

— Sư tổ ! Đồ hài bái kiến !

Hoàng-thượng-Chí cũng quì theo xuống.

Đôi mắt của Quỉ-Bảo chủ nhân mở ra, nhìn chăm chú hai mẹ con Thúy-Anh, một lúc ông mới trầm giọng nói :

— Chí nhi, ngẩng đầu lên !

Thượng-Chí ngẩng đầu lên thấy thần sắc của sư tổ lấy làm kinh ngạc.

— Chí nhi ! Con và sư cô con đi một lần, tại sao lại chia tay nửa đường ?

Cả mình chàng chấn động miệng cứng không làm sao nói được.

Hiển nhiên « Quỉ bảo chủ nhân » chưa biết việc giữa Thượng-Chí và Đông-phương-Huệ, chàng không thể nói thật ra được, nhưng cũng không thể dùng lời nói dối được.

Quỉ-bảo chủ nhân lại giục :

— Chí nhi, nói đi !

— Toàn thân chàng run rẩy, nước mắt sắp tuôn ra, chàng muốn khóc nhưng không dám, miệng mấp máy một lúc rồi lại cúi mặt xuống không dám nhìn vào đôi mắt sáng quắc của sư tổ.

Quỉ bảo chủ nhân thoạt đổi giọng, ngọt ngào nói :

— Huệ cô của con mất mẹ từ thuở bé, nuôi nấng chìu chuộng, nó muốn làm gì thì làm, có phải cô cháu chúng con giận dỗi nhau chăng ?

Tim đau như dao cắt, chàng buột miệng nói cộc lốc :

— Dạ không !

— Nếu vậy thì tại sao lại chia tay với nhau ?

Thượng-Chí ngập ngừng :

— Cái đó...

Quỉ bảo chủ nhân dịu giọng nói :

Con cứ việc nói thật ra !

— Dạ... sau khi rời khỏi bảo, con bận đi truy tầm một người khi trở lại thì sư cô đã đi đâu mất !

— Việc thật như vậy sao ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu đáp :

— Dạ phải !

Quỉ-Bảo chủ nhân thở dài, ngã lưng vào thành ghế, buồn buồn nói

— Ba ngày trước, nó về lại « Bảo » một mình, gục đầu trước bàn thờ của mẹ nó khóc nửa ngày rồi thình lình vận chưởng tự tuyệt...

Ông nói đến đây thì nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Hoàng-thượng-Chí la lớn lên một tiếng phun ra một miệng máu tươi, rồi gục xuống mê mang.

Không biết trải qua bao lâu đến lúc chàng nghe tiếng sóng nước róc rách, mở mắt ra, mới biết mình đang nằm trên một phiến đá bên bờ sông, ngoài cửa bảo. Mẹ chàng ngồi canh một bên, mặt đầm lệ...

Hoàng-thượng-Chí vội ngồi dậy nói :

— Mẫu thân, con bất hiếu...

Đôi mắt đầy cả bao dung, Thúy-Anh nói :

— Mọi việc đã qua rồi, con đừng bận tâm nữa !

Thượng-Chí ngó dáo dác hỏi :

— Sư tổ đâu ?

— Sư tổ con vì cái chết của Huệ cô con mà đau lòng ! Sau khi sư tổ mẫu con mất rồi thì ông mang hết tình thương trút lên mình đứa con gái duy nhất, cái chết của nó đã làm ông mất hết sinh lực...

Hoàng-thượng-Chí nước mắt chảy ròng, đau buồn nói :

— Mẹ ! Con chết đi cũng không thể bù lại tội lỗi đó !

Thúy-Anh vỗ nhẹ lên vai chàng nói :

— Mẹ đã nói rõ cho sư tổ con nghe hết rồi. Ông tha thứ cho con.

— Nhưng con không thể tha thứ cho con được.

— Đừng nói nhăm ! Cái sai đó cũng do nơi mẹ, đáng lẽ mẹ phải nói sớm cho con biết mọi chuyện, nhưng vì môn-qui...

Thượng-Chí lầm bầm :

— Môn qui ?

Vương-thúy-Anh gật đầu nói :

— Phải !

— Con không hiểu môn qui gì cả...

— Được, sư tổ đã cho phép mẹ nói ra hết tất cả cho con biết...

Hoàng-thượng-Chí ngồi ngay ngắn, ngoảnh tai chờ đợi, nói :

— Con mong cái giây phút nầy đã lâu lắm rồi !

Vương-thúy-Anh liếc nhìn cửa Quỉ-bảo một cái rồi nói :

— Môn qui võ học của Quỉ-bảo rất nghiêm, dầu là con cái cũng

không được truyền thụ nếu chưa được phép, và tất cả những gì trong Bảo cũng không được tiết lộ ra ngoài giang hồ, nếu ai trái thì chết...

Hoàng-thượng-Chí hơi cau mày nói:

— Như vậy thì quá khắt khe!

Vương-thúy-Anh nghiêm nét mặt nhìn chàng rồi nói:

— Con không được phê bình bậy bạ, nghe mẹ nói.

Vì vậy nên trong võ lâm chỉ biết Quỉ-bảo, còn bảo chủ và môn nhân thì mãi đến nay cũng chưa có ai biết được cả.

Bà ngừng lại một lúc rồi tiếp:

— Môn qui của Quỉ-bảo học thành rồi mới rời khỏi bảo mà an cư lạc nghiệp. Mỗi năm vào tháng tám các môn nhân phải về bảo mà hội tập một tháng, trau dồi những gì đã học và thụ huấn thêm những tuyệt kỷ võ học mà sư tôn mới sáng chế.

Hai mươi năm trước, đúng vào thời kỳ tụ tập, lúc đó sư cô con chưa ra đời, trong bảo ngoài sư-tổ mẫu con ra thì còn một mình tiểu-sư thúc khi nãy đó thôi. Nhưng kỳ tụ họp đó lại xảy ra một việc kinh khủng.

Bà nghỉ một chút rồi tiếp:

— Sư tổ mẫu con bị người ta dùng một thủ pháp đặc biệt mà cần điểm huyệt đạo, tâm thần tổ mẫu từ đó trở nên thất thường...

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên hỏi:

— Người nào lại có thể vào được Quỉ-bảo mà làm việc ấy?

Vương-thúy-Anh lại từ từ nói:

— Việc không những chừng ấy, « Quỉ bảo toàn thư », một vật bảo truyền của bổn môn lại bị người ta cướp đi!

— Ồ!

— Lúc đó sư tổ con rất tức giận, người liền xuống lịnh cho đại sư bá, phụ thân con, mẹ và Trương sư thúc, tất cả bốn người nội trong ba năm phải tìm cho ra...

Hoàng-thượng Chí sốt ruột như chính chàng đi tìm Quỉ-bảo toàn thư, nên vội hỏi:

— Kết quả sao ?

Vương-thúy-Anh thở ra nói :

— Kỳ hạn ba năm đã mãn, bốn người cùng trở về bảo, không tìm ra được gì cả !

Cùng vào lúc đó sư tổ mẫu sanh ra một người con gái, rồi chết đi. Sư tổ con đau khổ vô cùng, ông thoa thuốc lên thi thể sư tổ mẫu bảo tồn mãi trong bí thất sư tổ con tự thề là từ đó không rời khỏi bảo nữa chỉ, lo nuôi nấng dạy bảo đứa con gái tức là sư cô Đông-phương-Huệ của con. Lúc đó ông lại ra lệnh nghiêm khắc cho các sư đồ trong hai năm nữa, nếu vẫn không tìm ra được thủ phạm thì đừng sống mà trở về bảo phải tự tuyệt tình nghĩa sư đồ mãi mãi...

Hoàng-thượng-Chí run run nói :

— Sau hai năm sư tổ xuống tay thật sao ?

Vương-thúy-Anh lắc đầu, nước mắt chảy lăn trên gò má, từ từ tiếp :

— Không ! Sư tổ con trước khi chưa lập Qui-Bảo thì đã có danh hiệu là « Can thiên nhất quái » ở trong võ lâm rồi, như vậy đủ biết ông kỳ quái đến mực nào. Chẳng qua lúc đó vì quá tức giận và đau khổ nên nói thế thôi, không ngờ lại gây ra thảm họa...

Vương-thúy-Anh nghiến răng rồi hằn học nói :

— Thằng khốn kiếp đó lại dám giả mạo sư tổ con, tới hạ độc thủ Hoàng, Trương hai họ. Những việc đó Trương sư thúc đã nói cho con biết rồi. Ngày đó mẹ lại có việc đi khỏi, khi trở về trong trại tiêu điều, máu nhuộm lênh láng, chỉ có một đứa hài nhi còn sống là Trương-thiếu-Côn, song cũng đã thoi thóp..

Đôi mắt bắn ra những tia sáng căm hờn, Hoàng-thượng-Chí rít lên :

— Hung thủ là ai ? ? ?

Vương-thúy-Anh không trả lời, lại tiếp :

— Tội nghiệp cho sư thúc Độc long thủ Trương-Thông của con, trước sau vẫn tưởng là sư tổ con hạ thủ, nên chẳng oán hờn gì cả mà tự tuyệt để toàn sứ mệnh...

Thân chàng lắc lư, cơ hồ đứng không vững, chàng thấy Trương sư

thúc trước khi chết cứ nói vì sứ mệnh và không cho chàng báo thù cũng như thân chôn hài cốt. Thì ra mãi đến lúc chết ông vẫn chưa biết được sự thật của vụ huyết án đó !

Vương-thúy-Anh ngừng một lúc rồi tiếp :

— Đại sư bá của con thình lình lại chạy đến, hết sức khuyên mẹ trở về Hình... gia trang ở tạm, vì lúc đó mẹ đang mang thai Hoàng-thượng-Hương muội muội của con. Hơn nữa Trương-thiếu-Côn đang lúc hấp hối, cần phải được chữa trị, cho nên mẹ nghe theo lời ông ta...

Nói đến đây vẻ mặt hiện đầy căm hận, Vương-thúy-Anh hạ giọng nói :

— Lúc đó mẹ đoán biết việc này không phải do sư tổ con làm ra ! Thứ nhất, tuy ông kỳ quái nhưng không tàn nhẫn, không thể dùng thủ đoạn tuyệt diệt nhân tính này mà đối phó với môn hạ

Thứ hai, ông đã tự thề là không rời khỏi bảo nữa, và điều cuối cùng là đối với môn hạ khi ông thanh toán xong cần gì phải để lại cái biểu hiệu « Huyết-sọ » ở trên vách...

Không bao lâu sau, đại sư bá con lại cầu mẹ cải giá cùng ông.

Hoàng-thượng-Chí trợn ngược mắt lên, hỏi :

— Cái gì, đại sư bá...?...

Vương-thúy-Anh gật đầu :

— Mẹ chịu, vì trong óc mẹ tin tưởng rằng mẹ có thể tìm ra được hung thủ...

— Nhưng mẹ đã tái giá cùng...

Thúy-Anh cướp lời :

— Con muốn nói là Dư-bỉnh-Nam ?

Thượng-Chí gật đầu đáp :

— Vâng !

— Nó tức là đại sư bá của con !

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc lui lại một bước, nói :

— Đại sư bá là họ Hình ?

— Hừ ! Đó là tên thật của nó, còn Thiên-tề giáo-chủ Dư-bỉnh-Nam là nó hóa danh để vào Quỉ-bảo thi hành một âm mưu thâm độc...

Thượng Chí kêu lên kinh ngạc :

— Ồ !

Đôi mắt hiện đầy căm hờn, Thúy Anh giận giữ tiếp :

— Giết sư mẫu cướp «Quỉ bảo toàn thư» mạo danh sư phụ, hạ sát hết Hoàng, Trương hai trang đều là thằng khốn kiếp ấy cả

Lòng hận thù sôi sục, mạch máu chuyển động mạnh như muốn vỡ tung, hai mắt đỏ ngầu dễ sợ, Hoàng-thượng-Chí nói như một kẻ mất trí :

— Dư-bỉnh-Nam, Thiên tề giáo.. Ha ! ha ! ha Hoàng-thượng-Chí này nếu không chặt nó ra trăm khúc và để lại một mạng nào của Thiên tề giáo sống sót thì không làm người nữa !

Vương-thúy-Anh giật tay chàng nói :

— Con hãy bình tĩnh một chút nghe mẹ nói hết !

Từ khi mẹ biết được xuất thân của nó rồi thì càng quả quyết việc mẹ đoán không sai, chỉ hận là không có bằng cớ.

Mười mấy năm qua, mẹ kéo dài cái kiếp sống như một kẻ mất linh hồn vậy, chịu nhẫn nhục để chờ phục thù. Dư-bỉnh-Nam cứ ngỡ Trương-thiếu-Côn là con của mẹ, vì vậy nó không theo dõi tông tích của con nữa. Nếu nó biết được thì hậu quả rất đáng lo, và chắc chắn là không có ngày hôm nay...

Đôi mắt đầy vẻ hối hận, Thượng-Chí nhìn mẹ chàng nhỏ tiếng hỏi :

— Vì vậy mà mẹ chịu đau khổ không nhìn nhận ruột thịt ?

Vương-thúy-Anh đáp lại bằng một cái nhìn, bao dung, nói :

- Phải ! May trời giúp con học được tuyệt nghệ, nên món nợ máu đó con có thể đòi lại được rồi !

— Mẹ...

Thúy-anh-Anh xua tay, nói :

— Con có biết tại sao Dư-bỉnh-Nam lại nhảy vào làm môn hạ của Quỉ-Bảo không ?

Hoàng-thượng-Chí gật đầu nói :

— Cái đó con đã có nghe qua rồi !

Thúy-Anh ngạc nhiên hỏi :

— Con biết ? Làm sao con biết được ?

— Phải ! Do Côn-Thế Ma-Vương nói ra, sư phụ của Dư-bỉnh-Nam là Hoàng-Vũ Nhất-Quái muốn làm bá chủ võ lâm, nhưng lại bị sư Thái-thượng-Tổ Âu-dương-Minh đánh bại, thành tàn tật, cho nên Bỉnh-Nam muốn báo thù...

Vương-thúy-Anh nhẹ gật đầu :

— Đúng như vậy !

Thượng-Chí im lặng một lúc rồi vụt hỏi :

— Mẹ ! Cái chết của Côn đệ và Hương muội....

Thần sắc lại buồn rầu, nước mắt ướt đẫm mi, Thúy-Anh hạ giọng nói :

— Côn nhi nghe theo lệnh của mẹ, lừa cơ lục soát bí thất của Dư-bỉnh-Nam cuối cùng nó tìm lại được « Quỉ-bảo toàn thư » vật chí bảo của sư môn. Nhưng vì làm không cẩn thận nên nó bị phát giác rồi bị truy sát. Côn nhi bi bại sự, mẹ và Hương muội con liền bị lâm nguy !

Thượng-Hương rốt cuộc cũng bị bất hạnh..

Chí nhi, mọi việc là như thế đó, con còn thắc mắt điều gì nữa không !

Thượng-Chí lắc đầu, nghiến răng trèo trẹo, hận thù sôi lên sùng sục, chàng cúi lạy Thúy-Anh nói :

— Mẫu thân, con xin bái biệt !

Thúy-Anh vội hỏi :

— Con định đi đâu đấy !

— Đòi nợ !

— Với sức một mình con ư ?

Thượng-Chí gật đầu nói :

— Đủ rồi ! Con có Hắc bạch song yêu đi theo nữa !

Thúy-Anh lo ngại nói :

— Con đừng xem thường kẻ thù quá !

— Con biết, mẹ đừng lo ngại nhiều !

— Phàm làm việc gì cũng phải tính trước, không phải bạ đâu làm đó được !

Thượng-Chí nhìn về phía bên kia bờ sông đáp :

— Vâng ! Con đã tính trước rồi !

Vương-thúy-Anh lại nói :

— Hận nhà, thù chồng, nợ con, lẽ đâu mẹ lại ngồi yên được sao ? Không ! Mẹ cùng đi với con đền đòi nợ máu !

Hoàng-thượng-Chí ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

— Mẹ nên ở bên mình sư tổ, chỉ một mình tiểu sư thúc đâu có thể coi hết cả bảo được. Nếu chẳng may bọn Thiên-tề-giáo và lũ ma đầu sầy lưới quật lại thì Quỉ-bảo khó giữ được !

Thúy-Anh ngập ngừng :

— Cái đó...

Thượng-Chí nói tiếp với giọng thành khẩn :

— Mẹ, con mong mẹ hoàn thành chí nguyện của con, để một mình con đi đòi huyết thù cũng đủ !

Vương-thúy-Anh gật đầu nói :

— Được ! Con đi đi ! Làm xong việc hãy trở về Quỉ bảo gấp nhé !

Lửa phục thù sôi sục trong lòng đã làm vơi bớt sự bịn rịn khi mẹ con xa cách, Hoàng-thượng-Chí bái biệt mẫu thân, rồi rời khỏi bảo vượt qua con đường đá bên đường...

Nấm mồ cô quạnh của Đông-phương-Huệ lại đập vào tầm mắt chàng, khiến tim chàng như muốn rướm máu !...

Thượng-Chí đứng lặng trước mồ, nước mắt rơi lả chả trên mộ đá của nàng. Từng giọt nước mắt đau khổ như muốn thấm tận thi thể của người yêu dưới lớp đá vô tư !

— Cung hầu chưởng môn nhân !

Hắc-Bạch song yêu đã đứng im kế bên chàng.

Thượng-Chí nhìn ngôi mộ thêm một lúc rồi quay lại nói với song yêu :

— Chúng mình đi !

Chàng phất tay một cái nhảy đi trước như chạy trốn nỗi khổ đau...

Tiếng nói dịu dàng âu yếm đột đưa đến :

— Đệ đệ, chị tìm em muốn chết !

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BỐN

Cửu khúc nghiêm

THEO giọng lảnh lót ấy, một thiếu phụ áo đỏ đẹp tuyệt vời đã đứng uy nghi trước mặt, nhìn Thượng-Chí cười duyên.

Nàng chính là « Phong hận Mộ-dung-Đại ».

Sự xuất hiện của Dung-Đại thực ngoài ý đoán xét của chàng. Thượng-Chí cứ ngẩn ra như phỗng đá, nhìn nàng không chớp.

« Hắc bạch song yêu » thì thầm :

— Nàng đẹp quá, có lẽ thiên tiên hóa thân !

— Thật đáng mặt « Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân » !

Thượng-Chí sau phút ngạc nhiên, liền bước đến nói :

— Tỷ tỷ, ngày trước ở xã Thân-Nghiêm...

Sắc mặt nàng trầm xuống cất giọng khẩn cầu :

— Đệ đệ ! Chị thành thực mong em thứ lỗi cho, công việc em giao phó chị đã làm hỏng cả rồi..

Thượng-Chí biến sắc, vội nói :

— Lẽ nào em Mi của tôi đã ..

— Nàng đã mất tích rồi !

— Mất tích ?!

— Phải, thực quá ly kỳ, ngoài trí tưởng tượng của chị.

Thượng-Chí lộ vẻ đau khổ, thét lớn !

— Không thể được ! Nàng đang bị thương nặng, chắc chết mất ! Em Mi...

Dung-Đại vừa buồn rầu vừa hổ thẹn, nói :

— Em đi được một ngày chị vì đói quá chịu không nổi, mới ra ngoài tìm thức ăn, khi trở vào thì nàng đã biến đâu mất. Thời giau chị ra ngoài nào lâu lắc gì đâu ! Thực đáng buồn thay !...

Thượng-Chí đưa tay chùi mấy giọt mồ hôi lạnh đọng trên vầng trán, rồi cất giọng run run :

Em Mi chỉ chờ vào «chỉ nguyên đơn» của chỉ mà kéo dài được mạng sống trong bảy ngày, nay nàng mất tích như thế làm sao tránh khỏi cái chết thảm thương !

— Chưa chắc !

— Hã ! Chị bảo sao ?

— Chị tin rằng kẻ bắt cóc có đủ tài cứu nàng thoát chết.

Trên vầng trán thông minh của chàng hiện lên những lằn gân xanh tím, ánh mắt loé hung qnang ; Thượng-Chí cất giọng lạnh lùng :

— Ai đã bắt cóc nàng ?

— Em xem đây thì rõ !

Dung-Đại bước đến gần Thượng-Chí, đưa cho chàng một mảnh giấy, chàng vội chụp lấy, đọc vội :

« Ta ra lệnh kỳ hẹn cho Lãnh-diện-Nhơn Hoàng-thượng-Chí trong mười ngày, phải đem « phật thủ bảo cập » tới « Cửu khúc Nghiêm » đổi lấy mạng của hôn thê mi là Ngô - tiểu - Mi. Quá hẹn chớ trách ta độc ác !»

Ở cuối thơ có vẽ một đồng tiền cổ.

Thượng Chí cau mày, hỏi :

— Cửu-khúc-Nghiêm là chỗ nào ?

Dung-Đại đáp vội :

— Sau « Liên hoan Thao » năm mươi dặm đường núi.

— Còn « đồng tiền cổ » này là dấu hiệu gì vậy ?

Dung-Đại cau trán có vẻ suy nghĩ, lát sau nói :

— Dấu hiệu nầy... chị chưa từng nghe ai nhắc đến bao giờ !

— Ta biết !

Tiếng nói lạnh như băng tuyết khiến mọi người giật mình quay lại : một thiếu phụ bịt mặt đang từ từ tiến về hướng Thượng-Chí.

Chàng hả miệng định nói, thì thiếu phụ bịt mặt đã khoát tay, nói

— Chủ nhân của đồng tiền cổ chính là « Thông báo la sát » đã danh vang trước đây một giáp tử rồi.

— Một người đàn bà ? Thượng-Chí buột miệng.

— Phải, hiện bà ta còn ở ẩn tại Cửu khúc Nghiễm, hãy đến đấy càng nhanh cùng hay !

Dung-Đại cau mày hỏi :

— Tôn gia là cao nhân phương nào ?

— Thất-hồn-Nhơn !

— Thất-hồn-Nhơn ?

— Ừ ! Thì đã sao nào.

Thượng-Chí khi trước vừa thấy Thất-hồn-Nhơn, định mở miệng thì bị mẹ chàng ngăn lại, nên chẳng dám lên tiếng, đành đứng yên xem người hành động :

Thất-hồn-Nhơn cất giọng băng tuyết :

— Mi có phải là « phong hận » chăng ?

Sắc diện của Mộ-dung-Đại tái xanh như chàm đồ, run rẩy vì tức giận lên đến cực độ. Cái qui luật của nàng đã bị Thất-hồn-Nhơn ngang nhiên xâm phạm, bà ta phải chết !

Dung-Đại nào ngờ Thất-hồn-Nhơn là mẹ của « đệ đệ » cưng yêu của nàng, nên quát lớn :

— Thất-hồn-Nhơn ! Ta phải giết mi ! « Thái-hằng-Nga Vương-thúy-Anh » lạnh lùng,

— Thất-hồn-Nhơn này không dễ bắt nạt đâu ! Mi hãy rút lại lời ấy đi

Dung-Đại lồng lộng.

— Nếu vậy mi hãy xem đây !

Thượng-Chí kinh hãi, nhảy ra cản trước mặt Dung-Đại;

— Tỷ tỷ ! Chớ nên làm vậy.

— Đó là qui luật của chị ! Em hãy tránh ra ! Không ai có thể ngăn cản được Chị cả !

— Tôi mong chị phá luật thêm lần nữa !

— Không được ! Nhưng nó là gì của em mới được chứ ?

— Việc này...

Thất-hồn-Nhơn lạnh lùng cắt ngang lời Thượng-Chí.

— Câm ngay ! Mộ Dung-Đại chớ có ngông cuồng, ta cảnh cáo mi biết : Mi hãy nghĩ đứa trẻ thuần khiết này, tuổi tác nó chỉ đáng con mi thôi ! Đừng có tham ý !

Dung-Đại mặt xanh như chàm đồ, nàng trút căm giận trong tiếng hét :

— Thất-hồn-Nhơn ! Ta không giết mi nguyền chẳng làm người !

Chiếc bóng đỏ nhanh như chớp lách khỏi Thượng-Chí phóng một chưởng về phía Thất-hồn-Nhơn.

«Bùng» ! Sức chưởng phóng chạm nhau làm hai người lùi lại mấy bước.

Dung-Đại « hự » một tiếng lạnh lùng, rồi phát chưởng công tiếp.

Thất-hồn-Nhơn vô chưởng đánh bật ra, một luồng quái phong cuốn chụp vào người Dung-Đại; khiến chân nguyên của nàng tan biến mất cả, không sao tụ lại được; đồng thời chưởng lực của nàng vừa phóng ra cũng tiêu tan như vãi cát vào biển cả.

Dung-Đại; kinh hãi thất cả hồn vía, lùi lại mấy bước, vội mo ra một nắm « Đoạt-hồn-trâm », nên thét lớn :

— Dung Đại ! Tôi cấm chị hạ thủ !

— Lườm Thượng-Chí một cái, Dung-Đại hỏi :

— Hoàng-thượng-Chí ! Em dùng quyền lực gì mà bảo thế ?

Thượng-Chí nghẹn họng ! Đúng vậy ! Chàng dựa vào lý do nào buộc nàng vâng lịnh ?

Nhưng « Thất-hồn-Nhơn » là mẹ chàng, chàng không lý lại khoanh tay nhìn người ta hại mẹ sao ; nên quát lớn :

— Không cần dựa vào quyền lực nào cả, nhưng tôi cấm chị xuống tay đấy !

— Hừ ! « Nó » là gì của em, mà phải làm một việc điên rồ như thế !

— Việc đó chẳng quan hệ gì cả !

— Như vậy, việc của chị, em chớ xen vào làm gì vô ích.

— Tôi cứ xen vào đấy ! thì đã sao nào ?

Dung-Đại giận tái mặt, hét bướng :

— Mi không được xen vào !

Thượng-Chí chẳng kém, chàng quát lớn cương quyết :

— Sao không được ? Mi cứ thử ra tay thì biết lợi hại của Hoàng-thượng-Chí này.

— Thượng-Chí ! Mi tưởng ta sợ sao ?

— Mi dám ra tay xuất thủ « Đoạt-hồn-trâm » thì Thượng-Chí chẳng dám đập chết mi sao ?

Thất-hồn-Nhơn đứng im lặng, bà ta dường như muốn cho hai người cãi vã nhau quyết liệt ; nên vẫn lạnh lùng nhìn hai người khiêu khích.

Trong thâm tâm « Hắc bạch song yêu » chỉ biết mỗi một Thượng-Chí mà thôi, chẳng cần hiểu thêm nữa ; nên vội sánh vai tiến tới áp trước mặt Dung-Đại không ngoài ý bảo vệ vị « chủ nhân khả kính »

Không khí lúc ấy khẩn trương tột độ, tâm trạng của Thượng-Chí thực khó mà phân được : chàng cứ trừng mắt nhìn Dung-Đại mà trí óc rối như tơ vò.

Dung-Đại cắn chặt môi đến bật máu, mắt trân trối nhìn Thượng-Chí, đôi giòng lệ chảy dài xuống má. Nàng nghẹn ngào uất ức :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mi... mi là phường phụ nghĩa vong ân, nếu không có ta thì mi đã ra ma rồi, không ngờ bây giờ mi lại đối xử với ta tàn tệ như thế.

Thượng-Chí biến sắc, chàng hổ thẹn vô cùng ; nhưng đã trót ngồi trên lưng cọp, muốn xuống cũng không dễ gì, nên vẫn yên lặng chịu trận.

Thất-hồn-Nhơn rung động mạnh, giọng nói run run :

— Con ! Nó đã có lần cứu con sao ?

Thượng-Chí gật đầu, thảm não :

— Thưa phải ! Đã hai lần.

Bà ta thở dài một tiếng, nói :

— Thượng-Chí con ! Thôi, con hãy tự liệu lấy ; ta phải đi đây !

Dứt lời bà ta liền tung mình ra ngoài mấy trượng, nhắm hướng Qui-Bảo chạy như bay.

Dung-Đại thở dài tức tối, nàng quay sang Thượng-Chí :

— « Nó » là gì của mi hả ?

Thượng-Chí buông thõng :

— Người là thân mẫu của tôi đấy !

— Người là mẹ của mi sao ? Dung-Đại biến sắc nói :

— Phải !

— Sao mi không sớm nói cho ta biết ?

— Người chẳng muốn cho ai hiểu thân phận của người cả.

— Nhưng mi đã nói với ta rồi !

Thượng-Chí hơi khó chịu, hạ giọng :

— Với chị, tôi không muốn dấu :

Dung-Đại trầm ngâm một lúc, rồi cất giọng buồn buồn :

— Bà ta không muốn chị em ta gần nhau sao ?

Thượng-Chí lặng lẽ gật đầu.

Dung-Đại cắn môi suy nghĩ, lại hỏi :

— Nếu vậy theo em, chúng ta phải làm gì ?

— Tôi...

— Ừ ! Sao ?

— Vẫn như ngày nào ! Thượng-Chí buột miệng không chút suy nghĩ.

Dung-Đại sung sướng hiện lên nét, nàng cười duyên tha thiết nhìn Thượng-Chí.

Cả đời Dung-Đại chưa hề biết mùi yêu đương là gì ! Đến lúc tìm được tình yêu thì đã ngót bốn mươi mấy tuổi rồi ; nàng

biết Thượng-Chí yêu mình đắm đuối gần như bị mê hoặc bởi nét diễm kiều tuyệt thế của nàng ; tuy mối tình trái ngang này chẳng mang lại một kết quả gì cả, nếu không muốn nói là nó sẽ đem đến cho nàng một hậu quả não lòng, nhưng nàng không thể tự kiềm chế lòng mình được, cứ xuôi tay phó mặc cho cuộc thế xoay vần.

Đối với Thượng-Chí, chàng dựa vào một lý lẽ mong manh, là muốn tỏ lòng biết ơn ; nhưng kỳ thực trong thâm tâm chàng đã tự nhận, mình bị nhan sắc nàng lôi cuốn đến độ chẳng cần phải suy xét sâu cạn gì cả. Việc đó không lạ, vì đối với lứa tuổi của chàng không ai tránh khỏi sự quyến rũ trước một tuyệt sắc giai nhân.

Dung-Đại chỉ về phía « Song-yêu », hỏi :

— Hai người này là ai thế ?

Thượng-Chí cười đáp :

— Môn hạ của Thiên-Nam đấy ! « Gã con trai tuấn-tú » kia là Trần-«gia-Kỳ và « Cô bé » đẹp như tiên kia chính là Phùng-Oanh-Oanh, vợ của gã» đấy !

— Ồ ! Trai tài gái sắc, quả xứng đôi thay !

Dĩ nhiên nàng không thể ngờ được cặp vợ chồng này là « Hắc-Bạch song yêu » người đã làm cho hắc bạch đạo giang hồ trước đây mấy mươi năm phải điên đảo.

Thượng-Chí khoát tay nói :

— Chúng ta đi thôi :

Dung-Đại hỏi :

— Đến-Cửu Khúc-Nghiêm thật sao ?

— Không lý lại giả !

Dung-Đại cười, nói :

— Em đã mang theo à ?

— Mang cái gì ?

— Phật thủ bảo cập chứ gì ! Rõ ngớ ngẩn.

— Không !

— Nhưng vị chủ nhân « đồng tiền cổ » «Thông bảo la sát» muốn...

Thượng-Chí trở nên lạnh lùng, cắt ngang lời Dung-Đại:

— Khỏi cần! Bà ta đã ngang nhiên bắt cóc Ngô-tiểu-Mi thì tôi quyết chẳng bỏ đâu.

— Nếu bà ta lấy sinh mạng em Mi ra uy hiếp tính sao? Em chớ liều lĩnh mà ân hận đấy!

— Việc đến đâu hay đến đấy! Ta đi cho được việc.

Dung-Đại gật đầu; Thượng-Chí hướng về «Song-yêu» khoát tay. rồi quay mình chạy như bay biến thẳng tiến về phía «Cửu-khúc-Nghiêm»

Trên đường đi, Dung-Đại hỏi Thượng-Chí:

— Đệ đệ! Em đã xin được «Tục mệnh kim đơn» chưa?

— Được rồi!

— Em truy ra được «Thần châu nhất xú» à?

— Dĩ nhiên! Nếu không làm sao có «Tục mệnh kim đơn», chị nầy ngớ ngẩn thực.

Dung-Đại lộ vẻ âu lo:

— Này em, Ngô-tiểu-Mi mất tích một cách đột ngột như thế. Em có phiền chị không?

Riêng chị cảm thấy áy náy vô cùng.

Thượng-Chí khẽ thở, dài nói:

— Đó chỉ là việc quá bất ngờ, chị không nên tự trách mình. thái quá! Hiện giờ bổn phận ta phải cứu nàng, ngoài ra hãy dẹp sang bên, sau này tính lại.

Ngưng một chốc, rồi nói tiếp:

— «Thông bảo la sát» là ai, lại bắt Ngô-tiểu-Mi để uy hiếp ta phải trao «Song thủ bảo cập»?

Dung-Đại lắc đầu đáp:

— Việc nầy chắc có nhiều gút mắc mà ta khó nhận ngay ra được, đợi đến đó sẽ biết.

Sau một quãng đường núi đèo quanh co khó khổ, bốn người đã đứng trước Cửu khúc nghiêm.

Từ xa nhìn tới, người ta có cảm tưởng Cửu-khúc-Nghiêm là một khối tháp sắt khổng lồ. Vách núi dốc ngược như một thớt mọc dựng đứng. Không một bóng cây, ngọn cỏ. Đường lên Cửu-khúc-Nghiêm theo hình xoắn ốc, xẻ sườn núi làm chín bậc, mà đỉnh Nghiêm nằm trên thềm thứ chín.

Trời đã ngả nắng, bóng bốn người nổi bật trên nền trời xanh trong màu ngọc bích; họ đứng như thế lâu lắm không lộ một cử chỉ nào.

Bóng hình cồ quái của Cửu khúc Nghiêm làm bốn người hơi chùn bước.

Thượng-Chí sau một hồi quan sát, quay lại nói với ba người

— Các người đợi tôi ở đây...

Dung-Đại nhanh miệng cắt ngang:

— Chị phải theo em!

Thượng-Chí cau mày:

— Thâm ý của « Thông-bảo la sát » hiện giờ ta chưa rõ, vậy tốt nhất hãy để mình em lên là tốt hơn cả!.

— Đi hai người có lợi hơn, vì như thế có thể tránh được bất trắc.

— Để em đi là ổn nhất hơn nữa trong thơ chỉ đề cập đến mCi mình em kia mà!?

— Chí đệ! Chị chẳng an tâm tí nào...

Thượng-Chí muốn Dung-Đại an lòng, liền cười nói:

— « Thông-bảo la sát » nào phải ba đầu sáu tay gì mà ngại, tỷ tỷ an tâm.

— Hừ! Tiếng cười gằn không biết từ đâu đưa tới, làm bốn người kinh ngạc, nhìn quanh quất. Tiếng cười dường như gần lắm, nhưng không biết ở đâu; trước mặt mọi người, Cửu-khúc-Nghiêm vẫn trơ trơ; rừng cây rậm rạp ngoài mười trượng đứng im phăng phắt, không một tiếng động.

Mọi người còn đang ngơ ngác, thì tiếng nói lạnh lùng vọng lên:

— « Thông bão La sát » tuy không phải là ba đầu sáu tay, nhưng Lãnh-diện-Nhơn cũng chẳng ra gì cả.

Tiếng nói phát ra lạnh như băng tuyết, khi xa khi gần, với công lực của bốn người mà chẳng phát giác được gì cả. Nhưng một điều chắc là tiếng nói ấy không phải của « Thông bão la sát » tuì cũng thuộc hạng môn đồ thân tín của bà ta.

Thượng-Chí « hự » một tiếng lạnh lùng nói :

— Tôn gia là ai, sao cứ núp lén mãi thế ?

Tiếng nói bí mật phát lên :

— Lãnh-diện-Nhơn ! có phải mi đến đây vì lời hẹn ấy chăng?

— Phải !

— Hừ ! Khí khái của một vị chưởng môn đâu lại tầm thường thế Có phải mi sợ hãi chăng mà cần người hộ vệ ; nhưng « Cửu-khúc. Nghiêm chỉ cho một mình mi thôi.

Dung-Đại nén giận không được, quát lớn :

— « Cửu khúc Nghiêm » là cái thá gì mà ngăn nổi Mộ-dung-Đại này !

— Mi làm thử một chuyến thì biết sự lợi hại của cửu khúc nghiêm này

Dung-Đại phẫn nộ « hự » một tiếng lạnh lùng, rồi đột nhiên nhún chân nhảy lên « khúc » thứ nhất của ngọn Nghiêm sơn.

— Tỷ Tỷ ! Ngừng bước !

Thượng-Chí gọi lại, nhưng đã muộn.

Chân Dung-Đại vừa chấm đến thềm nghiêm, liền kêu một tiếng đau đớn, lảo đảo lùi lại, như cánh chim bị đạn rơi ngay xuống thành nghiêm.

Thượng-Chí giật mình kinh hãi, búng chân nhảy tung lên không, thì thân hình Dung-Đại đã rơi vun vút trước mặt. Túng thế Thượng-Chí vội vung tả chưởng phất mạnh ra sau, mượn sức lướt mau tới, đồng thời hữu chưởng vương ra nhanh như chớp chụp ngay vào người Dung-Đại. Thân hình Dung-Đại vừa nằm gọn trong tay chàng thì chân Thượng-Chí đã chấm đất, không dám chần chờ chàng tức rốc búng chân nhảy về chỗ cũ.

Những động tác của Thượng-Chí diễn ra nhanh không thể tưởng được, khiến « Song-yêu » vừa lo sợ vừa thán phục.

Trên trán Dung-Đại hiện rõ một vòng tròn bằng đồng tiền rươm tướm máu đỏ.

Dung-Đại lách mình rời khỏi vòng tay của Thượng-Chí nhảy xuống đất; trên gương mặt tái xanh phản phất vẻ kinh hãi.

Thượng-Chí lo lắng, hỏi :

— Tỷ tỷ ! Chị không việc gì chứ ?

Dung Đại cất giọng lạc lõng :

— Không sao cả, chỉ bị trầy sơ ở trán thôi !

Bỗng giọng nói bí mật lại vọng lên :

— Đó chỉ qua là lần cảnh cáo của « Cửu khúc Nghiêm », nếu cả gan thử một lần nữa thì « cổ tiền » sẽ « viếng » óc mi.

Dung-Đại tức giận, "hự» một tiếng khinh bỉ , nói :

— Lừa lúc người ta bất phòng để ám hại, mi tưởng hành động ấy vinh dự lắm sao mà phách lối !

Thoạt nhiên «Bạch yêu» bước đến cạnh Thượng-Chí nói rất khẽ :

— Thưa chưởng môn ! Đệ tử đã khám phá được phần nào cái bí mật của « Cửu khúc Nghiêm » rồi !

Thượng Chí vội nói :

— Sao ? Người nói ta nghe thử xem ?

— Sơn-Nghiêm này nhất định bên trong phải là một khoảng trống rộng lớn, người bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài một cách rõ ràng, nhờ những lỗ thủng nhỏ được đục xuyên lòng núi; nhưng ở ngoài tuyệt đối không thể thấy nỗi hành bên kia của họ. Vì thế tiếng nói khi nãy ta nghe tưởng xa mà lại gần, khiến...

Thượng-Chí gật đầu tỏ vẻ hiểu, nói !

— Ngươi đoán có lẽ đúng, ta hiểu rồi !

Tiếng nói bí mật lại vang lên lạnh lẽo, âm u :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Mi có thể lên núi được rồi !

Lúc bấy giờ chàng đã để ý, thì quả nhiên tiếng nói ấy phát ra từ lòng núi thật !

Chàng trực nhìn lên vòng đai thứ nhất của « Cửu khúc », nó cao không quá trăm trượng, mặt đá phẳng lì, chai cứng như sắt nguội; rồi lành lạnh nói lớn :

— Các hạ đã dùng thủ đoạn đả thương người của tôi, nay không đáp lại sợ mất lòng quí chủ !

Âm vang Câu nói chưa dứt, thân hình chàng đã nhảy tung lên không, vung chưởng búng mạnh ; năm luồng chỉ lực xé gió rít lên những tiếng ghê người.

« Đông-kim-Chỉ » là môn võ công độc môn của Thượng-Chí ; uy lực của chỉ lực rất ghê gớm, trong vòng năm trượng sức chỉ phong có thể xoi vàng chẻ ngọc. Hơn nữa chàng đã vận đến mười thành « Khư mô thần công » thì uy thế của chưởng pháp nào phải nhỏ.

Tiếng nổ ròn rã nổi lên liên tiếp, đá bắn ra như mưa rào ; trên thành đã hiện rõ năm lỗ bằng ngón tay, sâu hóm.

Trong lúc chỉ phong đục thủng vách đá, từ trong lòng « Nghiêm » đột nhiên phát ra một tiếng rú kinh hài, rồi im bặt.

Chân vừa chạm đất Thượng.Chí liền búng mạnh lên « khúc » thứ nhất

Tuy gọi là « hoàn khúc » ; nhưng đó chỉ là một con đường ngoằn-ngoèo, chạy theo hình trôn ốc lên tận đỉnh.

Thượng-Chí không thèm đi theo lối chính, mà lại tung mình nhảy vút lên « khúc » thứ hai. Cứ như thế thân hình chàng như cây pháo thăng thiên, lao vun vút. Chẳng mấy chốc Thượng-Chí đã đứng sừng sững trên « khúc » thứ chín của « Cửu-khúc-Nghiêm ».

Đưa mắt quan sát địa thế, chàng chỉ thấy đá là đá ; những mũi đá nhọn hoắt, bén ngót như những thanh đao khổng lồ ngạo nghễ chọc thẳng trời xanh. Trên một khối đá phẳng phiu, một bà lão, tóc bạc trắng như tuyết rũ dài xuống vai, đang ngồi tĩnh tọa : đôi mắt bà lão nhắm nghiền không thèm đếm xỉa gì đến Thượng-Chí cả.

Cử chỉ lạnh nhạt, và ngạo mạng của bà lão làm Thượng-Chí tức giận, chàng liền cất giọng lạnh lùng :

— Lão tiền bối có phải chăng là « Thông bảo la sát » ?

Bà lão vẫn nhắm nghiền đôi mắt, toàn thân bất động ; mới trông người ta có thể tưởng bà ta là một xác chết chưa kịp chôn.

Đột nhiên đôi môi bà lão khẽ mấp máy :

— Không sai !

Thượng-Chí giận càn hông, nói như thét :

— Tại hạ là Lãnh diện nhơn Hoàng-thượng-Chí đã y hẹn đến đây !

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI LĂM

Tầm nàng phương nao

THÔNG Bảo la-sát lạnh lùng nói !

— Người thật là một người đáng tin cậy !

Thấy thái độ của lão bà đầy vẻ kiêu ngạo, bất giác Hoàng-thượng-Chí nổi tức, lạnh lùng «hừ» một tiếng, quắc mắt nói :

— Tiền bối chỉ vì một cặp « phật thủ bảo cập » mà dùng thủ đoạn hèn hạ bắt một thiếu nữ đang bị trọng thương gần chết, không sợ võ lâm đồng đạo kinh bỉ ! Hừ ! Tồi quá !

— Ngươi nói gì ?

Thông-lão la sát hét một tiếng, đôi mắt đột mở ra, hai luồng sáng sắc bén chiếu thẳng vào mặt Thượng-Chí, mặt bà đầy vẻ tức giận.

Thấy cử chỉ kỳ quặc của đối phương, Hoàng-thượng-Chí cảnh giác lui lại một bước, rồi trầm giọng gằn từng tiếng :

— Với danh phận của tiền bối, mà làm một việc nhục nhã, tổn thương danh tiếng như vậy, giờ đây lại không dám nhận nữa sao ?

Ngạc nhiên cùng tột, Thông-bảo La-sát cau mày nói :

— Ngươi hãy trình bày câu chuyện cho rõ ràng một chút ! Đừng có ngông cuồng mà mang khốn bây giờ. Ta không thể để cho ai nặng lời với ta đâu !

— Hừ ! Quả thật tình tiền bối không chịu nhận hành động của mình đã làm phải không ?

— Thằng nhỏ to gan ! Mi càng nói càng không ra cái thá gì cả ; Lão thân gọi mi đến đây là vì...

— Vì « Phật-Thủ Bảo-Cập » !

— Không sai !

Hoàng-thượng-Chí mỉa mai nói :

— Vì vậy mà dùng một thủ đoạn của kẻ hạ lưu, cướp người để uy hiếp ta, phải không ?

Đứng bật như một cái lò so, Thông-Bảo La-Sát quát hỏi :

— Ta đánh cướp ai ?

— Ngô-tiểu-Mi vị hôn thê của tôi, một thiếu nữ bị thương nặng gần chết !

— Nói bậy !

Lộ vẻ khinh bỉ, Hoàng-thượng-Chí cười nhạt một tiếng, nói :

— Tiền bối không muốn nhận hành động của mình sao ?

Trước thái độ quả quyết của Thượng-Chí, Thông-Bảo La-Sát tức giận căn hông, nhưng bà ta cũng ngạc nhiên không ít, bà nghĩ chắc bên trong câu chuyện này còn có ẩn tình gì đây, nên nén giận hỏi :

— Mi dựa vào đâu mà buộc ta bằng những lời kỳ quái như vậy ?

Không trả lời thẳng câu hỏi bà ta, Thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Hừ ! Nếu Ngô-tiểu-Mi có bề nào thì tôi sẽ san bằng « Cửu khúc-nghiêm » nầy trong nháy mắt !

— Thằng bé ! Mi đừng có ngông cuồng phách lối !

— Nầy ! Người hãy xem đây rồi biết ! Nếu ta có giết người thì người cũng sẽ chẳng ân hận gì !

Dứt lời, chàng liệng tấm giấy mà Mộ-Dung-Đại đã đưa cho Thông-bảo la-sát.

Xem xong mảnh giấy, Thông-bảo la-sát biến sắc, gọi lớn :

— Xuân-nhi ! Ra đây bảo !

Bà vừa dứt tiếng, thì có tiếng động cơ chuyển động « rắc rắc » một lúc, rồi một tảng đá cao chừng một trượng ở bên phải Thượng Chí, xoay qua một bên, lộ ra một cửa động. Liền theo đó, một bóng người từ cửa động lách ra.

Đó là một thiếu nữ trạc độ hai mươi hai tuổi, Nàng mặc xiêm y màu đen, ở ngoài còn choàng thêm một chiếc khăn cũng màu đen, tóc đen tuyền nổi bật trên làn da trắng như tuyết. Nàng có một vẻ đẹp rất độc đáo.

Thiếu nữ đó đi đến trước mặt Thông-bảo la-sát, cúi đầu hỏi :

— Sư phụ gọi con có việc gì dạy bảo ?

Đưa mảnh giấy cho nàng, Thông-bảo la sát lạnh lùng nói :

— Con tự xem lấy !

Vừa liếc mắt nhìn qua, thiếu nữ đã cau mày, cao giọng nói :

— Giấy nầy không phải con đã viết !

Lạnh lùng cười một tiếng, Thông-bảo La-sát quay hỏi Thượng-Chí :

— Thằng bé ! Mi còn dở trò gì để thỏa cái tính điên cuồng của mi nữa không ?

Không chịu được cử chỉ, hành động xảo trá của thầy trò Thông-bảo La-sát, Hoàng-thượng-Chí quắc mắt, nói :

— Dở trò gì ? Tôi tưởng các người nên nhường câu hỏi đó cho tôi thì hợp lý hơn ! Thầy đã lẻo mép rồi, bây giờ đến phiên trò lại càng lẻo mép hơn nữa. Các người thật là tâm đầu ý hợp

Hắc-y thiếu nữ xen vào nói :

— Lãnh-diện Nhơn ! Tôi không bao giờ phủ nhận việc làm của mình đâu. Đúng, tôi có để lại một mảnh giấy ! và lúc đó quả có một thiếu nữ nằm trên giường. Tôi để mảnh giấy lại bên thiếu nữ đó, nhưng không phải giấy nầy !

Vừa nói nàng vừa dằn mạnh mảnh giấy đang cầm trong tay.

Hoàng-thượng-Chí nghĩ thầm :

— Hay là đã có người nào bắt Ngô-tiểu-Mi rồi tráo mảnh giấy nầy chăng ? Trên thiên hạ nầy làm sao có sự trùng hợp may mắn cho kẻ gian manh như vậy ! Nhưng ta xem thái độ của hai người nầy chắc là họ không giả dối với ta !

Hắc-y thiếu nữ lại nói :

— Tôi để giấy lại đó là chỉ muốn mời người trong mười ngày đến «Cửu-khúc-Nghiêm» nầy có chút chuyện, ngoài ra không có nói thêm một điều gì nữa cả.

— Theo cô nương nói đó, tôi có thể tin được không ?

Đang còn vẻ giận dữ, Hắc-y thiếu nữ lạnh nhạt đáp :

— Tin hay không là do nơi ngươi, ta chỉ biết rằng ta đã nói thật à đủ rồi.

Đã biết chắc là Ngô-tiểu-Mi không bị những người này bắt đ-

Hoàng-thượng-Chí không còn muốn ở lại đây làm gì nữa, chàng liền nói :

— Nếu vậy tôi xin cáo từ !

— Hãy khoan !

Nghe Thông-bảo La-sát gọi giật lại, Thượng-Thí quay nhìn bà ta, hỏi :

— Tiền bối còn có điều gì muốn nói nữa chăng ?

Thông-bảo la sát trầm giọng nói :

— Tôi đã cho người đi gọi ngươi đến đây, tất nhiên là phải có chuyện rồi !

— Xin tiền bối hãy nói nhanh đi, tôi không được rảnh rang lắm, chẳng thể nán lại đây lâu được !

Quắc đôi mắt sáng như sao nhìn chàng, Thông-bảo la-sát trầm giọng hỏi :

— Ngươi lấy được « Phật thủ bảo cập » từ đâu ?

— Nếu không có việc gì nữa thì tôi xin cáo từ, chứ chuyện tiền bối hỏi đó, tôi nhận thấy không cần phải nói làm gì ! Lấy ở đâu một mình tôi biết đủ rồi, chẳng cần phong cáo với ai cả !

Thấy thái độ của Hoàng-thượng-Chí đầy vẻ ngạo mạng, Thông-bảo la-sát tức giận vô cùng, bà ta không ngờ một chàng thiếu niên trẻ tuổi mà dám ngang nhiên bắt lỗi bà, rồi giờ đây lại tỏ thái độ coi trời bằng vung như vậy. Bà ta quát lớn :

— Thằng nhỏ ! Tốt nhất là mi nên nói sự thật đi. Nếu không thì...

— Nếu không thì ngươi làm gì được ta ?

— Hừ ! Ngươi chớ có phách lối !

Hoàng-thượng-Chí cười ngạo nghễ nói :

— Ta không có phách lối gì cả ? Nhưng không muốn nói thì cũng chịu chứ người làm gì được mà tức cho hao tổn cái thân già !

Đã tức lại nghe giọng nói của chàng, Thông bảo La-sát càng tức hơn nữa, bà ta gầm lên như sấm :

— Nếu mi cứ mãi ương gàn như vầy, thì đừng hòng ra khỏi nơi đây !

— Thì cứ thử coi ! Ta đi đây !

Dứt lời, chàng liền quay mình bước đi. Tức thời Thông-bảo La-sát thét lớn:

— Xuân nhi ! Bắt nó lại !

Cô gái áo đen « dạ » một tiếng, rồi phóng vút lại bên Thượng-Chí, vung tay chụp lấy vai chàng. Cái chụp đó chẳng những đã lanh lẹ phi thường mà còn kỳ ảo khó đoán.

Hơi ngạc nhiên trước lối ra tay chớp nhoáng của thiếu nữ, Hoàng-thượng-Chí dùng thân pháp « Phù-quang Di-ảnh » lách khỏi rồi vung ra một chưởng.

Thiếu nữ đó kinh ngạc kêu « ý » một tiếng, dừng tay trố mắt nhìn chàng !

Trong chớp mắt đó, chưởng phong của Thượng,Chí đánh ra đã ập cuốn gần tới ngực nàng...

Một phút chậm trễ, thiếu nữ áo đen toát mồ hôi trán, chưa biết phải tránh đỡ làm sao, thì bỗng có một luồng kình lực tống ngang vào chưởng lực của Hoàng-thượng-Chí, giải nguy cho nàng.

Hắc y thiếu nữ hoàn hồn, thản thốt kêu .

– Ồ ! « Phù-quang Di-ảnh » !

Giật mình kinh hoảng, Hoàng-thượng-Chí không ngờ cô gái nầy lại nói trúng phóc thân pháp ảo diệu của chàng.

Thông-bảo la-sát cũng biến sắc, bảo :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mi phải nói thật ra, nếu không thì « Cửu-khúc-nghiêm » nầy có đường tới mà chẳng có lối ra !

Là một người tính tình lạnh lùng ngạo nghễ, đâu chịu để người khác lớn lối với mình, Hoàng-thượng-Chí cười nhạt, hỏi :

— Mục đích của ngươi là « Phật thủ bảo cập » phải không ?

— Không sai ! Ngươi có đem...

— Thế thì ngươi cam thất vọng, vì bổn nhân không có đem « Phật thủ bảo cập » theo đây. Dù cho có đem theo đi nữa, bổn nhân cũng không thể để cho ngươi được toại nguyện đâu !

— Lão thân chỉ hỏi mầy lấy được vật ấy ở đâu đã ? Còn việc lấy lại thì lão thân chưa để cập đến mà !

Hoàng-thượng-Chí cười khinh khỉnh, nói :

— Nhưng bổn nhân đâu cần ngươi đề cập đến vấn đề gì ? Bổn nhân không có thì giờ ở đây nói những chuyện vu vơ đó nữa. Ngươi có ức gì thì hãy đợi dịp khác vậy.

Dứt lời, chàng quay mình định phóng đi...

Làm sao có thể chịu được thái độ khinh bạc đó của Hoàng-thượng-Chí, Thông-bảo la-sát nhảy đến chận trước mặt chàng, quát lớn :

— Tiểu tử ! Mi chưa trả lời cho ta thì không thể đi được đâu.

Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng rồi nói :

— Thông-bảo La-sát ! Luận về tuổi tác thì tôi nên gọi người là « tiền bối », nhưng việc hôm nay chưa biết thế nào, khoan nói đến « tiền bối » đã, nếu tôi mà chứng minh được kẻ bắt Ngô-tiểu-Mi là hai thầy trò ngươi ! Hừ ! Lúc đó ngươi liệu đấy.

Vừa định ra tay đập chết tên thiếu niên ngông cuồng nầy cho hả giận, bỗng Thông-bảo La-sát nghe thiếu nữ áo đen gọi lớn :

— Sư phụ ! Có người xông lên « nghiêm » kìa !

Thông-bảo La sát hỏi ngay :

— Người như thế nào ?

— Một nam hai nữ ! Ba người nầy đã theo Hoàng-thượng-Chí đến đây từ lúc này. Chúng đã lên đến « hoàn » thứ hai rồi !

Thông-bảo La-sát ra lệnh :

— Con cứ đối phó như từ trước đến giờ vậy.

Tức thời thiếu nữ áo đen lách mình biến vào trong thạch động, tảng đá xoay nửa vòng, che kín của động trở lại như cũ. Như vậy là « Cửu khúc nghiêm » nầy bên trong trống rỗng, có thể đi từ dưới chân núi lên đây trong lòng đất.

Hoàng-thượng-Chí nghĩ chắc « Cửu khúc nghiêm » nầy có những cơ quan bí mật rất nguy hiểm. Nói về thân thủ thì Mộ-dung-Đại và song yêu đã là những tay cừ, chọc trời khuấy nước, trong võ lâm, nhưng nếu bị cơ quan ngấm ngầm vây khốn, thì làm sao tránh được.

Nghĩ như vậy, chàng liền thét lớn :

— Hãy đỡ chưởng này !

Liền theo đó, một luồng kình phong ào ào trùm tới người Thông-Bảo La-sát. Song chưởng của Thông-Bảo La-Sát đưa lên, xoay một vòng rất kỳ lạ, tức thời kình phong của chàng vừa phát ra, bị giải tán cả.

Hoàng-thượng-Chí giật mình nhìn sửng đối phương, rồi đột nhiên chàng vận cả mười phần công lực « Khư mô thần công » tung ra một chưởng. Một luồng bạch-khí từ lòng chưởng của chàng cuồn cuộn tuôn ra. Biết được sự lợi hại của luồng bạch khí này. Thông-Bảo la sát chẳng dám đưa chưởng lên đỡ mà lắc mình nhảy tránh qua một bên.

Chẳng thèm công tiếp, Hoàng-thượng-Chí phóng đến bên bờ «nghiêm», quả nhiên thấy ba bóng người đang chạy bay lên. Chàng vội vận tập chân khí vào đơn điền, thét bảo :

— Các ngươi hãy lui xuống mau đi !

Tiếng thét của chàng chưa dứt, thì đã thấy một bóng trắng, có lẽ bị thương, bay lộn nhào xuống. Chàng hoảng kinh, thầm kêu lên :

— Không hay ! Bạch-yêu đã bị độc-thủ, chẳng biết sống chết thế nào.

Chàng chưa biết cách nào để cứu hai người còn lại, thoạt cảm thấy một luồng kình khí áp tới sau lưng, chàng biết ngay là Thông-bảo la sát đã tung chưởng nên vội vàng nhảy tránh qua một trượng.

Thông bảo la-sát, sắc mặt lạnh như băng tuyết, nhìn chàng, quát hỏi :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ngươi nhất định không chịu nói do đâu mà có « Phật thủ bảo cập » phải không ?

Sát khí bốc lên ngùn ngụt, Hoàng-thượng-Chí ngạo nghễ đáp :

— Không nói !

— Lão thân sẽ làm cho mi phải nói !

Chưa dứt câu, thì song chưởng của bà ta đã phóng lẹ ra. Hoàng-thượng-Chí nhảy lùi tránh thoát, tức thì Thông-bảo la-sát tấn theo biến chưởng thành trảo chụp tới. Thế chụp đó kỳ bí và độc ác vô cùng. Thượng Chí cảm thấy như các yếu huyệt của mình đều bị phong tỏa bởi những ngón tay của đối phương...

Chàng giật mình, song chưởng xoay một vòng diễn một thế thủ trong « Ma ma chưởng pháp » mà phong giữ toàn thân !

Thông-bảo la-sát chụp vào không được, biết mình đã gặp phải đối

thủ lợi hại nhất từ trước đến nay. Bà vội biến thế một lần nữa, chưởng trái đánh vào « mệnh môn huyệt » của đối phương, chưởng phải tống thẳng vào ngực. Thật là một thế đánh ác hiểm và liều mạng !

Nếu không phải là cao thủ quyết không thể dùng được lối đánh khiếp quỷ đó.

« Ma-ma Chưởng-pháp » quả thật kỳ diệu !

Chỉ nghe « Đùng ! Đùng ! » hai tiếng, bốn chưởng chạm vào nhau đôi bên đều lui xa một bước lớn.

Thừa lúc bị đẩy lui đó, Hoàng-thượng-Chí tung ra một chiêu « Ma-vương gỏ cửa ». Thông-bảo La-sát liền dùng chiêu « long bá hổ cư » chống lại.

Đôi bên đều là những cao thủ thượng thặng, mỗi chiêu mỗi thế đánh ra đều là những tuyệt học trong võ lâm.

Bùng ! Bùng !

Lại hai tiếng nổ như sấm động vang lên, hai người sát lại rồi dang ra ngay !

Bỗng, một tiếng thét thê thảm vang lên xa xa. Hoàng-thượng-Chí giật mình lo ngại, chàng nghĩ có lẽ Mộ-dung-Đại và Song-yêu đã gặp chuyện không may mắn.

Nghĩ như vậy, sát khí dâng trào lên khóe mắt, chàng vận cả mười hai thành công lực vào song chưởng, dùng « Khư-mô Thần-công » quyết hạ đối phương.

Vừa thấy luồng bạch khí cuồn cuộn áp tới, Thông-bảo la sát vội vận hết công lực của mình đón lấy...

Sau một tiếng « ầm ! », như trời long đất lở, Thông-bảo La-sát « hự ! » một tiếng, máu miệng trào ra, lùi xa hơn một trượng.

Vì lo lắng đến sự an nguy của ba người kia, nên vừa đánh bay đối phương, Hoàng-thượng-Chí định phóng mình xuống « nghiêm » xem thử tình hình bên dưới như thế nào.

Song, khi chàng vừa nhún chân, vừa rời khỏi mặt đất, thì đã cảm thấy chỗ mình đứng tự nhiên quây tròn một cái. Vì sự thế xảy ra quá đột ngột, lại nữa không thể ngờ như vậy nên Hoàng-thượng-Chí chẳng kịp đề phòng gì cả, toàn thân chàng bị cái quây đó liệng tung lên cao có hơn một trượng. Chàng thầm kêu lên :

— Ôi ! Khổ rồi !

Liền khi đó, chàng lộn mình trên không, giữ cho thân mình được thăng bằng, rơi xuống chầm chậm...

Nhưng !...

Những sự bất ngờ thường xảy ra dồn dập, trong lúc chàng không lo phòng bị sự tấn công lén của đối phương, thì bỗng có tiếng chỉ phong rít gió điểm tới trúng ngay huyệt đạo của chàng. Chàng không còn tự chủ được nữa, để cho thân mình nhào lộn, ngã xuống vun vút.

Khi chàng rơi xuống gần chạm mặt đất, thì đột nhiên, nơi đó mở ra một khoảng trống, chàng bị lọt ngay vào lỗ trống đó, rơi vào một gian nhà đá. Cái ngã nầy rất nặng khiến Thượng-Chí tóa hỏa tam tinh, xương cốt ê ẩm dường như bị rêm gãy vậy, nếu không vì bị điểm huyệt câm thì chàng đã thét lên một tiếng vì quá đau đớn rồi !

Gian nhà đá nầy rất rộng, ở giữa có gắn một viên ngọc tỏa ánh sáng khắp cả phòng.

Hoàng-thượng-Chí đảo mắt nhìn quanh, thấy trong góc phòng có ba người nằm ngang dọc. Ba người đó chính là Mộ-dung-Đại và Hắc-bạch song-yêu.

Tức giận dâng ngập lòng, Thượng-Chí không ngờ cả bốn người đều bị thất bại bởi tay lão bà đó và cùng bị nhốt nơi đây như vầy.

Cánh cửa đá sịt mở, Thông-bảo la-sát ung dung bước vào gian thạch thất, sau lưng bà là thiếu nữ áo đen lúc nãy.

Thượng-Chí tức vô cùng, song không thể cử động cũng không thể mở lời mắng chửi được, chỉ đành trương đôi mắt uất hận nhìn đối phương đang từ từ tiến lại gần mình.

Thông-bảo la-sát như không để ý gì đến vẻ tức giận của chàng, bà ta ung dung điểm vào bốn huyệt đạo của chàng, rồi lại giải những huyệt đã điểm lúc trước đi. Như vậy Hoàng-thượng-Chí đã có thể nói được rồi, duy chỉ có thân thể là vẫn còn bị kềm tỏa, đau nhức vô cùng.

Chàng chưa kịp nói gì, thì Thông-bảo la-sát đã lớn tiếng hỏi :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mày có chịu nói là đã lấy được « Phật thủ bảo-cập » từ đâu không ?

Hoàng-thượng-Chí nghiến răng nói :

— Thông-bảo la-sát ! Một người tuổi tác như người mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu nầy đối phó với người khác ! Cho dù ngươi có thắng ta bằng võ-công đi nữa, chưa chắc gì ta đã chịu hở môi tiết lộ cho ngươi biết !

— Hừ ! Đừng có lớn lối nữa con ạ ! Nếu mà sáu mươi năm trước đây ta gặp tình trạng nầy, thì bốn đứa mầy chết mất xác cả rồi. Bây giờ mầy hãy trả lời câu hỏi nầy của ta : Ai đã truyền thân pháp « Phù-quang di-Ảnh » cho mầy ?

Hoàng-thượng-Chí động lòng, nói :

- Linh-qui thượng-nhân đã truyền thân pháp đó cho tôi !

Lộ vẽ kinh-ngạc, Thông-bảo la sát hỏi lại.

— Linh-qui thượng-nhân ?

— Không sai !

— Mầy là trayền nnơn của lão ấy à ?

— Có thể nói như vậy !

Chẳng hiểu ý chàng muốn nói gì, Thông-bảo la sát cau mày, hỏi :

— Như vậy là nghĩa gì ?

Hoàng-thượng-Chí thật tình đáp :

— Đáng lẽ ra thì tôi và ông ta có tình sư-đồ...

Toàn-thân rung động, Thông-bảo la-sát ngắt ngang, hỏi :

— Bây giờ lão ấy ở đâu ?

Thấy Thông-bảo La-sát lộ nét xúc động như vậy, Hoàng-thượng Chí đã đoán được một phần câu chuyện, nên đổi giọng ôn hoà hỏi :

— Tiền bối có quan hệ thế nào với Linh-qui thượng-nhân ?

— Điều nầy mầy khỏi cần biết đến làm gì !

Hoàng-thượng-Chí cười khúc khích, đáp :

— Nếu vậy thì xin lỗi ! Điều nầy tiền bối cũng khỏi cần biết đến làm gì !

Thông-bảo La-sát biết Thượng-Chí làm khó mình, im lặng một lúc rồi nói :

— Ta với lão ấy là vợ chồng !

— Vợ chồng à ?

Thông-bảo La-sát gật đầu, đáp :

— Không sai !

Hoàng-thượng-Chí kích động vô cùng ! Như vậy thì Thông-bảo La-sát chính là sư mẫu của chàng, vì vậy, bà truy vấn » Phật thủ bảo cập » là tại sự liên quan nầy !

Thông-bảo La-sát nhẹ giọng nói :

— Bây giờ ngươi có thể nói rõ lão ấy ở đâu rồi chứ ?

Hoàng-thượng-Chí cảm động nói :

— Ông ta... đã qua đời cách đây sáu mươi năm rồi !

Toàn thân lắc lư cơ hồ muốn ngã Thông-bảo La-sát run run nói

— Lão chết rồi sao ?

— Phải !

Thông-bảo La-sát im lặng một lúc lâu, đột nhiên vụt nói :

— Hừ ! Mi dám nói bậy ! Mi năm nay có bao lớn, mà có thể...

Biết sự nghi ngờ của Thông-bảo La-sát. Hoàng-thượng-Chí vội nói :

— Vãn bối may mắn gặp được nơi hóa thân của Linh-Qui Thượng-Nhân và theo di ngôn của người tôn xưng người là Sư phụ !

Đã hiểu được sự thật, Thông-bảo La-sát liền búng tay giải tất cả huyệt đạo bị kềm tỏa cho chàng, Hoàng-thượng-Chí đứng dậy thi lễ, nói :

— Tham kiến sư mẫu.

— Khỏi phải đa lễ ! Ngươi hãy thuật lại đầu đuôi cuộc thụ huấn võ học của Linh-qui Thượng-Nhân cho ta nghe xem !

Hoàng-thượng-Chí đem việc kỳ ngộ ở trong rừng hoang, Linh-qui truyền công lực, cho đến sau này, chàng nhập vào môn hạ của Ma-Trung Chi-Ma, vân vân... thuật lại cả...

Hai hàng lệ già nua lăn dài trên đôi má nhăn nheo, Thông-bảo La-sát buồn buồn nói :

— Không ngờ ông ấy lại chết rồi ! Thời gian xa cách cả trăm năm chẳng khác nào một giấc mơ !

Dứt tiếng than, bà ta từ từ quay mình, khuất dạng sau cánh cửa bí mật.

Hoàng-thượng-Chí nhìn theo dáng người quái dị một thời đó mà lòng cảm thấy một nỗi buồn vô biên.

Bấy giờ thiếu nữ áo đen mới bước lại gần chàng, cúi chào, nói :

— Tôi là Cao-nguyên-Xuân, lớn hơn nên gọi người bằng sư-đệ. Những chuyện mới mạo phạm đó xin vui lòng bỏ qua cho !

Hoàng-thượng-Chí chắp tay trả lễ :

— Không dám ! đệ đây nếu có chỗ nào không phải, xin sư tỷ tha thứ cho.

Nói dứt lời, chàng đưa mắt nhìn Mộ-dung-Đại và Song-yêu, đôi mày lưỡi kiếm của chàng bất đồ cau lại, rồi hỏi :

— Sư-tỷ ! Có phải ba người nầy đã bị sư-tỷ hạ độc-thủ...

Mặt đỏ bừng vì thấy chàng có ý trách cứ hành động hại ngầm của mình, Cao-nguyên-Xuân nói :

— Không sao ! chẳng qua huyệt đạo của họ bị phong giữ mà thôi Ba vị nầy là gì của sư đệ vậy ?

Hoàng-thượng-Chí chỉ vào từng người giới thiệu :

— Người mặc áo đỏ gọi là Mộ-dung-Đại, dùng tỷ-đệ xưng hô với tôi. Còn hai người kia là môn hạ của tôi, người đàn ông là Thẩm-gia-Kỳ nữ là Phùng-Oanh-Oanh, họ là một cặp vợ chồng !

Cao-nguyên-Xuân vội đưa tay giải huyệt cho họ. Cả ba vụt đứng dậy ngơ ngác nhìn quanh phòng đá như tìm hiểu nguyên nhân tại sao họ lại ở đây.

Hoàng-thượng-Chí liền thuật sơ qua những việc vừa xảy ra rồi giới thiệu Cao-nguyên-Xuân với họ.

Nguyên-Xuân mỉm cười, nói :

— Tiểu-muội không biết nên mạo phạm, xin ba vị tha thứ cho.

Hắc-bạch Song-yêu cùng nói :

— Không dám ! Tài nghệ của cô nương quá cao cường.

Riêng Mộ-dung-Đại vẫn còn tức giận, nhưng vì có Thượng-Chí ở đó, nên gượng mĩm cười, chẳng nói gì cả,

Cao-Nguyên-Xuân lại nói :

— Nói về thân thủ thì Tiểu-muội không bằng ai trong ba vị, chỉ là nhờ vào địa lợi, và một cơ quan ngầm mà ba vị không để ý đến đó mà thôi. « Cửu-khúc-Nghiêm » nầy từ đầu đến cuối đều có đường ngầm và bàn xoay, cứ cách một trượng lại có một lỗ nhỏ, nếu dùng kim tiền từ bên trong lỗ nhỏ đó mà đánh tới người xông lên « nghiêm », có thể nói là bách phát bách trúng. Ba vị đã lên được bảy « khúc », đó thật là việc chưa từng có bao giờ.

Hoàng-thượng-Chí lúc nầy lại nghĩ đến Ngô-tiểu-Mi, chàng không thể để mất Tiểu-Mi như vậy được, vì chàng là chưởng môn của một môn phái, nếu để kẻ khác bắt nàng dễ dàng như thế mà chàng không tìm lại được, việc nầy truyền ra giang hồ thì tránh sao khỏi bị võ lâm đồng đạo cười chê !

Chàng lo lắng vô cùng, quay lại bảo Cao-nguyên-Xuân :

— Sư tỷ ! Ngô-tiểu-Mi là vị hôn thê của tôi đó!..

Nghiêm sắc mặt, Nguyên-Xuân ngắt lời chàng :

— Sư đệ ! Có đâu sư đệ chưa tin lời tôi sao ?

— Không phải không tin, tôi chỉ muốn hỏi sư tỷ là lúc sư tỷ để giấy lại đó có phát giác được dấu vết gì lạ không ?

Cao-nguyên-Xuân dịu giọng đáp :

— Điều đó thì thật là không may ! Khi đó tôi chẳng thấy gì lạ lùng cả. Hơn nữa, kẻ đổi giấy cướp người nầy quả là đã có chủ ý từ lâu và cũng may mắn cho họ thật !

Hoàng-thượng-Chí buồn bã nói :

— Ngô-tiểu-Mi đang bị thương nặng, chờ tôi đem thuốc về cứu mạng. Hừ ! Tôi chỉ sợ nàng khó toàn mạng sống trong tay kẻ nào đó...

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI SÁU

Tình cừu

MỘ-DUNG-ĐẠI hỏi:

— Em Cao! Trước khi làm chuyện nầy đã bị ai biết trước để theo dõi không?

— Việc này tôi tin chắc là không ai biết được.

Hoàng-thượng-Chi suy nghĩ một lúc lâu đoạn nói:

— Sư tỷ! Nhờ sư tỷ chuyển lời cho sư mẫu biết tôi xin cáo biệt.

Cao-nguyên-Xuân nhíu đôi mày liễu, lặng thinh từ từ bước qua cửa đi thẳng vào trong.

Một lúc sau nàng mới trở ra và nói:

— Sư đệ! Sư phụ tôi hôm nay không mấy khỏe khoắn, nên không muốn gặp mặt sư đệ ngay bây giờ. Vậy chúng ta mau xuống núi mà thi hành công việc.

Hoàng-thượng-Chí nghe nói hỏi:

— Sư tỷ cùng đi với chúng tôi sao?

— Phải! Ta đã xin phép sư phụ được theo sư đệ để dò xét và hỏi thăm tin tức của muội muội.

— Tôi không dám làm phiền sư tỷ!

— Chuyện nầy xảy ra đều do ta làm cả, thì lẽ nào ta lại mặt ngơ tai điếc được.

— Nếu vậy chúng ta hãy mau xuống núi kẻo trễ mất.

Thế là một đoàn năm người ra khỏi ngôi nhà đá phi thân xuống núi.

Hắc-bạch song-yêu chỉ biết nghe và làm theo lời sai khiến của Hoàng-thượng-Chí còn Hoàng-thượng-Chí, Mộ-dung-Đại và Cao-nguyên-Xuân đầu óc rối như tơ vò vì sự mất tích của Ngô-tiểu-Mi không để một vết tích gì cả.

Ngô-tiểu-Mi bị bắt vì «Thù» hay vì một nguyên do nào khác?

Đầu óc họ miên man suy nghĩ, rốt cuộc không tìm ra được một tia sáng.

Năm người đang phi thân đi vun vút, bỗng Cao-nguyên-Xuân chỉ tay về phía trước nói :

— Chúng ta chỉ còn có mười dặm nữa là đến Liên-hoàng-Thao rồi.

Ba tiếng « Liên-hoàng-Thao» vừa do Cao-nguyên-Xuân phát ra, làm cho lửa căm thù trong người Hoàng-thượng-Chí sôi lên, mặt đầy sát khí, chàng nói :

— Liên-hoàng-Thao ! À ! Nó là nơi tổng hội của Thiên-tề giáo phái.

Chàng không dằn được nữa, vội phi thân đến trước mặt mọi người dừng lại nói :

— Mời các người hãy dừng chân lại !

Mọi người đều dừng bước, mặt mày ngơ ngác như những con gà gỗ, đưa mắt nhìn nhau hỏi dò ý kiến.

Bỗng Mộ-dung-Đại bước đến trước mặt Hoàng-thượng-Chí hỏi :

— Có chuyện gì vậy em ?

— Xin chị và sư tỷ đi trước, tôi có chút việc cần, khi làm xong sẽ theo sau.

— Em định đi đâu bây giờ ?

— Tôi đến Liên-hoàn-Thao...

Cao-nguyên-Xuân không hiểu gì về mối thâm thù giữa Hoàng-thượng-Chí và Thiên tề giáo-Chủ. Hơn nữa nàng biết Liên-hoàn-Thao là nơi rất lợi hại, nên ngạc nhiên hỏi :

— Sư đệ định đến Liên-hoàn-Thao để làm gì ?

Hai hàm răng của Hoàng-thượng-Chí nghiến kèn kẹt, đôi mắt xoe tròn, tỏ vẻ căm hận. Chàng nói :

— Phải ! Tôi đến đó tiêu diệt tất cả Thiên tề giáo để trả mối thâm thù cho Hoàng-gia tôi.

Cao-nguyên-Xuân ngạc nhiên hỏi :

— Thiên tề giáo phái có thâm thù với sư đệ ?

— Phải ! Một mối thù bất cộng đái thiên.

Mộ-dung-Đại đã hiểu nên dịu dàng nói :

— Nếu vậy để chị cùng đến đó giúp em một tay cho công việc được kết quả.

— không thể được !

— Tại sao ?

— Vì chuyện báo thù này tôi không muốn nhờ đến một bàn tay ai giúp cả

— Nhưng Thiên-tề giáo là một phái mạnh nhất trên giang hồ, cao thủ võ lâm rất nhiều, trong đó có nhiều mày móc. Nếu em và hai đồng môn vào đó, chị e phải bỏ thây :

— Điều nầy tôi đã nghĩ kỹ rồi, xin chị chớ lo làm gì cho nhọc lòng

— Nếu vậy chị không nhúng tay vào việc trả thù của em. Nhưng Thiên-Tề-giáo là một tai hại cho võ lâm em để chị và sư-tỷ em được giết họ mà trừ đi bớt một tai họa.

Đang lúc đó, bỗng có một giọng nói lạnh lẽo từ trong rừng vọng ra làm cho mọi người giật mình quay lại thì thấy một lão râu dài phất phơ đang từ từ bước đến.

Mộ-dung-Đại biến sắc, đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng vào mặt người ấy, tỏ ra tức giận vô cùng.

Bỗng Hoàng-thượng-Chí quát lớn :

— Mỹ tu khách Phạm-Gian !

Phạm-Gian yêu Mộ-dung-Đại nhưng không được nàng đáp lại, mà nàng lại tỏ ra yêu đương Hoàng-thượng-Chí, làm ông ta tức giận đã một lần dùng độc thủ đánh Hoàng-thượng-Chí bị thương, nhưng nhờ Mộ-dung Đại cứu sống. Bây giờ gặp lại nhau, hai người tỏ ra căm hận nhau vô cùng. Họ đưa mắt gườm nhau.

Bỗng Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng, nói :

— Phạm-Gian ! Hôm nay ta và ngươi gặp nhau, ngươi có quên hành động lúc trước không ?

Đôi mắt loé hào quang, Phạm-Gian liếc nhìn Mộ-dung-Đại một cái, rồi quay sang chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng-thượng-Chí, lạnh nhạt nói :

— Điều đó ta không bao giờ quên cả, và sẵn sàng chờ đợi ngươi.

Hoàng-thượng-Chí tiến đến hai bước, nói :

— Vậy thì tốt lắm ?

Dứt lời, chàng sắp vung tay phất chưởng đánh tới, thì Phạm-Gian hét :

— Hãy khoan đã :

— Ngươi còn muốn nói gì nữa ?

Phạm-Gian liếc nhìn Mộ-dung-Đại rồi lạnh lẽo nói :

— Người đi tìm người vợ sắp cưới của hắn đã mất tích phải không ?

Hoàng-thượng-Chí giật nẩy người, hỏi :

Ngươi nói sao ? Tại sao ngươi biết nàng mất tích ?

— Đừng có nóng nảy ! Nàng tên là Ngô-tiểu-Mi ?

Hoàng-thượng-Chí không còn tự chủ được nữa, mồ hôi toát ra ướt cả trán, run bần bật, bước đến một bước hỏi :

— Tại sao ngươi biết được ?

— Dĩ nhiên ! Ta đã tận mắt chứng kiến sự mất tích của nàng.

— Nếu vậy ngươi có vui lòng chỉ giúp nàng hiện giờ đang ở đâu ?

— Mày muốn lịm xác nàng à ?

Câu nói ấy chẳng khác một nhát búa đánh vào đầu Hoàng-thượng-Chí, chàng chệnh choạng muốn té, lòng đinh ninh là Ngô-tiểu-Mi đã chết !

Mộ-dung-Đại tức tối hét lớn :

— Phạm-Gian ! Ngươi hãy nói rõ ra, tại sao lại nói một cách mơ hồ như thế !

Phạm-Gian nhìn vào mặt bà ta một lúc lâu, rồi lạnh lùng nói :

— Dĩ nhiên là phải nói rõ ràng ! Nếu không tôi đến đây để làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí trợn mắt, nghiến răng hỏi :

— Nói mau ! Thủ phạm vụ nầy là ai ? Là ai ?

Phạm-Gian vẫn với vẻ mặt khinh khỉnh nói :

— Thủ phạm là ai đáng lẽ mày phải biết mới đúng.

Hoàng-thượng-Chí mặt mày ngơ ngác như gà gỗ, nói :

— Tại sao vậy ?

— Nó là một cô gái đẹp như tiên luôn luôn ở sát bên ngươi. Vì muốn chiếm trọn tình yêu nên nó mới hành động độc ác như thế ?

— Nhưng người đó là ai mới được chứ ?

Đôi mắt của Phạm-Gian từ từ nhìn Mộ-dung-Đại với vẻ khinh bỉ, nói :

— Tại sao cô lại im hơi lặng tiếng ? Hãy nói cho người yêu cô nghe đi.

Mộ-dung-Đại biến sắc hét lên :

— Phạm-Gian ! Tại sao ngươi lại phao vu cho ta ? Ta thề nếu không giết mày sẽ không làm người trên trái đất này nữa.

Dứt lời, bà vung tay đánh thẳng vào người Phạm-Gian một lượt hai chưởng.

Hoàng thượng-Chí giật nẩy người, tức giận vô cùng, hét lên một tiếng, dùng thế « khư mô thần công » tống ra cản chưởng phong của Mộ-dung-Đại và đẩy lui bà ta lại sáu bảy bước.

Hoàng-thượng-Chí mặt đỏ phừng phừng, bước đến trước mặt Mộ-dung-Đại, nói :

— Ta không ngờ con người có sắc đẹp như ngươi đó, mà lòng lại độc hơn rắn rít.

Cao-nguyên-Xuân và Hắc-Bạch song yêu đến kinh ngạc, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Mộ-dung-Đại, chứa đầy căm hận.

Phạm-Gian thấy thế lui ra và quay lưng đi vào rừng mất dạng.

Mộ-dung-Đại tức giận muốn trào máu, mặc biến đổi qua nhiều sắc thái, toàn thân run lẩy bẩy, nghẹn lời không nói được.

Hoàng-thượng-Chí thấy Hắc-Bạch song yêu và Cao-nguyên-Xuân mặt đằng đằng sát khí, nên chàng phất tay áo nói :

— Các người hãy lui ra mau !

Mặt Hoàng-thượng-Chí lúc nầy không ai dám nhìn lâu. Ba người từ từ lùi ra ngoài ba trượng đứng nhìn vào.

Hoàng-thượng-Chí điềm tay vào mặt Mộ-dung-Đại, hét :

— Mộ-dung-Đại ! Tao phải giết mày mới hả dạ.

Vẫn với vẻ mặt tái nhợt ấy, Mộ-dung-Đại nói lập bập :

— Mày... Mày lại... tin theo lời... của nó... sao ?

Hoàng-thượng-Chí thầm nghĩ :

— Lúc Ngô-tiểu-Mi bị thương, bà ta nhận lấy trách nhiệm săn sóc, tại sao lúc nàng mất tích bà lại không biết. Thật đáng nghi !

Nghĩ như vậy, chàng nhứt định cho là Mộ-dung-Đại giết Ngô-tiểu-Mi, nên lạnh nhạt :

— Chứng cớ đã rành rành, bà còn chối cải vào đâu nữa ?

Mộ-dung-Đại uất ức quá ré lên :

— Phạm-Gian ! Tao phải giết mày ! Ta phải giết mày »...

Dứt lời nàng tung mình chạy vào rừng theo lối Phạm-Gian lúc nãy đuổi theo. Chỉ chốc lát, nàng đã biến mất.

Hoàng-thượng-Chí quyết không để Dung-Đại bỏ đi, nên trổ khinh công đuổi theo.

Mộ-dung-Đại khi đuổi theo Phạm-Gian còn cách chừng hai trượng, bà ta hét lớn :

— Phạm-Gian ! Hãy đứng lại mà đền tội mau ?

Dường như ông ta không nghe, cứ cắm đầu đi vun vút.

Mộ-dung-Đại nổi giận, thò tay vào túi lấy ra một nắm «Đoạt hồn trâm» vận nội lực vào cánh tay ném mạnh đến trước.

Tức thì một tiếng hét thất thanh nổi lên, Phạm-Gian lão đảo mấy vòng rồi ngã nhào xuống đất.

Mộ-dung-Đại thấy thế phóng mình đến thật nhanh, đưa tay bửa xuống đầu Phạm-Giang một nhát...

Hoàng-thượng-Chí vừa đến thấy thế thất kinh la to :

— Hãy dừng tay lại mau !

Nhưng đã muộn, một tiếng la thất thanh vang lên, đầu của Phạm-Gian bể nát, máu vọt ra như xối, hắn dãy đành đạch một lúc rồi im bặt.

Hoàng-thượng-Chí nổi giận, hét :

— Mộ-dung-Đại ! Mầy quả thật độc ác nhất trên đời mầy !

— Mày có thề...

— Hừ ! Hàng động của ngươi như thế còn chối cãi đi đâu, ! Độc ác thật ! ghê tởm quá !

Mộ-dung-Đại không cầm lòng được, hai hàng nước mắt tuông trào, nghẹn lời đứng run run đờ người ra đó.

Hoàng-thượng-Chí vận toàn lực vào cánh tay toan hạ thủ và hét to :

— Mộ-dung-Đại ! Tội của mày đáng chết, không còn ân hận gì nữa chứ ?

Dứt lời, chàng vung tay, phất ra một chưởng nhắm ngay Mộ-Dung-Đại phóng đến.

« Rầm » !

Tức thì thân hình của Mộ-Dung-Đại văng ra ba trượng loạng choạng té xuống, máu miệng trào ra lai láng.

Một lúc sau, bà tỉnh lại, lòm còm ngồi dậy, đưa mắt nhìn vào mặt Hoàng-thượng-Chí, tỏ vẻ trách móc.

— Hoàng-thượng-Chí ! Mày lại có thể nghe lời kẻ thù, để rồi hành động ngông cuồng như vậy sao ?

Vì động đến vết thương, nên máu miệng trào ra bà ta ngã nhào xuống đất, không dậy nổi nữa.

Hoàng-thượng-Chí vì tức giận, nên không còn nghĩ phải trái gì cả quát lớn :

— Chứng cớ rành rành ngươi còn chối cải đi đâu được. giết người phải thế mạng không nói gì nữa.

— Tại sao ngươi có mắt mà lại mù lòa, nỡ đi kết oán cho ta ?

Hoàng-thượng-Chí bước thêm một bước nữa, lạnh nhạt nói :

— Tao thật hối hận vì quá tinh tưởng vào lòng tốt của mầy mà ngày nay phải ra nông nỗi nầy.

Mộ-Dung-Đại tức giận, vương mình ngồi dậy, làm động đến vết thương, máu miệng trong miệng lại trào ra lai láng.

Trông bộ tịch nàng lúc nầy thật đáng thương hại !

Đang lúc tức giận, không còn nghĩ đến gì nữa Hoàng-thượng-Chí hét.

— Mạng đổi mạng. Ngươi còn điều gì cần nói để trước khi chết không ân hận.

Dứt lời, chàng vung tay đánh vào đầu Mộ-dung-Đại một nhát.

Bỗng một luồng chưởng phong từ xa đưa đến, đánh bạc chưởng chàng sang một bên, tiếp đến là tiếng hét :

— Khoan đã !

Người ra tay này chính là Cao-nguyên-Xuân.

Bỗng Mộ-dung-Đại đưa tay vào bọc lấy ra một nắm »Đoạt hồn trăm» nhìn thẳng vào mặt Hoàng-thượng-Chí :

— Trước khi chết, ta phải giết ngươi đã.

Hoàng-thượng-Chí nổi nóng hét :

— Tao chỉ sợ mày không đủ can đảm thôi.

— Vậy hãy coi đây.

Dứt lời, nàng đưa nắm «Đoạt hồn trăm» lên. Nhưng chẳng biết nghĩ sao bà lại từ từ hạ xuống, nói :

— Ngươi không ân hận chứ ?

Hắc bạch song-yêu thấy cử chỉ của bà ta lấy làm tức giận, song không dám ra tay, chỉ đứng trố mắt nhìn vào mặt bà ta muốn nảy lửa.

Cao-nguyên-Xuân thương hại đến bên Mộ-dung-Đại nói :

— Chị Đại ! Bệnh tình ra thế nào ?

Mộ-dung-Đại thở dài, từ từ đứng lên, tức giận :

— Hoàng-thượng-Chí ! Ngày sau gặp lại đừng hối hận hành động của ngươi nhé.

Dứt lời, bà ta tung mình chạy đi. Chỉ chốc lát, bà ta đã khuất dạng sau bóng cây.

Hoàng-thượng-Chí không thèm đuổi theo, chỉ đứng trố mắt nhìn.

Cao-nguyên-Xuân cau mày nói :

— Sư đệ ! Sư đệ có suy nghĩ kỹ trước khi hành động không ?

Hoàng-thượng-Chí gằn từng tiếng.

— Công việc đã sáng như ban ngày, cần gì phải suy nghĩ ?

— Sư đệ đã lầm rồi.

— Sư tỷ căn cứ vào đâu mà cho hành động của tôi là lầm ?

— Lúc nãy ta thấy trong khéo mắt của gã họ Phạm chứa đầy ghen tức, và âm độc. Có lẽ hắn đã lập mưu để gạt sư đệ đó.

Hoàng-thượng-Chí giật mình, nhớ lại hành động của Phạm-Gian phần nào. Chàng lắc đầu đáp :

— Nhưng tại sao bà ta không tra hỏi minh bạch, lại giết lão họ Phạm đó ? Như thế không phải bà ta sợ lộ việc làm của mình sao ?

— Đôi khi vì tức giận, không suy nghĩ kịp cũng có.

— Sư tỷ ! Sự việc đã vậy chị đừng bênh vực nữa. Tôi quyết không tha nó đâu.

— Nhưng lúc nãy lão già họ Phạm bảo Ngô-tiểu-Mi đã chết, sao sư đệ không bảo hắn chỉ xác của nàng ở đâu. Một, khi thấy được xác nàng, lúc đó mới hành động. Hiện giờ công việc còn mờ ám sư đệ lại nở xuống tay hại họ sao phải.

Cao-nguyên-Xuân biết Hoàng-thượng-Chí nóng giận, nên nói lảng sang chuyện khác.

— Bây giờ chúng mình đi đâu đây ?

— Ghé Liên-hoàn-thao trả mối thâm thù, rồi đi kiếm Ngô-tiểu-Mi.

— Vậy thì còn chần chờ gì nữa.

Thế là bốn bóng người phi thân đi vun vút như tên, hướng về phía Tây.

Hoàng-thượng-Chí lúc nảy nóng giận nói thế, song lòng cảm thấy hối hận, nên thở ra một hơi dài, chán ngán.

Người mà chàng yêu duy nhất là Đông-phương-Huệ đã chết vì lễ giáo ràng buộc.

Còn người mà chàng không yêu là Ngô-tiểu-Mi, song không yêu không được.

Đã vậy chàng còn liên tưởng đến cái chết của sư phụ « Ma-trung chi-Ma », Trương-thiếu-Côn và em gái chàng là Hoàng-thượng-Hượng.

Ôi chết ! ! Tất cả đều chết hết ! !

Chỉ một lúc, bao nhiêu ý nghĩ đè nặng trong đầu óc chàng, làm cho chàng cảm thấy nghẹt thở.

Đoàn người chạy đi một lúc lâu thì Liên-hoàn-thao đã sừng sững hiện trước mắt.

Hoàng-thượng-Chí ra hiệu cho mọi người dừng lại, đưa tay chỉ đến miệng hang, nói :

— Hai người hãy giữ miệng hang nầy đừng cho một ai tẩu thoát cả nghe chưa ?

Hắc-Bạch song yêu đồng thanh nói :

— Tuân lịnh !

Bổng Hắc yêu Thầm-gia-Kỳ bước đến trước mặt Hoàng-thượng-Chí nói :

— Đệ-tử có việc cần muốn nói với chưởng môn biết.

— Việc gì ?

— Côn-thế ma-Vương hiện giờ đang làm hộ pháp cho Thiên-tề giáo-phái. Lão nầy đối với chúng tôi có một mối thù bất cộng đáy thiên.

— Ta hiểu rồi ! Ta giết hắn.

Hoàng-thượng-Chí lúc nầy không còn nghĩ gì phải trái cả. Chỉ mong sao thấy được địch để vung chưởng giết ngay mới hả dạ.

Hắc-yêu Thầm-gia-Kỳ thấy vậy không dám nói nữa, liếc nhìn qua, rồi cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng-thượng-Chí bước đến bên Liên-hoàn-Thao nhìn xuống một lúc lâu mới quay lại nói với Cao-nguyên-Xuân :

— Sư tỷ ! Phiền chi ở nơi đây canh chừng đừng để cho ai thoát cả nhé. Tôi phải vào trong để báo thù.

— Sư đệ ! Nhưng...

— Không sao cả ! Hãy ở lại canh chừng giùm tôi đi, Sư tỷ đừng đi theo tôi làm gì !

— Liên-hoàn-Thao là nơi nhiều máy móc nguy hiểm. sư đệ vào đó lỡ có xảy ra điều gì thì ta biết làm sao ?

— Tôi có bản đồ của mẹ tôi vẽ để lại. Hơn nữa tôi đã từng vào đây đến bốn năm lần đường sá tôi đã quen thuộc.

— Nếu vậy cũng còn phải cẩn thận vì trong đó rất nhiều cao thủ.

— Chị cứ tin tưởng vào môn «Khư-mô Thần công» của tôi là được.

— Ta chúc ngươi chóng thành công !

— Cảm ơn sư tỷ đã có lòng chiếu cố.

Dứt lời, chàng nhảy nào trong. Chân vừa chấm đất, bỗng có tiếng la thất thanh :

— Có người đột nhập vào Hoàn-Thao.

Tiếp đó, có năm bóng người xuất hiện, xông đến.

Hoàng-thượng-Chí không thèm đáp, vận nội lực vào hai cánh tay ép ra hai chưởng, gió lộng vù vù, tống thẳng tới.

Bọn người kia làm sao đỡ nổi luồng chưởng độc ác đó, la lên những tiếng thảm thiết rồi ngã lăn, máu miệng trào ra chết hết, không kịp cựa quậy.

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười, bước vào trong.

Bỗng có một chưởng tạt đến, tiếp theo là ba bóng người mặc đồ đen xuất hiện.

Họ vừa nhìn thấy Hoàng-thượng-Chí, đã la hoảng :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Lãnh-diện-Nhơn !

Một người quay đầu chạy đi, chỉ còn lại có hai người.

Hoàng-thượng-Chí dừng bước, trố nhìn thẳng vào mặt hai người này, không nói gì cả, làm cho hai người này, không dám xuất chưởng, chỉ đứng đờ ra đó.

Bỗng từ miệng hang có một luồng chưởng, xé gió tống thẳng vào mặt hai người này, làm họ la lên hai tiếng « ái da » thảm thiết, văng ra. hộc máu miệng chết tươi.

Thế là thêm hai xác không hồn nằm đờ ra đấy.

Người vừa mới ra tay chính là Hắc-yêu Thầm-gia-Kỳ.

Võ công của Hắc-yêu quả đã đến mức cao diệu, nên cái xuất thủ này làm cho Cao-nguyên-Xuân đứng bên giật mình.

Hắc-bạch song yêu vì ăn được quả « Nhục-chi » nên được trường sanh bất lão. Xem dáng người họ đoán chừng hai mươi tuổi. Nhưng kỳ thật họ đã bảy mươi tuổi rồi.

Hai người này trước kia mặt mày như yêu quỷ, nay phục hồi sắc đẹp lại như cả là nhờ ao độc ở hắc cốc.

Giữa lúc ấy, bỗng có một giọng cười lanh lảnh nổi lên, tiếp theo xuất hiện một thiếu nữ đẹp như tiên mặc áo màu xanh, từ trong Hoàn-Thao bước ra, hướng về phía Mã-quân-Vũ.

Hoàng-thượng-Chí nhìn thấy cô gái nầy bỗng kinh ngạc, « ồ » lên một tiếng, rồi lui lại hai bước.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI BẢY

Xông vào cốc.

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ thấy cô gái quen quen, đã gặp vài lần.

Nhưng nàng là người của Thiên-tề-giáo, kẻ thù của chàng nên chàng không thèm hỏi đến danh tánh, hoặc tìm hiểu lai lịch.

Cô gái áo xanh đưa mắt nhìn mấy xác chết đang nằm trên vũng máu, quay qua nhìn Hoàng-thượng-Chí, lạnh lùng nói :

— Ngươi là Lãnh-diện-Nhơn ?

— Phải ! Ngươi muốn gì ?

— Quả thật danh bất hư truyền.

Hoàng-thượng-Chí « hừ » một tiếng, quay mình bỏ đi vào trong.

— Khoan !

Cô gái hét lên một tiếng, vung tay phất chưởng đánh thẳng

vào mặt Hoàng-thượng-Chí một nhát mạnh như vũ bão. Chàng không sao bước đến được, lùi lại hai bước, phất tay đánh bạt chưởng của thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh lanh lảnh hỏi :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Người vào đây với mục đích gì ?

— Thanh toán mới gia thủ.

— Nhưng giết ai mới được chứ ?

— Từ giáo chủ cho đến môn hạ đều phải đền tội !

Thiếu nữ mỉm cười nói :

— Đừng có khoác lác ! Ngươi có biết bổn cô nương nầy là ai không ?

— Ngươi là bộ hạ của Thiên-tề-giáo, là những kẻ bị khép vào tội chết.

— Ta được ghép vào tội chết ?

— Di nhiên !

— Ha ! Ha ! Đừng có khờ khạo !

Hoàng-thượng-Chí nổi giận, vung tay phát ra một chưởng mạnh như tống thẳng vào người thiếu nữ áo xanh,

Nàng cũng là tay cao thủ, đâu chịu lép vế, ngang nhiên dùng chưởng phong đánh trả.

« Đùng ! »

Một tiếng nổ chát chúa vang lên, hai luồng chưởng chạm nhau, thiếu nữ áo xanh lảo đảo một tí, lấy lại bình thường ngay.

Hoàng-thượng-Chí giật mình, đánh thót một cái :

— Nội công thâm hậu thật !

Chàng lập tức dùng « khư mô thần công » đánh thẳng vào thiếu nữ một chưởng nữa.

Chưởng nầy quá sức lợi hại, thiếu nữ áo xanh không sao đỡ kịp liền « á » một tiếng, lảo đảo muốn ngã, máu tươi trào ra hai bên mép.

Hoàng-thượng-Chí thắng thế, vội đánh tiếp một chưởng nữa.

giáo xuống đầu thiếu nữ áo xanh quyết kết thúc mạng sống của nàng.

Thiếu-nữ áo xanh biết nguy vội lách mình tránh được ngọn chưởng ác độc đó.

Hoàng-thượng-Chí không hạ được đối thủ, tức giận nói:

— Nếu ta không cho ngươi chết dưới làn chưởng nầy, ta thề không ra khỏi Liên hoàn thao.

Cô gái áo xanh giận dữ nói:

— Lãnh-diện-Nhơn! Tao là Thúy-hoa tiên tử Đinh-Hồng! Hôm nay quyết chết sống với ngươi một trận xem ai thắng cho biết.

Hoàng-thượng-Chí nghe đối phương báo tên, ngạc nhiên thâu chưởng về thầm nghĩ.

— Cô gái nầy là con của bà Thần-Châu Nhất-Xú, ẩn trong hang đá « Tuyết Xuyên-sơn » ?

Chàng hỏi to:

— Cô là Đinh Hồng?

— Phải!

— Mẹ cô là Thần-Châu Nhất-Xú phải không?

Mặt Đinh-Hồng biến sắc nàng kinh ngạc hỏi:

Tại sao ngươi biết?

Trong lúc ấy, có ba bóng người từ bên trong xuất hiện.

Hoàng-thượng-Chí trố mắt nhìn, đoạn quay sang nói với Hắc-Bạch song yêu:

— Người thù bất cộng đáy thiên của các ngươi đã đến nạp mạng. Vậy các ngươi hãy ra tay hạ thủ đi. Nếu cần ta giúp một tay cho.

Người vừa đến chính là Côn-thế ma-Vương và Âm, Dương song sát.

Hắc-Bạch song yêu nhún vai tiến đến bên Côn-thế ma-Vương nạt lớn:

— Hãy nạp mạng đây.

Côn-thế ma-Vương ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

— Con ranh! Miệng còn hôi sữa mà dám ngạo mạng như thế sao?

Mặt Thúy-hoa tiên-tử Đinh-Hồng lúc nầy đỏ ửng không biết nàng cảm xúc trước sắc đẹp của Hoàng-thượng-Chí hay bực mình vì thái độ lạnh nhạt của chàng.

Hắc yêu Thầm-gia-Kỳ tiến đến trước mặt Côn-thế ma-Vương nói :

— Côn-thế ma-Vương ! Ta là đệ tử của Thiên-nhất-Môn đến đây tìm ngươi để thanh toán mối thâm thù.

Mặc dầu Côn-thế Ma-Vương tái nhợt, toàn thân lão run bần bật, mồ hôi toát ra ướt cả trán, lão lùi lại sau mấy bước.

Hắc-bạch song-yêu mặt đầy sát khí, tiến đến mấy bước, chuẩn bị hạ thủ.

Âm-Dương song sát từ bên trái thấy sư phụ sắp lâm nguy, vội tung mình chạy đến.

Nhưng hai người vừa mới nhún vai đã bị Cao-nguyên-Xuân nhảy đến chận trước mặt Dương sát Cao-sỹ-Kỳ, Hoàng-thượng-Chí tung ra một chưởng, chận Âm sát Mạc-tú-Anh

Thế là một trận đánh khốc liệt sắp xảy ra.

Hắc-bạch song-yêu nuôi ý chí báo thù đã từ lâu, hơn nữa chiêu thuật lại linh dịu, nên Côn-thế-ma-Vương đối với họ không làm sao thoát chết được.

Cao nguyên-Xuân đối với Dương-sát Cao-si-Kỳ thì sức tương đồng.

Còn Âm-sát Mạc-tú-Anh đối với Hoàng-thượng-Chí, thì kém rất xa. Hoàng-thượng-Chí chỉ cần ra tay chừng vài chiêu, có thể hạ sát đối thủ ngay.

Thúy-hoa tiên-Tử Đinh-Hồng đứng ngoài xem xét trận đấu bắt đầu diễn ra. Nhiều lần nàng muốn ra tay giúp Mạc - tú - Anh, nhưng chẳng biết nghĩ sao, nàng lại dừng tay, .

Trong lúc đó, bỗng một tiếng la thảm thiết nổi lên. Thì ra Mạc-tú-Anh đã bị « Khư-mô Thần-Công » của Hoàng-thượng-Chí đánh trúng, văng ra xa ba trượng, máu miệng trào ra, lảo đảo muốn té.

Hoàng-thượng-Chí, tiến đến ba bước, đưa tay lên hét :

— Mạc-tú-Anh ! Ta đã tha thiết cho ngươi một lần, mà ngươi không sợ, giờ đây vẫn còn với tánh hung ác. Vậy đừng trách ta nhé !

Mạc-tú-Anh mặt mày dẫm máu, uất ức nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ta chỉ sợ ngươi không đủ can đảm đó thôi...

Tiếng nói chưa dứt, bà đã nhún mình phóng tới, hai tay đưa ra trước, biến thành trảo, chụp vào đầu Hoàng-thượng-Chí.

Nên biết với môn « Trảo » này, Mạc-tú Anh đã hoành hành trên giang hồ, gây nhiều thảm cảnh. Ai nghe đến năm tiếng « Âm-sát Mạc-tú-Anh » cũng đều rởn gáy, nếu Hoàng-thượng-Chí là tay tầm thường thì ắt phải bỏ mạng rồi, Nhưng Hoàng-thượng-Chí chỉ lui ra sau bốn bước đã tránh được.

Hắc-Bạch Song-yêu lúc nầy đang đấu với Côn-thế-Ma Vương rất ác liệt, Có thể nói là một trận đấu chưa từng có trên giang hồ.

Hoàng-thượng-Chí bị Mạc-tú-Anh đánh lui mấy bước, nổi giận, vung tay đánh ra ba chưởng « Ma ma chưởng pháp » tống thẳng vào mặt Mạc-ú-Anh.

Trong ba chưởng đó, chàng còn ngầm vận thêm môn « Khư mô thần công » nữa, nên Mạc-tú-Anh không sao đỡ nổi, bị chưởng phong đánh trúng. « Á » lên một tiếng thảm thiết, văng ra mấy trượng, lảo đảo ngã xuống.

Côn-thế ma-Vương và Cao-sĩ-Kỳ nghe tiếng la của Mạc-tú-Anh vội quay lại, thì thấy Mạc-tú-Anh đang oằn oại trên mặt đất. Nhưng họ không biết làm cách nào cứu được, đành trố mắt nhìn thôi.

Trong nghệ võ, điều tối kỵ là đang lúc đấu với nhau, mà phải bị phân tâm.

Cao-nguyên-Xuân thừa lúc Cao-sĩ-Kỳ nhìn Mạc-túc-Anh, tống ra một lúc ba chưởng, làm cho ông ta vô phương chống đỡ, bị chưởng phong đập vào người, la lên một tiếng thất thanh, máu miệng trào ra, lảo đảo muốn té.

Cuộc đấu giữa Côn-Thế Ma-Vương và Hắc-Bạc song yêu vẫn trầm trọng, nhưng chưa phân thắng bại.

Hoàng-thượng- nhún vai, nhảy đến bên Mạc-tú-Anh vung chưởng đánh xuống.

Mạc-tú-Anh bị thương không thể nào chống đỡ, chỉ nhắm mắt chờ chết.

Nhưng chẳng biết Hoàng-thượng-Chí nghĩ sao, không đánh xuống, mà lại thu tay về rồi quay mình chạy vào trong động.

Sở dĩ Hoàng-thượng-Chí không ra tay giết Mạc-tú-Anh vì chàng đối với Mạc-tú-Anh không có thù hằn gì. Hơn nữa, chàng còn mang ơn cứu tử của bà ta. Lòng chàng chỉ nóng nảy tìm Dư-bỉnh-Nam để báo thù mà thôi.

Nhưng chàng vừa tung mình chạy đi thì lại có một bóng xanh bay đến trước mặt đường, và nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ngươi hãy đứng lại trả lời câu hỏi của ta rồi mới được đi.

Hoàng-thượng-Chí trố mắt nhìn, thì người này không ai xa lạ chính là Đinh-Hồng, chàng sực nhớ đến lời của Thần-châu Nhất-Xú, thầm nghĩ :

— Nếu nàng không gạn hỏi thì ta quên mất nhiệm vụ đối với mẹ nàng rồi.

Chàng vừa muốn nói, thì Đinh-Hồng đã hỏi :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ngươi biết mẹ ta phải không ?

— Phải ! Ta đối với mẹ người có một lời hứa...

— Lời hứa gì ?

— Tìm ngươi đem về nạp cho bà ta.

— Đừng có đặt điều lừa gạt bổn cô nương không được đâu !

— Ta không cần ngươi tin hay không. Bây giờ ta cứ thi hành lời hứa, bắt ngươi đem về nạp cho mẹ ngươi là xong.

— Vì sao ngươi phải hứa với mẹ ta ?

— Vì ta đã cầu xin mẹ ngươi viên « Tiếp mạng kim đơn » để chữa bệnh...

Đinh-Hồng ngắt lời Hoàng-thượng-Chí nói :

— Nên phải chịu cái trách nhiệm nầy phải không ?

Cô nương nói đúng đấy.

— Nhưng bây giờ ta không về !

— Vì sao ?

— Ta bị Quỉ-Bảo chủ-nhân bắt nhốt trong động đá mười mấy năm, vừa mới được Thiên-Tề giáo-chủ cứu ra, ta phải ở lại đây để đền đáp công ơn ấy, và cùng đồng bọn hợp nhau làm một việc.

— Việc gì ? Xin cô vui lòng cho biết.

— Đến phá động và giết Quỉ-Bảo chủ-nhân.

Hoàng-thượng-Chí giật mình. Không ngờ Dư-bỉnh-Nam dám có ý định vào Quỉ-Bảo cứu bọn này ra, và lợi dụng bọn chúng đến phá Quỉ-Bảo. Ôi ! một hành động liều lĩnh.

Một lúc lâu, chàng lạnh lùng nói :

Đừng nuôi cái mộng ấy để rồi ôm hận suốt đời.

Đinh-Hồng « hừ » một tiếng, nói ;

Ân hận ? Ha ! Ha ! Ha !

Hoàng-thượng-Chí nổi giận nói :

— Đừng khoác lác ! Nếu ta không vì lời hứa với mẹ ngươi, thì ta đã quật ngươi chết tại chỗ nầy rồi.

Đinh-Hồng biết Hoàng-thượng-Chí không dám hạ sát mình, nên chọc tức.

— Nếu cần ngươi cứ ra tay đi ! Ta sợ ngươi sao ?

Hoàng-thượng-Chí vì nóng lòng báo thù, nên không để ý đến lời nói đó, hét lớn :

— Tránh sang một bên, mau lên.

— Khoan !

— Ngươi còn chuyện gì muốn nói nữa ?

— Ngươi xin thuốc của mẹ ta để cứu ai ?

— Cứu một người.

— Người ấy là ai mới được chứ ?

— Một cô gái tên Ngô-tiểu-Mi !

— Ngô-tiểu-Mi ?

— Phải !

— Nhưng bây giờ nàng đã trở thành vô dụng rồi.

Hoàng-thượng-Chí ngạc nhiên hỏi :

— Sao ? Ngươi biết nàng ?

— Phải !

— Nhưng bây giờ nàng ở đâu ?

— Ngươi muốn biết ?

Hoàng-thượng-Chí hồi hộp, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Chàng luôn miệng đáp :

— Phải !

Thúy hoa tiên tử Đinh-Hồng suy nghĩ một lúc, nói :

— Nàng là gì đối với ngươi ?

— Vợ chưa cưới !

Mặt Đinh-Hồng biến sắc, nàng run lên không nói ra lời, đứng đờ người ra.

Hoàng-thượng-Chí quá xót xa, hỏi tiếp :

— Hiện giờ nàng ở đâu ? sao ngươi lại không nói cho ta biết.

— Nói cho ngươi biết thì không khó gì. Nhưng,..

— Nhưng sao ?

— Ngươi phải hứa với ta một điều.

Theo lời của Mỹ tu khách Phạm-Gian trước khi chết nói với Ngô-tiều-Mi đã chết bởi Mộ-dung-Đại giết. Bây giờ Đinh-Hồng lại nói hình như Ngô-tiều-Mi còn sống, nên Hoàng-thượng-Chí đầu óc rối loạn, không biết chọn bên nào.

Hoàng-thượng-Chí trầm ngâm một lúc lâu rồi nói :

Điều kiện gì ?

Đinh-Hồng lúng túng một lúc lâu, rồi nói :

— Ngươi chỉ cần nhớ là thiếu ta một điều kiện là được rồi.

Hoàng-thượng-Chí nóng lòng đáp ngay :

— Được ! Vậy ngươi hãy nói cho tôi nghe đi.

— Ngô-tiểu-Mi hiện giờ đang ở dưới quyền điều khiển của Thiên-tề giáo-chủ.

Hoàng-thượng-Chí nghe Ngô-tiểu-Mi chưa chết, lòng mừng khấp khởi, run run hỏi :

— Vậy nàng chưa chết sao ?

— Chưa chết.

— Cô nương nói thật chứ ?

— Ta nói dối với ngươi làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí cúi đầu suy nghĩ :

— Nếu vậy thì Mộ-dung-Đại bị hàm oan rồi ! Ôi ! Cũng vì yêu nàng mà Phạm-Gian bị giết một cách không cần gươm đao.

Nghĩ đến đây, lòng chàng ân hận vô cô cùng.

Mộ-dung-Đại đã nhiều lần hy sinh tánh mạng để cứu Hoàng-thượng-Chí, giúp chàng thành công nhiều việc. Thế mà trong phút giận dữ, không suy nghĩ Hoàng-thượng-Chí đã từ bạn ra hóa thù, làm nhục bà ta trước mặt mọi người. Cái nhục này đối với bà không phải là nhỏ.

Bất giác, Hoàng-thượng-Chí thốt ra lời :

— Tôi lấy làm ân hận.

— Đinh-Hồng ngơ ngác hỏi :

— Ngươi ân hận điều gì ?

— Chuyện này tôi không thể thố lộ được. Vậy cô tha thứ cho.

Dứt lời, chàng tung mình đi vào cốc.

— Khoan !

Đinh Hồng hét lên một tiếng, giơ chưởng đánh vào mặt Hoàng-thượng-Chí, lành lạnh nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Vì trách nhiệm, dầu chúng ta là bạn, ta không thể nào để ngươi qua nơi nầy được.

Hoàng-thượng-Chí lãnh đạm nói :

— Tốt lắm ! Nếu vậy hãy ra tay đi.

Dứt lời, Hoàng-thượng-Chí hết lên một tiếng như cọp rống vung tay đánh ra một lúc ba chưởng, làm cho Đinh-Hồng lúng túng không biết đường nào đỡ, đành phải thối lui tám bước mới tránh khỏi.

Hoàng-thượng-Chí tung mình bay vút vào trong cốc.

Đinh-Hồng thất kinh, hét lên một tiếng, tung mình đuổi theo.

Hoàng-thượng-Chí chạy được một lúc lâu, bỗng trước mặt một số đông người xuất hiện cản đường, họp lại đánh ra một chưởng.

Vì nóng lòng báo thù Hoàng-thượng-Chí không chần chờ nữa hét lên một tiếng chát chúa, tức thì hành loạt « Đông-kim-Chỉ » bắn ra, nhắm ngay bọn người đó đánh tới.

Một tiếng « Á » thảm thiết nổi lên, một lão già bị Đông-kim-Chỉ đâm vào ngực, ngã xuống chết lập tức.

Tuy giết được một lão, song Hoàng-thượng-Chí cũng bị chưởng phong của họ đẩy lui mấy bước, không thể nào tiến được nữa.

Trong lúc đó, lại xuất hiện thêm mấy bóng người nữa, họp với mấy người còn lại, áp đến vây Hoàng-thượng-Chí.

Bỗng từ ngoài miệng hang vọng vào một tiếng la chát chúa.

Hoàng-thượng-Chí thầm nghĩ :

— Như thế thì Hắc Bạch song yêu đã giết được Côn-thế Ma-Vương rồi.

Đinh-Hồng vừa đuổi kịp, thấy Hoàng-thượng-Chí bị vây, lấy, làm thích thú, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Hoàng-thượng-Chí, miệng nở một nụ cười đắc ý.

Quả thật Hoàng-thượng-Chí đoán không sai, chốc lát Hắc Bạch song yêu đã song song tiến đến bên Hoàng-thượng-Chí, tay dắt Mạc-tú-Anh và ôm xác Côn thế Ma-vương, quỳ xuống nói :

— Linh hồn của sư phụ của chúng tôi quả thật linh thiêng, đã giúp chúng tôi giết được kẻ thù tại chỗ.

Nói xong, họ đứng dậy, nhìn chăm vào mặt Âm-sát Mạc-tú-Anh muốn nảy lửa.

Cao-nguyên-Xuân đứng một bên thấy vậy bước đến nói :

— Hãy thả nàng ra mau !

Cao-nguyên-Xuân là sư tỷ của Hoàng-thượng-Chí, nên song yêu không dám xúc phạm cúi đầu từ từ lui ra xa.

Nhưng Bạch yêu Phùng-Oanh-Oanh uất ức chịu không nổi, liền bước đến cúi đầu thưa.

— Vì sao sư tỷ lại tha chết cho hắn ?

— Nó là một đứa vô tội, không được giết nó. Hơn nữa, nếu nó đáng tội chết thì chưởng môn của ngươi đã giết rồi, có đâu đến hai người phải ra tay.

Sự thật Hoàng-thượng-Chí không muốn tha chết cho Mạc-tú-Anh. Song vì chàng còn mang ơn bà ta, nên không nỡ ra tay đó thôi.

Bạch-yêu Phùng Oanh-Oanh không nói gì nữa, từ từ lui ra, đứng song song với Hắc-yêu.

Âm-sát Mạc-tú-Anh lúc nầy bị thương khá nặng, song bà ta vẫn cố tàn lực, bò đến bên xác của Côn-thế-Ma-Vương ngóc đầu nhìn xem ông ta đã chết chưa.

Thình lình trong lúc có một bóng màu hồng từ ngoài hang xông vào hét to.

— Mạc-tú-Anh ! Hãy mau giao xác nó cho ta.

Người vừa xuất hiện nầy chính là Mộ-Dung-Đại. Mộ-Dung-Đại từ khi bị Hoàng-thượng-Chí đánh bị thương, bỏ đi mất. Bây giờ không biết vì lý do gì lại xuất hiện nơi đây một cách quá đột ngột làm cho Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc vô cùng.

Dương-sát Cao-sỹ-Kỳ tròn vo đôi mắt, nghiến răng nói :

— Vì lý do gì người lại bảo ta đưa xác gia sư ta cho ngươi ?

— Đó là ý nguyện lúc sanh tiền của sư phụ mày.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI TÁM

Huyết chiến

— Ý nguyện à ?

Phải ! Khi ông còn sống, có hứa với sư-phụ ta lúc chết ông sẽ luôn luôn ở gần bên nhau.

— Sư-phụ cô có phải là Đoạt-hồn-tiên-cô ?

— Phải !

— Nhưng hiện giờ thi thể của sư-phụ cô chôn ở đâu ? Nhờ cô chỉ giáo để chúng tôi đem thi thể sư-phụ đến đó mai táng.

— Bây giờ tôi còn nhiều việc chưa làm xong. Hai vị cứ đem thi thể của lịnh sư đến Bạch-vân-Hiệp trên Quát thượng Sơn trước đi. Khi nào xong công việc ta sẽ đến.

Âm-Dương sát gật đầu, cúi xuống vác xác sư-phụ tung mình ra khỏi hang.

Tức thì mấy chục bóng người từ trong cốc ào ra.

Hắc Bạch song-yêu nhìn nhau, phóng mình đến trước, đón bọn người nầy lại vung chưởng đánh tới. Bọn này không sao đỡ kịp, la lên những tiếng thất thanh, lăn ra chết.

Hắc Bạch song-yêu hành động như vậy, vì chúng đã được lệnh của Hoàng-thượng-Chí là không để một người nào sống sót chạy ra khỏi hang nầy.

Đột nhiên Cao-nguyên-Xuân từ từ bước đến bên Mộ-dung-Đại, nói :

— Chị Đại ! Sư đệ tới vì lầm mà nhục chị, vậy chị hãy vì tôi mà tha thứ cho.

Mộ-dung-Đại ngạc nhiên hỏi :

— Tại sao vậy ?

— Ngô-tiểu-Mi còn sống.

— Sao ? Ngô-tiểu-Mi còn sống ?

— Phải !

— Vì sao em biết ?

Cao-nguyên-Xuân đưa tay chỉ vào Đinh-Hồng, nói :

-- Vì cô nương nầy, lúc nãy nói với sư đệ là Ngô-tiểu-Mi còn sống và hiện giờ nàng bị Thiên-tề-giáo-chủ cầm giữ.

— Em đừng lo ! Chị không trách nó đâu. Vì công việc nầy đều do chị gây ra cả :

Hình như có chuyện gì gấp lắm nên vừa dứt lời, Mộ-dung-Đại đã quay mình chạy ra miệng hang, nói vọng vào ?

— Hẹn tái ngộ !

Tiếng nói xa dần rồi im bặt !

Lúc nầy Hắc-bạch song yêu vì nhiệm vụ đã ra toàn lực, ra chiến đấu. Chỉ chốc lát, chúng đã giết gần hết bọn người kia.

Còn Hoàng-thượng-Chí bị mười mấy tên cao thủ chận đường, nên không thể nào xông vào cốc được. Chàng chỉ đứng yên đưa mắt quan sát tìm cơ hội...

Những người này đều là nạn nhân bị Quỉ-bảo chủ nhân nhốt. Chúng toàn là tay võ lâm cao thủ.

Một lúc lâu, chàng không còn cầm lòng được, máu căm hờn chạy khắp người. Chàng « hự » một tiếng, vung chưởng đánh thẳng vào ba lão già đứng trước mặt, làm cho ba lão ấy ré lên một tiếng ngã nhào xuống chết tươi.

Chàng vừa xuất chưởng, những người xung quanh đã họp lại công đến một lượt mấy chục chưởng, tống thẳng vào người chàng,

Hoàng-thượng-Chí thấy nguy, vội vung ra một chưởng nhảy phóc đến chỗ ba lão già bị hại, quay mình lại. Thấy hai lưỡi kiếm loang loáng đâm vào lưng nhanh như điện chớp, Hoàng-thượng-Chí tức giận. tập trung nội lực vào hai cánh tay, chộp lấy hai lưỡi kiếm, giật mình một cái.

Hai người nầy thất kinh la hoảng buông kiếm chạy vào trong.

Cướp được kiếm, Hoàng-thượng-Chí lập tức tấn công vào đoàn người bao vây.

Thế kiếm quá ác, đoàn người không sao tránh kịp. Mỗi đường kiếm loáng qua là một người nhào ra chết.

Chỉ chốc lát, đoàn người đó đã chết hết, chỉ còn có bốn năm người thoát chạy.

Đinh Hồng đứng nhìn trân trối vào Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí liếc nhìn một cái, tung mình chạy vào cốc.

Mục đích duy nhất của Hoàng-thượng-Chí là cố tìm Dư-bỉnh-Nam để báo huyết thù, nên trên đường đi, gặp ai cản trở là chàng giết ngay, không chần chờ gì cả.

Chạy một lúc lâu, chàng đến trước một cung điện nguy nga, trưng bày rực rỡ.

Đây là nội cung của Thiên-tề giáo-chủ và cũng là chỗ ở của Dư-bỉnh-Nam.

Nhưng lạ thay! Không biết tại sao nơi nầy không có một bóng người, cảnh vật im phẳng phắc, cánh cửa điện cũng đóng chặt.

Hoàng-thượng-Chí lấy làm lạ, đăm chiêu nhìn một lúc lâu, rồi đi thẳng đến.

Chàng vừa bước chân lên tam cấp, bỗng vang lên những tiếng reo hò.

— Lãnh-diện-Nhơn đã đến!

Tức thì, mấy cánh cửa từ từ mở bật ra, từng loạt người trong điện bủa tới bao vây chàng lại.

Hoàng-thượng-Chí máu nóng chạy khắp người, nổi giận đảo mắt nhìn xem trận thế.

Trong điện, Dư-bỉnh-Nam ngồi chễm chệ trên chiếc ghế chủ tọa hai bên hai hàng ghế dài có các lão già ngồi hầu. Sau lưng bốn nam, bốn nữ cầm vũ khí hộ vệ.

Dư-bỉnh-Nam mặt vẫn dùng chiếc khăn xanh phủ kín, chỉ chừa hai con mắt đang nhìn vào mặt Hoàng-thượng-Chí với những tia sáng lạnh người.

Hoàng-thượng-Chí nổi giận hét:

— Dư-bỉnh-Nam! Mau ra đây đền tội.

Tiếng hét của chàng chẳng khác hồ rống, nhưng vẫn không ai đáp lại, làm cho chàng nổi giận, vung chưởng đánh mấy người trước mặt nhào xuống chết, chàng nhảy phóc vào điện, đưa tay điểm vào mặt Dư-bỉnh-Nam:

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi có biết ta là ai không ?

Dư-bỉnh-Nam vẫn với vẻ mặt lạnh nhạt đáp :

— Con của Hoàng-thế-Vỹ, không sai chứ ?

— Đã biết thế sao không mau dâng thủ cấp đây.

— Đừng hòng chuyện viễn vông mà hối hận không kịp,

— Hối hận ! Ha ! Ha ! Ha !

— Lãnh-diện-Nhơn ! Trước khi chết, ngươi muốn thấy một người mà mấy ngày nay ngươi hằng mơ tưởng ?

Không để Hoàng-thượng-Chí nói, ông phất tay ra hiệu, mấy người đứng sau tiến đến mở cửa một phòng kế cận.

Cửa vừa mở, bên trong một thiếu nữ bị trói treo trên ghế trông dáng điệu đáng thương.

Hoàng-thượng-Chí thất sắc, la lên một tiếng :

— Muội muội !

Người cột trên ghế chính là Ngô-tiểu-Mi ?

Chàng tung mình xông vào phòng, dùng tay bứt đứt giây đỡ nàng xuống, cảm động nói :

— Muội muội ! Có sao không ?

Trong lúc bất ngờ, chàng bỗng cảm thấy nơi cánh tay đau nhói không còn tự chủ được, rồi từ từ ngã xuống đất.

Hai đại hán lực lưỡng xông đến trói chàng, và khiêng để trước mặt Dư-bỉnh-Nam.

Ngô-tiểu-Mi đưa tay chùi lớp mặt giả để lộ ra một một thiếu phụ mặt chứa đầy dâm dục từ từ đứng dậy.

Thì ra thiếu phụ này giả Ngô-tiểu-Mi, để gạt Hoàng-thượng-Chí xa lưới. Trong lúc chàng không để ý, bà ta thừa cơ hội đưa tay điểm vào yếu huyệt.

Hoàng-thượng-Chí tức giận ứa máu, mặt đỏ phừng phừng, mắt loé hào quang chàng nhìn vào mặt Dư-bỉnh-Nam. Chàng muốn hét lên một tiếng, nhưng miệng lưỡi đều cứng đờ

Dư-bỉnh-Nam đứng dậy, đưa tay lên nói :

— Ta có một việc cần nói riêng với thằng nhỏ này trước khi nó chết. vậy phiền các vị tạm lui vào trong, khi có lệnh mới được ra.

— Tất cả các tướng lão đều một lượt đứng dậy, trở vào, chỉ còn có Độc quân « Dư-Hoá ở lại nói với Dư-bỉnh-Nam :

— Thuộc hạ còn có vài lời muốn nói với Giáo-Chủ.

— Dư đường chủ có điều gì cứ nói ?

Theo thuộc hạ nghĩ thì Giáo-chủ không nên tiêu diệt nó mà nên dùng nó làm con tin trong việc của Giáo-chủ sắp thi hành.

Dư-bỉnh-Nam trầm ngâm một lúc, gật đầu, nói :

— Phải ! Để ta suy nghĩ lại.

— Giáo-Chủ tốt nhất đừng làm nó mất hết công lực.

— Bảo tồn công lực của nó ?

— Phải !

— Dư đường chủ đã suy nghĩ kỹ chưa đó ?

— Xin giáo chủ cứ tin tưởng vào tài năng của tôi. Mọi việc tôi nói ra đều suy nghĩ kỹ càng cả.

— Nó là một thằng võ công xuất thần nhập hóa, nên nó còn công lực chậu qua chẳng hay.

— Nếu vậy giáo chủ thẩm vấn xong, xin giao nó cho thuộc hạ giữ.

— Ta chỉ sợ Dư đường-Chủ không đủ phương pháp để trị nó thôi. Giáo chủ quên mất môn tuyệt học của thuộc hạ rồi sao ?

Dư bỉnh Nam như hiểu được điều gì, đột nhiên cười khanh khách nói :

— Nếu vậy Dư-đường-Chủ có thể ở lại đây với ta. Còn các trưởng lão hãy mau lui hết.

Bỗng có một thám tử từ ngoài hoảng hốt chạy vào quỳ xuống thưa :

— Bẩm giáo chủ ! Ngoài Liên-Hoàn-Thao có gần năm trăm cao thủ của các phái đến bao vây, dẫn đầu là Nam-Cái, trưởng lão của Cái-bang.

Các huyệt đạo trong người Hoàng-thượng-Chí tuy bị điểm không cử động được, nhưng tai còn nghe rõ mọi việc.

Những lời nói của Độc quân Dư-Hóa lúc nãy, làm chàng giận căm gan, nhưng không sao nói được.

Giờ đây chàng lại nghe tin các phái hợp nhau đến tiêu diệt Thiên tề giáo-chủ, lòng chàng vơi bớt căm hờn,..

Chàng còn đang nghĩ vẩn vơ, bỗng Dư-bỉnh-Nam nói với giọng tự đắc :

— Bọn nó đã tới số nên mới dám vào đây chọc tức ta. Vậy chúng bay mau đem nhốt tất cả các tù phạm xuống hầm, và phân công canh phòng cho cẩn mật.

— Tuân lệnh.

Tên thám tử nói dứt lời, vội cúi đầu lủi thủi ra ngoài.

Trong phòng lúc nầy chỉ còn có Dư-bỉnh-Nam, Độc quân Dư-Hóa, thiếu phụ ban nãy giả Ngô-tiểu-Mi tám người đệ tử theo hầu Dư-bỉnh-Nam và Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí trả thù không được, lại bị sa vào tay địch, lòng căm tức vô cùng, chàng vận công mở huyệt « hồ khâu » rồi quát :

— Dư-bỉnh-Nam ! Nếu sống ta giết không được người, thì lúc chết ta cũng không để cho người sống được yên thân.

— Ha ! Ha ! Ha ! Nhãi ranh ! Đừng có khoác lác mà bỏ mạng bây giờ

Dứt lời, ông chỉ tay vào phòng nói :

— Hãy mau đem nó ra đây.

Thiếu phụ cong mình nhảy phóc vào trong khung cửa. Một lúc lâu, bà dắt theo một thiếu nữ quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, đôi mắt lờ đờ như người mất trí.

Nàng nầy chính là Ngô-tiểu-Mi.

Hoàng-thượng-Chí thất kinh, hét một tiếng muốn nhảy đến ôm nàng vào lòng, nhưng tay chân không sao cử động được.

Dư-bỉnh-Nam bước đến bên chàng, cười âm độc nói :

— Hoàng-thượng-Chí ! Bây giờ ngươi chẳng khác cá chậu chim lồng nếu còn ngông cuồng phải bỏ mạng. Hãy nghe ta nói điều...

— Hãy giết ta đi ! Ta không muốn nghe những lời thối tha của ngươi

Vẫn với vẻ mặt trầm trầm, ông nói :

— Ta cho ngươi biết, chốc nữa đây bổn nhân sẽ cho hai đứa mầy uống một chất độc để biến thành hai tên môn hạ trung thành của ta và nội công của các ngươi sẽ uyên thâm gấp mấy lần. Chừng đó ... in chắc không ai còn là đối thủ của các ngươi,

Hoàng-thượng-Chí xoe tròn đôi mắt, nghiến răng nạt :

— Đừng hòng làm chuyện đó. Ta thà chết, quyết không bao giờ chịu phục tùng kẻ thù.

— Ha ! Ha ! Đừng nóng nảy! Chẳng những một mình ngươi đâu, mà còn tất cả phái Thiên-Nam đều là bộ hạ của Thiên-tề-giáo cả Ha ! Ha! Ha ! chừng đó thế lực hùng hậu ta sẽ tiêu diệt các phái nhỏ rất dễ dàng. Đến việc phá Quỉ-bảo cũng sẽ thành công.

Hoàng-thượng-Chí tức giận vô cùng, nhưng không biết làm sao được

Chàng hét lên một tiếng rồi ngất.

Một lúc lâu chàng mới tỉnh dậy, nhìn vào mặt Dư-bỉnh-Nam nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi là người hay là thú mà hành động dã man đến thế ?

Máu miệng trào ra lai láng chàng ngất đi.

Ngô-tiểu-Mi thấy hoàn cảnh của Thượng-Chí lòng đau như cắt, nhưng không biết làm sao để cứu, đành cúi mặt khóc nỉ non.

Dư-bỉnh-Nam ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói :

— Rồi đây phái Thiên-long ta sẽ là đệ nhất quần hùng, muốn hành động gì lại không được.

Bỗng người thám tử lúc nãy hoảng hốt chạy vào cuối đầu thưa :

— Bẩm giáo chủ ! có... có !

— Việc gì ?

Trong . . . trong cốc lại ... lại xuất hiện hai người đàn bà bịt mặt, trông có bộ thần bí lắm. Tất cả các bí quyết trong cốc họ

đều thông thạo. Hiện giờ họ đang hành hung và đã vào được bao ải rồi.

Dư-bỉnh-Nam đập tay xuống bàn, nói :

— Được rồi ! Mi hãy lui ngay !

Tên thám tử từ từ bước ra khỏi cửa .

Dư-bỉnh-Nam hỏi Dư-Hóa :

— Thuốc của ngươi uống vào bao lâu mới có công hiệu ?

— Nửa giờ.

— Tốt lắm ! Vậy phải thi hành gấp.

— Tuân lịnh.

Dư-bỉnh-Nam vẫy tay một cái rồi từ từ lui ra khỏi phòng cùng với tám đê tử.

Độc-quân Dư-Hóa nói :

— Hãy đem hai người này vào mật thất số hai cho ta !

Tức thì hai đại hán cùng thiếu phụ dâm dật tiến đến bế xốc ha người ra khỏi phòng đi vào mật thất số hai.

Trong loáng mắt, Hoàng-thượng-Chí và Ngô-tiểu-Mi đã bị đem vào một căn phòng nhỏ, tối như mực, đặt nằm trên bộ ván lạnh thấu xương.

Độc-quân Dư-Hóa sang sảng nói :

— Ba vị mau lui ra khỏi phòng lập tức.

Hai đại hán cùng thiếu phụ dâm dật cong mình nhảy ra khỏi phòng.

Dư-Hóa bước ra đóng chặt cửa lại, bước đến bên giường.

Hoàng-thượng-Chí tức giận hét :

— Dư-Hóa ! Ngươi dám làm chuyện man rợ này sao ?

Dư-Hóa lặng thinh không nói, mỉm cười, đưa tay điểm nhẹ lên lưng hai người.

Hoàng-thượng-Chí bỗng cảm thấy toàn thân cử động được, máu trong người lưu thông dễ dàng. Chàng vội nhảy xuống giường, vung tay tống thẳng vào người Độc-quân Dư-Hóa một lúc ba chiêu.

Ngô-tiểu-Mi thất kinh la lên :

— Chí ca ! Chí ca ! Hãy dừng tay lại.

Nhưng đã muộn ! Đùng ! Đùng ! Đùng ! Ba tiếng ! Dư-Hóa la lên một tiếng thảm thiết, ngã gục máu miệng trào ra lai láng.

Hoàng-thượng-Chí quyết không tha, tiến đến, vung tay sắp giáng xuống một chưởng thì Ngô-tiểu-Mi hét lên !

— Chí ca ! Nó có ý tốt đối với chúng ta.

Hoàng-thượng-Chí quay đầu lại thấy Ngô-tiểu-Mi từ trên giường bước xuống, loạng choạng té nhào. Chàng thất kinh, chạy đến đỡ nàng dậy, hỏi vội :

— Muội muội ! Sao vậy ?

Ngô-tiểu-Mi nói :

— Không sao cả ! Mau lại cứu nó kẻo oan lắm.

Hoàng-thượng-Chí bối rối vô cùng, liền bế nàng lên giường, rồi chạy đến bên Dư-Hóa.

Dư-Hoá lòm còm ngồi dậy, thò tay vào túi lấy ra hai viên thuốc, đưa cho Hoàng-thượng-Chí nói :

— Hãy uống mau đi.

Hoàng-thượng-Chí lòng rất nghi ngờ lanh nhạt hỏi :

— Uống ! Đến nước nầy mi còn mong hại ta ?

Độc-quân Dư-Hóa thấy chàng nghi ngờ lòng tốt của mình, buồn bã nói :

— Tôi là Dư-Hóa tuy mang tên là Độc song ân oán rất phân minh. Hôm trước ở Hắc-cốc độc-trì ngươi cứu ta thoát chết. Hôm nay ngươi lâm vào tử nạn, thì ta lòng dạ nào lại hại ngươi. Vậy hãy uống thuốc đi cho mau phục hồi lại công lực.

Hoàng-thượng-Chí quá cảm động, nhớ lại lúc nãy ông ta cố tìm cách biện bạch không cho mình chết, là ông ta cố đền ơn, không có ác ý.

Chàng chắp tay, nói :

— Tôi vì uất hận quá không suy nghĩ kỹ. Vậy mong ông tha thứ cho.

— Đừng làm quá lễ ! Ai cũng vậy, trong cơn tức giận lý trí đều mất cả. Nhưng ta không đến nỗi chết.

— Nhưng tôi không yên lòng.

Dư-Hóa nói lãng sang chuyện khác :

— Huyệt đạo của Ngô cô-nương bị bế tắc quá lâu, sợ trong thời gian ngắn ngủi nầy không làm sao khôi phục được. Vậy ngươi mau đem thuốc này cho cô ấy uống và mau rời khỏi nơi nầy.

Hoàng-thượng-Chí nghi ngờ, không dám đưa thuốc cho Ngô-tiểu-Mi uống, chần chờ một lúc, nói :

— Nếu ông để chúng tôi đi thì tội lỗi của ông làm sao tránh được ?

Dư-Hóa mỉm cười, đứng dậy nói :

— Lão phu đã xếp đặt kế hoạch rồi, hai người đừng lo gì cả Mau rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Dứt lời, ông từ từ xô cửa bước ra khỏi phòng mất dạng.

Hoàng-thượng-Chí sững sờ một lúc, quay lại nói với Ngô-tiểu-Mi :

— Muội muội ! bệnh tình của muội muội hiện giờ ra sao ?

— Chí ca ! Hãy mau đi báo thù cha đi, đừng lo đến tôi mà bỏ mất cơ hội ngàn năm một thuở.

— Việc báo thù có thể chậm trễ được, nhưng sinh mạng của em lỡ có bề nào, làm sao cứu kịp.

Ngô-tiểu-Mi thở dài nói :

— Em bị họ bắt nhốt vào đây mỗi ngày cho uống một viên « Thiên thái-hoàn » không thể nào sống được. Anh đừng lo đến em làm gì ?

Hoàng-thượng-Chí mỉm cười, thò tay vào túi lấy viên « Tục mạng kim đơn » của bà Thần-chân nhất-Xú tặng, nói :

— Muội muội ! Hãy mau uống viên thuốc nầy vào.

— Thuốc gì vậy ?

— Tục mạng kim đơn !

Ngô-tiểu-Mi sung sướng vô cùng, thiết tha nhìn chàng, đưa tay lấy viên « Tục mạng kim đơn » bỏ vào miệng nuốt trửng,

Hoàng-thượng-Chí đóng cửa mật thất lại, nói :

— Muội muội ! Để anh giúp em làm cho sức thuốc mau có công hiệu.

Đột nhiên, Ngô-tiểu-Mi la lên một tiếng thất thanh, ngã lăn xuống giường.

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI CHÍN

Dư-bình-Nam bị rơi mặt nạ

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ hoảng hồn, vội bước tới bồng nàng, thấy mặt nàng tái nhợt răng cắn chặt, cặp mắt nhắm nghiền !

Thượng-Chí lo sợ thầm trách :

— Ôi ! Thần-chân nhất-Xú lại ác tâm thế này !

Đúng là «tục mệnh kim đơn» giả !

Chàng đưa tay co hết các mạch trong người nàng, miệng lầm bầm gọi như tiếng nấc :

— Mi muội !... Muội muội !...

Các mạch máu trong người nàng im bặt, da lạnh như tuyết.

Hai hàng lệ rơi lã chã, chàng thất vọng, đau đớn than :

— Ôi ! Mi... muội... em đã chết !

Máu căm hận cuồn cuộn dâng lên như muốn trào khỏi miệng, chàng cắn răng nuốt lệ, nói :

— Hừ ! « Tục mệnh kim đơn » giả ! Ta phải giết con gái của mụ già ác độc mới được ! Đinh-Hồng ! Ngươi phải chết !...

Chàng lại lần tay thăm lại các mạch cho nàng lần nữa, nhưng chàng chỉ còn biết thở dài não nuột, than :

— Mi muội ! Anh... anh đã hại em !...

Ngô-tiểu-Mi như không còn hơi thở, nhưng Thượng-Chí cứ ôm chặt vào lòng, đứng sững nói không ra tiếng...

Thời gian không biết bao lâu, bỗng ngoài phòng có tiếng gõ cửa. Chàng giật mình, nhớ ra chàng đang đứng trong hang cọp, và nhớ đến huyết thù « Thiên tề giáo chủ ».

Hoàng-thượng-Chí cắn răng thầm nói :

— Bề gì, nàng cũng chết rồi ! Mình cần phải báo thù trước !

Chàng đem xác Ngô-tiểu-Mi đặt trên bộ ván, miệng lầm bầm :

— Mi muội ! Muội muội tha lỗi cho anh ! Cơ hội báo thù đã đến, anh phải trả xong thù hận, rồi đem hài cốt em chọn nơi an táng !

Dứt lời, chàng xoay mình nhảy ra mở cửa phòng, buột miệng hét to :

— Ai !

Chỉ thấy ngoài cửa một bóng người vội vã bỏ chạy. Chàng nhận đúng thiếu phụ mới gõ cửa đó là người ác độc đã điểm vào huyệt đạo chàng. Cũng vì thiếu phụ nầy mà chàng phải sa vào cảnh tan nát cõi lòng.

Mặt đỏ phừng phừng, chàng tung mình đuổi theo như một con hổ gặp mồi.

Thiếu phụ giật mình, run rẩy nói :

— Ông !... Ông !... Dư-đường-chủ...

Thượng-Chí quắc mắt đầy căm hận, gằn giọng nói :

— « Hừ » Ta giết mày !

« Bùng » một tiếng, kèm theo một tiếng than thảm não. Thiếu phụ đã thành một đống thịt trên vũng máu tươi.

Thượng-Chí không thèm để mắt đến, vội tung mình chạy ra phía trước...

Cũng vừa lúc ấy, mười mấy cái bóng đen rần rộ tiến vào.

Thượng-Chí lòng đầy sát khí, chỉ còn biết giết người để nguôi giận.

Những bóng người hăm hở tiến tới, tung kiếm như những quái trượng, múa loang loáng vây chặt Hoàng-thượng-Chí. Rồi, một tiếng hét lớn:

— Giết!!

Tiếp đến những tiếng reo hò chuyển đất, ánh gươm lập lòe, múa đánh tung tăng.

« Hừ » một tiếng, Thượng-Chí dùng « Khư mô thần công » với mười hai thành lực, tung song chưởng xoay một vòng.

Bùng! Bùng! Bùng!... Như long trời đổ núi, luồng chưởng phong cuồn cuộn tống ra, những tiếng kêu thất thanh nổi lên, xác người cùng binh khí văng nhào ngổn ngang dưới đất.

Chớp mắt, tiếng kêu thảm khốc im bặt.

Dưới đất hơn mười hai xác người nằm chết đờ.

Chỉ đánh một chiêu tuyệt kỷ trong « Khư-mô thần-công », mà Thượng-Chí hủy diệt đến mười lai cao thủ của Thiên-tề-Giáo, như thế cũng đủ thấy công lực chàng đến bực nào rồi.

Thình lình, một luồng gió ào ạt cuốn đến, Thượng-Chí đưa mắt nhìn lên, thấy chín bóng người phi tới.

Người dẫn đầu chính là Thiên-tề Giáo-chủ Dư-bỉnh-Nam và tám tay cao thủ cả nam lẫn nữ tùy từng.

Thượng-Chí tung mình nhảy lên trên mười mấy xác chết và vận thêm nội lực để phòng,

Thiên-tề giáo-chủ chân vừa chấm đất, miệng hét lên một tiếng như xé cả không gian.

Quắc mắt nhìn Hoàng-thượng-Chí với muôn ngàn căm hận, Dư-bỉnh-Nam quay lại bọn đồ đệ hỏi:

— Dư-đường-chủ ở đâu?

Không nghe một tiếng trả lời.

Đôi mắt sáng như sao băng nhìn Thiên-tề giáo-chủ không chớp, Thượng-Chí nghiến răng, hét lớn:

— Dư-bỉnh-Nam! Đồ phản bội!

Thiên tề giáo-chủ vừa hoảng sợ vừa căm tức, quát lại :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Mày muốn gì ?

Thượng-Chí cười ngạo nghễ, nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Ta muốn lấy đầu ngươi ! Và phân thây xé thịt ngươi ra từng mảnh ?

Thiên-tề Giáo-chủ « hừ » một tiếng, đưa tay chỉ vào thính đường nhìn bọn đồ đệ truyền lệnh,

Sẹt ! sẹt ! sẹt !...

Tám nam nữ đồ đệ cúi đầu tuân lệnh, vung gươm xông vào.

Đôi mắt xếch ngược nhìn Thượng-Chí, Thiên-tề Giáo-Chủ cười ha hả, tự đắc nói :

— Thằng nhãi ranh ! Nay mày có cánh cũng không thoát chết dưới tay ta !

Song chưởng vận nội lực dùng thế « hóa nguyên thần cương » Thiên-tề Giáo-Chủ công thẳng tới.

Hoàng-thượng-Chí đưa tay trái vạch tới một vòng, chưởng mặt dùng thế « Khư-mô thần-công » đánh mạnh ra.

Chưởng phong đôi bên ép lại như luồng khói vàng và khói bạc cuộn tròn lại

Nghe « Bùng ! Bùng ! » hai tiếng như đất động, núi nghiêng cát bụi bay ngùn ngụt, hai người đều văng ra ngoài ba, bốn trượng.

Thân hình Thượng-Chí lẹ như con chim cắt, chân vừa chấm đất, liền tung mình nhảy tới vung ra hai chưởng kèm theo mười hai thành lực « Khư-mô Thần-công ».

Thiên-tề Giáo-chủ giật mình, lách qua năm bước mới tránh khỏi rồi thừa thế công lại ba chiêu. Trận đấu mỗi lúc, mỗi trở nên các liệt, chỉ nghe những tiếng « bùng... » như sấm sét, cát bụi. Còn hai bóng người cứ văng ra nhào tới liên miên.

Đôi bên đánh chừng năm, sáu chục hiệp. Bỗng nghe trong thính đường vang lên những tiếng kêu thất thanh thảm não.

Dư-bỉnh-Nam giật mình, lo ngại cho bọn đồ đệ, nên tự hỏi

— Trong thính đường cũng có kẻ thù ẩn núp sao ?...

Thượng-Chí cũng ngạc nhiên không kém, vì sau phòng kín chỉ có xác chết Ngô-tiểu-Mi ! Và cả các cửa thông qua thính đường chàng đã dò xét thì không thấy một bóng người !

Tiếp đến, « bùng, bùng » hai tiếng các bóng người trong thính đường văng ra ngã gục.

Chớp mắt, tám đồ đệ của Thiên-tề-giáo, đã chết ngổn ngang trước cửa.

Dư-bỉnh-Nam giật nẩy người, hét lên một tiếng, đánh liên tiếp ra ba tuyệt chiêu, rồi lách mình chạy vào...

Thượng-Chí quát lớn :

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi có chạy đường nào cũng không khỏi !

Chàng liền dùng thuật « Phù quang di ảnh » bay vút theo như một mũi tên bay.

« Bùng » một tiếng, tiếp theo một tiếng « hự », Thiên-tề giáo-chủ văng bổng lên, lộn ngược lại mấy vòng rơi lại chỗ cũ.

Hai bên xáp lại đánh càng ác liệt hơn. Thật trận đấu hi hữu chưa từng có.

Qua một hồi lâu, nghe « hự » một tiếng, Thiên-tề giáo-chủ chệnh choạng văng ra ngoài sáu thước, khăn che mặt bị máu nhuộm đỏ ối.

Tiếp đến mấy chục bóng người xông tới, tay đều vung kiếm múa lập loè, vây phủ Hoàng-thượng-Chí.

Song chưởng biến hóa, Thượng-Chí kích ra mười ba chiêu, tất cả vũ khí choảng vào nhau « keng keng,.. » văng tứ phía, và có năm sáu lưỡi kiếm tua tủa bay phập tới Thiên-tề giáo-chủ.

Hoảng hồn, Thiên-tề giáo-chủ vận tàn lực dùng thế « hóa nguyên thần cường » đánh bạt mấy thanh kiếm, rồi thuận thế công tiếp tới năm chiêu.

Hoàng-thượng-Chí nhảy lui ra tám thước.

Cả bọn Thiên-tề-giáo xông tới vây Hoàng-thượng-Chí vào giữa.

Thiên-tề giáo-chủ thừa cơ chạy vào thính đường.

Thượng-Chí «hừ» một tiếng như cọp gầm, đánh ra một chiêu «Ma hỏa liễu nghiêm» với mười hai thành lực. Luồng chưởng phong cuồn cuộn như biển động sóng gầm.

Mấy chục bóng người lộn nhào ra hết.

Lách mình một cái, Thượng-Chí bay vút ra khỏi vòng vây, đuổi theo Thiên tề giáo chủ.

Vừa tới cửa thính đường Thượng-Chí giật mình thấy một thiếu nữ bịt mặt đứng gần bên Thiên tề giáo chủ.

Thiếu nữ bịt mặt nầy, chàng thấy hình như đã gặp nhiều lần, nhưng lúc cấp bách không thể nhận ra được.

Đoán biết thiếu nữ nầy, vừa sát hại tám nam nữ tùy tùng của Thiên tề giáo, chàng thầm nghĩ :

— Thiếu nữ nầy dám vào Liên hoàn Thao sát hại như vậy thì cũng không phải tay tầm thường...

Mấy chục cao thủ Thiên tề Giáo cũng rầm rộ chạy vào thính đường

Thượng - Chí liền dương mười ngón tay, bắn « Đông kim Chỉ » ra vèo vèo.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, năm cao thủ đi trước xung phong bị kim chỉ đâm vào ngực, bụng, ngã gục xuống đất, máu chảy ra lai láng. Còn số chưa bị thượng thất kinh chạy toán loạn.

Thiên-tề Giáo-chủ quát lên :

— Thằng nhãi ranh kia ! Mày phải chết !

Dứt tiếng, Thiên-tề Giáo-chủ đã lướt mình tới, đánh ra năm chiêu « Hóa-Nguyên Thần-Cường ».

Hoàng-thượng-Chí đưa tay vạch tới hai vòng tròn, xuất ra ba chưởng « Khư-Mô Thần-Công » kèm với mười hai thành lực.

— Thiếu nữ che mặt cũng lẹ làng múa động song chưởng, kình tới phía Thiên-Tề Giáo-chủ.

« Bùng ! Bùng ! » hai tiếng như bão tố, tiếp đến một tiếng « hự » đau đớn, Thiên-tề Giáo-chủ chuệnh choạng lui vào một góc.

Hoàng-thượng-Chí nhìn qua thiếu nữ bịt mặt, hỏi :

— Người là ai, ở phương nào ?

Thiếu nữ bịt mặt lãnh đạm nói :

— Ngươi khỏi cần hỏi đến !

Chàng ngạc nhiên thấy thiếu nữ đem thân giúp chàng, mà lại nói năng ngạo nghễ như vậy, chàng liền gằn giọng nói :

— Thế thì mời người lui ra khỏi nơi đây.

— Ta không đi thì sao ?

— Thì xin người chớ nhúng tay vào việc nầy !

— Nhúng tay ? Ngươi có hiểu ta vì sao lại đến đây ?

— Việc này chỉ liên quan giữa tôi với Dư-bỉnh-Nam thôi ! người ngoài chớ xen vào !

Thiếu nữ bịt mặt « xì » một tiếng, nói :

— Ta không rảnh thì giờ nói đến việc đó ! Ngươi có tài thì lấy mạng hắn đi, cho ta đỡ tốn sức lực !

Đôi mắt căm hận nhìn Thiên-Tề giáo-chủ, Thượng-Chí hét lớn :

Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi đã đến lúc đền tội, đừng hòng tẩu thoát nữa !

Song chưởng biến bồi chớp nhoáng, chàng xông tới phía Thiên-Tề giáo-chủ.

Thiên Tề giáo-chủ vận hết công lực bình sanh, đánh ra năm chưởng « hóa nguyên thần cường ».

Thượng-Chí vội nhảy lui lại năm bước, vận thêm thành lực dùng « Khư-mô thần-công » kích lại.

Trận đấu trong thính đường đang ác liệt, thì ngoài cửa mấy chục cao thủ ào ạt xông vào.

Thiếu nữ bịt mặt tung mình ra, gần lại cửa thính, thuận thế đánh ba chưởng. Luồng chưởng phong cuồn cuộn ép mạnh ra như vũ bão.

Bọn cao thủ hoảng hốt lăn nhào xuống thềm kêu la inh ỏi.

Tuy bên ngoài bọn Thiên-tề-Giáo hò hét xông vào, nhưng Hoàng-thượng-Chí đang cố hạ sát Thiên-tề-giáo-chủ, nên không hề để ý hành-động của thiếu nữ bịt mặt.

Chớp mắt; hai người trong thính đường đánh nhau hơn trăm hiệp, ngói gạch bị chưởng phong cuốn bay mù mịt.

Thiên-tề giáo-chủ trên mình mồ hôi chảy ròng ròng, chưởng thế chậm lần, lòng lo nghĩ:

— Tung tích mình đã bị lộ, nếu lần nầy chết dưới tay hắn thì cả Thiên-tề-Giáo cũng không còn nữa! Mình cần phải thắng, nếu không tìm cách tẩu thoát!

Lão hét lên một tiếng, công tiếp tới mười ba chiêu...

Thình lình, trước cửa thính đường vọng vào những tiếng cười ghê rợn, rồi hai bóng người quái dị, cao lêu nghêu như hai cây tre khô, một người mặc áo xanh dài chí gối, một người áo vàng dài chí bụng, lướt vào.

Thiếu nữ bịt mặt giật mình, bước tới lãnh đạm hỏi:

— Mộc-thạch nhị khách! Hai vị đường đường là hai cao thủ võ lâm mà làm tùng tùng cho Thiên-tề-Giáo thì thật hồ thẹn với khách giang hồ!

Mộc-thạch nhị khách nghe thiếu nữ bịt mặt khinh khi, nên đứng sững sờ.

Qua một lát, Mộc-khách trừng cặp mắt đầy tinh quang, khàn khàn nói:

— Đã biết danh của huynh đệ ta, thì ngươi chắc không phải là kẻ vô danh..

— Các hạ nói đúng lắm!...

Thạch khách áo vào vàng chận lời nói:

— Ngươi nói với Lãnh-diện-Nhơn là đồng đạo ư?

— Có thể nói như vậy?

— Ồ! Thế thì ngươi phải chết!

— Hai luồng «đạo âm phong» ép thẳng vào thiếu nữ bịt mặt, với sức mạnh đẩy núi lấp bể.

Thiếu nữ bịt mặt đưa song chưởng vạch tới hai đường, luồng âm phong bị tiêu tan hết. Hai bàn tay thiếu nữ ấy như cái quạt thần dẹp mất làn khói bạc.

Mộc-Thạch nhị khách, và mấy chục cao thủ đứng gần đó đều giật mình, mặt tái mét.

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói:

— Mộc-Thạch nhị khách! Hai vị tốt nhất nên rút lui sớm đi à hơn!

— Hề! Hề! Hề... Ngươi phách lối lắm! Song khách này sẽ lấy mạng ngươi.

Mộc-Thạch nhị khách hộp sức công tới những tuyệt chiêu k quái rất ít thấy trên võ lâm.

Thiếu nữ b ịt mặt nhún mình nhảy lui ba bước, thừa thế kích lại

Trước cửa thính lại thêm một trận đấu ác liệt không kém phần nguy hiểm.

Hai quái nhân lúc đầu xuất thế như sát hại thiếu nữ bịt mặt rất dễ dàng. Nhưng ngờ đâu thiếu nữ bịt mặt càng đánh càng lẹ làng, làm cho hai quái nhân bị lui ra mãi.

Trận đấu trong thính đường Hoàng-thượng-Chí với Thiên-tề giáo-chủ đánh nhau hơn trăm hiệp nữa vẫn chưa phân thắng bại.

Bất thần, Thiên-tề giáo-chủ hét lên một tiếng như điên cuồng. Cái khăn bịt mặt của Thiên-tề giáo-chủ bị luồng chưởng phong cuốn bay mất, để lộ khuôn mặt thật. Ông ta trạc chừng năn mươi tuổi, chứa đầy sát khí.

Mộc-thạch nhị-khách buột miệng kêu lên :

— Hình-thế-Kiệt !

Hai quái nhân liền nhảy lui khỏi vòng ác đấu, đứng trố mắt nhìn.

Thiếu nữ bịt mặt nhìn Thiên-tề giáo-chủ. rồi lạnh lùng nói với Mộc-thạch nhị-khách :

— Đúng ! Nó là Hình-thế-Kiệt, đội lốp cải danh là Dư-bỉnh-Nam hơ mươi lăm năm nay !

Mộc-khách sững sốt hỏi :

— Thủ đồ của Huyết-sọ à ?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu, nói :

— Phải ! Phản đồ của Quỉ-Bảo !

— Ôi ! Có chuyện... có chuyện như thế sao ?

— Sao lại không ? Hắn muốn dùng thủ đoạn lừa người, để đoạt danh vọng...

— Người hiểu hết chuyện nầy à ?

— Ừ ! Ta hiểu cả những điều quá khứ và vị lai. Chính hai vị bị nhốt trong « Quỉ bảo », vì công lực kém hơn Quỉ-Bảo chủ nhân có phải không ? Rồi Dư-bỉnh-Nam đã mở ngục cho hai vị ra, để mưu hợp sức hủy diệt Quỉ-Bảo, mà xưng hùng, xưng bá trên võ lâm !...

Thạch khách nhìn Mộc-Thạch, nói :

— Đại huynh ! Thôi chúng mình đi !

Mộc Thạch gật đầu. Hai người xoay mình bỏ đi mất.

Mấy mươi cao thủ Thiên-tề-giáo đứng ngơ ngáo nhìn, vì lần đầu tiên chúng được thấy cái mặt thật của Thiên-tề-giáo chủ. Còn những lời nói của thiếu nữ bịt mặt thì chúng không hiểu gì cả.

Cũng trong lúc kinh ngạc nầy, ngoài thính đường từng hồi vang lên những giọng gào thét thảm thiết, tiếng « bập bùng » chấn động như đất rung núi ngã.

Thượng-Chí đánh bay chiếc khăn che mặt của Thiên-tề-giáo chủ, nghiến răng căm hận, nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi đã dùng thủ đoạn đê hèn, tàn bạo giết họ Hoàng, Trương, và hơn hai trăm người trong Hoàng gia trang ! Vậy cái huyết thù ấy cả « Thiên tề giáo » Chúng ngươi phải trả !

Dư-bỉnh-Nam thấy bị cô thế, không đường tẩu thoát, bao nhiêu cao thủ tùy tùng đã bị tan rã hết, nên lão chỉ cố vận hết công lực phòng thủ.

Thượng-Chí dùng « Khư mô thần công » và vận hết thành lực, công tới một lúc tám chưởng.

Dư-bỉnh-Nam dùng hết sức lực thủ thế, mà vẫn bị ép sát vào vách. Lão nương theo sức cản của vách tường đá, dậm chân phản công lại.

« Bùng ! Bùng ! » Hai tiếng, cả thính đường chấn động muốn sụp đổ.

Tiếp đến hai tiếng « hự » cùng một lúc Hoàng-thượng-Chí chệch choạng lui ra sáu bước.

Dư-bỉnh-Nam nhào vô vách đá, máu miệng trào ra như nước xối, cả thân mình lão run rẩy sắp xỉu xuống đất.

Bên ngoài tiếng người gào thét vang lên, âm thanh chát chúa, binh khí chạm nhau, nghe ù đầu điếc tai, hàng trăm bóng người rầm rộ xông tới như ong bu về tổ.

Thiếu nữ bịt mặt đứng chận tại cửa, xuất chưởng đánh ra liên tiếp

Cả bọn Thiên-tề-Giáo cứ nhào lên văng ra, không thể tiến vào được.

Mặt phừng phừng đỏ, Thượng - Chí dương song chưởng tiến tới.

Dư-bỉnh-Nam dựa theo vách đá lần đi...

Thiếu nữ bịt mặt song chưởng không ngớt múa động, miệng hét lớn :

— Chú ý ! Nó muon tẩu thoát !

Thượng-Chí nhảy vọt tới, chọp vào mình Dư-bỉnh-Nam, lẹ làng như con hổ chụp mồi.

Vách thình đường bỗng nứt ra một lỗ, Dư-bỉnh-Nam chun vào hơn nửa thân mình.

Thượng-Chí chụp được một cánh tay địch thủ,

Dư-bỉnh-Nam hoảng hốt lui sâu vào tường đá, mà cánh tay vẫn bị đối phương nắm cứng, nhưng vách hở lại khép kín lại.

Thượng-Chí ghì chân vào vách, thêm sức giật mạnh một cái, cả vách đá rung động muốn ngã xuống.

Tiếp nghe một tiếng kêu thảm thiết, máu trong kẽ đá vọt ra xối xả, Thượng-Chí nắm được có một cánh tay gãy ướt nhèm máu tươi của Dư-bỉnh-Nam.

Cùng lúc đó, Dư-bỉnh-Nam biến mất trong vách đá.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào kẽ đá đã khép kín, Thượng-Chí

nghiến răng, ném cánh tay phải gãy của Bỉnh-Nam xuống đất, rồi tung chưởng đánh «ầm ầm» vào vách đá chỗ máu tươi còn ướt đẫm.

Cả thính đường đều chấn động, cát bụi bay tung toé, cây gỗ trên nóc đền gãy nát văng ngổn ngang.

Chàng vận hết toàn lực đập vách đá, nhưng vẫn vô hiệu vách đá trơ trơ ra đó, mà thù địch đã biến mất.

Đang căm tức tìm thế đuổi theo Dư-bỉnh-Nam, thì trước cửa thính đường có mấy bóng người phi vào, Thượng-Chí liền xoay mình lại đánh ra một chưởng.

« Bùng ! » một tiếng, kẹp theo mấy tiếng kêu thảm não, bốn bóng cao thủ Thiên-tề Giáo bay vút ra ngoài tam cấp. Bọn đứng ngoài thấy thế, kinh hoảng bỏ chạy tán loạn.

Hoàng-thượng-Chí trở mình lại vách đá, tìm cái nút phá đường kín trong vách.

Thiếu nữ bịt mặt lại lạnh lùng nói :

— Đừng tìm nữa vô ích ! Hắn đã thoát khỏi từ lâu rồi. Ngươi có mở được đường kín cũng không thể đuổi theo kịp nữa !

Hoàng-thượng-Chí xững lững quay lại hỏi :

— Người là ai mà biết việc này ?

— Ngươi không cần hỏi tên ta ! Điều quan trọng nhất giờ này là ngươi phải lo cứu cô gái đang bị nạn đó !

— Người ! Người cũng biết việc đó sao ?

— Biết tất cả !

Thượng-Chí vừa căm tức vừa đau đớn, cắn răng nói :

— Nàng đã chết rồi !

— Cái gì ? Ngô-tiểu-Mi chết rồi ?

— Phải ! Xác nàng còn nằm sau phòng kín đó !

— Tại sao lại chết ?

— Uống nhầm « tục mệnh kim đơn » giả...

Một giọng nói lạnh lùng sau bàn án trong thính đường truyền ra :

— Ai nói « tục mệnh kim đơn » giả đó ?

Tiếng nói chưa dứt một thiếu nữ áo xanh lả lướt từ phía ấy bước ra.

HỒI THỨ MỘT TRĂM

Hiểu lầm

Thiếu nữ áo xanh chính là Thúy-hoa Tiên-tử Đinh-Hồng.

Đôi mắt đầy sát khí quắc nhìn thiếu nữ áo xanh, Thượng-Chí nhgiến răng, nói :

— Đinh-Hồng ! Ta giết mi !

— Giết ta ? Tại sao ?

— Ta giết mi trước, rồi đến mẹ mi mà tính nợ !

— Tính nợ gì ?

— Cái nợ dùng « Tục mệnh kim đơn » giả giết người !

— Giết ai ?

— Vợ chưa cưới của ta !

— Nàng chết thật rồi sao ?

— Mi đừng giả vờ trêu cợt ta !

Tiếp đến một thiếu nữ bịt mặt khác chạy vào, hối hả hỏi :

— Ai chết ?

Thượng-Chí ngạc nhiên, nhìn qua bóng người mới chạy vào, chỉ thấy thiếu nữ đó vừa gỡ tấm vải bịt mặt xuống. Nàng là Cao nguyên-Xuân.

Chàng chưa kịp chào, thì Cao-nguyên-Xuân đã vội vã hỏi lại :

— Sư đệ nói ai chết ?

— Ngô-tiểu-Mi !

— Có chuyện lạ thế sao ?

Đinh-Hồng thản nhiên mỉm cười nói :

— Nếu nàng không chết thì sao ?

Ai nấy đều đứng xững lững nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Thượng-Chí lạnh lùng « hừ » một tiếng, nói :

— Chết sống không phải việc nói đùa ! Ta cũng chưa quen chuyện nói chơi bao giờ.

— Cứ đưa tôi đến chỗ Ngô cô nương xem thử.

Thượng-Chí còn lưỡng lự, thì Cao-nguyên-Xuân liền giục :

— Sư đệ ! Sư-đệ hãy dẫn đường cho chúng ta đến đó thử không biết chừng Tiểu Mi tỉnh lại.

Thượng-Chí gục đầu, quai mình bước vào phòng sau.

Chớp mắt, mọi người đã vào mật thất, thấy xác Ngô-tiểu-Mi nằm cứng đờ trên bộ ván giữa phòng.

Thúy-hoa tiên tử Đinh-Hồng bước lẹ tới, đưa tay rờ trên ngực Ngô-tiểu-Mi, rồi nghiêm sắc mặt nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Nếu trễ chừng vài khắc nữa, thì nàng đã chết thật rồi !

Thượng-Chí vừa lo sợ vừa mừng rỡ, hỏi :

— Nàng !... Nàng không chết ?

— Đúng vậy !

Đinh-Hồng đưa tay đánh thông vào các huyệt đạo của Ngô-tiểu Mi. rồi chưởng mặt chận sát tại « thiên thoạt huyệt », chưởng trái đặt lên « cắn huyệt », vận hết nội lực truyền vào thân thể Ngô-tiểu-Mi.

Thượng-Chí đứng nhìn sững sờ, lòng hối hận tự trách :

— Thật mình sơ ý ! Lúc xin thuốc không hỏi cho rõ, để rồi oán trách ân nhân. Nếu mà không gặp được Đinh-Hồng thì Ngô-tiểu-Mi, bị chết oan ức rồi ! Đã thế mình lại còn tìmnàng giết oan mạng nữa !

Chàng bước tới, đưa tay sờ vào các mạch của Ngô-tiểu-Mi, thì quả thật Ngô-tiểu-Mi ấm lại. Chàng vừa mừng vừa thẹn.

Qua một hồi lâu, Ngô-tiểu-Mi dần dần bắt hơi thở, sắc mặt cũng từ từ ửng hồng. Còn Đinh-Hồng thì mồ hôi chảy nhuễ nhại, mặt tái nhợt, thân mình hơi run run.

Bao nhiêu căm hờn đối với hai mẹ con Đinh-Hồng, giờ nầy

đã đổi lại trọng lòng Thượng-Chí, một sự biết ơn và kính trọng.

Đinh-Hồng nhìn Hoàng-thượng-Chí, nói :

— Lãnh-diện-nhơn ! Anh hãy truyền thêm nội lực cho Tiểu-Mi bình phục rồi muốn tính nợ gì sẽ tính sau.

Thượng-Chí chắp tay, xin lỗi :

— Tại ha vì không hiểu được hiệu lực «tục mệnh kim đơn» nên, đắc tội với Đinh cô nương. Hiện giờ được hết lòng cứu giúp. tại hạ xin cảm tạ !

Đôi mắt huyền lay láy nhìn Hoàng-thượng-Chí, Đinh-Hồng như cảm động, mến tiếc, miệng nàng như dấu một nụ cười, nghiêm giọng nói :

— Thôi ! Các hạ quá đa lễ !

Dứt lời, nàng rời khỏi mật thất...

Hoang-thượng-Chí làm theo lời dặn Đinh-Hồng, đặt chưởng mặt lên « Mạng môn huyệt » của Ngô-tiểu-Mi truyền thêm nội lực...

Không bao lâu, Ngô-tiểu-Mi thở một hơi dài, rồi từ từ mở mắt ra.

Chàng liền thâu chưởng lại, mừng rỡ hỏi :

— Mi muội ! Muội muội cảm thấy khỏe chưa ?

Tiểu-Mi vùng mình ngồi dậy bước xuống đất ngơ ngác nhìn tứ phía, hỏi :

— Đây là nơi nào ?

— Thạch thất tổng đường của Thiên-tề-Giáo !

Nàng liền quay mặt nhìn mấy người đứng trong phòng. Chàng vội giới thiệu từng người cho nàng biết. Đến lúc chỉ thiếu nữ bịt mặt chàng không biết gọi tên gì cả, nên nói :

— Người này cũng đến để đòi nợ máu của Thiên-tề-Giáo.

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu, nói :

— Ngô-cô nương ! Tôi mừng cô nương khỏi bệnh !

Nói đến đây, thiếu nữ bịt mặt lại nhìn sang Hoàng-thượng-Chí nói:

— Thiên-tề giáo-chủ tuy bị thương hoảng sợ bỏ chạy, nhưng nơi này cũng còn nhiều thuộc hạ không kém nguy hiểm, chúng mình nên gấp tránh đi là hơn.

Thượng-Chí gật đầu, nhìn Ngô-tiểu-Mi nhỏ nhẹ hỏi:

— Mi muội cảm thấy trong người khỏe chưa?

Tiểu-Mi nhoẻn một nụ cười đầy âu yếm, nói:

— Em khỏe nhiều lắm rồi!

Chàng nhìn qua mọi người, nói:

— Thôi, chúng mình đi.

Mọi người ra tới trước sân thính đường thì thấy những xác chết của bọn Thiên-tề-giáo nằm ngổn ngang dưới những vũng máu.

Đi thêm chừng vài chục thước lại nghe tiếng hò hét đánh nhau nữa.

Tiếp đến, có mấy bóng người chạy tới trước mặt Hoàng-thượng-Chí, hối hả nói:

— Tiểu đệ!

— Hoàng thiếu hiệp!

— Tiểu thí chủ!

Thượng-Chí thấy đó là Nam-Cái, Bắc-Tăng, Địa-hành-Tiên, và mấy lão già khác không biết tên.

Chàng cúi đầu đáp lễ từng người.

Nam Cái là người cầm đầu số trưởng lão này, thuật lại cuộc ác đấu vừa rồi với bọn Thiên-tề-giáo, và khen ngợi tài trí của Thượng-Chí.

Bắc Tăng tuyên lớn một tiếng Phật hiệu, rồi nói:

— Tiểu thí Chủ, trận đấu đại quy mô này chúng ta được thành công, là nhờ Mộ-dung-nữ nhiều hơn cả!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

— Mộ-dung-nữ là ai?

Địa-hành-Tiên cười « hì » một tiếng, nói :

— Một thiếu phụ tuyệt sắc...

— Mộ-dung-Đại ?

— Phải ! Tiểu đệ đoán đúng rồi

— Sao ?... Sao lại có việc lạ vậy ?

Nam-Cái trầm giọng nói :

— Tiểu đệ nếu không nhờ Mộ - dung - nữ vẽ bản đồ của đường cốc, thì chúng mình làm gì phối hợp lực lượng đánh dễ dàng như thế nầy.

Chàng hiểu rõ tự sự, lòng cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng không ngờ Mộ-Dung-Đại cũng là người ân nhân, đã tận tâm giúp chàng.

Chàng vội hỏi :

— Lão ca ca ! Giờ nầy Mộ-dung-Đại ở đâu ?

— Nàng chắc còn !...

Thiếu nữ bịt mặt liền xen ngang lời, nói :

— Liên-hoàn-Thao nầy sắp bị Thiên-tề-Giáo hủy phá, mà công việc của các người đã hoàn thành, vậy hãy kịp thời tránh đi là tốt hơn.

Mọi người nghe qua, đều kinh ngạc.

Nam-cái nhướng đối mày trắng, hỏi :

— Câu nói ấy có thật không ?

— Tôi thì nói thật, nhưng tin hay không tùy theo quý vị.

Hoàng-thượng-Chí nhìn qua mọi người, nói :

— Quý vị hãy lui ra ngoài cốc trước đi !

Ngô-tiều-Mi nhìn chàng đắm đuối nói:

— Còn anh thì sao ?

— Tôi tìm không được Dư-bỉnh-Nam thì thề không ra khỏi cốc !

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói :

— Dư-bỉnh-Nam đã ra ngoài cốc từ lâu rồi, mà ngươi ở đây thề cái gì nữa !

Chàng thất vọng hỏi :

— Hắn đã bị trọng thương, và gãy mất một cánh tay, đâu có thể.,.

— Thì hắn nhờ có người ở trong đường kín đó tiếp ứng đưa đi chứ sao không có thể ?

Thượng-Chí đứng ngẫn người một lúc, hỏi :

— Cô nương biết được đường tẩu thoát của Dư - bỉnh - Nam sao ?

Thiếu nữ bịt mặt cười lạnh lùng, nói :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mi gọi ta là cô nương, có lẽ mi không biết ta là một thiếu phụ sao ?

Câu hỏi đó khiến Thượng-Chí càng ngạc nhiên nữa.

Thiếu nữ bịt mặt lại nói tiếp :

— Hoàng-thượng-Chí ! Thôi tốt hơn là mi gọi ta cũng bằng mi, rồi sau hãy biết !

Thượng-Chí gấp muốn biết tin của Dư-bỉnh-Nam, nên chiều ý hỏi :

— Nếu vậy thì mi biết Dư-bỉnh-Nam đi đâu rồi ?

— Biết !

— Có thể cho ta biết không ?

— Có thể, nhưng giờ này phải ra khỏi Liên-hoàn-Thao đã !

Chàng gật đầu, rồi quay lại nói với Nam-Cái :

— Lão ca ca, chúng ta đi.

Nam-Cái liền hạ lịnh cho đồng bọn lui ra ngoài.

Nhìn qua Thiếu-hoa Tiên-Tử Đinh-Hồng, Hoàng-thượng-Chí, nói :

— Đinh cô nương ! Chúng mình cũng đi một lượt nhé !

Đinh-Hồng gật đầu, nói :

— Tốt lắm !

Giọng nói của nàng khiến cho Hoàng-thượng-Chí cảm thấy bồi hộp.

Mọi người đều chạy theo Nam-Cái ra ngoài cốc.

Chạy ra chừng một dặm đường, Thượng-Chí dừng lại, nói với Cao-nguyên-Xuân, và Ngô-tiểu-Mi :

— Tỷ tỷ, Mi muội hãy đi trước ra ngoài cốc chờ tôi !

Cao-nguyên-Xuân ngạc nhiên hỏi :

— Sư đệ định làm gì ?

— Các người cứ đi trước, tôi tới ngay !

Dứt lời, chàng nhún mình phi thân vào hướng tổng đường. Té ra chàng phát giác được thiếu nữ bịt mặt không đi theo, nên chàng quay trở lại để dò xét.

Thượng-Chí vừa chạy trở vô, thì thấy trong động ngọn lửa đã cháy sáng rực trời.

Chàng nghĩ lại lời nói của thiếu nữ bịt mặc, và tự hỏi :

— Có lẽ nào nàng đã dùng lửa tiêu hủy cả thính đường ? Hay là...

Bọn giáo đồ của Thiên-tề-giáo núp trong bóng tối, thấy lửa cháy lan tràn, hoảng hốt chạy toán loạn.

Hoàng-thượng-Chí đi dọc theo ngọn lửa một vòng, chỉ thấy những xác chết, mà không tìm được thiếu nữ bịt mặt.

Trong loáng mắt, cả tổng đường Liên-hoàn-Thao, bị ngọn lửa cháy ngập cả.

Chàng tìm không được tung tích thiếu nữ đó, nên đành trở ra...

Ngọn lửa cháy cao ngất trời ! Ai nấy đứng ngoài cốc trông thấy rất hãi hùng ! Bọn Nam-Cái, và Cao - nguyên - Xuân đều lo sợ cho tánh mạng của Hoàng-thượng-Chí, mà người lo sợ nhất là Ngô tiểu Mi.

Lúc nầy, ngoài Liên-hoàn-Thao xác chết của bọn Thiên-tề giáo cũng chất đầy đường. Đó là Hắc-bạch song yêu đã làm theo lệnh Hoàng thượng Chí.

Chốc lát, Thượng Chí chạy tới ngoài cốc, mọi người áp tới mừng rỡ.

Thượng Chí bước tới chào Nam Cái, và nói :

— Lão ca ca ! Lúc trước tiểu đệ nhờ lão ca truyền lệnh tìm dùm một cô gái gọi là Đinh Hồng, nhưng hiện giờ khỏi cần tìm nữa !

— Tại sao ?

— Tiểu đệ đã tìm được rồi !

Chàng nói đến đây, nhìn qua đồng bọn thì không thấy bóng của Đinh Hồng đâu chàng thầm lo ngại.

Địa hành Tiên vỗ vai chàng, cười nói :

— Tiểu thí Chủ ! Thôi, giờ nầy để tôi đi nhé !

Chàng cũng cười theo, hỏi :

— Hiện giờ, lão ca cũng còn ở dưới kho rượu ấy chứ ?

— Hà hà, phải đấy ! Tiểu đệ lúc nào cần việc gì, hãy đến kho rượu ấy cho tin thì tôi đến ngay !

Lão quay lại nhìn Nam-Cái, nói :

— Lão ăn xin ! Nếu lúc nào có hứng thú thì nhớ xách theo vài con gà quay, đến kho rượu để chúng mình say chơi vài ngày !

Dứt lời, người lão đã bay vút ra ngoài mấy trượng rồi.

Nam-Cái nhìn Hoàng-thượng-Chí, hỏi :

— Tiểu-đệ, Thiên-tề giáo-chủ thoát khỏi rồi à ?

— Phải, vì tôi sơ ý một tý để hắn thoát được, nhưng...

— Nhưng sao ?

— Được thiếu nữ bịt mặt hứa sẽ nói cho tôi biết hướng đi của hắn.

— Vậy tiểu-đệ có cần phát động thêm đệ-tử Cái-Bang đi tìm không ?

— Việc nầy xin lão ca đừng bận tâm nữa.

— Như thế lão ăn xin cho đồng bọn của bổn bang trở về à ?

— Đúng vậy ! Mời các vị bằng hữu hãy trở về, vì tôi tin chắc hiện giờ bọn Thiên-tề-Giáo không thể giấy động được nữa. Tôi chúc uiq bang được tu chỉnh lại như xưa.

— Thôi ! Lão ăn xin nầy cũng cáo lỗi đi luôn ! À ! Lúc nào lão ăn xin được uống rượu, mừng ngày thành hôn của tiểu-đệ ?

Ngô-tiểu-Mi đứng gần bên, vừa sung sướng vừa e thẹn, nên cúi đầu.

Thượng-Chí cười, nói :

— Lão ca ca, chờ tiểu đệ làm xong ân oán, rồi sẽ cho người đến mời lão ca...!

— Ha ha ha... hay lắm ! Lão ăn xin chúc tiểu đệ mau trả được ân oán để chúng ta sớm tái ngộ !

Trận đánh kinh thiên động địa, xác người đầy đất máu chảy lầy đường đã ngưng.

Ngoài Liên-hoàn-Thao chỉ còn Hoàng-thượng-Chí, Hắc-Bạch song yêu, Cao-nguyên-Xuân và Ngô-tiểu-Mi. Năm người còn đứng ngơ ngẩn nhìn vào cảnh điêu tàn của Liên-hoàn-Thao, dưới ngọn lửa rực trời mà không còn một bóng người thấp thoáng.

Cao nguyên Xuân lưu luyến nói :

— Sư đệ, sư muội lúc này đã được bình an, và thắng lợi đã đạt vậy, tôi xin lui về ! Sau này lúc nào rảnh rỗi mời sư đệ và sư muội hãy đến « Cửu khúc Nghiêm » chơi vài ngày !

Thượng Chí cảm động nói :

— Xin tạ ơn sư tỷ đã khổ nhọc giúp chúng tôi ! Sau này tôi sẽ đến bái kiến sư mẫu !

Cao nguyên Xuân quay lại chúc mừng Ngô tiểu Mi, rồi mới ra đi.

Ngô tiểu Mi đưa Cao nguyên Xuân đi khuất dạng, rồi trở lại hỏi Thượng Chí :

Chí ca ! Phải anh đang muốn tìm Đinh Hồng ?

Thượng-Chí hơi sững một tý, nói :

— Phải ! Anh định tìm Đinh-Hồng để xin thêm « tục mệnh kim đơn » cho em. Vì anh đã hứa với Thần-chân Nhất-xú là phải đi tìm cho được nàng.

Tiểu-Mi mỉm một nụ cười, nói :

— Chí ca-ca, em thấy việc này hơi rắc rối...

— Cái gì vậy ?

— Nàng muốn chung tình với anh đấy !

Chàng cười xòa, nói :

— Mi muội ! Muội mười cũng thích nói đùa sao ?

— Em không nói đùa đâu ! Anh phải thừa nhận rằng, người đàn bà nhận xét về tình cảm tinh vi hơn đàn ông ! Kìa nàng đứng bên kia, anh lại đó dẫn nàng đi !

Chàng nhìn theo phía tay Tiểu-Mi chỉ, quả thật thấy sau đám cây cách không xa có bóng Đinh-Hồng. Chàng vội chạy tới.

Thượng-Chí vừa tới nơi, thì Đinh-Hồng đã quay mình lại, mặt ướt đẫm lệ.

Chàng vừa cảm động vừa thương hại, nhỏ nhẹ gọi ,

— Đinh cô nương ! Cô nương đừng để cho lịnh đường nóng lòng mong chờ chứ ?

— Điều đó tôi biết...

— Nếu cô nương hiểu vậy thì tốt lắm !

— Lãnh-diện-Nhơn ! Anh đã quên đi một việc !

Thượng-Chí sững sốt, hỏi :

— Việc gì ?

— Anh có nhớ khi vào Liên-hoàn-Thao anh còn thiếu tôi một điều kiện ?

— Ồ ! Mời Đinh cô nương hãy nói, tại hạ sẽ làm ngay.

— Anh chắc chắn làm đúng theo lời hứa chứ ?

— Đúng vậy !

— Bất cứ điều kiện gì ?

Lòng chàng hồi hợp lo nghĩ một lúc, nói :

— Dĩ nhiên !

Nàng mỉm một nụ cười tươi thắm, hỏi :

— Hoàng-thượng-Chí ! Anh yêu tôi không ?

Câu hỏi tự nhiên và quá đột ngột khiến chàng thẹn đỏ mặt! Chàng cảm thấy khó khăn vô cùng nên nghẹn lời một lúc, mới nói:

— Có lẽ nào câu hỏi đùa của cô nương, mà lại là điều kiện?

— Anh đừng kể là đùa hay thật. Chỉ cần anh cho biết là anh có yêu tôi hay không?

Chàng bỡ ngỡ nói:

— Việc ấy...

— Chắc anh không yêu?

— Vì tại hạ đã tuân theo lệnh của mẫu thân đính hôn rồi, và hiện thời...

Nàng vội tiếp lời:

— Và anh còn một cô gái mà anh yêu tha thiết gọi là Đông-phương-Huệ. Nhưng nàng đã chết rồi phải không?

HỒI THỨ MỘT TRĂM LẺ MỘT

Phong ba của ái tình

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ kinh ngạc, tự hỏi:

— Thúy-hoa tiên-tử Đinh-Hồng tại sao biết mình yêu Đông-phương-Huệ? Và nàng lại nói Phương-Huệ đã chết?

Vẻ mặt trầm tĩnh, Đinh-Hồng nói tiếp:

— Ngô-tiểu-Mi được đính hôn với anh, nhưng tôi hiểu là anh không thật tâm yêu nàng!

Giật mình bước lui ba bước, Thượng Chí sững sốt hỏi:

— Ai nói tôi không yêu nàng?

Đinh-Hồng điềm nhiên nói:

— Anh yêu nàng là tuân theo đạo nghĩa, chứ nàng không phải người yêu duy nhất của anh ! Vả lại việc đính hôn ấy chỉ do sự sắp đặt của mẹ anh có phải không ? Nếu anh phủ nhận tức là anh tự dối lòng !

Mỗi một câu nói như mũi dùi chích vào tim Thượng Chí, khiến chàng toát mồ hôi. Chàng gượng lời hỏi :

— Cô !... Cô nương bằng cứ vào đâu mà nói câu ấy ?

— Dựa vào sự thật !

— Nhưng tại sao phải nói cái sự thật đó ?

— Tại vì tôi yêu anh !

Thượng Chí thẹn đỏ mặt.

Thật ra sắc đẹp của Thúy-hoa tiên tử Đinh-Hồng không kém Ngô tiểu-Mi, nhưng tình cảm của Hoàng-thượng-Chí đã từng thệ ước với Đông-phương-Huệ, nên trước sắc đẹp của các thiếu nữ khác, chàng rất lãnh đạm.

Thượng-Chí trố mắt hỏi :

— Cô nương yêu tôi à ?

— Phải !

— Nhưng Đinh cô nương có biết được tâm sự tôi không ?

Đinh-Hồng mím môi nói :

— Anh không yêu tôi ?

— Đ nh cô nương nói rất đúng !

— Thôi, việc anh có yêu tôi hay không cũng chẳng quan hệ ! Tôi chỉ có quyền nói ra một điều kiện, mà anh đã hứa trước kia. Vậy giờ nầy Ngô-tiểu-Mi được bình an trở về bên anh, chắc anh không thể quên chứ ?

Thượng-Chí biến sắc, viện lời hỏi :

— Có lẽ nào Đinh cô nương lại dụng ý đem việc nầy làm điều kiện !

— Cũng có thể lắm chứ ! Nhưng anh vẫn giữ lời hứa chứ ?

— Đại trượng phu thì lời nói lúc nào cũng xem trọng.

— Anh có nhận thấy tôi thật yêu anh không ?

Thượng-Chí đứng trân người, không biết trả lời sao cho hợp lý.

Đinh-Hồng ngẩng mặt cười khanh khách, nói :

— Hoàng thượng Chí ! Anh yên tâm, tôi Đinh Hồng không đến nỗi phải đi xin tình yêu của anh. Tình yêu giữa nam nữ là do nguồn cảm phát tự đáy lòng, chứ không phải do sự ép buộc !

Vừa thương hại vừa mừng rỡ, Thượng-Chí nhỏ nhẹ nói :

— Đinh cô nương thật là người trí thức !

— Không ! Tôi không muốn nhận lời khen tặng của anh.

— Xin Đinh cô nương hãy nói điều kiện. Tôi đang nóng lòng chờ đợi.

Sắc mặt đau đớn bỗng nghiêm lại, nàng nói :

— Ừ ! Điều kiện của tôi là...

— Cô nương hãy nói.

— Là bỏ qua lời anh hứa với mẹ tôi !

Thượng-Chí ngạc nhiên, hỏi :

— Vì sao ?

— Vì tôi không muốn gặp mặt mẹ tôi, và cũng không muốn trở về !

— Không được.

Đinh-Hồng lạnh lùng nói :

— Đấy là điều kiện, mà anh là trượng phu, không lẽ anh từ chối ?

— Nhưng điều ấy thì tôi bị thất hứa với lịnh đường...

— Tôi chẳng kể !

— Cô nương có thể nói ra bất cứ điều kiện nào khác, nhưng điều này tôi không thể làm được !

— Anh nhất định phải đưa tôi về à ?

— Đúng vậy !

— Nếu tôi không về thì sao ?

— Thì cô nương không thể trách tôi được !

Tôi đã có lời hứa với lịnh đường, buộc lòng tôi phải làm phật lòng cô nương.

— Không lẽ anh ra tay cướp tôi đem về ?

— Nếu cô nương không thuận ý thì có thể làm như vậy !

Mặt biến sắc, Đinh-Hồng hét lớn :

— Hoàng-thượng-Chí ! Anh đừng quá hiếp người như vậy ?

— Việc này đâu có gì là ức hiếp?

— Tốt nhất đường ai nấy đi ! Đừng nói nhiều nữa !

— Tôi nhất định không cho cô đi !

— « Hừ » !

Đinh-Hồng liền tung mình chạy vút vào rừng...

Thượng-Chí thất kinh, dùng hết kinh công đuổi theo.

Một bóng người thoát thân, một bóng ngươi đuổi bắt lẹ làng như hai vạch khói.

Chớp mắt, Thượng-Chí đã chận trước mặt nàng rồi.

Đinh-Hồng lạnh lùng hỏi :

— Anh nhất định ư ?

— Cô nương không đổi ý, buộc tôi phải làm như vậy !

— Dang ra !

Sóng chưởng lẹ làng như điện chớp, Đinh-Hồng đánh thẳng tới, luồng cang chưởng cuồn cuộn ép vào mình Thượng-Chí, với sức mạnh có thể làm bể đá, nát bia.

Quá bất ngờ, Thượng-Chí không kịp ra tay, vội lách mình nhảy lui ra ba bước.

Đinh-Hồng thuận thế, đánh tiếp ra ba chiêu nữa càng mãnh liệt hơn.

Hoàng-thượng-Chí hoảng hốt, dùng thế « Ma mía chưởng pháp » thủ thế, rồi tung chưởng đánh bạt các chiêu thế của Đinh-Hồng.

Nàng giật mình hét một tiếng, công tiếp ra năm chiêu, các luồng chưởng phong vùn vụt ép tới như sóng bủa vào mình Thượng-Chí...

Công lực nàng càng lúc càng ác liệt, Thượng-Chí không nén được cơn tức giận, nên đánh ra hai chiêu « Ma-vương đả-môn ». Chiêu này là tuyệt thế trong môn « Ma-Ma Chưởng-pháp ».

« Bùng ! » một tiếng, kèm theo tiếng « hừ » thê thảm, Đinh Hồng văng ra ngoài hai trượng.

Hoàng-thượng-Chí cau mày, nói :

— Đinh cô nương ! Mời cô nương theo lời tôi trở về !

Hàm răng cắn chặt, Đinh-Hồng giận giữ nói :

— Không !

— Vậy đừng trách tôi !

Thân pháp lẹ làng, Thượng-Chí xẹt tới hai chưởng, khóa lại mạch huyệt của đối phương.

Đinh-Hồng lách mình qua một bên tránh khỏi thế điểm huyệt, và thừa thế đánh lại năm chưởng.

Võ công Thượng-Chí tuy tuyệt thế, nhưng khổ nỗi không dám dùng, sợ làm thiệt mạng Đinh-Hồng. Chàng chỉ tránh né, đề thừa thế khóa các yếu huyệt của đối phương mà thôi.

Thượng-Chí vừa lách mình tránh khỏi năm chưởng, thì Đinh-Hồng đã thừa thế phi thân chạy nữa.

Quá căm tức, chàng hét lớn :

— Ngươi chạy đâu được !

Dứt lời, Thượng-Chí tung mình lên cản lại trước mặt nàng.

Đinh-Hồng lớn tiếng trách :

— Hoàng-thượng-Chí ! Ngươi hiếp người quá !

Dứt lời, nàng đánh một chưởng vào ngực Thượng-Chí, với sức mạnh như nhát búa ngàn cân.

Thượng-Chí giật mình, liền xử dụng « Khư mô thần công » đánh theo thế đang khí, đề khí...

« Bùng » một tiếng như sấm sét, tiếp theo một tiếng kêu hoảng hốt !

Chưởng mặt của Đinh-Hồng bị Thượng-Chí nắm chặt. Miệng nàng trào ra một bụm máu tươi, nàng hậm hực hét :

— Ngươi thả ra không ?

— Không !

Tay mặt nàng bị khóa chặt, tay trái liền đánh mạnh vào mặt Thượng-Chí.

Đầu nghiêng qua tránh khỏi thế đối phương, chàng thêm sức bóp chặt tay Đinh-Hồng.

« Hừ » một tiếng, Đinh-Hồng xuỗi tay xuống, ánh mắt trào ra niềm căm tức,

Thượng-Chí trừng mắt, hỏi :

— Tại sao cô nương không chịu về ?

— Ngươi không được quyền hỏi điều đó !

Tay chàng liền điểm huyệt mạch của nàng, rồi kêu Hắc-Bạch song yêu...

Tiếp đến, sau lưng chàng có một giọng lạnh lùng nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ngươi làm gì vậy ?

Thượng-Chí giật mình xoay lại, thấy ngoài hai trượng, có một chàng trai y phục trắng, trạc chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt tuấn tú.

Người mặc đồ trắng thấy Hoàng-thượng-Chí nắm chặt tay Đinh-Hồng, vẻ mặt đầy căm tức, lạnh lùng nói :

— Ngươi thả nàng ra !

— Ngươi là ai ?

— Ta là người bảo ngươi thả nàng ra !

— Việc nầy, đâu có quan hệ gì tới ngươi ?

— Hừ ! Nàng là người yêu của ta !

Thượng-Chí ngạc nhiên hỏi :

— Đinh-Hồng là người yêu của ngươi ?

— Đúng vậy !

— Nhưng giờ nầy ta không thể giao nàng cho ngươi !

Người mặc đồ trắng bước tới ba bước, hằn học hỏi :

— Ngươi muốn đem nàng đi đâu ?

— Ta đem giao cho mẹ nàng !

Nhìn sững sờ một lúc, người mặc đồ trắng cười ngạo nghễ, nói :

— Nhưng trước hết, ta buộc ngươi phải thả nàng ra !

— Không thể được !

— Vậy ngươi phải chết !

Thân pháp lẹ làng phi tới như một con hổ chụp mồi, người mặc đồ trắng tung chưởng điểm vào các huyệt đạo của Hoàng-thượng-Chí.

Chưởng mặt Thượng-Chí đang nắm Đinh-Hồng, không thể lách mình được, chỉ dùng chưởng trái xoay tròn, chụp bàn tay của đối phương...

Người mặc đồ trắng giật mình, vội thâu thế nhảy lui ra ba bước...

Cũng lúc ấy, có hai bóng người bay xẹt tới như hai mũi tên bắn vào trận địa, Chính hai bóng người ấy là Hắc bạch song yêu.

Hoàng-thượng-Chí liền nhảy vụt qua, giao Đinh-Hồng cho Bạch-yêu Phùng-Oanh-Oanh, và bảo :

— Ngươi hãy giữ nàng !

Phùng-Oanh-Oanh cúi đầu tiếp nhận.

Người mặt đồ trắng nhảy vụt tới như tia điện, giơ tay đoạt Đinh-Hồng lại.

Bất ngờ một giọng la chát chúa.

— Lui ra.

Trong tiếng hét đó, thì Hắc-yêu đánh ra một kình lực.

« Bùng » một tiếng, người mặc đồ trắng văng lại chỗ cũ.

Bạch-yêu lẹ làng tiếp giữ Đinh-Hồng vào tay.

Máu nóng trong người mặc đồ trắng cuồn cuộn xông lên, cắn răng hậm hực nói :

— Hoàng-thượng-Chí ! Ngươi muốn bỏ mạng nơi đây ư ?

Thượng-Chí lạnh lùng hỏi :

— Ngươi thật là người yêu của nàng.

— Đúng vậy !

— Thì ngươi phải xưng tên họ !

— Ngươi không được quyền hỏi tên ta !

— Được ! Vậy ngươi không được tham dự vào việc của Đinh-Hồng !

— Thả nàng ra !

— Không ! Nếu ngươi là người yêu của nàng, thì đến « Xương sơn tuyết » gặp mẹ nàng mà xin !

— Ta không thể đến đó !

« Hừ » một tiếng lạnh lùng, Thượng-Chí nói :

— Vậy ngươi không được xâm phạm đến việc nầy !

Người mặc đồ trắng tuốt kiếm ra, nạt lớn !

— Nói sao ?

— Ta nói ngươi không được dự vào việc này !

— Ngươi đáng chết !

— Cứ ra tay.

Thanh kiếm sáng quắc, người mặc đồ trắng tung múa loang loáng

Hắc-yêu nhảy xổ tới, nói :

— Chưởng-môn-Nhơn để việc này cho đệ tử !

Một tiếng « hừ », người áo trắng vung kiếm chém liên tiếp mười sáu nhác vào mặt Hắc-yêu.

Thân-pháp lẹ làng lách ra tám bước, tránh khỏi vòng kiếm, Hắc-yêu vận hết nội lực kích lại ba chưởng. Luồng cang chưởng cuồn cuộn ép tới, làm các làn kiếm sáng loáng cuộn ngược lên như sóng bạc gặp phong ba, chập chờn giữa lưng trời.

Người mặc đồ trắng thu thế kiếm, phi thân qua một vòng, thừa cơ phóng nhát kiếm vào lưng Hắc-yêu.

Một luồng khí lạnh nghe rợn người, Hắc-yêu hoảng hồn, tung mình lên cao hơn ba trượng...

« Keng » Một tiếng chát chúa, thì thanh kiếm lại rớt vào tay của người mặc đồ trắng.

Té ra, Hoàng-thượng-Chí thấy Hắc-yêu bị thế nguy, đã lẹ tay bắn chỉ phong, chận ngang thanh kiếm lui lại.

Hắc-yêu kịp thế nhảy xuống đất, thì gặp Hoàng-thượng-Chí dang tay, bảo :

— Ngươi lui ra, để ta trừ hắn !

Hắc yêu cúi đầu nhảy tránh ra.

Mặt đỏ phừng, phừng người mặt đồ trắng quắc mắt nhìn Thượng-Chí rồi chém tới mười hai thế kiếm.

Các đường kiếm vun vút, ánh thép loang loáng như một vùng khói bạc, phủ khắp mình Thượng Chí.

Quá tức giận, Thượng-Chí liền dùng mười thành lực « Khư mô thần công » kích ra ba chưởng.

« Bùng ! Bùng ! Bùng » ba tiếng, làm chấn động khắp núi rừng, luồng chưởng phong cuồn cuộn ép ra, đánh tan hết vòng kiếm bạc.

Tiếp theo « hự » một tiếng người mặc áo trắng văng nhào ra ngoài ba trượng.

Người mặc áo trắng vừa bị chấn động, đã lẹ làng dùng luồng bạch quang bắn vào hông Thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí thấy ánh kiếm bay tới, vội lách mình qua, nhưng đã muộn, cánh tay trái bị lưỡi kiếm xẹt qua, máu chảy lai láng. Chàng liền khóa huyệt đạo lại để cầm máu.

Cánh mặt Thượng-Chí thuận thế nắm chuôi kiếm, phóng ngược lại đối phương.

Người mặc đồ trắng văng ra xa : nhưng không bị thương, nên lách mình hớt thanh kiếm, rồi phi thân tới kích nữa.

Máu nóng trong người Thượng-Chí sùng sục sôi, chàng liền dùng « Phù-quang di ảnh » chớp đến bên đối thủ, đánh ra năm chưởng.

Năm chưởng nầy, Thượng-Chí đánh lẹ như chớp, và kẹp theo mười hai thành lực « Khư mô thần công », nên thấy nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, nhưng tìm lực có thể hạ hàng trăm cao thủ một lúc.

« Hự » một tiếng hoảng hốt, người mặc đồ trắng văng lên không cao hơn ba trượng, rớt « thịch » xuống đất, máu miệng trào xối xả, nằm rung lẩy bẩy gượng dậy không nổi.

Hoàng-thượng-Chí không dằn được cơn giận, liền nhảy tới, dương tay đánh xuống một chưởng.

Vừa lúc ấy, sau lưng Thượng-Chí có luồng cang chưởng ép tới phát rợn người.

Hoàng-thượng-Chí kinh ngạc thủ thế quay lại, thấy một thiếu nữ bịt mặt đang công tới.

Quá căm tức, Thượng-Chí nghiến răng, hét lớn :

— Ngươi muốn làm gì ?

Thiếu nữ bịt mặt « hừ » một tiếng, lạnh lùng nói :

— Mi mang ơn thân mẫu của Đinh-Hồng, tại sao lại giết người yêu nàng ?

— Vì hắn cản việc làm của ta !

— Thôi ! Mi hãy lui ra !

Thượng-Chí thấy đối phương đã bị thương nặng, nên không thèm cãi vã nữa, liền bước đến bên Bạch yêu.

Chàng không thấy Ngô-tiểu-Mi, đảo mắt nhìn tứ phía, buộc miệng hỏi :

— Ái ! Nàng đâu rồi !

Thiếu nữ bịt mặt xoay qua, nói :

— Phải ! Nàng đi...

— Nàng đi rồi !

— Đúng vậy ;

Thượng-Chí giật mình, tự nói :

— Nàng đi rồi ? Thế là không còn cách nào giữ nàng lại ? Nàng đi đâu ? Ai biết được ?

Bất giác, chàng tung mình chạy..

Liền có một tiếng gọi thất thanh :

— Chưởng môn nhơn !

Dứt tiếng gọi, thì Hắc yêu chạy tới trước mặt Thượng-Chí.

Thượng-Chí đứng lại, hỏi :

— Cái gì ?

— Có giấy của Ngô cô nương để lại !

Hai tay run run, Hắc yêu dâng mãnh giấy cho Thượng-Chí.

Đưa tay nhận mảnh giấy, mà tim Thượng-Chí như ngừng đập. Trên tay Hắc yêu là một miếng vải, chứng tỏ Ngô-tiểu-Mi đã xé áo để thư, chữ viết bằng than đen rất tháu.

Bất giác Thượng-Chí run lẩy bẩy mắt hoa lên.

Chàng cắn răng, nhắm mắt lại để định thần, rồi mới xem.

Thiếu Lâm công án

Chí ca thân yêu

Em đi rồi, xin anh đừng giận em không từ giã mà âm thầm ra đi !

Ngày nào em còn sống vẫn một lòng yêu anh, và tình yêu này em sẽ đem thẳng vào nấm mồ ! Nếu sau khi chết mà có linh hồn, em vẫn giữ mãi tình yêu anh !

Yêu ! Mà phải hy sinh ! Anh thừa hiểu nỗi cay đắng của cái ái tình rồi ! Em không muốn ở lại để làm anh phải thương hại, đang lúc anh đau khổ vì tình yêu ! Thật ra anh yêu em hay là không, em vẫn yêu anh. Vì đây là mối tình đầu của em, và cũng là mối tình duy nhất của đời em, nên em phải chôn chặt mãi trong lòng ! Hơn nữa nay em với anh đã được gọi là phu phụ thì dù đến chết cũng là ma của Hoàng gia.

Đúng như Đinh-Hồng cô nương đã nói. « Nam nữ yêu nhau, là hòa hợp mối tình chân thật phát xuất từ con tim, chứ không phải ép buộc hay van xin ».

Vậy tình yêu bị lệ thuộc vào mệnh lệnh thì không thể chân thật, mà là ái tình giả tạo, rồi cái kết quả sẽ đau khổ suốt đời, nên em phải đi !

Anh Chí ! Em biết anh sẽ đau thương và khổ tâm, rồi đây anh sẽ quên lãng dần dần theo thời gian.

Nhưng em xin anh đừng tự trách, vì việc nầy hoàn toàn do tự ý của em. Em cầu chúc anh được an vui mãi, tuy xa cách, nhưng được luôn luôn mong người yêu được hạnh phúc.

Em hy vọng kiếp sau chúng mình đoàn tụ.

Vĩnh biệt Chí ca

MUỘI TIỂU MI

Hoàng-thượng-Chí lạnh toát cả người như đang đứng trong hồ băng tuyết.

Không thể ngờ được câu chuyện chàng nói với Đinh-Hồng, mà làm cho Ngô-tiểu-Mi phải đau khổ bỏ đi.

Trước mặt toàn là một màu đen mờ mịt, tay chân như rời rã chàng đứng trơ trơ như một hình nộm giữa đồng.

Lúc này, trong bầu óc Thượng-Chí dồn dập không biết bao nhiêu thất vọng, khổ đau, chàng buông hai tiếng thở dài thườn thượt, rồi đứng ngất liệm !

Đông-phương-Huệ là người yêu duy nhất, đã chết rồi ! Đến Ngô-tiểu-Mi vợ chưa cưới cũng bỏ đi ! Thì dù cho Thượng-Chí gan đồng, dạ sắt cũng phải chết sửng !

Nỗi đau khổ làm cho Thượng-Chí muốn hủy hoại thân xác, để giảm bớt cái tan nát của cõi lòng...

Hắc-bạch song-yêu đứng nhìn vị chưởng môn của chúng, nhưng không dám hỏi han và cũng không dám tỏ lời khuyên giải.

Các huyệt đạo của Đinh-Hồng bị khóa, nàng chỉ nằm yên như xác chết.

Còn người mặt đồ trắng thì bị thương nặng nằm bất tỉnh. Thật là cảnh chưa từng thấy.

Thiếu nữ bịt mặt từ từ bước tới bên Thượng-Chí, thương hại khuyên :

— Hoàng-thượng-Chí, Tiểu-Mi bịnh tình đã bình phục nàng muốn tránh mặt để người an tâm lo những việc cấp bách. Mai sau nàng sẽ gặp lại đâu phải nàng chết mất mà người buồn như vậy ?

Thượng-Chí giật mình như tỉnh cơn mê, nhìn thiếu nữ bịt mặt hỏi :

— Mi nói cho ta biết chỗ ẩn núp của Thiên-tề Giáo-chủ ?

Thiếu nữ bịt mặt gật đầu nói :

— Phải ! Nhưng ngươi phải bảo những người trước mặt tránh xa ra.

Thượng-Chí nhìn qua Hắc-bạch Song-yêu nói :

— Bổn chưởng-môn cho hai người rời khỏi Thiên-Nam phái...

Hắc-bạch Song-yêu giật nẩy người, vội quỳ xuống thưa :

— Đệ tử có lầm lẫn điều gì; Chưởng-môn-Nhơn đuổi ra khỏi môn phái ?

— Đứng dậy !

— Xin Chưởng-môn-nhân cho biết rõ, đệ tử mới dám đứng dậy !

— Ta cho phép hai ngươi trở về lập lại phái Thiên-nhất-Môn như xưa, để báo lại sư ân.

Hắc-bạch song yêu run giọng, nói :

— Vợ chồng đệ tử trước kia đã thề nguyện, là suốt đời hầu-hạ Chưởng-môn-Nhân !

— Nhưng ta muốn cho hai người trở về về lập lại phái Thiên-nhất-Môn !

— Đệ tử không dám !

— Đây là mệnh lệnh của ta !

— Dạ ! Dạ xin Chưởng-môn-Nhơn...

Thượng-Chí hét lớn :

— Đứng dậy !

Song yêu run rẩy đứng dậy.

Sắc mặt nghiêm lại, Thượng-Chí gằn giọng nói :

— Giờ nầy hai người đưa Đinh-Hồng về Xương sơn tuyết động, giao cho Thần-châu nhất-Xú là mẹ của nàng, nói ta đã thực hiện đúng theo lời hứa, để cảm tạ ơn tặng thuốc. Rồi hai người tự do hành động, không cần đến tìm ta nữa !

Bạch yêu cúi đầu thưa :

— Xin Chưởng-môn-Nhơn thu lại mệnh lệnh, chứ đệ tử quá đau lòng !

Thượng-Chí quá cảm động, nhưng nét mặt vẫn nghiêm nghị, nói :

— Lời của ta nói ra, không thay đổi !

Hắc-yêu biết không thể van nài, nên nói :

— Đệ tử xin tuân theo mệnh lệnh của Chưởng-môn-Nhơn, nhưng muốn xin một điều.

— Cứ nói.

— Sau nầy đệ tử tuy khác phái nhưng được gọi Chưởng-môn-Nhơn la chủ nhân.

Thượng-Chí suy nghĩ một lát, nói :

— Được ! Ta chấp thuận.

— Cảm tạ chủ nhân !

— Ta chúc hai ngươi thành công,

— Xin bái biệt chủ nhân !

Bạch-yêu kẹp nách Thuý-hoa Tiên-tử Đinh-Hồng, cùng với Hắc yêu tung mình, phi thân nhanh như hai mũi tên rời ná.

Thiếu nữ bịt mặt chỉ người mặc đồ trắng, hỏi Thượng-Chí :

— Ngươi có biết nó là ai không ?

Thượng-Chí lắc đầu, nói :

— Khôag biết !

— Nó là đồ tôn của Hoàng-chân nhất-quái đó !

Mặt đỏ phừng, Thượng-Chí gằn giọng, hỏi :

— Hắn là tuyền nhân của Thiên-tề giáo-chủ Dư-bỉnh-Nam ?

— Đúng vậy !

« Hừ » một tiếng, Thượng-Chí hầm hầm bước tới chỗ người mặc đồ trắng...

Thiếu nữ bịt mặt nhún mình một cái, phi thân tới trước mặt Thượng-Chí cản lại, hỏi :

— Ngươi muốn làm gì ?

Thượng-Chí lạnh lùng đáp :

— Tôi muốn giết nó trước !

— Không được !

— Tại sao ?

— Vì nó là người yêu của Đinh-Hồng, ngươi không được làm cho nàng phải đau khổ suốt đời. Hiện thời Dư-bỉnh-Nam là thù của ngươi, còn nó khônh có quan hệ đến. Theo ta biết nó không bao giờ có mặt trong Thiên-tề-Giáo, và cũng chưa từng giúp sức giết hại ai cả. Nó luôn luôn theo bên mình Hoàng-Chân Nhất-Quái, nên không khi nào có mặt trên giang hồ.

Thượng-Chí hết sức ngạc nhiên, không biết thiếu nữ bịt mặt là ai, nên tự hỏi :

— Nàng là ai ? Sao lại biết rõ những chuyện bí mật này ! Tại sao nàng lại giúp mình ?...

Nhưng mối huyết thù của Hoàng gia trang, chàng cần phải giết hết bọn Thiên-tề-Giáo, chứ đâu riêng gì Dư-bỉnh-Nam !

Mặt đầy sát khí, Thượng-Chí lạnh lùng nói :

— Tôi phải giết nó !

— Hoàng-thượng-Chí ! Ngươi không biết hiện giờ Thiên-tề-Giáo đã tan rã hết sao ? Điều cần nhất là phải đuổi theo Dư-bỉnh-Nam Giáo-Chủ chứ ? Tội ác của bọn đồ đệ có đáng gì. Hơn nữa Thần-châu Nhất-xú đã cho thuốc ngươi, còn Đinh-Hồng thì luyện thương cho Ngô--tiều-Mi, không lẽ ngươi quên sao ?...

Những lời biện bạch rõ ràng, khiến Thượng-Chí phải sửng sốt, nói :

— Được ! Ta tha cho nó !

— Tốt lắm !

— Vậy mi hãy chỉ nơi ẩn núp của Dư-bỉnh-Nam !

Các đường bí mật trong Liên-hoàn-Thao ngươi chưa biết. Giờ muốn tìm Dư-bỉnh-Nam phải nhờ nó dẫn đường.

— Sao ? Nó sẽ dẫn đường cho tôi !

— Ta nói là ngươi thừa thế lén lút theo nó !

— Phải !

— Vậy ngươi núp bóng đi, để ta làm cho nó tỉnh lại.

Hoàng-thượng-Chí gật đầu, rồi ẩn mình vào một bụi rậm.

Thiếu nữ bịt mặt liền bước tới giải mấy yếu huyệt cho người mặc đồ trắng...

Chớp mắt, người mặt đồ trắng tỉnh dậy, thiếu nữ bịt mặt trao cho hắn hai viên thuốc và bảo :

— Giờ ngươi hãy uống hai viên thuốc nầy, rồi ngồi yên vận công chữa thương, trong chốc lác là khỏi ngay.

Người mặt đồ trắng vừa sợ hãi vừa mừng rỡ, nhìn thiếu nữ bịt mặt tỏ vẻ biết ơn, rồi lo ngồi vận công chữa thương.

Chừng nửa giờ sau, người mặc đồ trắng đã bình phục, đứng dậy lễ phép, nói :

— Kinh tạ ơn cứu mạng !

Thiếu nữ bịt mặt lạnh lùng, nói :

— Không cần !

— Tại hạ xin hỏi tôn danh ?

— Việc đó cũng không cần !

Người mặc đồ trắng ngạc nhiên, hỏi lại :

— Nhưng tôi cần biết ?

— Hạ lạc của Thúy-tiên tiên nữ Đinh-Hồng.

— Hay lắm !

— Bữa sau ngươi có thể đến Xương sơn tuyết động tìm Đinh-Hồng, và hiện nàng bình yên vô sự, vậy ngươi cứ an tâm.

Người mặt đồ trắng sắc mặc trở nên giận dữ, cắn răng, nói :

— Thù hận nầy ta phải giết Lãnh-diện-nhơn mới vơi được !

— Đó là việc riêng của ngươi. Thôi ta đi !

Dứt lời, thiếu nữ bịt mặt lắc mình một cái, phi thân chạy mất..

Đứng xững lững một lúc, người mặc đồ trắng cũng tung mình chạy về Liên-hoàn-Thao.

Hoàng thượng-Chí dùng phép « phù quang lương ảnh » đuổi theo người mặc đồ trắng...

Sáng sớm ngày thứ hai, đến trước một cái thâm cốc, người mặc đồ trắng chớp mình biến mất vào trong miệng hang.

Hoàng-thượng-Chí đứng do dự nghĩ thầm :

— Đây có lẽ là nơi ẩn núp của Dư-bỉnh-Nam. Không biết hắn đã chạy về chưa ?

Chàng đảo mắt dò xét tình thế. Thoạt nhiên, một luồng gió hắc đến một mùi thối hôi của xác chết, làm cho chàng muốn nôn mửa.

Trước miệng cốc, có một tấm bảng đề mấy chữ: « *người nào vào cốc là chết* ». Sáu chữ nhìn qua rất khiếp người.

Mỗi cái cây ở bốn gốc bảng đều treo hai xác người, thịt đã rã xác xông ra mùi thối không thể tưởng. Còn trong miệng cốc không biết bao nhiêu những bộ xương chất thành đống, đã trắng hếu!

Áo quần của tám xác treo trên cây, đều là đệ tử Phật môn.

Thật lạ : Tại sao những đệ tử Phật môn lại bị chết treo ở miệng cốc này ? Không lẽ Hoàng-Chân Nhất-Quái ở trong thâm cốc này ? Nếu vậy, thì kẻ sát nhân này chính là môn hạ của lão ma đó chứ không sai !

Bỗng nhiên, một luồng gió mạnh ào ào ép tới, tiếp theo mười mấy bóng người từ trên không rơi xuống.

Hoàng-thượng-Chí kinh hãi quay lại, thấy mười mấy lão hòa thượng, trên tay đều lăm le đồng bảng, cùng những trường kiếm sáng hoắc mặt phừng phừng căm hận, đứng vây tứ phía.

Một lão tăng nắm thiền trượng, phất lên, hét lên :

— Tiến !

Mười mấy lão tăng kia, liền múa động binh khí đánh ép Hoàng-thượng-Chí vào giữa.

Bất ngờ bị mười mấy hòa thượng ra tay tấn công, Thượng-Chí quá tức giận, liền xuất thế « yếu tử cương vân » phi thân lên cao hơn năm trượng, nhảy ra khỏi vòng vây. Chàng thừa thế công lại ba chưởng « Khư mô thần công ».

Chưởng phong cuồn cuộn ép tới như bão tố.

Mười mấy lão hòa thượng bị sức công của chàng toàn thân chấn động bổng lên té xuống, hoảng hồn kêu gào trối chết.

Hoàng-thượng-Chí nạt lớn :

— Quí vị sao hèn hạ đến thế ! Chưa phân biệt ngay gian đã ra tay thì còn đạo lý gì !

Lão tăng cầm thiền trượnz cắ.n sâu xuống đất, quát lại :

— Vì báo thù cho bổn môn đệ tử chết thảm thiết, đó là đạo lý !

Dứt lời, lão phất tay ra lệnh :

— Giết ! !

Các hòa thượng liền rần rộ xông tới tấn công một lần nữa.

Hoàng-thượng-Chí vừa căm tức vừa nghi ngờ :

— Mấy lão hoà thượng này ở đâu đến đây mà làm rối loạn thế? Hay họ là những người của phái Thiếu-Lâm môn-hạ !...

Chàng chưa kịp hỏi thì mười mấy lão hòa thượng đã công tới như vũ bão. Chàng đánh gấp ra một chiêu « Ma vương hộ pháp », kèm theo tám thành lực « Khư-mô thần-công ».

« Bùng ! Bùng !... » mấy tiếng, và tiếp theo những tiếng « hự hự » đau đớn, mười mấy lão hoà thượng văng nhào ra, lớp đứng liêng xiêng lớp nằm run rẩy khí giới rớt ngổn ngang.

Thượng-Chí lạnh lùng hét lên hỏi :

— Các vị có pqải là môn hạ của Thiếu-Lâm không ?

Lão tăng nắm thiền trượng vừa đau đớn vừa tức giận nói :

— Phải !

— Đại hoà thượng có biết tôi là ai không ?

— Ta bất kể ngươi là ai ! chỉ cần hỏi ngươi bổn môn đệ tử tội gì mà bị chết treo ở miệng cốc này ?

Thượng-Chí đang tức giận , cũng phải buồn cười trước sự hiểu lầm. Thượng-Chí hỏi lại :

— Đại hòa thượng hỏi tôi, còn tôi phải đi hỏi ai ?

Mười mấy lão hòa thượng đều ngạc nhiên. Lão tăng cầm thiền trượng sững sốt hỏi :

— Không lẽ ngươi không phải người trong cốc nầy ?

— Ừ. Nhưng quí vị là ai ?

— Sao ngươi có mặt ở...

Mọi người đang gạn hỏi, thì có một lão tăng mày trắng phi thân tới.

Mười mấy lão hòa thượng kia đều chắp tay thi lễ.

Tiếp đến, lại có thêm không dưới năm chục lão hòa thượng chạy tới.

Lão tăng mày trắng chính là Thiếu Lâm Dã-thiện đại sư.

Dã-thiện đại-sư thấy mặt Hoàng-thượng-Chí, liền mừng rỡ thăm hỏi :

— Hoàng-thí-Chủ bấy lâu nay bình yên chứ ? Lão-phu xin mừng Hoàng-thí-Chủ ?

— Không dám ! Đại-sư cũng như thường chứ ?

— Thí-Chủ vì việc gì mà tới Thiên-tuyệt-Cốc ?

Bây giờ Thượng-Chí mới biết nơi nầy là Thiên-tuyệt-Cốc, liền đáp

— Tại hạ có việc cần muốn gặp chủ nhân trong cốc.

— Ồ ! Thí-chủ biết chủ cốc nầy là ai không ?

— Đại-sư có biết không ?

— Lão phu không biết !

— Vậy sao lại đến đây ?

— Vì môn hạ lão phu đi tìm hái mấy thứ bông, rủi đi lạc vào cốc nầy, nên bị chết treo đó ! Chỉ còn sống sót một người chạy về báo tin.

— Như vậy Đại-sư đến đây để tìm thù ?

— A-di Đà-Phật ! Tìm thù thì không dám ! Lão phu giờ nầy muốn biết được nguyên nhân thảm bại, rồi mới tính sau !

Thượng-Chí thấy hành động và lời nói của họ mỉm cười thầm nghĩ :

— Rõ là họ đi tìm thù, mà lại không muốn nói ra. Người xuất

gia thường giữ cái phong độ thiện cảm của danh môn, nên dùng những lời ôn nhã.

Chàng cười nhạt, hỏi :

— Đại-sư thật không biết chủ nhân của Thiên-tuyệt-cốc sao ?

— Người xuất gia không bao giờ dám nói dối !

— Đại sư muốn biết không ?

— Thí-chủ biết à ?

— Tại hạ cũng biết chút ít !

— Vậy xin thí chủ nói cho bần tăng nghe với.

— Cốc chủ tức là Hoàng-chân Nhất-Quái, mà xưa kia bị Quỉ-bảo chủ nhân đánh thương thành tật đó !

— Hoàng-chân nhất quái ?

— Phải !

Dã-Thiện đại-sư mặt biến sắc, vì lão thừa biết Hoàng-chân nhất quái là tay cao thủ nhất nhì trên võ lâm.

Hoàng-thượng-Chí thản nhiên, nói tiếp :

— Người truyền nhân của Hoàng-chấn nhất-quái, tức là Thiên Tề giáo chủ Dư-bỉnh-nam !

Tất cả hoà thượng Thiếu-Lâm, mặt biến sắc không còn chút máu.

Sự thật họ chỉ biết Thiên-tề-Giáo là một đại môn phái hạng nhất trên giang hồ thời bấy giờ. Chứ đâu ngờ vị Thiên-tề giáo-chủ lại là truyền nhân của Hoàng-chân nhất-quái.

Dã-thiện đại-sư bất giác lui lại hai bước, hỏi :

— Thí-chủ nói thật chứ ?

Mặt lạnh như như băng giá, Thượng-Chí cười nhạt, nói :

— Tại hạ không cần phải nói dối !

Trước cử chỉ sợ sệt của mấy mươi Hòa thượng, Hoàng-thượng-Chí dịu giọng nói tiếp :

— Đại-sư đến thật đúng lúc.

Dã-thiện đại sư giật mình, hỏi :

— Có việc gì cần không ?

— Lúc trước tại hạ có hứa một đoạn công án, trong thời hạn là một năm, sẽ đến quý tự đề...

— Công án ?

— Phải ! Trước kia quý tự bị cướp mất « Đại bang nhược bí lục ».

Dã-Thiện đại sư vừa lo sợ vừa mừng rỡ nói :

— Lão phu xin chú tâm nghe.

Thượng-Chí nghiêm sắc mặt, nói :

— Bổn môn vô hạnh, « ẩn ma cung » Đế quân Vĩ-nhất-Dân đã đoạt chức chưởng môn đời trước, hiếp sư diệt tổ, mạo tên của Thiên sư « Ma trung chi ma » giết hại môn đồ của quý tự, rồi cướp « Đại bang nhược bí lục ». Hiện giờ tên phản bội bổn môn Vĩ-nhất-Dân đã bị chết trước quy luật của môn quy...

— A di Đà Phật !

— Nay tại hạ xin trả lại « bí lục » cho quý tự.

Chàng thò tay vào túi lấy « Đại bang nhược bí lục » đưa ra, nói :

— Tại hạ trao trả cho Đại sư.

Dã-Thiện đại sư đưa hai tay cầm «Đại bang nhược bí lục », cẩn thận bỏ vào túi. Lão chưa kịp tạ ơn, thì Hoàng-thượng-Chí lại nói tiếp :

— Xin Đại-sư xem lại, để khỏi có sự hồ nghi thật giả.

— A di Đà Phật ! Thí chủ là Chưởng môn của một phái, mà lão phu đã hết lòng tin cậy từ xưa nay, có bao giờ nghĩ bậy như vậy !

— Còn những chuyện thù hận trong công án này, thì Đại sư nghĩ sao ?

— Người thù của phái Thiếu-Lâm chúng tôi nay đã được Hoàng-thiếu-chủ xử tội theo môn quy, thì công án đó xin bỏ qua !

Hoáng-thượng-Chí lễ phép nói :

— Tại hạ rất cảm tạ đại đức của Đại sư !

Ác đấu với kẻ thù

DÃ thiện đại sư chắp tay khiêm tốn nói :
— Bần tăng không dám nhận !

— Đại sư có ý định đi vào cốc ?

— Phải !

— Tôi có việc muốn nói cùng đại sư, nếu đại sư vui lòng.

— Được !

— Đại sư và những bộ hạ định vào cốc tìm thù, tôi e sức không đủ trả thù được, mà còn phải tốn một số nhân mạng. Tốt hơn đại sư nên tìm cơ hội khác, bỏ ý định này đi.

Quần tăng nghe nói, mặt mày biến sắc, lộ vẻ sợ sệt.

Liễu đàn đại sư lặng thinh, cúi đầu suy nghĩ.

Hoàng-thượng-Chí nói tiếp :

— Bây giờ đại sư sai bộ hạ đem chôn những xác chết, rồi rút đi sớm chừng nào hay chừng ấy.

— Lời của thí chủ chỉ giáo rất phải.

Dứt lời, ông quay qua nói với đồng bọn :

— Hãy mau đi tìm các xác chết đem mai táng mau.

— Tuân lệnh.

Một người trong đồng bọn phóng mình đến bên xác chết treo, toan gỡ xuống mai táng.

Bỗng « đùng » một tiếng, vị lão tăng văng ra, ngã xuống la một tiếng thất thanh ; máu miệng trào ra lai láng, chết tức khắc.

Liễu đàn đại sư tức giận, tung mình đến bên xác chết xem xét thì đàng sau có tiếng hét chát chúa :

— Dừng lại ngay !

Tiếp đó, có một luồng chưởng bay đến, chận ông ta lại, không cho ông tiến đến.

Người ra tay nầy chính là Hoàng-thượng-Chí.

Liễu đàn đại sư tức giận hét :

— Tại sao thí chủ lại cản trở việc làm của tôi ?

— Xin đại sư đừng nóng ! Hãy bình tĩnh xem xét cái bí ẩn của vụ nầy mới được.

— Xem xét ?

— Phải ! theo tôi biết trong cốc nầy có một chất độc ghê người. Chất độc nầy không thể dùng công lực thâm hậu mà khỏi chết đâu.

Liễu đàn đại sư mặt đỏ phừng phừng, mắt loé hào quang hỏi gằn :

— Độc ?

— Phải ! Nhưng chất độc nầy trừ tôi ra, dầu ai nội công thâm hậu đến đâu, hễ bước chân qua đây là phải bỏ mạng ngay.

Ông kích động hỏi :

— Thí chủ không sợ chất độc ?

— Nếu muốn biết, xin lập tức cùng môn hạ lui ra sau vài trượng.

Liễu-đàn đại sư phất tay áo rồi cùng đám bộ hạ lui lại ba trượng, đăm đăm nhìn Hoàng-thượng-Chí.

Chàng đã được vào Hắc cốc độc trì mấy lần, và nhiều lần thử độc, nên không ngần ngại gì cả, nhún vai nhảy phóc đến bên xác chết treo, vung tay lên, tức thì hai luồng ánh sáng bay lên, cắt đứt sợi dây, và chàng đưa tay đỡ lấy xác chết, ném ra mấy trượng cho đám bộ hạ của Liễu-đàn đại sư.

Liễu-đàn đại sư đỡ lấy xác chết lâm dâm khấn niệm đoạn đem đặt xác ấy xuống.

Đột nhiên có một tràng cười nổi lên. Tiếp đó có bốn hắc yêu từ dưới cốc xuất hiện.

Hoàng-thượng-Chí thất kinh, vung tay đánh ra một lúc ba chiêu vào bọn hắc yêu.

— Ngừng tay !

Bốn hắc yêu hét lên một tiếng, chia ra bốn hướng bao vây Hoàng-thượng Chí.

Quần hùng đứng nhìn vào bốn hắc yêu, mặt mày đầy vẻ sợ sệt, muốn trốn chạy.

Hoàng-thượng-Chí đảo mắt nhìn bốn hắc yêu, lạnh lùng nói :

— Dư-bỉnh-Nam đã về cốc rồi chứ ?

Bốn hắc yêu kinh ngạc, lui lại ba bước hỏi :

— Có phải mi là Lãnh-diện-Nhơn ?

— Phải !

Bốn hắc yêu mỗi người đều xuất ra một chiêu kỳ bí, vây hãm Hoàng-thượng-Chí vào giữa.

Hoàng-thượng-Chí nổi giận, xuất chiêu « Ma hoa liêu nguyên » dùng hết mười thành lực, đánh ra bốn phía.

Bốn hắc yêu thất kinh, vội thu chưởng về thủ thế, không dám hành hung.

Hoàng-thượng-Chí thừa thế tiếp thêm chưởng thứ hai, bốn hắc yêu lúng túng, không sao đỡ kịp.

« Ụ Ụ » hai tiếng ! Hai hắc yêu đã văng ra khỏi vòng chiến chết không kịp trối.

Hai hắc yêu còn lại thất kinh, quay mình bỏ chạy vào cốc.

Hoàng-thượng-Chí quyết không bỏ qua, hét lên một tiếng, vung tay ra, hai luồng ánh sáng, nhắm hai hắc yêu phóng tới.

Hai hắc yêu vội lách mình sang một bên tránh khỏi làn chỉ phong ác độc.

Hoàng-thượng Chí thấy đối phương tránh khỏi, vội tiếp thêm chiêu thứ ba.

Hai hắc yêu không thể tránh kịp thế đánh quá nhanh nầy, họ la lên một tiếng ngã xuống dãy đành đạch trên vũng máu một lúc lâu mới nằm im.

Hoàng-thượng-Chí nhảy ra khỏi hang, đi nhặt tất cả xác chết

của môn đệ phái Thiếu-Lâm đem hết ra ngoài giao cho Liễu-đàn đại sư, rồi nói lớn :

— Xin hẹn kỳ sau tái ngộ.

Dứt lời, chàng tung mình chạy vào cốc.

Đi được năm mươi trượng thì bên trong không có cây cỏ gì mọc cả. Hai bên tường đá thẳng đứng rộng hơn mười trượng, đá nhọn mọc chồng chất lên nhau.

Hoàng-thượng-Chí liền vận khí xuống đan điền trổ thuật khinh công đi như bay.

Đang lúc tung mình đi vun vút, bỗng trước mặt chàng có bóng người loáng qua.

Chàng liền dừng lại, trố mắt nhìn, thì ra người này là Chung-Binh người yêu của Đinh-Hồng.

Chung-Binh thấy có người lạ mặt xâm nhập vào cốc, dừng lại trố mắt nhìn một lúc lâu, hét to :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ta không ngờ hôm nay mi lại đem thân nạp mạng.

— Im mồm ! mau vô kêu sư phụ ngươi ra đây cho ta dạy việc.

— Hoàng-thượng-Chí ! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra trăm mảnh để trả mối thù mi đã đánh sư phụ ta trọng thương, và cướp người yêu của ta.

— Đừng có khoác lác mà bỏ mạng đấy !

— Bỏ mạng ! Ha ! Ha ! Ha !

— Ta vì vị tình Đinh-Hồng tha chết cho mi một phen. Hãy mau cút đi cho khuất mắt. Nếu còn chọc tức ta, đừng trách ta độc ác.

— Nhưng ta phải xé xác ngươi.

Dứt lời, Chung-Binh vung song chưởng đánh vào ngực và bụng Hoàng-thượng-Chí nhanh như điện chớp.

Hoàng-thượng-Chí vội thối lui hai bước, lách mình sang một một bên, thuận đà đánh tống vào đối phương một chiêu.

Thế là hai người quần nhau giao đấu một trận khủng khiếp trên các mỏm đá nhọn như dao.

Chỉ chốc lát họ đấu nhau hơn mười hiệp.

Hoàng-thượng-Chí nóng lòng tìm Dư-bỉnh-Nam để trả thù, muốn kết thúc trận đấu. Nhưng vì nể tình Đinh-Hồng chàng không nỡ hạ thủ Chung-Binh. Chàng hét to :

— Chung-Binh ! Mi muốn chết phải không ?

— Lãnh-diện-Nhơn ! Đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hoàng-thượng-Chi không dằn lòng được nữa, hét một tiếng chát chúa, dùng « Khư-mô thần-công » đánh ra.

Chưởng vừa phát ra, Chung-Binh đã hét lên một tiếng, lảo đảo té nhào xuống.

Hoàng-thượng-Chí phóng mình đến bên, đưa tay đề vào tử huyệt nơi ngực, nói :

— Chung-Binh ! Ta đã tha chết cho ngươi một lần, nhưng ngươi vẫn với tánh ngông cuồng đó. Hôm nay nếu không vì tình Đinh-Hồng thì ta đã cho ngươi về chầu diêm chúa rồi. Thôi ta tha chết cho lần thứ hai. Nếu kỳ sau gặp lại, ngươi không bỏ tánh đó, đừng trách ta nữa ?

Dứt lời, chàng đưa tay lên, điểm vào hai huyệt sau lưng Chung-Binh, rồi quay mình chạy đi.

Đi được mấy bước, chàng quay lại nói :

— Ngày mai cũng vào giờ này, huyệt đạo của ngươi sẽ tự giải ra, ngươi có thể đến động tuyết ở Thượng-Sơn mà tìm người yêu của ngươi.

Rồi chàng bỏ đi như bay biến.

Hoàng - thượng - Chí vượt qua khỏi những mỏm đá nhọn thì đến một con đường bằng phẳng, nhưng lại tối mập mờ.

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước, thấy xa xa có một miệng hang đen sì.

Bỗng có mấy bóng người từ trong vọt ra, nhìn chàng hét :

— Ai đó !

Họ ào đến bao vây Hoàng-thượng-Chí lại. Hoàng-thượng-Chí không còn ngần ngại gì nữa, đưa tay ra, đánh tống một chưởng vào bọn người đó.

Mấy bóng người vừa nhảy ra, bị làn chưởng đánh tới, không sao né kịp, dội lại, đập vào đá bể đầu chết tươi.

Hoàng-thượng-Chí thừa thế xông vào hang.

Đi chưa được bao lâu, bỗng mấy bóng người từ trong xuất hiện, cản đường, tung chưởng bủa tới.

Hoàng-thượng-Chí hai tay thủ thế từ lâu, khi thấy đối phương xuất chiêu, liền lách mình tránh khỏi, vung ra song chưởng đánh vào mấy người kia.

Mấy bóng người vừa xuất hiện, « Á » lên một tiếng bay vút vào trong mất hút.

Hoàng-thượng-Chí tiến thẳng vào.

Con đường này rộng chừng hai trượng, hai bên vách đá láng bóng cao sừng sững, tối lờ mờ.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy trước mặt ngoài năm trượng, có một ngôi nhà đá đèn thắp sáng rực, trong cách trưng bày có sự sang trọng.

Trong lúc đó, từ trong phòng vụt ra một bóng người, tiến đến bên chàng, đôi mắt lóe hào quang nhìn chòng chọc.

Hoàng-thượng-Chí mặt đỏ phừng phừng, đôi mắt xoe tròn mnốn nẩy lửa quát :

— Dư-bỉnh-Nam ! Có nhận ra ta là ai không ?

Dư-bỉnh-Nam vẫn với vẻ mặt bình thản, nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Hôm nay ta quyết xé xác mi ra trăm mảnh mới hả giận về tội ngươi đánh cụt tay ta.

— Dư-bỉnh-Nam ! Ta cho ngươi trối một lời ¡

— Ha ! Ha ! Ha ! Trối à ?

— Phải !

— Ngươi đến đây mà vẫn còn phách lối sao ? Ngươi có biết đây là nơi nào không ?

— Đừng nói nhảm ! Hãy coi đây.

Dứt lời, chàng nhảy đến bên Dư-bỉnh-Nam, vung chưởng đánh tới.

Chàng vừa xuất chưởng, bỗng ầm một tiếng, Dư-bỉnh-Nam đâu mất, trước mặt chàng là một cánh cửa sắt sừng sững chận lối ra.

Hoàng-thượng-Chí thất kinh, vội quay lại, thì sau lưng cũng một cánh cửa chận lại, nhốt chàng vào trong. Hai cánh cửa kêu kèn kẹt.

Hoàng-thượng-Chí lúc nầy chẳng khác chim nhốt trong lồng.

Chàng tức giận vô cùng, hét lên một tiếng chát chúa, vung song chưởng đánh vào cánh cửa sắt trước mặt.

« Đùng » một tiếng! Chưởng phong chạm vào cửa dội lại làm cho Hoàng-thượng-Chí loạng choạng suýt té ngửa, lui lại ba bước.

Bỗng một giọng cười hăng hắc nổi lên. Hai cánh cửa vẫn im lìm.

Hoàng-thượng-Chí tức giận, vận công lực vào hai cánh tay đẩy mạnh cánh cửa một cái.

Nhưng sức người có hạn, không làm sao phá nổi khung cửa sắt. Thế nguy khốn đã kề bên Hoàng-thượng-Chí.

Hoàng-thượng-Chí không ngờ trong hang nầy lại có bố trí máy móc hiểm hóc như vậy.

Dư-bỉnh-Nam công lực thua hẳn Hoàng-thượng-Chí một bực. Nhưng vì chàng sơ ý nên bị nhốt vào trong phòng này.

Gia thù chưa báo được, mà lại mang họa vào thân, lòng chàng nóng như đốt, chàng vận hết mười thành lực toan đánh vào cánh cửa trước mặt một lần nữa.

Nhưng chưa kịp trở tay, thì cánh cửa đàng sau đã ép sát vào lưng chàng rồi.

Hoàng-thượng-Chí thất kinh vội quay mình vận toàn lực vào hai cánh tay, đánh tống mỗi phía một chưởng đẩy lui hai cánh cửa ra một trượng.

Chưởng này vì chàng dùng quá sức, nên mồ hôi toát ra ướt cả trán, toàn thân run bần bật.

Bỗng trên cánh lộ ra một lỗ bằng nắm tay, và có tiếng cười của Dư-bỉnh-Nam vọng vào,

— Lãnh-diện Nhơn ! Còn hòng báo thù không ? Mi có thể chịu đựng được ba tiếng đồng hồ không ? Ha ! Ha !

Tiếng nói vừa dứt, cánh cửa từ từ ép tới.

Hoàng-thượng-Chí nổi giận, vận công lực vào hai tay, chận hai cánh cửa lại.

Bỗng từ lỗ hở lòi vào một cây trường kiếm, tiếp theo là tiếng của Dư-bỉnh-Nam nói vọng vào :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ngươi có biết vật gì đây không ? Ha ! Ha ! Ha ! Nếu đâm vào bụng ngươi thì sao ?

Hoàng-thượng-Chí tức giận, nhưng không biết làm cách nào.

Dư-bỉnh-Nam cười âm độc nói :

— Khá lắm ! Nếu ngươi dùng sức không cho cánh cửa ép lại, thì ta cho ngươi chết đói một trận cho biết.

Hoàng-thượng-Chí cảm thấy đầu choáng, mắt hoa, tai ù.

Thế là cái chết đã kề gần bên chàng, và chàng sẽ ôm hận suốt đời.

Hoàng-thượng-Chí bỗng hét to :

— Ta không thể nào ôm hận xuống âm phủ được.

Hình như có một sức mạnh vô hình chạy khắp thân thể, chàng cảm thấy khoan khoái, tung song chưởng, đẩy lui cánh cửa ra hai thước.

Nhưng đó chỉ là việc đắc ý nhất thời, cánh cửa lại từ từ ép tới nữa.

Hoàng-thượng-Chí không biết làm sao hơn, đưa tay vận công cản lại rồi tính mưu khác thoát thân.

Những xác chết nơi Hoàng-gia-trang đầy đất, mẫu thân chàng vì gia thù mà nhẫn chục tái giá, cải tên là Thất-hồn-Nhơn.

Bao nhiêu thảm cảnh ấy hiện vào đầu óc chàng làm cho lòng chàng đau như cắt.

Hoàng-thượng-Chí túng thế không biết cách nào hơn, đành đem môn « Khư-mô thần-công » ra sử dụng.

Môn nầy rất công hiệu, song mỗi khi dùng đến phải mất một số nguyên khí khá nhiều, nên Hoàng-thượng-Chí ít khi dùng đến.

« Đùng » một tiếng ! Các bụi bay mịt mù bức thành đá không chịu nổi công lực tuyệt thế đó, sập xuống, chừa một khoảng trống vừa người ngồi.

Hoàng-thương-Chí mừng quá, vội thâu chưởng lại, nhảy phóc lên ngồi trong lỗ trống đó.

Hai cánh cửa sắt từ từ khép lại, nghiến những đá vụn nát rôm rốp.

Chỉ chốc lát, hai cánh cửa đã ép sát nhau, kêu lên một tiếng « ầm », rồi từ từ tụt xuống dưới, chừa lại những đá vụn, và cát bụi bay mịt mù.

Dư-bỉnh-Nam bay vụt đến, cười đắc ý, nói :

— Ha ! Ha ! Ha ! Thế là ta bớt một mối lo âu.

Hoàng-thượng-Chí từ trong lỗ trống nhảy vụt, ra đưa tay « bốp » vào mạch môn của Dư-bỉnh-Nam, lạnh lùng nói :

— Trời không bao giờ phụ người lành cả ! Ngươi đừng tưởng ta chết ư !

Chàng quét đôi mắt chứa đầy sát khí, nhìn thẳng vào mặt Dư-bỉnh-Nam, làm lão run lên bần bật.

Hoàng-thượng-Chí quát :

— Dư-bỉnh-Nam ! Người còn gì cần nói trước khi đền tội ?

— Ta... Ta...

« Bốp »

Một tiếng chát chúa vang lên, trên mặt Dư-bỉnh-Nam in rõ năm ngón tay của Hoàng-thượng-Chí vừa đánh vào.

Dư-bỉnh-Nam tức giận, cố vùng vẫy thoát ra. Nhưng Hoàng-thượng-Chí đã bóp ngay huyệt đạo quá mạnh, năm đầu ngón tay lủng vào thịt, máu tuôn ra lai láng. Mặt mày Dư-bỉnh-Nam tái nhợt, tay chân run rẩy, nói :

— Lãnh-diện-Nhơn ! Ta vì sơ ý, nên không giết được ngươi.

Tế vong-linh ở Hoàng-trang

HOÀNG-THƯỢNG-CHÍ nghiến răng, nói :

— Dư-bỉnh-Nam ! Ngươi nên biết lưới trời thì khó...

« Bùng » một tiếng, kèm theo một tiếng « ực », Thượng-Chí bay ra ngoài hai trượng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đứng loạng choạng muốn té quỵ.

Không ngờ, Dư-bỉnh-Nam lừa thế đối phương sơ ý, dùng hết công lực đá một chân vào đơn điền của Hoàng-thượng-Chí.

Bất thần gặp đòn lợi hại, nên Thượng-Chí phải buông tay Dư-bỉnh-Nam, và thân chàng bị bay vụt ra ngoài.

Dư-bỉnh-Nam thắng thế, liền tung mình nhảy tới đá tiếp một đòn nữa.

Vận hết tàn lực, Thượng-Chí lách mình tránh khỏi thế địch, liền phất ngang qua một chưởng « Khư-mô thần-công ».

« Bùng » một tiếng cát bụi bay ngùn ngụt, Thượng-Chí ngã quỵ xuống. Còn Dư-bỉnh-Nam văng ra ngoài ba trượng, nhưng không bị té.

Dư-bỉnh-Nam cười khà khà, ngạo nghễ nói :

— Dù có lưới trời che chở ngươi cũng không thoát khỏi tay ta ! Hà ! Hà ! Hà...

Tiếng cười chưa dứt, Dư-bỉnh-Nam đã nhảy lại như một con hổ đói gặp mồi.

Máu hận chạy rần khắp người, Thượng-Chí không biết đau đớn gì cả. Chàng gượng sức đứng phắt dậy, lẹ làng búng ra mười mũi « Đông-kim-Chỉ ». Trong chớp nhoáng không thể nào thấy được luồng phong kim bắn ra.

Chỉ nghe mấy tiếng rên rỉ, thì cánh tay độc nhất của Dư-bỉnh-Nam bị lủng ba lỗ, máu phun ra lai láng, toàn thân run lẩy bẩy, hai chân cứng đờ không bước được nữa.

Thượng-Chí để lại chân khí, dùng hết thành lực « Khư-Mô Thần-Công » tung tới một chưởng « Ma-Vương Đả-Môn ».

Luồng chưởng phong cuồn cuộn ép tới, bàn ghế trong phòng đá đều cuộn bay theo một chiều.

Dư-bỉnh-Nam không thể nhích được một bước. Một tiếng «bùng» rền cả phòng đá, như trời long núi ngã. Dư-bỉnh-Nam văng vào vách đá, miệng thở ằng ặc, máu sùng sục trào ra.

Chớp mắt, Thượng-Chí lách mình tới, chụp cánh tay độc nhất của Bỉnh-Nam, đè vào cổ.

Mặt của Dư-bỉnh-Nam màu xanh biến thành tím bầm, miệng hả lớn, lưỡi thè ra thụt vào không ngớt. Toàn thân lão run rẩy.

Bỗng nghe « Ực » một tiếng, máu trong cổ Dư-bỉnh-Nam vọt ra đầy mình Hoàng-thượng-Chí.

Chiếc đầu của Dư-bỉnh-Nam đã dính chặt trên tay Thượng-Chí, còn thân mình Dư-bỉnh-Nam ngã « huỵch » xuống đất, chuyển cẳng mấy cái, rồi im lìm trên vũng máu.

Thượng-Chí cầm chiếc đầu máu tươi lai láng, cười lên như điên dại.

Tiếng cười như trút bao mối hận thù đã mười mấy năm chất chứa trong lòng. Chàng đưa chân đá phốc vào cái xác không đầu của Dư-bỉnh-Nam một lần nữa, rồi mới xách đầu đi vào phòng đá phía Tây.

Mới bước vào phòng, chàng thấy một lão già tóc râu bạc phếu nằm yên trên giường, liền gằn giọng hỏi :

— Hoàng-Chân nhất quái ! Còn nhớ việc tàn sát của người không ? Vậy giờ nầy cũng phải lãnh một phần chứ !

Dứt lời, chàng thủ thế bước tới bên giường. Nhưng lạ thay không thấy một phản ứng gì cả, chàng liền tống ra một chưởng.

« Thịch » một tiếng ! Lão già văng nhào xuống đất nằm cứng đờ.

Trên giường máu dính đã đặc queo.

Thượng-Chí ngạc nhiên, bước tới thì thấy lão đã chết rồi, trung chỉ tay trái còn ghim sâu vào thái dương huyệt.

Nhìn rõ thân thể, Thượng-Chí mới biết lão đã tự vận mà chết.

Sự thật, lão ma đầu nầy sau khi biết tin thất bại của Thiên-tề giáo chủ Dư-bỉnh-Nam, sợ chết nhục nhã dưới tay Hoàng-thượng-Chí, mà phải đành tự tuyệt, vì lão trước kia đã bị Âu-dương-Minh là Bảo-chủ thứ nhất đánh thành tàn tật.

Sững sờ một lúc, Thượng-Chí trở lại phòng ngoài, xé một miếng vải áo trên mình Dư-bỉnh-Nam. gói lại chiếc đầu còn dính máu tươi đó.

Mối huyết thù trả xong, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, liền ôm cái đầu của Dư-bỉnh-Nam chạy ra ngoài cốc.

Vừa ra khỏi cốc, thấy xa xa khói tỏa mịt mù, chàng đoán biết các Thiếu-Lâm tăng đang làm lễ hỏa táng cho những đồng môn xấu số bị chết treo.

Bỗng nghe có tiếng nói :

— Hoàng-thượng-Chí ! Mừng cho ngươi báo được đại thù !

Giọng nói đó không những quen thuộc, mà lại nghe êm như tiếng oanh hót, ngọc rơi, chàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, xoay qua nhìn thì thấy thiếu phụ bịt mặt đứng gần bên rồi. Chàng chắp tay thi lễ, nói :

— Công ơn giúp đỡ đó, tại hạ chẳng quên !

— Không cần !

Thượng-Chí lấy làm lạ hỏi :

— Người ! Người có phải là...

Thiếu phụ liền chận lời nói :

— Là một người đàn bà không biết e thẹn !

Tiếng nói vừa dứt, thì thiếu phụ ấy từ từ lấy tấm vải bịt mặt, để lộ ra khuôn mặt đẹp tuyệt sắc như tiên nga.

Thiếu phụ này đúng là Mộ-dung-Đại, Thượng-Chí mừng rỡ, nói :

— Tỷ tỷ ! Xin tỷ tỷ tha lỗi cho em lúc trước đã vô lễ.

— Ngươi cũng còn gọi tôi là tỷ tỷ à ?

— Phải !

— Đệ đệ ! Chúng ta nguyện sao từ nay trở đi, dù có cách xa chân trời góc bể, cũng vẫn.. nhớ nhau mãi mãi !

Trước tấm thân diễm kiều thanh nhã, mắt huyền lay láy, đôi môi đều đặn thắm hồng, thật là một sắc đẹp mê hồn, mà Thượng-Chí từ trước đến giờ chưa thấy một thiếu nữ sánh kịp. Nàng lại có một giọng nói êm như ngọc rót vào tai.

Thượng-Chí lúc nầy như quên tất cả những gì đau khổ, mà chỉ nghe trong tim rào rạt mối tình. Chàng bất giác run run giọng gọi :

— Tỷ tỷ ! Chị...

— Đệ đệ ! Chị chỉ cầu trong tâm em có hình bóng của chị là mãn nguyện lắm rồi !

— Không tỷ tỷ cho...

— Sao ?

— Em... em xin... xin nhớ chị mãi !

Thật tình câu nói này, chàng cũng nhận là đúng với nỗi lòng của chàng.

Mộ-dung-Đại nhoẻn một nụ cười tràn ngập yêu đương, ngọt ngào hỏi :

— Đệ đệ có thể nói là yêu chị không ?

Chàng cảm thấy rạo rực trong lòng. Nhưng đầu óc chàng tóe lên một tia sáng, và tự trách :

— Ta không thể hèn yếu trước sắc đẹp, mà quên mất đạo lý ! Đông-phương-Huệ sẽ đau khổ vì ta dưới chín suối !...

Thượng-Chí cúi đầu, nói :

— Em xin tạm biệt tỷ tỷ.

— Đệ đệ sau này có muốn gặp chị nữa không ?

— Em luôn luôn nhớ chị và muốn gặp chị mãi !

— Thôi ! Như thế chị cũng thỏa mãn lắm rồi !

Nét mặt buồn hiu, Thượng-Chí nói :

— Phải !

— Chị mong em có ngày tái kiến !

Thượng-Chí cúi đầu bái biệt, rồi ra đi...

Chân Thượng-Chí vừa bước đi thì nước mắt của Mộ-dung-Đại cũng rơi tầm tã. Dung Đại lầm bầm !

— Đệ đệ, tôi yêu em ! Nhưng sao lại gặp cảnh oái oăm thế mầy ! Ôi ! Đời thật là giả tạo !...

Cho đến khi hình bóng Thượng-Chí khuất mất, Dung-Đại mới từ từ dời bước...

Thượng-Chí vừa đi, vừa ôn lại đoạn đời đã trải qua :

— Đông-phương-Huệ chết rồi ! Ngô-tiểu-Mi bỏ đi ! Mộ-dung-Đại cũng không thể gặp được !

Lúc nầy, chàng mới cảm thấy cõi lòng cô độc, chứa đựng không biết bao nhiêu cay đắng thất vọng...

Năm ngày sau, Thượng-Chí mới đến Quỉ-Bảo, ngôi mộ của Đông-phương-Huệ đã hiện rõ trước mặt chàng.

Bao nhiêu đau khổ tràn ngập cả cõi lòng, chàng đứng dựa vào tấm bia, nước mắt chảy ròng rã. Đầu óc chàng hiện lên hình bóng Đông-phương-Huệ, và những kỷ niệm êm đẹp ngày xưa. Chàng đứng sững sờ như một pho tượng.

Thượng-Chí mê đi lúc nào không hay...

Chẳng biết thời gian bao nhiêu lâu, bỗng có một giọng thân thiết gọi chàng :

— Con về rồi ư ?

Thượng-Chí giật mình ngẩn mặt lên, thì thấy mẹ chàng đứng trước mặt.

Bất giác, chàng ngã vào lòng mẹ chàng, mà khóc sướt mướt như lúc còn thơ ấu.

Lúc nầy, chàng tuy là Chưởng môn nhơn của một phái lừng danh trên võ lâm, nhưng trước một người mẹ, thì chàng cũng chỉ là một đứa con đau khổ !

— Con ! Con đừng khóc nữa, mẹ biết con bị thiệt thòi, đau khổ nhiều, nhưng con hãy gắng chịu để hàn gắn lẽ sống.

Chàng lau nước mắt, nói :

— Mẹ ơi ! Con đã báo được thù rồi !

Mặt hiện lên vẻ kích động, bà run giọng hỏi :

— Con !... Con báo thù được ?

— Dạ ! Đúng vậy, trong gói nầy là đầu của Dư-bỉnh-Nam đấy !

Tiếp đến, chàng kể lại giết Dư-bỉnh-Nam cho mẹ chàng nghe.

Thất-hồn-Nhơn long lanh đôi mắt, nói :

— Con ! Thân phụ và sư thúc con sẽ ngậm cười dưới chín suối đấy.

— Mẹ ! Dư-bỉnh-Nam tuy là kẻ phản bội song cũng đồ đệ của sư tổ. Vậy chúng ta cần báo cho sư tổ biết không.

— Không cần thiết.

— Không cần ?

— Sư tổ của con gặp nhiều chuyện biến cố, nên đã đóng cửa bảo-trường kỳ, con đừng đến đó làm rộn.

— Nếu vậy bây giờ mình đi về Hoàng-gia-trang ?

— Mẹ đã đi qua đó, thâu góp các bộ xương lại rồi.

— Nhưng bây giờ mẹ con ta phải đem thủ cấp về tế vong hồn Hoàng tộc bị chết oan chứ !

— Phải ! Nếu con không nhắc mẹ đã quên mất.

— Ồ ! Con ! Vết thương của Ngô-tiểu-Mi thế nào rồi ?

Mặt Hoàng-thượng-Chí biến đổi. Chàng nói :

— Con đã tìm được « Tục mạng kim đơn » chữa thương cho nàng. Nhưng khi thương thế vừa lành thì nàng đã...

— Sao ?

— Nàng đã đi... rồi !

— Đi rồi ?

— Phải !

Thất-hồn-Nhơn ngạc nhiên, vỗ vào đầu Hoàng-thượng-Chí hỏi :

— Vì sao nàng lại bỏ đi ?

Chàng tỉ mỉ kể lại việc Ngô-tiểu-Mi giận chàng, viết giấy bỏ lại âm thầm ra đi cho mẹ chàng nghe.

Thất-hồn-Nhơn động lòng nói :

—Con ! Dầu sao nàng cũng là vợ con, là dâu của mẹ. Con đừng để nàng phiêu lạc đây đó buồn khổ sanh ra liều lĩnh hủy hoại thấn thế mà tội nghiệp.

— Trời đất mênh mông biết đâu tìm ?

— Con ! Con định bỏ nó sao ?

Hoàng-thượng-Chí ngượng ngùng không biết nói sao, cúi đầu vào lòng mẹ, lặng thinh.

Thất-hồn-Nhơn âu yếm nói :

— Con ! Con mau nghe theo lời mẹ đi tìm nàng về, đừng vì việc nhỏ nhen mà bất hiếu với mẹ.

Hoàng-thượng-Chí cảm động nói :

—Con xin nghe lời mẹ dạy.

— Vậy bây giờ chúng ta mau trở lại Hoàng-gia.

Lúc nầy, trời thanh mây tạnh, hai mẹ con Hoàng-thượng-Chí nhắm hướng Hoàng-trang tiến bước.

Đi mấy ngày ròng rã hai mẹ con mới đến Hoàng-trang.

Mới bước vào cửa Hoàng-thượng-Chí giật mình, vì cảnh hoang vu tàn phế trước kia không còn nữa, nhà cửa sạch sẽ, các bộ xương đâu mất cả.

Thất-hồn-Nhơn thấy mặt Hoàng-thượng-Chí ngơ ngác âu yếm nói :

— Con ! Tất cả thi hài của người nhà mẹ đã đem chôn trong

rừng sau nhà. Mộ của Trương sư thúc chôn chính giữa, lớn nhất. Ngày sau nếu có cơ hội con hãy đem hài cốt của em con và sư đệ Trương-thiếu-Côn về mai táng nơi đây.

— Con xin nghe lời mẹ.

Chàng đưa mắt nhìn phòng giữa, bất giác ngạc nhiên, vì thấysau bàn hương án có hai cỗ quan tài, một cái nắp đậy kỹ lưỡng, còn một cái để trống. Chàng quay lại hỏi Thất-hồn-Nhơn :

— Quan tài của ai quàng kia mẹ ?

Thất-hồn-Nhơn buồn bã nói :

— Đó là quan tài của cha con ?

Chàng cảm động bước đến trước cúi đầu lạy mấy lạy, khóc rống lên, và ngất đi lúc nào không hay biết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, đưa tay lau nước mắt ngẩn đầu lên hỏi :

— Trương sư thúc sao mẹ không quàng một nơi với cha con.

— Con đừng hỏi nhiều mau thắp hương, đốt đèn, đem thủ cấp của Dư-bỉnh-Nam ra tế vong hồn cha, sư thúc, và thân quyến mau đi.

Hoàng-thượng-Chí thắp hương đốt đèn, đem đầu của Dư-bỉnh-Nam đặt trước bàn thờ, và hai mẹ con từ từ quỳ xuống, khấn vái.

Tế xong Hoàng-thượng-Chí hỏi Thất-hồn-Nhơn về cái hòm trống để bên quan tài của cha chàng.

Thất-hồn-Nhơn bảo Hoàng-thượng-Chí ngồi xuống bên mình, ân cần nói :

— Con ! Mẹ tuy tái giá, nhưng tiết giá vẫn trong sạch chưa bao giờ làm nhục đến gia đình ?

Hoàng-thượng-Chí giật mình hỏi :

—Mẹ định chết bên cha con sao ?

— Phải ! Nhưng mẹ cảm thấy rất khó chịu.

Hoàng-thượng-Chí hoảng hốt nói :

— Mẹ ! Vì tình trạng bắt buộc, đâu phải mẹ phụ bạc cha con, mà mẹ phải chết bỏ con ?

Thất-hồn-Nhơn xúc động nói :

— Biết thế, nhưng danh tiết vẫn bị người đời nguyền rủa.

— Mẹ...

— Đừng nói nữa ! Mẹ đã quyết định rồi. Nhưng sau khi mẹ nhắm mắt, con phải nhớ lời mẹ dặn là đi tìm cho được Ngô tiểu Mi, thành hôn với nó và sống nơi Hoàng-gia-trang nầy.

Hoàng-thượng-Chí động lòng, nghẹn ngào khóc sướt mướt không nói được lời.

Thất hồn Nhơn bỗng toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra tầm tã, nói :

— Con ! Hãy... cẩn thận... và... nhớ lời mẹ dặn nhé.

Dứt lời, bà sặc một tiếng ngã ngửa, toàn thân lạnh như băng, mắt từ từ nhắm lại.

Hoàng-thượng-Chí hoảng hốt, ré lên một tiếng. nhào đến ôm mẹ chàng vào lòng khóc một lúc lâu rồi ngất đi lúc nào không hay biết.

Thật ra Thất-hồn-nhơn thù chồng đã trả, con đã lớn khôn, bà không muốn sống nữa, nên dùng nội lực cao thâm bế tắc các huyệt đạo máu không lưu thông được, ngã ra chết.

Một lúc lâu, chàng tỉnh dậy, từ từ đứng lên, nhìn xác mẹ chàng sững như pho tượng cho đến tối mới quỳ xuống.

Suốt đêm, chàng quỳ bên xác mẹ, khóc nức nở. Chàng khóc đến nỗi hai mắt rớm máu.

Sáng hôm sau, chàng đem xác mẹ chàng đặt vào chiếc hòm trống, đậy

lại và đem cả song thân ra chôn trong rừng sau nhà, bên chỗ sư thúc chàng.

Qua một trăm ngày hương khói, chàng mới tuân lời mẹ dặn đi tìm Ngô-tiều-Mi. Nhưng trời đất mênh mông, bóng người yêu như một cánh chim trời trong sa mạc.

Trời buồn man mác!
Lòng trai miên man!

Gởi về cố quận
Sàigòn cuối đông Giáp-Thìn
HÙNG-PHƯƠNG

Hết

nhà xuất bản Xuân-Thu
Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Tự Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa-Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 USA (713) 498-1474

Quý vị đã đọc chưa?

BỘ MẬT THẬT
NHÀ ĐỘC TÀI PHÁT-XÍT
MUSSOLINI

Nguyên tác : RACHELE MUSSOLINI
Bản Việt ngữ : NGƯỜI SÔNG KIẾN
và LÊ THỊ DUYÊN

☆ Các bạn trẻ bước vào cuộc đời với đôi bàn tay trắng nhưng mang nặng hoài bão phục vụ Quốc gia Dân tộc, cùng tạo dựng một sự nghiệp cho chính mình, phải đọc để biết rõ cuộc đời tranh đấu gian khổ của con người ngoại hạng, cũng đã xuất thân với đôi bàn tay trắng : MUSSOLINI.

☆ Các bạn trai gái chưa yêu, đã yêu và đang yêu phải đọc để sống qua những cuộc tình cuồn cuộn như sóng bão đại dương, sôi sục như hỏa diệm sơn phun lửa, nồng thắm và êm đềm như mặt nước hồ thu của con người đa tình nhưng cũng chung thủy nhứt : MUSSOLINI.

☆ Các bạn trẻ đang nuôi mộng làm Chính trị, quí vị đang hoạt động Chính trị, đã làm Chính trị phải đọc để biết rõ sự nghiệp cùng rút tỉa ưu khuyết điểm của con người đã sống vì Chính trị, đã chết vì Chính trị : MUSSOLINI.

nhà xuất bản Xuân-Thu

Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Từ Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa-Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976

P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 USA (713) 498-1474

Quí vị đã đọc chưa ?

Quyển sách thứ 10 của Bộ Sách HITLER

NHỮNG TỘI ÁC QUỶ CỦA Y KHOA DƯỚI THỜI ĐỆ II THẾ CHIẾN

Nguyên tác : CHRISTIAN BERNADAC

Bản Việt ngữ : NGƯỜI SÔNG KIÊN

và LÊ THỊ DUYỀN

★ QUYỂN SÁCH LỘT TRẦN CÁC TỘI ÁC KHỦNG KHIẾP CỦA CON ÁC QUỶ KHÁT MÁU HITLER VÀ BỌN NGƯỜI TÀN BẠO, DÃ MAN NHỨT NHÂN LOẠI : HIMMLER VÀ TẬP ĐOÀN.

★ NHỮNG KHỔ HÌNH KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA MÀ NHIỀU TRIỆU NGƯỜI : NAM, PHỤ, LÃO ẤU ĐÃ BỊ BẮT PHẢI TRẢI QUA.

★ TẤT CẢ NHỮNG ĐAU THƯƠNG CHẤT NGẤT MÀ NHIỀU CHỤC TRIỆU NGƯỜI ĐÃ BIẾT QUA, NHIỀU TRIỆU NGƯỜI ĐÃ MẤT MẠNG.

★ QUYỂN SÁCH ĐÃ VÀ ĐANG LÀM HÀNG TRĂM TRIỆU NGƯỜI PHẢI BÀNG HOÀNG KINH KHIẾP VÀ CUỐI CÙNG PHẢI NHỎ LỆ XÓT THƯƠNG.

ĐÃ XUẤT BẢN

VẦN XUÂN THU : In tại Đài Loan - toàn màu Offset - một quyển sách in hoàn toàn 7 màu từ bìa và trang sách, trên giấy láng tuyệt đẹp, bìa tráng nhựa trong, dùng hàng năm không bị bẩn dễ dàng cho con em học tiếng Việt bằng những hình màu có ý nghĩa, những thắng cảnh Việt Nam, đánh vần ABC và ráp câu, trình độ từ Mẫu Giáo đến Lớp Tư. Một quyển sách quí giá cho các gia đình muốn con em ham học chữ Việt, chưa từng có bán trên thị trường, bảo đảm quí vị sẽ hài lòng khi cầm quyển sách này trên tay. .....Giá 7.00

nhà xuất bản Xuân-Thu

Cơ Sở Ấn Loát & Phát Hành Đủ Loại Sách, Tiểu Thuyết và Tự Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa-Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976

P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 USA (713) 498-1474

TRỌN BỘ 4 CUỐN GIÁ $ 24.00